

Giới thiệu Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký

Đánh giá độ tuổi có thể đọc: 16+**Giới thiệu:**

Nàng là tiểu thư của dòng họ Cao danh giá, tính cách kiêu ngạo nhưng không thể phủ nhận tài năng xuất chúng của nàng.

Trong một chuyến du ngoạn cùng gia đình bên chiếc du thuyền riêng, bầu trời trong xanh nắng nhẹ bỗng dưng kéo mây, sóng biển cuộn trào nổi dòng gió.

Thuyền hết lác qua bên này lại lác qua bên kia, trong lúc bất cẩn nàng đã ngã xuống đại dương mệnh mông sâu thăm mải mải không tìm được xác.

Phải chăng đó chính là bi kịch mà ông trời dành cho nàng?

Trong khi cả gia đình nàng đang khốn đốn lao tâm lao lực tìm hình hài nhỏ bé của nàng trên đại dương rộng lớn thì nàng đã phiêu dạt về quá khứ xa xăm.

Một nơi hoàn toàn xa lạ với trí tưởng tượng của nàng.

Nàng trôi bèo bọt trên mặt nước mà không biết rằng dòng nước sẽ cuốn nàng về nơi nào.

5 ngày sau, trong hoàng cung phát hiện "xác" của một thiếu nữ đang trôi dạt trên dòng sông đỏ từ bên ngoài kinh thành vào.

Nàng tỉnh dậy và bàng hoàng không tin được rằng mình đã bị trôi về quá khứ, để tồn tại nàng đành phải làm tì nữ trong cung.

Dù thân phận thấp hèn nhưng tính chất thông minh và tài năng của nàng không thay đổi.

Tại nơi này, nàng đã chứng kiến những cuộc chiến nhằm tranh sủng của những vị Phi tử trong cung.

Nàng càng ghê sợ cuộc sống này và cố gắng trốn thoát nhưng vào một ngày, Hoàng Đế đã tìm ra nàng và lập tức nàng lọt vào mắt xanh của hân.

Với nước da trắng của một tiểu thư thời hiện đại, ánh mắt lạnh lợi, tính cách khác biệt với phụ nữ thời đó đã khiến hân càng chú ý nàng hơn.

Vậy là nàng bắt đầu trở thành tâm của cuộc chiến, nàng thì thâm rủa chết cái tên Hoàng Đế khốn kiếp để ý ai không để ý, lại để ý đến nàng, điều này đồng nghĩa đẩy nàng vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tôi đang phải giặt vội rất nhiều quần áo, những thau đồ được làm bằng những thanh gỗ nhỏ ghép lại với nhau đang nối tiếp thành một hàng dài tấp tắp trước mắt tôi, nếu như còn chậm trễ nữa thì hỏng bét.

Vừa nghĩ đến, một con ả trong bộ y phục cung tì với nét mặt chẳng mấy vui vẻ đi sấn đến nhéo mạnh vào tai tôi thật đau, tôi thốt lên vì đau:

"Con nha đầu lười biếng này, mau mau giặt nhanh lên..."

Cô ta nhìn tôi với ánh mắt vô cùng giận dữ, dù là cung nữ với nhau nhưng những cung nữ trong cung chẳng mấy ai thân thiện với tôi, hệt như họ đang cùng nhau ghét tôi, cùng nhau tìm cách hành hạ tôi.

Tôi nhiều lúc tự hỏi tại sao và cũng tự trả lời cho mình.

Phải! Tôi xinh đẹp hơn họ, da tôi trắng hơn họ, nhưng tôi đâu biết được rằng thứ nhan sắc này có thể hại chết mình ở thời đại này cơ chứ.

Tôi đã cố che giấu những ưu điểm trên người để tránh những ánh mắt soi mói ghen tị từ những người phụ nữ trong cung bằng cách để tóc mái xòa xuống che nửa gương mặt của mình, trang phục thì cố gắng càng kín càng tốt, rốt cuộc trông tôi thật giống một kẻ có vấn đề về não bộ.

Tay áo xòa dài che mất bàn tay, làm tôi mỗi lần giặt đồ đều nhúng cả vào thế là ướt sạch. Tôi chỉ muốn che đi làn da trắng của mình, nhưng thật không dễ gì.

Với mái tóc này, tôi không nên ra ngoài vào ban đêm, kéo có người nhầm tưởng tôi là oan hồn không siêu thoát đang lẩn trốn nợ ai đó.

Với màu tóc nhuộm nâu bóng màu hạt dẻ thì đối với những con người nơi đây, tôi giống hệt như quái vật trong truyện cổ tích vậy. Nhưng cũng có người thâm ghen tị và muốn có được.

Tôi không nói gì với ả ta, quyết ngâm miệng lại làm tiếp việc của mình, tôi biết nếu mở miệng ra đòi co với ả thì chỉ tổ ăn bạt tay từ ả.

Đành ráng mà nhịn nhục, quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Đợi đấy, con ả Liên Liên!

Tôi là cung nữ phụ trách việc giặt quần áo và sai vặt trong cung, nên chỉ cần giặt quần áo cho các bà mẹ phi tần thôi cũng đủ làm tôi mệt, thậm chí đồ chưa giặt mà hệt như giặt rồi, chẳng lấy một mùi hôi hay dơ bẩn gì.

Họ thật phung phí quần áo. Tôi thường vừa giặt vừa nhắm linh tinh như thế.

Tôi hoàn toàn cô lập với những con người này! Làm sao để thoát khỏi nó...

Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?

Họ đều đi chơi hết rồi, bắt tôi phải giặt hết đồng quần áo này, tôi chẳng có quyền lợi đứng lên giành lại công bằng.

Nhìn xung quanh, có vẻ ả ta đã đi mất.

"Không giặt nữa!"

Bực dọc, tôi đứng lên bỏ đi một mạch thì chợt tôi thấy đầu tôi đau như búa bổ, tóc bị giật phất ra phía sau, tôi không kịp phản ứng quay ra sau để xem là đũa nào đã...

"Người muốn chết à? Dám trón hử?"

Tiếng của Liên Liên, ả nắm tóc tôi thật mạnh rồi giật tôi ngã ra đất, với cái sức của ả thì tôi chịu thua, một người đã quen làm việc nặng từ nhỏ như ả ta thì có trâu mới đầu lại, huống hồ tôi chỉ là cô tiểu thư chân yếu tay mềm chẳng biết động chạm đến việc nặng nhẹ gì, tất cả đều được lo từ A đến Z nhờ những người làm trong nhà.

Liên Liên trợn mắt nhìn tôi, còn tôi đang cố nhích mông lùi ra phía sau càng nhanh càng tốt, vô ích! ả ta lao đến cho tôi một tát tay, hệt như trả thù kẻ đã giết hết dòng họ nhà ả vậy.

Nhất thời một bên má của tôi đau điếng đến mất cảm giác, rằng tôi buông buột, một thứ chất lỏng nhon nhót đang trào từ khóe răng của tôi..

Đưa tay quẹt miệng..

"Máu..."

"Người không mau trở lại làm đi?" ả ta ra lệnh cho tôi, tay chỉ về hướng những thau đồ đang nằm la liệt.

Chứng đó thì nước mắt tôi đã trào ra, tôi ức vô cùng, ước mình có đủ sức cho ả vài chục cái bạt tay, tốt nhất là biến cái mặt của ả thành đầu heo thì tôi với ả được giận.

Tôi từng được biết những chuyện hãm hại lẫn nhau của những con người trong cung bất kể nô tì hay bậc vương tôn quyền quý.

Họ sẵn sàng giết đối phương nếu thích hay mang lại lợi ích cho họ, rồi sau đó đổ họa do nạn nhân bất cẩn hay bệnh tật. Đặc biệt, chẳng mấy ai rảnh rỗi mà đi điều tra cái chết của một cung nữ như tôi.

Tôi cố nén cơn đau, cố bật ngồi dậy đi đến và tiếp tục công việc giặt giũ, còn ả ta lại bỏ đi, xong một lúc lại đi đến giám sát tình hình của tôi.

Tôi ước chi có một bà tiên xinh đẹp hiện lên trước mặt và cho tôi điều ước, tôi muốn thoát khỏi khung cảnh này.

Không biết trong cung cấm này có ai là biết đối xử tốt không? Tôi chưa một lần gặp người đứng đầu triều đình, Hoàng Đế, không biết ông ta là người như thế nào.

Nhưng hiển nhiên là háo sắc là tính cách đặc trưng của những ông vua thời này, nhìn đám phi tần của ông ta cũng hiểu, dù tôi chưa một lần tiếp cận họ ở khoảng cách gần. Thú thật so với thời đại của tôi thì nhan sắc của họ còn thua chán những cô gái bình thường gặp ở trên đường đi, nhưng tôi công nhận họ có nhan sắc thật. Đó là thứ nằm ngoài trí tưởng tượng của tôi.

Tôi làm mà không biết giờ giấc, trời đã xé và bắt đầu chuyển tối, tôi vẫn ngồi đó chỉ biết giặt và giặt, chà và chà, không những thế đồ còn tiếp tục tăng. Rõ quá rồi, họ muốn giết tôi mà!

Bụng tôi không lấy một hạt cơm từ sáng đến giờ. Tôi thường xuyên bị bỏ đói, cơ thể tôi tiêu tụy trông thấy.

Không biết vì trời tối quá hay đầu óc tôi đã bắt đầu mù mẫm, trước mắt tôi tối sầm lại, những ánh nến từ những chiếc lồng đèn lập lòe rồi nhòe dần.

Cảm giác mặt sân lạnh lạnh ẩm ướt ôm lấy lưng và vai tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tôi cảm nhận mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái và vô cùng ấm áp.

Mùi hương thoang thoảng của trầm hương thoang thoảng xung quanh...

Tôi trở người định ngủ tiếp nhưng chợt nhớ ra hiện giờ mình đang là một cung nữ trong một hoàng cung cổ đại, làm gì có phước được hưởng chăn êm nệm ấm như vậy?

Tôi mở mắt ra, trước mắt tôi là một khung cảnh lạ lẫm, không giống với căn phòng tôi tàn tôi thường ngủ.

Một căn phòng rộng lớn đẹp tráng lệ, đến những tấm màn cũng làm bằng loại vải thượng hạng.

Tôi ngồi dậy, mắt lơ ngơ không hiểu tại sao mình có thể nằm trên chiếc giường này, tôi đưa tay dụi dụi mắt...

"Người tỉnh rồi à?"

Một giọng nói thanh thoát vang lên đầu đó, tôi đưa mắt tìm.

Thì ra trước mắt tôi chính là một vị Phi tần xinh đẹp trên người mặc trang phục vô cùng lộng lẫy, nhìn ra cũng khoảng hai mươi mấy tuổi.

Tôi vội lao người quỳ xuống:

"Đa tạ Nương nương đã cứu mạng nô tì, ơn này nô tì sẽ khắc cốt ghi tâm..."

"Người hà tất phải ơn nghĩa?"

Nói rồi cô ta đi đến đỡ tay tôi đứng dậy, tôi có dịp nhìn kỹ càng nhan sắc xinh đẹp này hơn, dù rằng đối với những cô gái hiện đại chúng tôi thì cô ấy chẳng sánh được một phần nhưng đây mới đúng là nét đẹp tự nhiên.

Đa phần phụ nữ thời này đều sở hữu một gương mặt tròn trĩnh, nhưng lại toát lên vẻ đẹp thanh thoát và phúc hậu.

Mắt cô ấy không to lắm, hàng lông mi ngắn nhưng dày làm lộ những đường viền đen đen trên mắt do lông mi tạo ra, làm mắt cô ấy to lên hẳn và quyến rũ vô cùng. Làn da sáng mịn, đôi môi được tô đỏ mọng.

"Bọn nô tì đi đâu hết rồi, tại sao chỉ mình người làm việc như thế?"

Cô ấy vẫn nắm lấy tay tôi, tôi vội rút tay lại, hành động ấy khiến cô ấy tròn mắt nhìn tôi khó hiểu:

"Sao vậy? Người sợ ta sẽ ăn thịt người à?"

"Không thưa nương nương, chỉ là tay của nô tì bẩn thỉu, không thể để bàn tay ngọc ngà của nương nương chạm vào..."

"Người nói gì vậy chứ? Không sao cả! À nè..." Cô ta mặc những lời tôi nói, kéo tay tôi về phía chiếc bàn tròn có trải vải lụa rồi ấn tôi xuống ghế, cô ấy cũng ngồi cạnh tôi.

"Người tên gì? "

Tôi nhìn ngắm căn phòng rộng lớn này, không thấy bóng một cung nữ nào, thấy cũng lạ.

"À! Nô tì là Cao Thiên Tuệ..."

"Tên người nghe hay quá! Đừng xưng bằng nô tì này tì nọ nữa, ta không thích thế... Ta gọi người là Tuệ Nhi nhé?"

Tôi gật gật mỉm cười, mái tóc màu nâu xỏa xuống che mất một nửa gương mặt tôi khẽ đưa theo cử chỉ của tôi.

"Tại sao... nương nương lại cứu nô... Tuệ Nhi?"

"Ta là Yên Trang họ Doan, tức Huệ Phi" Tôi tròn mắt nhìn cô ấy "Bởi ta tin người là người tốt nên mới nói cho người biết, không nói với ai nhé..."

Chính xác là Doan Huệ Phi nương nương, tước hiệu "Huệ" thuộc tên một chức vị trong "nhị giai phi" trong triều đình phong kiến Nam Quốc, tính ra cũng có chức quyền khá khá trong hậu cung chỉ sau "nhất giai phi" và Nguyên Phi, người đứng đầu các phi tần trong cung.

"Ta cứu ngươi không vì lý do vì cả, chỉ là ta tiện đường đi ngang qua thì trông thấy một cung nữ bị ngất nên ta đưa ngươi về cung của ta"

Tính cách này không phù hợp để một người như Huệ Phi tồn tại trong cung cấm này, làm sao cô ấy có thể sống được? Ấc hử bị nhiều kẻ ức hiếp lắm, cũng tội cho cô ấy.

Trong lúc nghĩ ngợi, tôi nhận ra bàn tay Huệ Phi đưa lên vén mái tóc lòa xòa không ra hệ thống của tôi rồi vát bên tai.

Tôi khó chịu ngẩng mặt lên nhìn, ánh mắt Huệ Phi như đóng băng lại. Tôi hươ hươ tay trước mắt cô ấy vừa gọi

"Nương nương, người có làm sao không?"

Cô ấy cười cười rồi lắc lắc đầu

"Không! không có gì..."

Xong, cô ấy đưa tôi đi tắm rửa sạch sẽ rồi thay một bộ y phục của cung nữ, tóc được chải gọn lại, đó là điều tôi e ngại, làn da tôi trắng hơn những người này, một phần khi tôi còn ở thế giới của mình, tôi đã sử dụng mỹ phẩm dưỡng da, một phần cũng nhờ gen di truyền tốt từ ba và mẹ.

Từ nay tôi sẽ là cung nữ thân cận của Huệ Phi nương nương, tôi hy vọng cuộc sống của tôi sẽ bớt chông gai hơn khi trước, ít ra cũng đã có một vị Nương nương bao bọc mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sau một thời gian làm quen với thân phận cung nữ, đặc biệt là cung nữ thân cận bên Huệ Phi, tôi dần rành rọt những công việc đơn giản mà trước đây có chết tôi cũng chẳng mần ngó đến.

Đúng là hay thật, đến tận bây giờ mới nhận ra trước kia mình vô dụng đến mức nào nhưng nhờ vậy tôi mới thấy mình tiếp thu rất tốt những công việc này và làm rất tốt là đằng khác.

Ví dụ như búi tóc chẳng hạn, nói đến trước kia thì tôi thì biết vắt vãnh vài kiểu như tết đuôi sam hay xương cá, giờ thì khỏi phải bàn luận, tôi làm tốt hơn bất cứ cung nữ nào, kể cả Tuyết Ngân cùng là cung nữ thân cận Huệ Phi như tôi cũng thán phục, suốt buổi rảnh rỗi, cô ta cứ lẻo đẻo theo tôi miết cốt để tôi chỉ dạy.

"Chuyện vặt ấy mà..." tôi nói thế đấy, không thể tin rằng mặt cô ta hớn hờ mừng hết lớn.

Lúc đó tôi chỉ biết tự cười trong lòng, nếu mà cứ ha hả cười một cách sung sướng thì e rằng tôi sẽ bị cho rằng có bệnh lâu năm mà giấu.

Huệ Phi có thói quen là mỗi chiều đều đến Ngự Hoa Viên, ban đầu tôi nghĩ chắc chị ta thích thưởng thức khung cảnh tuyệt đẹp ở Ngự Hoa Viên, sau này tôi mới hiểu đơn giản chỉ là mong một ngày nào đó gặp được Hoàng thượng, người mà tôi chẳng biết mặt mũi ra sao.

Trước kia Huệ Phi rất được sủng ái, nhưng từ khi có một mỹ nhân khác được đưa vào cung và được phong làm Phi, thì kể từ ngày đó, Huệ Phi gần như không gặp được tên Hoàng Đế ấy nữa, rõ là tôi chỉ biết có thế.

Cảm giác bị chồng bỏ rơi chẳng hay ho chút nào, chị ta đáng thương thật.

Tự dưng tôi lại thấy... ngura ngứa tay rồi, trước mắt tôi, hiện rõ môn một cây thập lục cầm cũ kỹ lộ một phần ra ngoài dưới cái giường trắng lè của Huệ Phi.

Lúc còn ở cùng gia đình, tôi đã được ba mẹ cho đi học rất nhiều loại đàn, như là dương cầm, ghi-ta, đàn tranh (thập lục cầm).

Tuy không thuộc hàng xuất sắc như thần đồng nhưng tôi đánh đàn không tệ, tôi đang có ý định sẽ đàn vài bài cho đỡ chán.

"Tuệ Tuệ..." Giọng nói eo eo đến chói tai của tên thái giám Tiểu Nô đang vang bên tai tôi chói đến tận đỉnh đầu, làm tôi mất hứng thú nghĩ về trò mình sắp bày ra, tôi liền quay sang trừng mắt với cậu ta.

"Này này, Tuệ Tuệ... sao cô nhìn tôi như thế chứ?" Giọng nói cậu ta có vẻ như đang giận lẫy tôi, rõ ràng người giận là tôi mới phải.

"Giờ đây? Cậu không đi làm việc của mình, chạy qua Ngọc Cẩm Cung làm gì hả?"

"Thôi thôi, bỏ qua bỏ qua. Tôi định rủ cô tham gia buổi yến tiệc được tổ chức ở Ngự Hoa viên tối nay, còn có Hoàng Thượng và Thái Hậu nữa..."

Giờ cơ? Hoàng thượng? Tên Hoàng Đế ấy cũng có mặt à? Gây cản đây, nghe có lý đấy, tôi nên đi không nhỉ? Tôi đang tò mò tên Hoàng Đế ấy là người ra sao, dù sao cũng là người đứng đầu Nam Quốc này.

"Thế thì sao?" Tôi khoanh tay ra vẻ không quan tâm

"Nhìn cô kia..." Cậu ta nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ "Có vẻ như cô không muốn đi rồi?"

Rõ ràng trong giọng nói này, Tiểu Nô đang định dẫn dụ tôi tham gia đây mà, bộ muốn đại tiểu thư "ừ" một cái là dễ dàng thế sao? Còn lâu.

Làm như có mình cậu ta biết nơi đến Ngự Hoa Viên ấy, không cần cậu ta nói, tôi tự biết đường, dù sao đã nhiều lần cùng Huệ Phi đi đến Ngự Hoa viên nên tôi thuộc rõ từng viên gạch lát dưới chân, thậm chí đến từng viên sỏi.

"Không! Tôi bận rồi!" Tôi trả lời lạnh lùng.

Tiểu Nô rất nhiều chuyện và tôi đặc biệt không thích những kẻ nhiều chuyện, đi chung với cậu ta chỉ tổ làm tôi phải tốn thêm vài than thuốc dưỡng nào. Cho nên, "không" vẫn là quyết định sáng suốt.

Tôi sẽ tự đi một mình!

Nói đến đó, mặt Tiểu Nô đổi sắc, vô cùng bức bối, cậu ta lắc mông một phát rồi ngoảnh người đi mất biệt. Hơ hơ! Đúng là mới đây đã giận ra mặt rồi.

Tôi vội khom người lôi cái đàn cũ nát đó ra thổi phù phù để bay bớt bụi, rồi cuộc bụi lại bám đầy mặt tôi.

Khi đứng dậy với cái mặt đầy bụi, tôi lại thấy Tuyết Ngân đã trân trân ở trước mặt từ khi nào, thế là cái màn một tập hai của Tiểu Nô "biên kịch" lại tiếp tục diễn ra trước mắt, tất nhiên như thường lệ, tôi vẫn trả lời như ban nãy, "không!". Thế là cô ấy bỏ đi với gương mặt buồn rười rượi dù trước đó vài giây cô ấy cười khi khi bảo là sẽ rủ cung nữ Duy Uyên đi cùng cũng được.

Tội cho Tuyết Ngân, tôi thừa nhận có chút mến cô nàng, nhưng mỗi tội đã lôi cái thứ đầy bụi này ra rồi thì không thể bỏ dở.

Sau một hồi vật lộn với mớ bụi bám đầy cây đàn, tôi thừa nhận, rõ là Huệ Phi ghét đánh đàn lắm.

Cuối cùng cũng xong, tôi lên đặt nó trong phòng của mình. Đợi khi nào rảnh rồi sẽ lôi ra đánh, giờ thì ngoài trời đã chuyển tối rồi.

Đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Bước ra khỏi Ngọc Cẩm Cung, khí trời bên ngoài đã se lạnh, cũng sắp đến đông rồi.

Tất cả cung nữ, thái giám đều đi dự yến tiệc, chỉ còn vài lính gác ở lại.

Bỗng dưng từ một nơi tập nập đông người thì giờ đây như một nơi bị bỏ hoang, đôi lúc cũng khiến tôi ngạc nhiên.

Do trời tối cộng với đường đi đến Ngự Hoa viên khá vắng vẻ khiến tôi hơi sợ sệt, dù sao cũng là một hoàng cung rộng lớn, hẳn sẽ có nhiều câu chuyện kỳ bí xảy ra ở nơi này.

Tiếng gió khe rít qua tán cây mọc gần đó khiến tôi khẽ giật mình, chân vẫn cố bước đi, tôi vẫn không hề hối hận khi quyết định đến ngự hoa viên.

"RẮC" (Tiếng cành cây bị gãy)

Tiếng động phía sau lưng tôi, chính xác là góc cây tôi vừa lướt qua.

Tôi điếng người và đứng im vài giây. Lấy hết can đảm, tôi xoay lưng thật nhanh ra phía sau và đưa mắt dò xét.

Chỉ là góc cây tối om, chắc là loài chim đi ăn đêm nào đó gây ra thôi.

Tôi quay lại để đi tiếp thì...

Tôi sững người, trước mắt cách tôi hai gang tay là một đôi mắt tối om đáng sợ, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"ÁÁÁÁÁ"

Tôi la lên và lùi lại, trước mặt là một con người không ra người, quỷ không ra quỷ, tóc tai bù xù chỉ mặc mỗi bộ đồ ngủ thời cổ đại.

"Ma..a.a" Tôi cố phát âm thật chính xác.

"Người..." - "Con ma" đó lên tiếng và đi về phía tôi - "DOAN YÊN TRANG..." nó la lớn tên của Huệ Phi - "Ta phải giết mi..."

Chưa hết, "con ma" lòi đầu ra con dao sắt nhọn dí về phía tôi, trong phút chốc hình ảnh cái chết ập vào ý nghĩ của tôi, không thể để mụ đàn bà điên này giết mình được, hoàng cung cái quái gì mà lại để con mụ này "xổng" ra như vậy hả? Chết tiệt...

Tôi đâm đầu chạy thực mạng, dù có ai gọi cũng không quay đầu lại.

Không hiểu tôi đã chạy được bao lâu, cũng không đo được đoạn đường từ Ngọc Cẩm Cung của Huệ Phi đến Ngự Hoa Viên. Tôi dừng chân ở một nơi lạ lẫm, một nơi tôi chưa từng đặt chân đến.

Dù chẳng biết là nơi nào, nhưng chân tôi vẫn bước đi và không biết mình sẽ chọn hướng nào để có thể tìm đường đến được Ngự Hoa Viên.

Đi được một đoạn, trước mắt tôi lại là một khu cung điện rộng lớn nguy nga được thấp đèn sáng trưng.

Tôi biết, đây hẳn là nơi của một vị phi tần nào đó. Tôi đi gần hơn đến hành lang của cung điện. Gần đó có một góc cây kha khá to, tôi chạy nhào đến bám lấy góc cây nhìn ngó xung quanh.

Cách tôi không xa là một đoàn người đang đi dọc hành lan gồm các vị phi tử, quan đại thần, phía sau là thái giám, cung nữ và lính gác... Hệt như chơi trò "rồng rắn lên mây".

Tôi bật cười khúc khích, có vẻ như họ không để tâm đến nên không nhận ra tiếng cười của tôi.

Đứng đầu đoàn người đó là một người với tư thế rất là oai phong, thần sắc rạng ngời, đôi chân mày trắng tấp đầy oai vệ như hai thanh kiếm.

Trông chừng khoảng tuổi của Huệ Phi hoặc hơn vài tuổi.

Chà chà! Trông cách ăn mặc, hệt như trên phim. Màu chủ đạo của trang phục là màu hoàng kim chói lóa được thêu rồng.

Rõ rồi... Thăng cha này là hoàng đế chính cống của Long Thành rộng lớn bao la này, người trị vì đứng đầu thiên hạ, nắm trong tay hàng chục vạn sinh mạng.

Trông cũng không đến nỗi xấu như tôi tưởng, dù không đẹp cao sang như những chàng trai thời của tôi, nhưng với tư thế oai dũng như vậy không khỏi khiến tôi siêu lòng trong vài giây.

Ồ! Chết thật, mãi ngắm nghía! Tôi nghĩ chắc họ đang đi đến Ngự Hoa Viên, vậy ra bây giờ yến tiệc mới bắt đầu.

Hay là tìm cách trà trộn vào đám người đó? Nhưng làm sao được? Tự dưng đâu ra có một cung nữ ngang nhiên chen vào hàng ngũ, liệu họ sẽ cảm hòng mà để yên sao?

Thế nào cũng sẽ la ó um sùm giả như "Người là ai? Từ đâu ra? Có ý đồ gì? Thích khách! Bắt lấy á..."

Bỏ qua, không bàn đến nữa.

Ồ hay. Chân tôi ngura ngúra, chuyện gì thế nhỉ? Muỗi...

"Á..."

Muỗi và cả kiến...! Khôn kiếp, hết chuyện kéo nhau đến hãm hại đại tiểu thư...

Tôi chạy thực mạng ra khỏi góc cây, chân dậm dậm cho đám kiến bay ra khỏi chân, hy vọng sẽ đạp chết được vài con.

Đến khi đuổi hết đám côn trùng đó thì...

Cả trăm con mắt ở đằng kia đang nhìn tôi, đoàn người dừng lại hệt như một phản xạ hiển nhiên.

Tất nhiên, không thể không kể đến trong đó còn có cả Doan Huệ Phi tỷ tỷ mến thương của Ngọc Cẩm Cung đang chau mày gắt gao nhìn tôi hệt như kiểu "Nó từ đâu mà chui ra vậy?"

Tôi chợt nhớ, thông thường những cung nữ... à không! Những ai gặp "Hoàng Thượng" đều phải cúi đầu cung kính.

Thế là tôi xem như không có gì, đứng lại tư thế nghiêm chỉnh rồi hành lễ cúi chào.

Mắt tôi vô tình đưa lướt ngang qua đám quan đại thần, mắt bọn họ sáng rỡ như vớ được của, rốt cuộc vớ được đầu chứ? Nước miếng nước mồm như sắp trào ra hỏi miệng. Kính tởm.

Chết rồi! Tôi quên mất, với nhan sắc hiếm có này của tôi sớm muộn cũng sẽ gây đại họa.

Chân tôi như đóng băng, run run chẳng dám nhích, đầu cúi xuống nhưng tôi cảm nhận bằng thính giác rõ ràng như nhìn bằng mắt, bước chân của người đó đang bước đến gần, càng gần, tôi càng cảm thấy thân thể mình nhũn ra.

Tâm trí nghĩ đến cảnh gương mặt của các vị nương nương sẽ méo mó đến mức nào.

Chợt một bàn tay to lớn rắn chắc nâng cằm tôi lên. Tôi được dịp nhìn thẳng vào ánh mắt kiêu hùng nhưng đầy băng giá đó.

Tuyệt đẹp! Đôi mắt này thật hiếm có! Tôi chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào đẹp như vậy, nhìn rõ cả đồng tử ở giữa tròng mắt.

"Ngươi tên gì?"

Tôi run sợ không biết làm gì, rõ là hấn... chằm tôi rồi chẳng? Chỉ là cung nữ thấp hèn thôi mà.

Tôi đưa mắt nhìn Huệ Phi, có vẻ như chị ta đang cố lắc lắc đầu bảo rằng không nên nói, tại sao?

"Trẫm lặp lại lần nữa, Ngươi tên gì?" Hấn lặp lại với giọng nói chứa đầy phẫn nộ.

Tôi cảm thấy cằm mình bị bóp chặt hơn.

"Cao.. Cao Thiên Tuệ" Tôi trả lời trống không, những tưởng hấn sẽ tức giận vì câu trả lời không đầu đuôi này.

"Xin... xin Hoàng Thượng tha mạng, nô tì chỉ mới vào cung, không biết rõ luật lệ trong cung đã đi lung tung không có phép tắc... xin tha mạng cho nô tì..."

Tôi cố lảng sang chuyện khác để tránh hấn ta có cơ hội hỏi nhiều thêm, tạm thời tôi sẽ không thể bị giết được, nếu hấn có đòi hỏi đầu tôi ra chém thì lũ đại quan kia sẽ lao ra giả vờ cầu xin rồi thừa dịp đòi ban tôi cho một trong số chúng.

Nhưng hấn không đến mức đáng sợ đến thế đâu.

"Mới vào cung? Thảo nào..." Hấn tự độc thoại.

Chợt một tên thái giám từ trong đám đó lao ra chạy ổng a ổng ọ đến:

"Bẩm Hoàng Thượng, chúng ta phải nhanh chân đến Ngự Hoa Viên ngay, nếu chậm trễ thì e rằng Thái Hoàng Thái Hậu sẽ Phụng nhan phẫn nộ..". Sau đó tên thái giám ném cho tôi một cái liếc mắt đầy khinh thường.

Có vẻ như tên hạo sắc này còn quyến luyến nhưng do tên thái giám cứ đứng cạnh bên chẳng thềm nhích mông đi nên hấn đành buông tay ra, phát tay áo quay lại... "hàng ngũ" rồi đi đến Ngự Hoa Viên.

Cả đoàn người đó lại tiếp tục đi.

Hấn vừa phát áo rồi khỏi, tôi đã gục người xuống như mất đà và rồi nằm ôm lấy mặt đất như không còn sức lực.

"Trời phạt phù hộ... xem tí nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Liệu hấn sẽ tìm tôi không nhỉ? Tôi chắc 80 đến 90 phần trăm. Không có gã Hoàng Đế nào lại bỏ qua một... "mỹ nhân" như thế được. Ồ! Có vẻ như tôi hơi bị tự tin về mình rồi. Nhưng nhìn ánh mắt của hấn thì đã nằm gọn trong tay tôi hơn 50 phần trăm rồi. Không còn nghi ngờ gì nữa.

Giờ này có điên mới vác xác đến Ngự Hoa Viên, tiếc thật, nhưng để bảo toàn tính mạng nên tôi đành lần mò về đường cũ.

Ồ! Khoang đã! Tôi nhớ ra con mụ điên ban nãy, nếu tôi lại đi nhầm vào con đường ban nãy thì tôi sẽ chết nhanh hơn là bị tên Hoàng đế đó bắt.

Làm sao đây?

Nhìn đoàn người đó đã xa tít chỉ còn thấy những chấm li ti, tôi đứng dậy chạy theo đoàn người như bị ai đó thúc giục.

Để lại mình tôi nơi thâm cung này thật đáng sợ.

Tôi chỉ dám đi phía sau họ và chừa khoảng cách đủ để họ không nhận ra có người theo phía sau.

Khi đến ngự hoa viên rộng lớn, tôi liền tản ra đi tìm con đường thường đi cùng với Huệ Phi đến đây để quay trở lại Ngọc Cẩm Cung.

"Tuệ Nhi..." Tôi đang có ý định đi thêm một bước nữa thì tiếng gọi của Huệ Phi vang đến tai tôi từ phía sau.

Đằng sau, Huệ Phi đang vén váy lên đi vội đến nơi tôi đứng, gương mặt chị ta lộ rõ sự lo lắng với tôi.

"Em không sao chứ?" Huệ Phi vừa nói vừa đưa mắt ngó xung quanh

"Không ạ! Liệu hắn... à Hoàng Thượng sẽ giết em sao?"

"Không! Người sẽ không giết em vì người nhận ra em là một mỹ nhân, thế nào Người cũng sẽ không buông tha cho em, nhưng không sao đâu! Ta sẽ không để Hoàng Thượng bắt được em và sẽ cố thuyết phục Người quên em..."

"Vậy tại sao Huệ Phi nương nương lại sợ em bị Hoàng Thượng tìm ra? Dù sao Hoàng Thượng sẽ không giết em mà..." Tôi giả vờ hỏi Huệ Phi với chất giọng ngây ngô, dù rõ trong lòng tôi biết chị ta sợ tôi sẽ "cướp chồng" của chị ta đây mà. Tôi chẳng cần! Cứ tưởng tôi ham thích cuộc sống trong cung cấm này lắm sao?

Sắc mặt Huệ Phi đanh lại như vừa bị tạt nước lạnh vào mặt, sau một hồi dờ mắt ra chị ta mới mấp mé nói đại ra một lý do nào đó.

"Ta thấy em còn trẻ tuổi, không thể bị nhốt mãi trong cung cấm này. Nếu để Hoàng Thượng tìm thấy, Người sẽ bắt em ở lại Long Thành này mãi mãi..."

Để làm gì? Ý chị ta nói, "làm thú cung" của hắn ta đó hả?

Đáng sợ!

Không được! Tôi không thể để bị bắt được.

"Nương nương! Xin người giúp Tuệ Nhi rời khỏi nơi này, xin Người..." Tôi quỳ thụp xuống cố nặn ra hai giọt nước mắt, mãi chỉ thấy mắt mình nhòe nhòe mà chẳng thấy giọt nước mắt nào trào ra khỏi mắt.

Chị ta cúi người đỡ tôi đứng dậy.

"Được được, ta sẽ giúp em, nhưng không phải ngay lúc này. Ta bận rồi, ta phải đến dự tiệc cùng Hoàng Thượng và Thái hậu, em hãy về phòng đi. Tối đến ta sẽ đến tìm em..."

Chưa để tôi trả lời, chị ta rón rén đi mất dạng.

Đồng người thế này, tên Hoàng đế ấy sẽ chẳng dám manh động đâu, huống hồ còn có sự xuất hiện của "lão Thái Hậu" tôn kính kia kia.

Bỏ ra chút đỉnh thời gian để tò mò không có gì là không tốt.

Tôi vội cúi xuống chà tay xuống đất rồi quẹt lên mặt mấy đường để tránh bị bọn người ban nãy nhận ra, đặc biệt là lũ quan lại háo sắc.

Ở đây, cung nữ thì mặc đồ y nhau nên chẳng ai phân biệt được các cung nữ với nhau nếu nhìn từ xa.

Tôi đi đến gần sảnh chính, nơi bày đầy các bàn yến tiệc long trọng, đưa mắt đến bàn to bụi nhát, sang trọng nhất chính là cái người ban nãy đã mém chút nữa giết tôi bằng ánh nhìn.

Bên cạnh là một vị mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, chắc hẳn chính là người đã cướp mất trái tim vị Hoàng đế kiêu hùng trong tay Huệ Phi tỷ tỷ đây mà, nhìn cô ta có nét tựa tựa người dân tộc, chắc hẳn là mỹ nhân được cống nạp của một dân tộc nhỏ miền núi nào đó.

Sau đó tôi cũng thoáng nghe bọn cung nữ nói đi nói lại về vị mỹ nhân này, cô ta chính là Kim Thục Phi, đúng chất là con của trưởng tộc của một tộc thiểu số vùng núi phía Bắc.

Đưa mắt sang bên cạnh, một lão bà tóc lũng phúng bạc, gương mặt rạn ngời tựa tựa hắc. Có vẻ như bà ta không được vui lắm, có lẽ như lý do chính đáng nhất là sự xuất hiện của Kim Thục Phi yêu kiều kia, xem kia! Hầu như các vị nương nương khác có nét mặt tương tự. Thật tội nghiệp.

"Hồ Ly tinh..." Giọng nói như dây nghiêng của một trong số vị phi tần lọt vào tai tôi không sót một chữ.

Hắn là nói mỹ nhân Kim kia, đúng thật thì cô ta có phần là loi hơn là một vị phi tần cao quý đầy tôn nghiêm.

Thực Phi là người có quyền lực cao nhất hiện nay sau "lão bà" Hoàng Thái Hậu, rõ là cô ta được Hoàng đế sủng ái vô cùng, chức quyền của cô lớn hơn Huệ Phi một bậc, tức cô ta thuộc hàng "nhị giai phi". May thay Kim không phải là Nguyên Phi, nếu không cả hậu cung sẽ loạn lên cho xem.

Nhưng dù sao thì trong tương lai, cô ta sẽ bị cho "ra rìa" sớm thôi.

Đang mãi ngắm nghía những con người thời cổ đại lừng danh này thì tâm trí tôi bị kéo ra khỏi đám suy nghĩ bởi một câu nói vang vọng khắp rừng núi của Tiểu Nô.

"Tuệ Tuệ..."

Lập tức quay lưng sang, tên tiểu thái giám đáng ghét này đang lao đến tôi với tốc độ chóng mặt, chợt nhận ra điều xấu, tôi quay sang nhìn tên hoàng đế, hắn đã biến mất từ khi nào, hết như bóng ma lúc ẩn lúc hiện.

Chắc hắn vừa đi đâu đó, may thay hắn không có ở đây để có thể nghe câu nói lãnh lút như chim sơn ca của Tiểu Nô.

Tiểu Nô vừa nhào đến thì tôi đưa tay chụp miệng "chị" ta lại.

"Cậu điên hay sao mà gọi tên tôi to thế, đặc biệt lại là tên cúng cơm của tôi nữa... muốn bị ma bắt mất hồn của tôi à?"

"Ma...?" Mặt Tiểu Nô tái nhợt, phũ tay tôi ra "Thật sao?"

"À, tôi nghe nói thế! Tôi không hề gây thù chuốc oán với cậu, làm ơn tha mạng cho..."

"Hà hà! Cô cũng tin những câu chuyện đó sao? Tuệ Tuệ thay đổi thật rồi đấy..."

Cậu ta cười hí hí rất chi là khoái chí.

"Tin cái đầu của cậu, tôi bận rồi... tôi phải về Ngọc Cẩm Cung."

"Đợi đã, chỉ mới đến thôi mà! Vậy mà nói không đến..." Cậu ta bẹo má tôi, lập tức tôi tránh mặt sang một bên, đúng là một tên lì lợm khó dạy. "O mặt của cô sao lại..."

"Là lệnh của Huệ Phi nương nương, ta đi đây..."

Mặc cho "chị" ta há cứng họng, tôi vội bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Vì trở về với tâm trạng sợ sệt, tôi cảm thấy con đường cứ xa tít mãi chẳng thấy nơi đến. Tôi sợ mù diện ban nãy sẽ xuất hiện trước mặt rồi dí dao về phía mình, thật kinh khủng.

Cuối cùng, sau "một vạn năm" tôi đã đặt chân được vào phòng của mình, nằm trong địa phận của Ngọc Cẩm Cung. Một cảm giác vô cùng tuyệt vời!

"An toàn rồi..." Tôi thở một hơi rõ dài.

Ngọc Cẩm Cung là nơi được canh gác rất chi là tốt nên không sợ người lạ xâm nhập, ngoài Huệ Phi ra thì còn lại là các thái giám và cung nữ của Ngọc Cẩm Cung, nên chẳng có việc gì lo sợ, toàn bộ là người quen cơ mà.

Trên người đầy đất cát bởi ban nãy tôi đã lăn lộn dưới nền đất nên mới thành ra thế này, phải tắm thôi. Sau đó sẽ đánh đàn mới được, được dịp chẳng mấy ai ở đây, nên thoải mái hơn.

Tôi pha nước thật ấm rồi thả mình vào dòng nước dịu nhẹ...

Cảm giác thật dễ chịu...

Chẳng biết từ khi nào tôi đã chìm vào một giấc mơ xa xăm, đưa tôi trở về ký ức khi trước.

Mọi chuyện vẫn yên ổn, không có vụ tai nạn nào xảy ra với tôi, ba mẹ vẫn ở đó, anh trai tôi, chị gái tôi.

Tiếng cửa kêu keng két khiến tôi giật mình, mọi việc vẫn như cũ, là sự thật. Tôi vẫn hay mơ về những ký ức như vậy, thật khiến tôi buồn phiền.

Ôi! Tôi đã ngâm thế này bao lâu rồi nhỉ? Nếu lâu thêm nữa, chắc người tôi sẽ phình ra như cái bánh bò mắt, phải mặc y phục vào thôi.

Tôi nhìn lên bức bình phong, lại quên mang đồ vào rồi..

Tôi day day thái dương, thật bức bối, may là hôm nay mọi người đi hết rồi.

Tôi đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm..

Lướt ra khỏi cái bình phong hướng về phía cái tủ bằng gỗ gần đó thì..

"ÁÁ..."

Trước mắt tôi: Hấn, người đó, tên Hoàng Đế đại háo sắc đã đứng dựa lưng vào cửa từ khi nào.

Khốn thật, nhưng có vẻ như hắn hơi bất ngờ trước tình huống này nhưng chỉ là hơi thôi.

Tôi vội ôm lấy bộ quần áo bản còn mắng trên bức bình phong che người lại.

"ĐI RA CHO TA MAU" Tôi quát, nặc kệ hắn là vua hay thái giám đi chẳng nữa, nén về thái giám thì có còi hết đứng trước mặt thì chúng vẫn xem mình như đồng loại, thiết tha gì mà ăn thịt.

"Nàng đừng tưởng cơ thể phụ nữ ta chưa bao giờ thấy, đừng làm quá như vậy..."

Hắn có vẻ bình thản nhỉ, tốt thật, nếu không nể tình hắn là vua, tôi đã cầm ngay lấy cái ghế đằng kia phan thẳng vào đầu hắn cho hắn chết tươi.

"ÍT RA TÔI VẪN LÀ GÁI CHƯA CHỒNG MÀ"

Tôi quát, nước mắt nước mũi tèm lem, dung mạo đẹp trai của hắn bị nhòe đi trong mắt tôi.

"Không sao, ta sẽ là người chịu trách nhiệm..."

Ôi trời ạ, tôi tức chết mất. Nếu tôi là người bệnh tim thì đã lăn ra chết ngất vì câu nói này, biết nói gì đây, thật đúng là một kẻ lì lợm, khó dạy, khó nuôi, có bảo.

"Anh...anh...! Người... người..." Cơ lưỡi tôi như cứng lại, chỉ biết dùng tay chỉ chỉ vào hắn.

Hắn đi đến chụp lấy bàn tay tôi đang hướng về hắn...

"Ta nói sẽ giữ lời"

Nói rồi hắn ta đi đến tủ đồ lấy đồ ra rồi ném sang cho tôi

"Mau mau thay đi, nếu không ta đổi ý thì không chừng ta sẽ không biết mình sẽ làm gì nàng đấy..."

"Người dám..." Tôi cau gắt nhìn hắn rồi vội ôm lấy bộ y phục và đi nhanh vào trong thay.

Thay xong y phục, tôi đi ra khỏi bức bình phong, hắn vẫn còn chinh ỉnh ở đó, đúng là âm hồn không tan, ám khí nặng nề.

"Sao còn chưa đi?" Tôi trừng hắn

"Nàng có biết, chỉ cần với câu nói này cộng với thái độ, lời nói ban nãy nàng dành cho ta, đủ để nàng mất đầu rồi không?"

Tôi giật thót mình nhìn hắn, quên mất hắn là vua, càng quên mất ở thời đại này phải biết phân biệt rõ cao thấp, người trên kẻ dưới..

Tôi mặc kệ, có chết thì trước sau cũng chết, đằng nào mà hắn sẽ không sai người truy lùng tung tích của tôi.

Tôi ngồi xuống giường..

"Oai..." tiếng dây đàn phát ra làm tôi sực nhớ cây thập lục cầm ban chiều để trên giường.

"Xem ra nàng cũng biết về những món này nhỉ..." Hắn nói rồi đưa mắt nhìn cây đàn phía sau tôi.

Rõ rồi, thế nào cũng bảo tôi đàn vài khúc, dù sao cũng đang ngứa tay, đàn thôi cũng không có gì quá đáng.

Tôi đặt đàn lên một cái bàn nhỏ và ngồi trên giường rồi gảy một khúc nhạc linh tinh mà tôi có thể nhớ nhưng không nhớ tên.

"Người... à.. Mời Hoàng Thượng ngồi ạ" Tôi nói rồi đưa mắt về hướng bộ bàn ghế tiếp khách đặt gần đó, hấn không những không nhìn theo ánh mắt tôi, còn đi đến phía tôi, khiến tay tôi đơ lại, khúc nhạc bị đứt quãng nửa chừng.

Hấn ngồi xuống bên cạnh tôi

"Sao không tiếp?" Hấn đưa mắt nhìn.

"Hoàng Thượng... tôi..." Nói sao nhỉ, câu từ trung cổ thật phiền phức, ý tôi là... "Anh ngồi đây thì làm sao tôi đàn? Dù gì anh cũng là bậc cao quý mà lại ngồi ngang hàng với cung nữ thì ra thế thống gì?"

Có lẽ tôi nói hơi quá, hay tại ngôn ngữ có phần khang khác thực tại nên hấn ta đã chuyển ánh mắt với tôi, nói sao nhỉ? Khó hiểu, chỉ là một ánh mắt chứa đầy sự không bình thường.

Tôi vội đặt đàn xuống, rời khỏi giường cung kính khụ người xuống...

"Mời Hoàng Thượng trở về, chắc hấn các vị nương nương và Thái hậu sẽ lo cho người lắm..."

"Mặc họ..." Hấn trả lời ngay khi tôi vừa dứt lời

"Người không sợ... Mỹ nhân của Người sẽ lo lắng ư?" tôi đưa mắt lên nhìn, ánh mắt tôi sáng rỡ đầy thiện chí!

"Ồ!" Hấn nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ... đáng sợ "Ở đây có một Mỹ nhân rồi, thì còn mỹ nhân nào nữa?"

Tôi lạnh người khê lùi lại.

Có cười cười nhìn hấn ta...

"Thì ra Hoàng thượng cũng biết đùa vui như vậy..."

"Ta mệt rồi, ta muốn nghỉ ngơi..."

Nói rồi hấn khê ngáp rồi lấy tay che miệng lại, tôi cũng mắt nhìn hấn, mồm miệng tôi muốn méo sang một bên khi nghe câu nói động trời của hấn ta.

"Đây... đây không phải là..."

"Ta biết, nhưng ta muốn nghỉ ngơi ở đây..."

"Nhưng đây là phòng của..."

"Ta biết, nhưng ta muốn vậy... Nàng dám kháng chỉ?" Hấn trừng mắt với ánh mắt đầy ẩn ý.

Ý hấn là... nếu tôi kháng thì sẽ... bay đầu?

Toi rồi, không xong rồi, 17 năm giữ gìn thân thể của tôi đã bị hấn nhìn thấy hết, vậy mà giờ còn... ôi chúa!

Tôi đành nghiêng răng nghiêng lợi chấp nhận!

Tôi cất cây thập lục rồi dọn giường tươm tát cho hấn, được, tôi sẽ ngủ dưới đất.

"Hử?" Hấn nắm lấy cổ tay tôi

"Nàng muốn chết hay sao?"

"Hử?"

"Nằm dưới đó sẽ rất lạnh, ta sợ ngày mai, nàng sẽ lạnh chết..."

"Không đâu, tôi chịu lạnh tốt lắm..." Tôi cười cười.

"Ta ra lệnh nàng phải lên giường nằm, nếu dám cãi lời, ta sẽ..."

"Được được..." Tôi chịu, hết cách. Hết như mẹ phải cung chiều con cái của mình vậy, thật bất trị.

Tôi nằm xuống giường mà cơ thể lạnh toát vì sợ, liệu hấn sẽ không làm gì chứ?

Không! Nghĩ ngu ngốc, làm sao lại không có chuyện gì được, huống chi hấn nói tôi là một mỹ nhân, mở dằm miệng mèo mà mèo dám chê?

Không, tôi không muốn. Tôi còn trẻ người non dạ, biết gì những chuyện như vậy, làm ơn đi. Ai đó xuất hiện rồi lời tên khốn này ra khỏi đây giúp tôi. Sau đó tôi sẽ tạ ơn bằng một con heo sữa khi tôi được thăng chức tổng quản.

Chợt tay hắn ôm lấy cơ thể tôi...

"Nàng lạnh à?"

"Không"

Tôi đáp vậy thôi, chẳng biết nói gì.

Tôi quay sang, hắn vẫn mở mắt nhìn tôi.

"Không ngờ ở trong cung lại có một mỹ nhân tuyệt đẹp như nàng! " Câu nói này, làm tôi nổi da gà " Mái tóc nâu tuyệt đẹp..." Không đâu, tôi nhuộm đấy, thực chất tóc tôi màu đen cơ mà.

Hắn nói đến đâu thì mắt đưa đến đó, tôi nhìn thấy ẩn ý trong mắt hắn.

"Tại sao Hoàng Thượng lại đến đây? Người theo dõi nô tì ư?"

"Không hẳn, ta đi vô tình thôi. Chẳng hiểu sao khi nghe ai đó gọi tên nàng, thì ta đã nhìn thấy nàng, dù nàng có cố bôi tro trét trấu lên mặt thì mái tóc này không thể thay đổi được..."

Gi cơ? Đường đường là vua, dám theo dõi một cung nữ? thật là một chuyện xấu hổ.

"Ta chán đối mặt với những con người đó lắm rồi, tất cả chỉ là giả dối. Tuy quen biết không lâu, nhưng mọi tâm tư cảm xúc được nàng thể hiện rất rõ, ta không nhầm khi đã quyết định lưu lại đây..."

"Giờ thì Người miễn nguyện rồi chứ? Nằm cạnh mỹ nhân rồi đấy..."

"Phải, chỉ một nửa..." Hắn đưa tay vuốt má tôi, gai ốc tôi nổi lôm côm trên da, may thay tay áo đã che mắt.

Vậy là suốt đêm đó, tôi đã quá lo xa, hắn chẳng hề làm gì tôi ngoại trừ hết ôm tôi rồi lại nói những câu chọc ghẹo tôi. Làm tôi hết sồn da gà rồi lại run người vì độ kinh khủng của nó.

Ồi trời! Tôm quá đi thôi! Háo sắc mà còn biến thái, đời này tôi không thể có chồng được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau...

Tôi đang chìm trong một giấc mộng đẹp tuyệt vời, tôi đang đứng trước một cánh đồng hoa oải hương đẹp vô cùng, hương gió thoang thoảng mon man đôi má của tôi nhẹ nhàng mà mát rượi.

Đang thưởng thức khí trời thiên nhiên, bỗng tôi nghe có tiếng của rất nhiều người, tôi nhìn thấy vô số những tên bộ tộc quái dị ăn mặc không giống người, nếu có thể tôi sẽ gọi là "tặc zăn" và bọn chúng đang lao ừng ừng về phía tôi như hổ sắp bắt được con mồi ngon, tôi quơ tay quơ chân loạn xạ hòng cố gắng chạy thoát bọn chúng.

Bỗng!

"Ặp..."

"Ồ! chết tiệt..."

Tôi tỉnh dậy với đầu óc nửa tỉnh nửa mơ.

"Cái gì vậy hả?" Tên Hoàng đế đáng ghét lên tiếng và nhìn tôi với gương mặt vừa tỉnh ngủ.

Mình quên mất tối qua mình đã... qua đêm cùng hắn, nếu như là người bên ngoài thì gọi là "sùng hạnh", mà "sùng hạnh" quái gì được, được ôm mỹ nhân là

hay rồi.

"Không có gì..." Tôi bật dậy thì tay lại bị hán ghì chặt, lòng thằm rủa hán một cách không thương tiếc, lại kiếm chuyện "sàm sỡ" đây mà.

"Hoàng Thượng, đã sáng rồi! Nô ti sợ mọi người sẽ đi tìm Người! Người không thiết triều ư?"

"Bỏ một ngày không chết được đâu..."

Chà! Trả lời rất mạnh mẽ, tôi bắt đầu thấy thích con người này rồi đấy, thích làm điều mình làm, bỏ qua tất cả quy tắc.

"Hoàng Thượng à..." Tôi thường gọi mẹ theo kiểu kéo dài câu từ, thế là lại gọi hán với cách gọi như vậy, không khéo lại hiểu lầm tôi đang cố ý quyến rũ hán.

"MỞ CỬA"

Đến bây giờ tôi mới nhận ra giấc mơ của tôi không ổn thật sự, hồ như có một toán người rất đông đang bao vây phòng tôi thì phải.

Tiếng gõ cửa làm tôi sắp thủng cả màn nhĩ.

Tôi bực bội đi ra mở cửa nhưng tên Hoàng đế ấy đã nắm lấy tay tôi

"Ta sẽ cùng nàng ra..."

Nhìn nét mặt hán, tôi nhận ra hình như có điều gì đó thật sự thật sự không tốt lành sắp xảy ra. Tay tôi run run, tưởng tượng cảnh tượng khi cánh cửa bằng gỗ ấy mở ra, tôi sẽ bị bắt vì tội quyến rũ vua. Không! Tôi không có, chính hán tự mò vào phòng tôi cơ mà?

Khi cánh cửa ấy mở ra...

Quan binh, Thái Hậu, các vị phi tần với gương mặt lo lắng pha lẫn ghen ghét chẳng thấy đâu.

Tôi thở một hơi rõ dài.

Trước mắt là Tiểu Nô đáng ghét! Mặt cậu ta hết trắng bệch ra rồi lại tái xanh, xong rồi lại tím tái.

Cậu ta quỳ sụp xuống trước mặt hán...

"Xin Hoàng thượng tha tội..." Rồi đập đầu mấy cái mà chẳng nói nên lời, tôi đoán là nếu có thể nói được tiếp, cậu ta sẽ nói rằng không biết "Hoàng Thượng" trong phòng tôi.

Tôi quay sang nhìn hán, gương mặt hán bớt căng thẳng hơn và hán hơi mỉm cười với tôi.

"Được rồi! Trẫm không chém đầu ngươi đâu, nhưng ngươi phải giữ bí mật rằng Trẫm đã... qua đêm với Tuệ Tuệ, bằng không thì chuẩn bị bay đầu là vừa..."

"Thần xin giữ kín miệng, có chết cũng không nói nửa lời..." Tội nghiệp Tiểu Nô, cứ đập đầu miết, e rằng đầu cậu ta sắp vỡ ra rồi.

Nói rồi hán bỏ đi mà không nói bất cứ lời nào với tôi, trời chỉ vừa hừng sáng nên các cung tì vẫn chưa thức hán nên rất ít người nhìn thấy, mà có thấy thì tốt nhất xem như không có gì, bằng không sẽ hại chết mình lẫn người thân trong ba đời nhà họ.

Đáng buồn thay!

Khi tên Hoàng đế đã mất dạng, tôi mới khụy người đỡ Tiểu Nô dậy, cậu ta nặng thật.

Hệt như chân cậu ta nhũn ra thật rồi, có khi nào sợ quá rồi tè ra quần không? Không được, đây là phòng của tôi.

Tiểu Nô đứng dậy, một lát sau mới định thần lại. May mắn là cậu ta còn kiềm chế được, không thì phòng tôi sẽ bốc mùi mất.

"Cô... làm sao... Tuệ Tuệ à..." Cậu ta kéo dài tên tôi muốn đụng cả nóc nhà.

"Suýt" Tôi chụp lấy miệng cậu ta. "Làm ơn! Tôi không biết giải thích thế nào nhưng không như cậu nghĩ đâu..."

"Hoàng thượng đã qua đêm ở đây?" cậu ta kéo tay tôi ra

"Ừ" Tôi gật gật

Mắt cậu ta tròn rồ trông thấy, miệng chữ O nhìn tôi như chết trân.

"Nhưng không phải..."

Cậu ta che miệng lại vì quá kinh ngạc

"Tuệ Tuệ à! Thật sao? Vậy chúc mừng cô, chim sẻ hóa thành phượng hoàng..."

"Phượng hoàng cái đầu của cậu..." Tôi cố mạnh vào đầu cậu ta thành tiếng "Nếu bọn phi tần kia biết được, tôi sẽ bị... tuyệt chủng trong nay mai thôi. Thế nên cậu kín miệng cho, vì tôi đây..."

Đến trưa thì tôi vẫn chưa nghe tăm hơi bọn cung tì, thị vệ, thái giám nói gì đến vụ việc sáng nay. Không biết là do không biết hay là do cố gắng cam hòng để không bị bêu đầu nhỉ? Tôi tự hỏi mãi câu này, trông sắc mặt họ chẳng có gì là có chuyện đang giấu, phần nào khiến tôi an tâm

Sau đó đã có một tin vô cùng động trời làm náo loạn gần một nửa Long Thành.

Xác của một phụ nữ đã được tìm thấy ở một cái giếng gần một đường đi dẫn từ điện Kim Thánh, trên người có vô số nhát dao chí mạng, rõ ràng người giết cô ta chắc hẳn có mối thù sâu nặng với cô ta. Thật tội nghiệp!

Nghe nói cô ta bị loạn thần, tâm trí không ổn định.

Tối đó, tôi nghĩ ngay đến mộ đàn bà hôm qua, tức tốc chạy theo nơi diễn ra sự việc.

Cái xác trắng bệch gớm ghiếc chẳng còn rõ hình dạng nhưng tôi chắc chắn chính là mộ ta.

Chuyện gì đã xảy ra? Bà ta là ai? Hôm qua, tôi đã nghe bà ta gọi tên họ của Huệ Phi, bà ta có liên can gì với Huệ Phi?

Bọn cung nữ, thái giám cứ nháo nhào bàn tán mà không nề một chút mặt mũi nào cho người quá cố.

Thì ra, bà ta trước kia là Doan Lệ Phi, chị em họ của Doan Huệ Phi, cũng một thời được Hoàng đế sủng ái hết mực, nhưng vì một lần bị sảy thai, bà ta đâm ra điên loạn rồi tâm trí không còn được minh mẫn, một mực khẳng định cho Huệ Phi gay ra. Tội cho Huệ Phi, cứ bị bà ta dí dao đến đòi mạng cho hài nhi yếu mạng của mình, may mắn là sau đó bà ta đã bị lôi vào lãnh cung vì bất đắc dĩ, bà ta bị nhốt trong một căn phòng khóa chặt, chỉ có một lỗ hờ nhỏ để đưa thức ăn vào.

Thế sao không để bà ta chết đi cho xong? Sống chi mà đau khổ vậy chứ?

Cuối cùng chẳng hiểu thực hư ra sao, bà ta đã thoát ra được và giờ đây đã biến thành cái xác gớm ghiếc này đây.

Đây chỉ là số ít trong vô số bi kịch trong cấm cung mà tôi được biết, được nghe trên các câu chuyện lịch sử xa xưa, trên báo, trên màn ảnh.

Sau đó tôi vội đi trở về Ngọc Cẩm Cung để làm việc cần làm.

Chưa kịp nhích chân lên thì từ đâu đã có một lũ quan binh bao vây lấy tôi, không để tôi phân trần, họ bẻ hai bên vai tôi lôi đi không chút thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

"Các người có quyền gì mà bắt bớ người khác như vậy?" Tôi hét toán lên, mặc cho chân mình đang đung đưa trong không trung, họ vẫn không thèm thả tôi xuống.

"CÂM MIỆNG..." Một trong hai tên đang lôi tôi quát.

Hắn ném cho tôi cái nhìn vô cùng dữ tợn.

Tôi đành im lặng, nếu không bọn chúng đỡ chứng thì không biết sẽ đối đãi với tôi như thế nào.

Các người nhớ đấy, ta sẽ trả thù lại cho xem, dám quát nạt một tiểu cô nương yếu đuối như ta vậy sao?

"Áp giải" được một đoạn thì tôi nhìn thấy Huệ Phi đang vội vội vàng vàng chạy về hướng của tôi.

Bọn quan binh thấy vậy vội buông tay ra, quỳ thụp xuống hành lễ, tôi cũng vội quỳ theo.

"Huệ Phi nương nương"

Chị ta đi đến đỡ tôi dậy nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, đôi mày Huệ Phi chau lại khó chịu.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Chị ta nhìn tôi rồi quay sang nhìn hai tên quan binh lẫn những tên khác.

Hai bọn chúng nhìn nhau ngập ngừng chốc lát thì một tên đại diện trả lời

"Thưa nương nương, chúng thần có lệnh bắt ả nô tì này vào địa lao"

"Tại sao?"

"Có người đã báo rằng ả ta đã gặp Doan Lệ Phi nương nương đêm qua, nghi ngờ chính ả là kẻ đã sát hại Doan Lệ Phi..."

"Không thể nào! " Chị ta cố sức cứu lấy tôi, nhìn mồ hôi trên trán Huệ Phi cứ tuông ra như thác đổ, tôi cảm thấy lòng mình thật xót, tôi đã nợ Huệ Phi quá nhiều.

Khi đã bán mạng cho cung cấm này, suốt đời không thể rời khỏi, liệu chị ta có cách gì đưa tôi ra khỏi đây? Vậy mà chưa kịp suy tính đến chuyện trốn khỏi Long Thành thì lại bị vu khống tôi giết người.

"Các người hãy cho ta gặp kẻ đã đưa ra những thông tin đó, ta phải nói cho ra lẽ..."

"Thưa nương nương, đây là... là..."

"Là làm sao?"

"Là lệnh của Hoàng Thái Hậu, chúng thần không thể cãi lệnh, mong Huệ Phi nương nương hiểu cho chúng thần..."

"Người... người..." Huệ Phi vô cùng bức bối nhìn bọn quan binh cứng đầu không chịu tha người.

Nhưng cũng phải để họ dẫn tôi đi, vì lệnh của "lão bà bà" Hoàng Thái Hậu thì có vua cũng không dám kháng lại.

Huệ Phi đành bất lực nhìn tôi bị áp giải đi, tôi cảm nhận đôi mắt chị ta long lanh như sắp rớt nước mắt, tôi cố cắn chặt môi của mình.

Huệ Phi, tôi xin lỗi, đã làm chị phải lo lắng, nếu tôi thoát được nạn kiếp này, tôi sẽ làm cố báo ân cho chị bằng tất cả những gì tôi có thể làm được.

Kẻ cũng lạ, bất quá chỉ có một phi tần bị hại chết thì cần chi kinh động đến tận "lão bà bà" Thái Hậu như vậy? Huống hồ Doan Lệ Phi đã là một người tâm thần không còn mình nữa.

Cánh cửa địa lao bằng sắt lạnh lẽo mở ra, tiếng kêu keng két khiến tôi lạnh cả sống lưng, tiếp theo, cả cơ thể tôi bị ném thẳng vào bên trong hệt như một thanh củi khô. Đằng này tôi bằng xương bằng thịt cơ mà?

Cơ thể tôi đau buốt rã rời, lủ khủn kiếp, đối đãi với ta như thế đó sao?

Nếu tôi mà chịu khó học Karate thì giờ có lẽ tôi đã được đai đen đẳng 1 rồi, những tên binh tằm tướng tép này tôi chỉ cần nhích một lông tay thì cũng đủ ngã ngửa rồi. Haaaa! Tức chết mất.

"Kẻ ra cũng tội, người xinh đẹp như nàng này, lại phải mang trọng tội giết phi tần..."

Một tên quan binh nhìn tôi qua song sắt với ánh mắt vô cùng khinh bỉ.

Đáng nhẽ tôi sẽ quát lớn vào mặt hắn mà nói rằng ta không có!

Tồn hơi thôi, tôi phải chứa sức để kêu oan trước mặt Hoàng Thái Hậu nữa chứ.

Tôi đến, hơi lạnh từ đất bốc lên xuyên thấu da tôi, làn gió đông lạnh lạnh đang thổi vào ô cửa sổ nhỏ chừng hai bàn tay ở phía trên cao cứ thế phả vào thân thể nhỏ bé của tôi không chút niệm tình.

Tôi nghe có tiếng nhà lao mở cửa, cái tiếng vô cùng quen thuộc đến buốt óc "Keng két"

Đang ngủ thì tôi bị lôi người trở dậy, bọn chúng kéo tôi xềnh xệch như kẻ bị thiếu hụt tứ chi, dù tôi đã cố bước theo nhưng không thể kịp.

Do tôi có mang hải nên phần nào đỡ gây tổn thương cho chân của tôi, đặc biệt là các ngón chân.

Tôi bị lôi đến một cung điện vô cùng nguy nga, rộng lớn, lồng đèn được trải khắp nơi sáng rực như ban ngày, mém chút khiến tôi hoa mắt rồi.

Cuối cùng, trước mắt tôi là "lão bà" Thái Hậu ngồi trên chiếc giường thuộc dạng bậc nhất thiên hạ lúc bấy giờ, Thái Hậu nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng không mang cảm xúc.

Xung quanh tôi là một không gian rộng rãi cũng được thấp nhiều lồng đèn, đồ vật trang hoàng lộng lẫy, kể cả những đồ vật dát vàng.

Hai bên cửa chính là 4 cung nữ đứng đó, bên ngoài là rất nhiều quan binh canh chừng bên ngoài.

Đúng là Hoàng Thái Hậu có khác.

"Chính người đã ra tay giết Doan Lệ Phi?" Thái Hậu đập tay vào cái bàn nhỏ được đặt trên giường, gương mặt bà ta tỏ ra vô cùng tức giận.

Tôi định mở miệng rằng hà tất gì vì một mụ điên mà Thái Hậu lại tức giận đến vậy?

Nhưng tốt nhất là tôi nên câm họng lại, như thế thật ngon cuồng. Lấp tức đầu tôi sẽ bay đến tận cổng Long Thành và bị treo lơ lửng ở đó để làm vật trang trí kim lam gương thị chúng.

"Thưa Hoàng Thái Hậu, nô tì thật tình không có làm những chuyện vô nhân tính như vậy..."

"Người dám chối?" Bà ta chỉ vào tôi đầy khinh miệt.

"Nô tì dù có ăn phải gan hùm cũng chẳng dám giết hại mạng người nào, thì hà có phải giết Doan Lệ Phi nương nương chứ?"

Nói đến đó, đôi mắt tôi đầm lệ.

Từng giọt lệ tuông khỏi má của tôi rồi chạm xuống nền gạch lạnh lẽo, không biết đến khi nào sẽ trở thành một dòng sông đầy.

"Đêm qua, thừa cơ các cung tì, phi tần trong cung dự yến tiệc, người đã ra tay giết Doan Lệ Phi... Đêm đó cũng đã có người thấy người vội vội vàng vàng chạy về mà không nán lại dự tiệc cùng cung tì khác."

"Nô tì... nô tì không có giết..."

Tôi biết làm sao giải thích đây? Bà ta một mực ép chết tôi mà! Nhìn khẩu khí bà ta tuông ra thì rõ biết tôi chín phần không thể đấu lại. Toi rồi, toi thật rồi.

Cho dù Huệ Phi có dám liều mạng xông vào đây cầu xin giúp cũng chẳng ích gì rồi.

Chỉ có vua mới dám có quyền lực tranh lại công bằng cho tôi..

Phải rồi! Đêm qua...

Nhưng không thể được, hần đã nói rằng không được tiết lộ ra, nếu không sẽ...

Ồ nhưng hần chỉ nói cho Tiểu Nô thôi mà, có nói gì với tôi đâu?

Đằng nào cũng chết, chắc tôi phải liều một phen thôi. Hoàng Thượng, xin Người hãy tha thứ những gì nô tì sắp làm, xin người...!

Tôi thề nguyện trong lòng, cố nhắm mắt, dòng lệ cuối cùng lọt khỏi khóe mắt tôi rồi lăn dài trên má.

"Nô tì... nô tì có nhân chứng rằng nô tì vô tội..."

"Người...? Có....?" Bà ta nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn khinh thường. "Nói...! Ai?"

"Là... là Đương Kim Hoàng Thượng, con trai của Thái Hậu..."

Xem tí nữa Thái Hậu đã ngã, bà ta loạng choạng bám lấy thành giường, bọn thái giám sợ sệt chạy lại đỡ lấy bà ta.

"LÁO XUỘC..." Bà ta quát "Thái An, tát vào mặt ả ta cho ta..."

Lấp tức, tôi sợ hãi lùi lại trong vô vọng, tên thái giám mặt mày đằng đằng sát khí lao đến nhanh nhẹn cho tôi cái tát tay đau buốt tận đỉnh đầu.

Tôi cảm nhận dòng máu đỏ tươi nhòe nhọt mẩn mẩn tuông ra khỏi miệng, sau đó tôi mất sức ngã xuống nền đất lạnh.

Thoang thoang nghe tiếng của tên Hoàng Đế ấy vang lên rồi tắt lịm trong con mê của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Tôi đang mơ màng không rõ chuyện gì đang xảy ra, đầu óc tôi đau như búa bổ.

Có khi nào tôi lại bị ném vào địa lao rồi chờ ngày lôi ra pháp trường xử trảm không?

Không được, tôi phải tìm Hoàng thượng để làm rõ...

Trước mắt tôi trắng trắng một lần sương khói mịt mờ không rõ hình dạng, sau đó là những chấm to nhòe nhòe màu hồng hồng, lúc đậm rồi lại nhạt, một lúc sau lại trắng nhách.

Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Bất chợt tôi giật mình mở to mắt, thì ra vừa rồi tôi còn mê man nên không nhận thức rõ những thứ đang diễn ra trước mắt mình.

Tôi đang nằm trên một chiếc giường ấm áp và rộng rãi bốn bên là những tấm màn màu hồng phấn đầy trang nhã, tôi nằm với tư thế vô cùng thoải mái thư thân.

Tôi bật người dậy, đập vào mắt tôi ngay lập tức là hình ảnh bốn cung nữ cùng thái giám đang sắp hàng quỳ cúi đầu dưới đất.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Các vị này sao lại..."

Tôi chưa kịp nói hết thì một trong số họ liền lên tiếng

"Mời Cao Quý Nhân thay y phục..."

"What? Quý...Quý... Nhân?"

Thật ra mọi chuyện là thế nào, là Quý Nhân? Họ gọi tôi là Cao Quý Nhân? Họ đang đùa giỡn kiểu gì vậy, rõ ràng tôi đang nằm trong địa lao...

Phải rồi, tôi qua. Chính xác là Hoàng thượng đã đến sau khi tôi vừa gục người xuống đất xỉu.

Vậy chính hắn đã nói rõ hết sự tình rồi sao? Hắn nói tôi đã được hân sủng hạnh và sắc phong tôi thành Quý Nhân.

Tôi đưa ánh mắt nhìn họ, một hồi lâu mới chịu gật đầu cho bọn cung nữ, thái giám hạ thay y phục.

"Nơi đây là..."

"Chính là tẩm cung của Cao Quý Nhân ạ..." Cô cung nữ vừa buộc đai eo cho tôi vừa trả lời. "Là Nguyệt Tú cung..."

Nghe nói các vị phi tần của vua đều có một tẩm cung riêng và mức độ to nhỏ của tẩm cung còn tùy vào các chức vị của vị phi tần đó cũng như mức độ sủng ái của vua.

Ở đây tôi được phong Quý Nhân thì chỉ thuộc hàng "thất giai", cái chức vị xa lắc xa lơ bọn phi tần kia nhưng có vẻ tẩm cung của tôi cũng không đến nỗi tệ.

Vừa thay xong y phục, tôi liền ngắm mình qua chiếc gương to, cao gần bằng mình được đặt trên cái giá được dát vàng để trước mặt.

Trong hoàn toàn khác hẳn cô cung nữ Tuệ Nhi lem luốt hôm nào, tuy chỉ là chức phận

Quý Nhân nhưng nó dường như đã thay đổi tôi một cách kinh ngạc.

"Hoàng Thượng giá lâm..."

Chất giọng eo éo vắng vắng đến một vạn tám ngàn dặm của một tên thái giám đứng phía ngoài cửa vọng vào.

Tôi định đứng đó mặc cho tên Hoàng đế ấy cứ vào Nguyệt Tú cung, hắn đâu phải trẻ con đâu mà cần mình ra nghênh đón.

Một ti nữ vội giật giật khề tay áo của tôi như có hàm ý gì đó, tôi quay sang nhìn cô ta:

"Gì vậy? Chuyện gì?"

Cô ta không nói gì, hướng mắt ra cửa.

À! Tôi hiểu rồi, ý cô ta là tôi nên ra ngoài nghênh đón Hoàng thượng của họ, tôi biết đó là phép tắc, luật lệ trong cung.

Nếu tôi không đi thì hắn sẽ giết tôi à?

Lúc đó tôi cũng định nhích chân lên để ra ngoài xem xem rồi giả vờ hành lễ nghênh đón Thánh thượng giá lâm thì ai ngờ cô ta quỳ thụp xuống:

"Xin Hoàng Thượng tha tội cho Cao Quý Nhân, Người chỉ vào cung được vài tháng trước nên không thuộc phép tắc..."

Cả đám cung tì, thái giám cũng quỳ thụp xuống.

Tôi xoay mặt sang cửa, nhìn thấy hấn đã đứng đó, hai tay chấp sau lưng oai dũng bước đến chỗ tôi.

Lúc này tôi mới khựng gối hành lễ với hấn ta, không biết rằng khi khựng gối xuống vô tình ánh nắng ban mai nhẹ nhàng phớt qua làn tóc màu nâu óng mượt của tôi. Không hiểu rằng hấn có để ý hay không nhưng tôi vô cùng e ngại trước cảnh tượng này, sợ hấn nhìn thấy thì sẽ càng lúc càng si mê mình, điều đó sẽ càng khiến tôi bị hấn trói chặt hơn. Hy vọng mọi thứ sẽ không quá như suy nghĩ của tôi hiện giờ.

"Thần thiếp... khấu kiến Bệ Hạ..."

"Miễn lễ... miễn lễ..." Hấn ta đỡ lấy tay tôi, hành động này khiến tôi có chút giật mình.

Trong mắt tôi, hấn là một kẻ háo sắc, ngoài tư thế hiên ngang anh dũng mà hấn có thì tôi chẳng thể thấy được tài cán nào từ hấn cả.

Đoạn hấn quay sang phát tay ra lệnh cho bọn cung tì, thái giám lui ra ngoài và đóng cửa lại.

Tội mặc hấn đứng đó, vội đi đến bộ bàn ghế tiếp khách gần đó rồi ngồi xuống nhàn nhã rót một tách trà nóng.

"Nàng không mời ta ngồi ư?" Hấn chau mày nhìn tôi.

Tôi mặc hấn nói gì cũng được, tay vẫn cầm ấm trà đồ từ từ vào tách.

Dù sao, hôm qua nếu không có hấn thì tôi vẫn còn nằm trong địa lao với thân hình ê ẩm do bị dùng nhục hình, tôi nghĩ vậy. Một khi tội nhân đã không khai thì họ sẽ tra tấn đến khi nào kẻ đó khai hoặc nếu được thì tra tấn cho đến chết.

Tôi không thể xem như không có gì được, dù sao hấn cũng là ân nhân của tôi, tôi không thể đối đãi với ân nhân của mình như vậy được dù cho tôi không thích hấn cho lắm.

Nhưng mà có sao chứ? Tôi lơ với hấn thì hấn sẽ uất quá rồi lâm bệnh, sau đó thì Bạng hà sao? Thế thì cái chết này sẽ được ghi danh vào sử sách Nam Quốc và được lưu truyền nghìn đời cho xem.

Tôi giật mình nhận ra tôi đã đổ trà quá tay, nước trà không ngừng trào ra khỏi miệng tách rồi tạo thành một vệt nước to trên bàn rồi lại từ từ chảy xuống nền đất.

Tôi vội đặt ấm trà xuống, dùng tay phũ hết vệt nước trên bàn...

"Oái..."

Tôi nhận ra đây là ấm trầm vừa châm, làn nước nóng vẫn còn nghi ngút khói thẩm qua da thịt tôi đau rất kinh khủng.

Hấn vội đi đến đỡ lấy bàn tay bị bỏng của tôi..

"Thần thiếp bất cẩn, xin Hoàng thượng đừng bực tâm..."

"Như thế mà bảo ta không bực tâm?" Hấn cầm tay tôi lên cho tôi xem chỗ bị bỏng đã chuyển thành một vết màu hồng khá dài.

Tôi nghiêng răng vì đau...

"Thiếp xin lỗi vì đã có thái độ không tốt với Hoàng thượng, đó là quả báo dành cho thần thiếp..."

"Mau gọi thái y cho ta..." Hoàng thượng gọi với ra, gương mặt hấn lộ vẻ lo lắng, tôi tự hỏi liệu hấn có đang giả vờ để lấy lòng tôi không? Nếu vậy thì công nghệ diễn kịch ở thời cổ đại sẽ phải phát triển lắm nếu lĩnh vực này được đầu tư vào thời này nhỉ? Tóm lại tôi lại nghĩ linh tinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tay tôi phải băng vài ngày trông thật đáng thương, chỉ sơ xuất nhỏ mà phải thành ra thế này.

Thái y nói rằng vết bỏng này không nặng lắm nên sẽ mau khô trong bảy hoặc tám ngày gì đó, tôi cũng chẳng bận tâm mấy bởi giờ đây tôi không còn là

cung nữ phải đứng tay đứng chân, làm việc này việc nọ nữa.

Tên Hoàng đế ấy còn nói với tôi một tin rất hải hùng, khiến tôi vừa bê tách trà lên nhâm nhí mém tí đã phụt hết trà ra khỏi miệng

"Đêm nay là đêm thị tẩm của ta với nàng mà lại để xảy ra như thế này..." Hấn lắc lắc đầu nhìn tôi có ý trêu ghẹo.

Rốt cuộc tôi đã bị sặc trà muốn viêm phổi. Đồ khốn! Hấn đang nói cái quái gì vậy? Thị cái khi gì thế, tôi chẳng hiểu gì cả! Mà nghe quen quen, tôi nghe đâu đó rồi nhỉ?

"Hơ?" Tôi đặt tách trà xuống nhìn hấn.

Phía đối diện, hấn vẫn bình thản nhìn tôi rồi bước đến nâng nhẹ cầm tôi lên.

"Nàng không hiểu sao?"

Tôi nhướn mày tỏ vẻ như kiểu "biết chết liền"

Hấn đáp lại tôi bằng một nụ cười vô cùng nham hiểm

"Tối đó rồi nàng sẽ biết..."

Tôi cắn môi chau mày lại nhìn hấn, làm gì mà ra vẻ bí mật đến như vậy? Làm gì mà ghê gớm vậy chứ. Tôi chẳng quan tâm

Tôi giật mình nhận ra mình đã quá lơ là để hấn động chạm vào người mình như vậy, tôi vội lắc đầu sang chỗ khác tránh để hấn động vào cầm của tôi.

Tôi có quan niệm rất là chính đáng rằng cứ dễ dàng để nam nhân động chạm vào người mình thì chẳng khác nào cho hấn cơ hội được nước làm tôi, trong mắt hấn mình sẽ là một người phụ nữ dễ dàng, không nghiêm túc, không đoan trang, thùy mị, nó na ná như kỹ nữ nhưng không tệ đến mức như vậy.

Tôi biết khi trở thành phi tử của Hoàng đế, mọi phi tần đều cố gắng "phô trương" bản thân mình hòng quyến rũ được Hoàng đế để được sủng ái và đưa mình lên tước vị cao, đặc biệt chính là ngôi Nguyên Phi đứng đầu hậu cung.

Tôi thật ra không quen cái cách quyến rũ đàn ông mà tôi thường biết và thấy trong nhiều bộ phim, bởi lẽ đó là thói quen của tôi, cung cách sống của tôi được dạy dỗ từ lúc nhỏ.

Tôi chỉ mới 17 tuổi, tôi không nghĩ mình sẽ làm vợ người ta ở tuổi này, càng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ân ái cái kiểu như trong phim cổ trang.

"Nàng làm sao vậy? Trong sắc mặt nàng không được khỏe, có cần ta cho gọi thái y đến bắt mạch cho nàng không?"

"Không sao ạ! Thần thiếp vẫn khỏe..."

Nhưng đôi lúc, tôi ước mình có một bờ vai vững chắc để dựa vào, cần một vòng tay ôm lấy mình thật chặt dù có bất cứ chuyện gì đi nữa cũng không buông mình ra. Cái mong ước đó thật xa xỉ, xa xôi với tôi, càng không thể nào khi tôi đã rơi vào thế giới này, nơi mà chế độ "một vợ một chồng" vẫn chưa ra đời.

Tôi đã từng nghe nói đến một vị vua duy nhất trong lịch sử Nam Quốc chỉ có hai bà vợ, một là Chính cung và hai là thứ phi, người mà ông không yêu mà chỉ bị ép lấy.

Tôi tự hỏi tại sao ông ta lại có thể vĩ đại đến mức độ như vậy?

Vị Chính cung nương nương đó đúng là hạnh phúc thật.

Tôi chợt nhớ lại thực tại, này giờ hấn vẫn chằm chằm nhìn tôi, sắc mặt tôi có chút biến đổi khi nhận ra ánh mắt của hấn đã dán chặt vào mình từ lúc nào.

Tôi giả vờ ần ần ở trung đường rồi nói với hấn:

"Thiếp hơi mệt, thiếp muốn nghỉ ngơi..."

"Vậy thì không được rồi, ta nên truyền thái y xem bệnh cho nàng, chắc tại tối qua lũ quan binh hôm qua đã nặng tay với nàng..."

"Không phải đâu, chỉ là..."

Tôi chưa kịp nói, hấn liền chen vào

"Ta đã chém đầu những kẻ liên quan đến vụ việc hôm qua rồi, nàng có thể yên tâm... Hoàng Thái Hậu cũng đã tin nàng không phải là người giết Doan Lệ Phi."

Bất chợt cổ họng tôi cứng lại, tuyến nước bọt như ngưng đọng.

Hắn... đã chém đầu hết bọn hôm qua bắt tôi sao?

Hắn chỉ đùa thôi có đúng vậy không? Bọn người đó đâu phải tự ý bắt tôi hay phạm trọng tội gì, có sao...

"Hoàng...Hoàng...Thượng... Người..."

Tôi cố gắng phát âm hoàn chỉnh câu nói nhưng rốt cuộc không theo ý muốn của mình.

Tôi không ngờ hắn lại vì tôi mà giết gần chục sinh mạng như vậy, hay hắn chỉ dọa tôi thôi có phải không?

"Ta đường đường là vua một nước, không nói đùa với nàng đâu..."

Hầu như hắn mặc kệ thái độ điều đúng của tôi hiện giờ, liền ôm lấy cổ tôi rồi đặt lên trán tôi một nụ hôn nói rằng tôi hãy nghỉ ngơi đi rồi ra lệnh cho cung nữ đưa tôi đến giường nghỉ.

Chẳng nói gì thêm, hắn phát tay đi thẳng ra ngoài:

"Truyền thái y cho Cao Quý Nhân"

Đoạn biến đi mất dạng, chỉ còn dư âm lại giọng nói leo lẻo của tên thái giám:

"Hoàng Thượng khỏi giá..."

Tôi không bệnh vậy mà nghe câu nói của tên hoàng đế ấy cũng khiến tôi lâm bệnh vài ngày.

Lão Thái y nham hiểm độc địa thừa lúc đó phán thêm vài câu để nâng cao phẩm giá của ông ta như kiểu rằng tôi bị suy nhược cơ thể cần phải tắm bổ, xương bị nứt do làm việc nặng, rốt cuộc ông ta có phải máy X-Quang đâu mà nhìn được ruột gan, thậm chí xương tủy của tôi mà phán được cái câu động trời đó vậy?

Tôi tưởng tượng mình sẽ giật phắt chòm râu trắng bạc ra khỏi cằm của ông ta, sau đó cười hả hê với thành tựu mình đạt được. Khỏi cho ông nói năng linh tinh, tôi hầu hạ Huệ Phi nương nương với những việc lật vật thì làm gì mà nứt xương cái quái gì. Lão già hồ đồ đáng ghét.

Sau đó lão viết đơn thuốc cho tôi dài như tấu sớ với hàng chục vị thuốc khác nhau.

Tôi đang thâm cười vì cái tưởng tượng của mình thì đã bị dập tắt bởi câu nói điềm đạm của ông ta:

"Đây là đơn thuốc, mau chuẩn bị rồi sắc cho nương nương uống. Phải uống đầy đủ thì nương nương mới mau khỏe được..." Ông ta quay sang đưa cho Ngừ Ngừ, cung nữ thân cận của tôi vừa được điều qua lúc sáng nay.

Ông ta cung kính cúi chào tôi rồi ra về, Ngừ Ngừ cũng chạy theo tiễn ông ta...

Khi cô ấy chạy vào định hỏi tôi gì đó, tôi cảm thấy không vui trước thái độ tôn kính của cô ta đối với lão ta:

"Người đã đi rồi, tiễn chi cho mệt thân..."

"Dù sao Trần Thái Y cũng đã phục vụ trong cung hơn 50 năm rồi thừa nương nương, cũng như bậc tiền bối, bọn nô tì không thể tỏ vẻ bất kính được thừa nương nương..."

Tôi chẳng mần đến câu trả lời của cô ta, chắc tại nhất thời tôi không ưa lão ta.

Tôi liền đang nằm trên giường nghỉ ngơi nghỉ ngơi, Ngừ Ngừ cũng đến đắp chăn cho tôi.

Liền sau đó giọng vang ẻo ẻo của tên thái giám vang lên thông báo Huệ Phi miễn thương của tôi đã đến, vị tỷ muội "lâu ngày" không gặp của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tôi khó chịu mở mắt ra, nhòm người dậy, vừa đứng dậy thì đã nhìn thấy Huệ Phi chạy nhào đến ôm lấy tôi đầy xúc động.

Lúc này nhìn ra cửa, tôi mới nhận ra mình đã ngủ lâu đến thế rồi, trời đã sụp tối, bên ngoài đèn lồng thấp đầy trải dọc hành lang xa tít.

"Em không sao thật rồi, Tuệ Nhi"

Tôi khẽ mỉm cười khẽ đẩy chị ta ra

"À! Giờ ta phải gọi em là muội muội rồi"

"Phải rồi, sao tỷ biết mà đến tìm muội hay vậy?"

Tôi dìu chị ấy ngồi xuống giường rồi phát tay cho cung nữ lui ra ngoài.

"Chuyện Hoàng Thượng sắc phong muội làm Quý Nhân cả hoàng cung này không ai là không biết..."

Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn chị ta, chỉ mới có một đêm mà tin tức loang nhanh đến mức độ như vậy rồi sao?

Không hiểu những vị phi tần kia sẽ cảm thấy thế nào khi từ một ả cung nữ hèn mọn lại hóa thành một vị Quý Nhân đây nhỉ, chim sẻ hóa phượng hoàng ư?

Tôi khẽ mỉm cười, tiếng đóng cửa của Ngự Ngự làm tôi giật mình quay trở lại thực tại.

"Chuyện này...." Tôi đáp ứng, rõ ràng thì đáng nhẽ ra chị ta sẽ tỏ vẻ tức điên lên và vô cùng khó chịu thì đằng này trông kia, chị ta vô cùng hoan hỷ có khi nét mặt lại ưu nhã điềm đạm nhìn tôi không giống như đây sát khí và tà tâm.

Chị ta đã "tu luyện" đạt được mức thượng thừa rồi à? Cung nữ kề cận mình quyền rũ chồng mình, nay được sắc phong làm "vợ bé" vậy mà dừng dừng chạy đến Nguyệt Tử cung thăm hỏi. Tôi không khỏi nghi ngờ vụ án này, nhưng so với tính cách chị ta thì chắc do tôi lại suy đoán lung tung rồi, ngờ như chị ta là một người bao dung, biết hiểu điều gì nên làm và không nên làm.

"Tỷ không trách muội chứ? Muội không có ý muốn.... À ý muội là muội không ham thích gì những chức vị trong cung như thế này đâu, tỷ đừng hiểu lầm muội..."

"Không sao, không sao! Tỷ sao lại bận tâm, ngược lại tỷ lại vô cùng vui khi có một tỷ muội như muội cùng nhau tâm sự như thế này, huống hồ đâu phải chỉ có muội là phi tần của Hoàng Thượng ngoài tỷ. Ngoài muội ra, hậu cung có hơn 4500 Thê Nữ, 4000 Tài Nhân, 3000 Mỹ Nhân nhưng không phải ai cũng được Hoàng Thượng sủng hạnh, thậm chí Hoàng Thượng vẫn chưa từng gặp mặt hết bọn họ. Quý Nhân thì chỉ duy có muội, còn Phi thì cũng chỉ khoảng 10 người thôi."

Câu nói của chị ta làm tôi điều đứng, cơ thể tôi như bị sét xẹt ngang qua làm hồng toàn bộ dây thần kinh vận động, tôi không nghĩ hậu cung nhiều phi tần đến vậy.

Đợi một lúc mới hoàn hồn lại, thả lỏng người tiếp tục "hàn thuyên" với Huệ Phi.

Tôi nghĩ chắc hẳn những vị "tỷ tỷ" ấy sẽ không ôn hòa mà nhường nhau như Huệ Phi đang đối với tôi đâu.

Như Doan Lệ Phi, chị ta mất con rồi đâm ra điên loạn đồ lỗi cho Huệ Phi, thật đáng sợ, cả khi bị điên vẫn không quên tình địch của mình.

"Vậy là tốt rồi...! Muội không cần phải lo lắng nữa về chuyện sẽ bị ức hiếp khi các vị tỷ tỷ nhìn thấy nhan sắc của muội nữa rồi..."

Chị ta nói rồi xoa đầu tôi, tôi chực chụp ngay tay chị ta, khiến thần sắc chị ta nhanh chóng thay đổi:

"Vậy tỷ không muốn đưa muội ra khỏi cung có đúng không?"

"Sao muội lại nói vậy?"

"Muội không muốn ở lại nơi quái quỷ này, sớm muộn cũng không thể nào sống hạnh phúc ở hoàng cung lạnh lẽo này được"

"Nhưng... còn Hoàng Thượng..."

Huệ Phi đáp ứng, đôi mày thanh tú của chị ta chau lại đầy khó xử

"Có phải... tỷ sợ... Hoàng Thượng sẽ trách phạt tỷ?" Tôi nhấn mạnh từng câu chữ mình thốt ra.

Quả nhiên sắc mặt chị ta dần lại thấy rõ, nếu như là một cung nữ tầm thường, chị ta đưa tôi ra khỏi cung thì cũng sẽ chẳng bị trách phạt gì, bất quá bị Thái Hậu mắng rồi sau đó cố gắng đồ ngọt lão bà bà đó thì chuyện lớn cách mấy cũng qua.

Còn tôi giờ đây đã trở thành phi tần của tên Hoàng đế ấy, chị ta dám giúp tôi bỏ trốn, e rằng tôi sẽ không biết thế nào, huống hồ tên Hoàng đế ấy đang có cảm tình với tôi, vả lại còn chưa... cùng tôi qua đêm với thân phận vợ chồng thì có lẽ nào hẳn chịu buông tha?

Vậy thì tôi thật sự không yên được khi ở đây rồi, tôi sợ mình ở lâu hơn nữa sẽ hóa điên như Doan Lệ Phi, ngày ngày lo sợ có người hãm hại mình, ăn không ngon vì sợ có người hạ độc, thậm chí có mạng Long chủng thì cũng sợ có người rắp tâm hãm hại.

"Tỷ...tỷ..." Chị ta ấp úng, tôi cũng hiểu tâm trạng của chị ta. Đành chịu, nhưng tôi sẽ cố tìm cách thoát khỏi nơi này trước khi mình mất mạng. Tôi không muốn làm oan hồn không tan nơi này đâu.

"Được rồi, muội không ép tỷ đâu, muội hiểu mà. Bất cứ ai cũng có quyền bảo toàn tính mạng của mình rồi mới giúp được người khác..." Nói rồi tôi ôm Huệ Phi vào lòng.

Khi Huệ Phi tạm biệt tôi và bước ra khỏi Nguyệt Tú cung thì cái chất giọng eo éo khốn kiếp chết đạp của tên tiểu thái giám tiếp tục vang vọng lên...

"Hoàng Thượng giá lâm..."

Tôi thờ người ra, chẳng muốn ngã người xuống giường nữa...

Cho đến khi hần bước đến trước mặt tôi, tôi vẫn giữ nguyên nét mặt bần thần...

Đứng dậy cúi người hành lễ...

"Thần thiếp...." Chưa kịp nói gì hần đỡ lấy tay tôi

"Ai đã chọc giận nàng vậy mỹ nhân?"

Hần nắm chặt lấy tay tôi, cố ý không buông

"Chẳng có ai đâu ạ!"

"Vậy... nàng giận ta... đến thăm nàng trễ phải không?"

Tôi không hơi dỗi co với hần, tôi vẫn mặt lạnh như tiền, không thèm đáp lại.

Bỗng nhiên bụng tôi sôi ùng ục, quên mất mình chưa ăn gì.

"Nàng chưa ăn sao?"

Ồ! tôi không nghĩ bụng tôi kêu to như vậy.

Hần liền vẫy vẫy tay tên thái giám đứng gần đó, tên thái giám ấy rón rén chạy nhanh đến cúi đầu chờ sai bảo:

"Mau kêu Ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn cho Cao Quý Nhân..."

Xong hần quay sang nhìn tôi.

Tên thái giám nhanh nhẩu chạy mất dạng, còn tôi thì cũng ngó theo dáng người eo éo cũng "chị ta" vừa cười khúc khích mà không làm chủ bản thân.

"Dáng đi của Tiểu Khải làm nàng buồn cười đến vậy sao hã Mỹ Nhân?"

Hần nâng cằm tôi lên, hồ như muốn trao cho tôi một nụ hôn say đắm nhưng hần chợt kìm lại, hôn nhẹ lên má tôi.

"Tôi nay, ta muốn nghỉ ngơi tại Nguyệt Tú cung..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Hoàng Thượng..." Tôi ấp úng không nói nên lời, cố gắng nói hết câu "Như thế thì..."

Tôi cắn môi chau mày, ánh mắt vẫn nhìn xuống nền đất.

"Cả hoàng cung này ai cũng cho rằng chúng ta đã thật sự bên nhau như phu thê rồi, thì nàng lo sợ gì nữa?"

Chợt hần ghé sát mặt vào mặt tôi, tí nữa là mũi chạm mũi rồi, tôi nín thở nhìn vào ánh mắt đó

"Hay là..." Hần nói rồi ngừng đầu dè "Nàng ngại...?"

"Không! Không có... Thiếp..." Bất chợt tôi cảm thấy mặt mình nóng ran, đầu óc mụ mẫm, chẳng tìm được lý do cãi lại hắn. Khốn thật!

Vừa lúc đó cung nữ đi đến báo rằng thức ăn đã chuẩn bị xong, tôi và hắn bắt đầu ngồi vào bàn dùng bữa.

Có khi nào tôi phải lòng hắn rồi không? Chắc cũng bởi uy thế của hắn khiến tôi có chút động lòng, chỉ là nhất thời thôi!

Sau khi thức ăn trên bàn dọn hết, một chén thuốc đen ngòm bốc mùi kinh khủng đang hiện diện trước mặt tôi, cái mùi đặc trưng của thuốc sắc cứ xộc vào mũi tôi.

Sau đó tôi lại cảm thấy nhồn nhộn muốn nôn ra những gì mình vừa ăn, nhưng tôi cố kìm lại, tay khua khua cho mùi thuốc bay đi.

Hai cung nữ nhìn tôi với vẻ khẩn cầu, đoạn quay sang nhìn hắn như cầu sự giúp đỡ của hắn.

Tôi vẫn một mực giữ nguyên lập trường.

"Có chết thiếp cũng không uống..."

"Nàng đừng bướng như vậy, Trẫm sẽ ban tội cho nàng đấy"

"Hoàng Thượng! Không uống thuốc mà lại bị ban tội hử?" Tôi chònh ghẹo hắn. "Vả lại thần thiếp vẫn khỏe mạnh, không có bệnh thì cần chi phải uống?"

"Nào, ngoan đi mỹ nhân. Những vị thuốc này rất quý, nếu phải đồ đi thì rất là tiếc, nàng phải biết nghĩ đến tài nguyên của Nam Quốc mình chứ?"

Tôi quay sang lộ ánh mắt nũng nịu nhìn hắn, cần môi chònh ghẹo

"Rốt cuộc Người chỉ muốn thiếp uống hết, rồi lại lấy cớ này. Được, xem như thiếp chịu thua Người rồi, nếu cứ mãi thế này Người sẽ không để thiếp yên..."

Đoạn những câu sau tôi nhấn mạnh từng chữ chứa một phần bực bội nhưng mặt vẫn không lộ sắc.

Biết rõ tôi không đầu lại hắn, thôi thì cứ thử uống xem thứ thuốc này có vị thế nào, dù sao từ khi sinh ra đến giờ tôi chưa bao giờ uống loại thuốc này.

Tôi nín thở cảm ngay chén thuốc nóng còn nghi ngút khói đưa lên miệng, vừa chạm môi, tôi đã cảm nhận vị nồng xen lẫn vị đắng của thuốc.

Vừa hớp một ngụm, tôi liền nuốt ngay dù dạ dày đang phản đối kịch liệt một mực bắt tôi nôn ra hết.

Đến hớp thứ hai, sức phản kháng của tôi chẳng còn lại là bao, tôi cố gắng nuốt xuống.

Cuối cùng tôi phải ôm miệng chạy thật nhanh ra khỏi phòng rồi nôn toàn bộ thuốc ra khỏi dạ dày.

Khốn thật, đúng là thứ thuốc đáng sợ.

Dù đã nôn ra toàn bộ thì tôi vẫn còn cảm nhận vị đắng và lờ lợ của thuốc vẫn còn trên đầu lưỡi. Nếu mà tôi có bệnh, thà để bệnh chết chứ không chết vì uống thứ thuốc này.

"Nương nương, người không sao chứ?" Giọng nói của Ngừ Ngừ vang lên từ sau lưng tôi

"Không! Mau hồi thuốc lại, ta không uống nữa..."

"Nhưng..."

Ngừ Ngừ khó xử nhìn tôi, tôi cũng cảm thấy mình hơi quá đáng nhưng thật sự tôi không ưa nổi loại thuốc này.

"Được rồi, Người mau hồi lại số thuốc còn lại cho Trần Thái Y đi " Tiếng của hắn vọng đến tai tôi, ngược lên thì đã thấy hắn đang đi đến rồi đỡ lấy tôi.

" Các người mau ra ngoài đi, không còn việc của người nữa. Cao Quý Nhân đã có Trẫm rồi..."

Đoạn Ngừ Ngừ cùng cung nữ còn lại vội đi ra khỏi phòng rồi sau đó đóng cửa lại.

"Hoàng Thượng dạo này không phê duyệt tấu chương sao?"

"Ta đã phê duyệt toàn bộ rồi!"

Tôi to mắt nhìn hắn.

Thông thường tôi được biết, trên "bàn làm việc" của Hoàng đế thì tấu chương luôn chất cao như đỉnh Phan- xi- băng, hắn có thể phê duyệt hết thì đúng là đáng khâm phục.

"Nàng có biết tại sao nơi đây gọi là Nguyệt Tú cung không?"

Tôi lắc lắc đầu nhìn hắn.

Đoạn hắn nắm chặt tay tôi kéo tôi đi thẳng vào phía trong Nguyệt Tú Cung. Thật ra tôi vẫn chưa để ý hết cả Nguyệt tú cung này, vẫn chưa đi xem hết mọi thứ nơi đây.

Đến khi gần đến bức tường ở cuối Nguyệt Tú Cung, hắn dừng lại nhìn tôi xong lại đưa mắt sang bức tường đó.

Tôi không nói gì, lặng im nhìn hắn sẽ làm gì tiếp theo.

Hắn đưa tay vỗ vào tường vài cái, lập tức bức tường chuyển động xoay vào trong trước con mắt ngạc nhiên tột độ của tôi.

Một chiếc cầu thang bằng gỗ lán bóng đang hiện diện rõ mồn một trước mắt tôi.

"Nào... đi thôi..." Hắn kéo tay tôi đi đến.

Tôi chợt ghì tay hắn lại, về mặt lộ rõ sự lo sợ

"Không sao... ta không ăn thịt nàng đâu..." Rồi hắn ném cho tôi ánh mắt chằm chọc.

Có vẻ như hắn nhận ra tôi thà chết chứ không thêm bước theo ý hắn muốn, đôi chân tôi muốn đóng rễ tại chỗ, cho nên hắn buông tay ra liền đi đến leo lên thang một cách nhanh nhẹn.

"Thưa Hoàng Thượng, trên đó là..."

Ý tôi là "đụng nóc" rồi thì còn leo lên kiểm cái quái gì trên đó nữa, lập tức hai tay hắn chống lên trần nhà rồi từ từ đẩy một mảng trần nhà qua một bên, ở đây ta hiểu ngoài lớp ngói được lợp phía trên, thì phía dưới là một lớp như ván gỗ được lắp sang bằng lại để tạo sự thoáng mát cho căn phòng, ngăn cách nhiệt nóng từ bên ngoài.

Dù sao Nam Quốc cũng thuộc Nhiệt đới nên khí hậu quanh năm nóng bức, duy chỉ có mùa đông thì khí trời liền trở lạnh rét căm người.

Trời dần lập đông nên khí hậu khá mát mẻ, tôi thích vậy.

"Nàng mau mau lại đây..."

Tiếng nói của hắn khiến tôi giật mình, tôi nhìn hắn có vẻ ngượng ngùng.

Đáp lại, hắn nhướng mày nhìn tôi

"Nào lại đây mỹ nhân..." Rồi khẽ mỉm cười

Tôi nghe theo, vội đi đến vén váy lên rồi trèo lên than.

Ở thời này trang phục của Nam Quốc bị ảnh hưởng... nặng nề của trang phục Bắc Quốc, do Bắc Quốc nhiều lần xâm phạm Nam Quốc cho nên trang phục có phần bị ảnh hưởng, nhưng vẫn có nhiều nét riêng.

Lúc này trang phục truyền thống như khi tôi mặc khi ở nhà vẫn chưa hình thành, cho nên chi tiết trang phục vẫn còn phức tạp và mặc nhiều lớp áo.

"Nơi đây là..." Tôi vừa nói vừa chồm người leo đến đỉnh thang, sau đó hắn ôm lấy eo tôi đỡ tôi lên phía trên trần.

Sau một hồi vật lộn với cái váy thời cổ đại, rốt cuộc tôi đã ngã người nằm dài trên trần của Nguyệt Tú Cung, tôi vẫn còn thờ hồn hểnh.

Lúc đó tôi mới định thần lại thì thấy hắn đã ở trên người tôi.

À! Ý tôi là hắn chống hai tay gần hai bên vai tôi, mặt đối mặt cách nhau hai gang tay.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lạ ở chỗ đáng nhẽ tôi sẽ không thể thấy mặt hắn bởi trên đây hoàn toàn không có đèn đuốc gì cả, vậy mà tôi vẫn nhìn rõ được mặt hắn.

Tôi liền xoay đầu sang một bên, liền lúc đó ánh trăng sáng ngời pha vào mắt tôi vừa sáng lại vô cùng hiền hòa.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh trăng nào đẹp như vậy, không ngờ rằng trăng ở thời cổ đại đẹp hơn ánh trăng ở thời của tôi như vậy.

Không kiềm chế được, tôi liền thốt lên một cách vô thức:

"Đẹp quá..."

Hắn liền đỡ tôi ngồi dậy, chưa để hắn chạm vào người tôi một lần nữa, tôi vội lao đến cái khung cửa nhỏ có hình vuông vừa đủ tôi có thể nhìn thấy mặt trăng và vô số những ngôi sao kề cận.

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao nơi này gọi là Nguyệt Tú cung, bởi nơi này nằm ở phương hướng khá lý tưởng để ngắm trăng, nếu có một chiếc kính viễn vọng nữa thì tuyệt cú mèo.

Nơi này có thiết kế khá đặc biệt cho nên vẫn giữ được khô ráo khi trời mưa nhưng vẫn ngắm được trăng mà không bị che khuất.

Hôm nay trăng tròn vô cùng, xung quanh còn tỏa ánh hào quang ngũ sắc tuyệt đẹp, không phải lúc nào trăng tròn cũng có hào quang để mà thưởng thức. Đúng là dịp may hiếm có.

Làm sao hắn có thể biết rõ là hôm nay vậy nhỉ?

Tôi chợt giật mình, lưng tôi đã áp vào ngực hắn lúc nào không hay.

Hắn ôm nhẹ vai tôi, tôi vẫn nghe rõ tiếng thở của hắn, từng dòng hơi thở nóng phả vào cổ tôi:

"Lúc còn nhỏ, ta thường trèo lên đây ngắm trăng"

"Làm sao Người biết được nơi đây....?"

"Là Mẫu hậu..." Nghe đến đó, tôi quay phắt sang, ngước cổ lên nhìn hắn, dưới ánh trăng, trong hắn mang một vẻ đẹp vô cùng thanh nhã "Người hay cùng ta lên đây, nhưng từ khi phụ hoàng mất thì người cũng chẳng còn thú vui ấy nữa..."

"Thì ra trước kia Thái Hậu cũng có những thú vui tao nhã như vậy..."

"Nguyệt Tú Cung này do phụ hoàng ta đã cho người xây dựng theo ý của Người để tặng cho mẫu hậu ta..."

Tôi chợt cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc cơ thể mình, luồng khí đi ngang qua trái tim tôi khiến nó vô cùng thốn thức và hơi nhói.

"Vậy..." Tôi bắt đầu không phát âm chuẩn "Tại... tại... sao Hoàng thượng lại để... thần thiếp ở Nguyệt Tú cung này?"

Tôi vừa dứt lời, ánh mắt đậm đậm của hắn liền chuyển sắc sang một ánh mắt mang một cảm xúc khác, tôi cũng không rõ là như thế nào nhưng thực tế thì tôi sẽ không tin những gì hiện giờ tôi nghe và cảm nhận.

"Bởi ta... thích nàng..."

Không có chuyện một vị Hoàng đế phong lưu đa tình lại chịu khuất ngã trước một nữ nhân, huống hồ mỹ nhân trên thế gian nhiều vô số kể. Có thể bây giờ hắn cho rằng tôi là đại mỹ nhân thì sau này cũng sẽ có người thay tôi vị trí đại mỹ nhân, núi cao còn có núi cao hơn, tôi không hề trông mong vào những điều bình dị từ hắn.

Tôi tuyệt đối tin vào cảm nhận của mình! Không sai vào đâu được. Kể ra kẻ này thật nguy hiểm, tôi sẽ cố giữ cho trái tim mình không bị hắn quyến rũ, nếu không thì hậu quả không thể lường trước được.

Tôi lại chìm đắm trong những suy nghĩ không đầu rồi, khi định thần lại thì đã không thấy hắn đâu nữa, tôi bắt đầu cảm thấy sợ sệt...

"Hoàng thượng... Hoàng thượng..."

Tôi khẽ gọi đủ để những con muỗi cách tôi với bán kính mười mét còn nghe thấy được.

Vẫn im lặng, chẳng có động tĩnh gì.

Tôi vội lồm cồm bò xung quanh xem xem, lòng thầm rủa tên chết tiệt này đã bỏ đi đâu rồi, làm tôi lại nghĩ đến một... hồn ma giả dạng thành.

"Hoàng...hoàng thượng... Người... Người đừng dọa thiếp chứ?"

Tôi nói mà thanh quảng cứ run run như nghẹn lại, mắt tôi ngân ngấn nước.

Tôi cố bò đến chỗ cầu thang ban nãy, chỉ cách cầu thang chừng ba bước thì hắn xuất hiện từ bên dưới cầu thang.

Tôi giật mình bật người ra sau liền sau đó là tiếng la của tôi vang vọng khắp hoàng cung.

"Ta đây... nàng cũng biết... sợ ma à?"

Giọng hần vô cùng trầm tĩnh

"Sao... sao... Hoàng thượng lại ở đó chứ, tự dưng... lại biến mất..."

"Ha ha ha" Hần cười vô cùng sáng khoái, điều này làm tôi tức điên cả người, muốn tống cho hần một đạp té lộn cổ xuống đó, nhưng thôi! Tôi không muốn bay đầu đâu!

Chợt từ bên ngoài Nguyệt Tú cung có tiếng quan binh rầm rầm đi tới, tôi hoảng hồn bỏ đến nép vào người hần như phản xạ.

Tiếng gõ cửa rầm rầm phía bên ngoài

"Có chuyện gì?" Tiếng của hần vô cùng điềm đạm nhưng toát lên khí chất vô cùng oai dũng, khác với chất giọng mỗi khi nói chuyện với tôi.

"Hoàng Thượng và nương nương có sao không ạ? Ban nầy chúng thần có nghe..."

Hần chợt đưa mắt sang nhìn tôi như kiểu "Nàng gây ra đấy, giải quyết đi!"

Tôi vội lấy lại bình tĩnh, cố giữ giọng thật trong rồi hét lớn

"Ta không sao, chỉ là có một con gián dám cả gan làm ta kinh động, vì thế ta đã đạp chết nó rồi..."

Hần quay sang nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên vô cùng, chính tôi cũng ngạc nhiên trước thái độ của mình nữa là.

"Vậy chúng thần không làm phiền nương nương và Hoàng thượng... nghỉ ngơi..."

Hai từ sau cùng làm tôi sồn gai óc, nhìn hần thì có vẻ như rất chi là bình thường.

Bất chợt một con muỗi đáng ghét chui vào váy và ghim cây kim sắt lẹm của nó vào chân tôi hút máu không thương tiếc, tôi vội quay người sang đạp nó, vừa quay sang định đưa tay lên thì mất đà...

"ÁÁÁÁ..."

Rốt cuộc tôi ngã nhào xuống cầu thang với độ cao ba mét, không xong rồi, tôi phải chết thật sao?

Bất ngờ hần ôm lấy tôi, khoảnh khắc xảy ra "tai nạn" chỉ trong gang tấc nhưng tôi cảm giác như hàng thập kỷ, thật đáng sợ.

Tôi mở mắt ra, cảm thấy cơ thể mình vẫn bình an vô sự, lòng vô cùng mừng rỡ.

Nhưng hình như tôi đang ngồi lên thứ gì đó...

Tôi cúi đầu xuống

"Hoàng Thượng..." Hần nằm trên đất bất động.

Trời ạ! Hần đã đỡ lấy tôi, sau đó lại lấy thân mình che chở để tôi không bị thương.

Hay là chỉ là vô ý tôi ngã rồi đè lên hần?

Không xong rồi, tôi phạm phải tội giết vua rồi. Chết làm sao không chết, chết gì mà lằng nhằng vậy hả?

Muốn chết thì phải chết một cách kiêu hùng chứ? Sao lại để Mỹ nhân đè chết như vậy được? Đồn ra thì thiên hạ sẽ cho rằng tôi là một con heo nặng một tạ cho mà xem, thanh danh của tôi sẽ bị hủy hoại mất.

"Hoàng... hoàng thượng... Người tỉnh lại đi mà..."

Tôi và nhẹ lên má của hần, nước mắt tôi dâng lên tới mí, sau đó tràn ra khỏi và vô tình rơi trúng vào má của hần...

"Làm ơn tỉnh lại đi mà. Thần thiếp không cố ý..."

Nếu hần không tỉnh lại thì tôi sẽ chết không toàn thay mất.

Ồ khoang đã nào, tôi đã quá nóng vội! Sao lại không có máu? Vậy ra máu tụ trong não sao?

Tôi định sẽ vả cho hắn vài "bạt tay" mạnh thật mạnh nữa thì hắn chợt chụp lấy tay tôi, khiến tôi giật bắn mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

"Mỹ nhân... Không ngờ... nàng lại khóc vì ta..." Trông hắn có vẻ tỉnh táo nhỉ?

Tôi bắt đầu cảm thấy lòng tự trọng mình bị xúc phạm, lo lắng hắn sẽ chết thể mà hắn lại còn đủ sức thốt ra được câu đó.

Nhưng nhìn mắt hắn sáng rực như sao! Rõ rồi, cảm động vì những giọt lệ bị tôi phí phạm từ ban nãy đến giờ.

"Người...! Hoàng Thượng..." Cơ lười tôi như đông lại, không nói được gì. Rõ ràng hắn vẫn còn sống nhăn răng ở đây, vậy mà tôi lại lo lắng rằng hắn sắp chết, còn nghĩ đến chuyện ai sẽ là người nối ngôi, nghĩ đến việc mai táng vua ở thời cổ đại...

"Từ nhỏ ta đã luyện võ, cho nên ngã thế này ta không chết được đâu..."

Tôi cắn môi bực tức nhìn hắn, thật không thể chịu được. Thật quá đáng...

"Người..." Tôi tức đến độ không biết phải tìm lời nói nào để rửa hắn, rửa làm sao mà hắn cứ nghĩ mình khen ấy.

"Nàng đối với ta thế này, nhất định ta sẽ không bạc đãi nàng đâu..."

Đoạn hắn đưa tay ấn đầu tôi xuống gần với mặt hắn, tư thế vô cùng ám muội.

Tôi cố nhích đầu ra khỏi vị trí đó, cố thoát khỏi nhưng chẳng hề gì, tay hắn cứng như thép nguội.

Tôi cảm nhận trái tim trong lồng ngực mình đập thối thức không tài nào kiểm soát được. Cơ thể tôi nóng ran như lửa thiêu dù rằng bây giờ gió Đông Bắc đã bắt đầu tràn về.

"Bạc...bạc đãi?"

Tôi cố gắng nói, cơ thể vẫn cố gắng xoay xở trong tình huống này.

Chợt tay còn lại của hắn ôm lấy cổ tôi, môi tôi bị khóa chặt bởi nụ hôn của hắn.

Vừa nhẹ nhàng lại vô cùng nồng nhiệt, tôi cố đẩy ra nhưng cảm xúc mãnh liệt trong bản năng khiến tôi yếu mềm hắn, cộng với việc hắn quá nồng nhiệt khiến tôi từ bỏ ý đồ muốn cho hắn một trận.

Chợt hắn buông tay ra thôi không hôn nữa.

Tôi được dịp ngẩng đầu dậy, mặt tôi đỏ bừng vì nhiệt nóng trong cơ thể cứ toát ra.

"Hoàng thượng..." Tôi khẽ thốt lên.

Hắn chợt bật ngồi dậy, sau đó thì đứng dậy.

Tôi vẫn ngồi đó ngược lên nhìn hắn.

Hắn đưa tay với tôi, như phản xạ, tôi chụp lấy bàn tay ấy đứng dậy, tôi chỉ thua hắn một cái đầu.

"Ta nói sẽ giữ lời! Không bạc đãi nàng. Hậu cung này, có mấy ai thật sự lo lắng vì ta mà rơi lệ..."

"Có chứ... Chỉ cần người muốn, có hàng tá phi tần đợi khóc vì Người..."

"Vậy sao?"

Giọng nói hắn hơi hạ âm lượng xuống, ánh mắt đó nhìn tôi không chớp mắt, tôi cảm giác suy nghĩ của mình như bị điều khiển.

Hắn đưa tay luồn qua eo tôi ôm tôi thật chặt, cơ thể tôi áp chặt vào người hắn. Tôi liệu rõ điều gì sắp xảy ra rồi, nhưng tôi biết đường nào cũng không thể thoát được.

Tôi như nín thở vài giây, ánh mắt đổ gấn tôi hơn, gấn hơn...

Hắn cắn nhẹ vào môi tôi, sau đó hôn khắp xung quanh.

Rõ ràng cơ thể tôi như mềm nhũn ra, chưa bao giờ tôi chạm môi với bất kỳ gã con trai nào. Vì đây là lần đầu tiên, cho nên tôi khó cưỡng lại được thứ cảm xúc mãnh liệt này.

Sau đó hắn hôn nghiêng lấy môi tôi, hôn một cách nồng nhiệt, một nụ hôn thật sâu, thật mãnh liệt hơn lúc này.

Tôi như bị mê hoặc bởi nụ hôn ấy, khi định thần lại một phần thì nhận ra mình đã nằm trên giường, đai eo đã tuột khỏi người từ lúc nào, trên người chỉ còn một lớp áo mỏng tan.

Tôi chợt cảm thấy điều này càng lúc càng không được rồi, một ít lý trí len lõi sâu trong não bộ của tôi bắt tôi phải thức tỉnh, vội đẩy hắn ra, giọng có vẻ khàn khàn:

"Thần... thần thiếp thấy trong người không được khỏe..."

Có vẻ câu nói này khiến hắn cut hửng, nhưng hắn vẫn không tỏ ra khó chịu hay bực bội, vội đưa tay sờ lên má tôi với ánh mắt vô cùng cảm động:

"Sao vậy? Không khỏe chỗ nào?"

"Thần thiếp không biết, chỉ hơi khó chịu trong người..."

Tôi vội kéo hai bên áo lại che ngực lại, vì giờ trên người tôi chỉ còn mỗi chiếc yếm màu trắng che đi phần da thịt bên trong.

Nhìn hành động của tôi, hồ như hắn đã đoán được ý gì đó, vội đỡ tôi ngồi dậy, thừa lúc đó tôi càng tỏ ra khó chịu, lấy tay day day trán.

"Thôi được rồi! Sáng mai ta sẽ cho Thái Y đến..."

Đột nhiên tôi có phản xạ... cực mạnh với câu này:

"À không!" Có vẻ như tôi nói hơi to, vội hạ âm xuống "Không cần đâu! Thiếp nghỉ ngơi sẽ hết thôi..."

"Được rồi, vậy nàng hãy nghỉ ngơi đi..."

Tôi nhìn thấy trong mắt hắn sự hụt hẫng, rõ ràng là đàn ông luôn như vậy, chẳng khác gì chút nào kể từ cổ đại đến hiện đại, tôi có chút thương hại hắn nhưng thà cứ để hắn như vậy còn hơn.

Hắn vội ôm lấy cổ tôi, ngỡ rằng lại định hôn tôi, tôi vội đẩy ra thì khựng tay lại, nụ hôn ấy dừng trên trán tôi, sau đó hắn vội đi ra khỏi Nguyệt Tú cung, nhưng âm thanh "Hoàng Thượng khải giá..." thì không nghe thấy đâu, chắc là do hắn không muốn tôi thêm khó chịu, dù sao cũng đã về đêm rồi.

Tôi chợt thở dài, nhớ rằng mình sẽ phải tìm cách rời khỏi đây, thật ra chính là trốn.

Cũng đến lúc nào đó tôi cũng sẽ thất sủng thôi, tôi không muốn cuộc đời còn lại của mình phải sống trong lãnh cung.

Tôi ngã lưng xuống giường, vội kéo chăn lên đắp, mắt nhắm tịt lại, cố gắng đưa mình vào cõi mộng xa xăm, nhưng hầu như cả đêm tôi không tài nào ngủ được.

Cho đến khi chìm vào giấc ngủ sâu thì tôi đã ngủ tận trưa mới dậy.

Vừa tắm gội, mặc y phục xong.

Tôi nhàn nhã ngồi vào bàn dùng bữa, tôi nhớ ra tay của mình bị bỏng, tôi vội đưa tay lên thì nhận ra miếng băng đã rơi mất từ lúc nào, chắc cũng có khi hôm qua tôi và hắn ở trên trần Nguyệt Tú cung.

Dù sao cũng không đau nữa, tôi cũng mặc.

Vừa đưa đĩa lên thì chợt một giọng nói chua chát vang lên trong tâm cung của tôi, chính xác là hướng cửa chính:

"CAO THIÊN TUỆ"

Tôi đứng phắt dậy, trước mắt là vị mỹ nhân Kim với gương mặt xinh đẹp nhưng có phần méo mó, thể hiện rõ cô ta đang vô cùng phẫn nộ.

Bọn cung tì vội cúi người xuống hành lễ, chưa để tôi nói, cô ta lao đến tát vào mặt tôi không kiên nhẫn một chút nào.

Bọn cung tỳ kinh hãi nhìn thấy cảnh tượng này

"Thực Phi Nương nương..."

Tôi nhìn cô ta với ánh mắt giận dữ

"Tại sao tỷ lại đánh muội vô cớ như vậy?"

"Vô cớ?" Cô ta bật cười ma quái "Mi dám quyến rũ Hoàng Thượng của ta... Đồ cung nữ hèn mọn, Hồ Ly tinh"

Đáng nhẽ tôi phải tức giận lao đến trả đũa ả ta vài chục bạt tay, tát đến khi mỏi nhừ tay mới thôi, có thể hôm qua tôi được sủng ái, thì có thể hôm nay tôi bị thất sủng.

Tôi bật cười thành tiếng

"Ha ha ha.. Tỷ cũng biết muội quyến rũ Hoàng Thượng ư? Còn biết gọi muội là Hồ Ly tinh?" Tôi trừng mắt nhìn ả ta không chút sợ sệt, dù sao hiện nay tôi vẫn nắm thế thắng hơn ả dù cho thân phận tôi chỉ ở bậc "thất", còn ả ở bậc "nhị".

"Nhưng Hoàng thượng đâu phải thuộc về mình tỷ, và lại muội khuyên tỷ... Gắn nảo vào trước rồi hãy gọi muội là Hồ Ly nhé... Không biết ai mới là... Hồ Ly tinh đây..."

Tôi bật cười nham hiểm nhìn cô ta, trông mặt cô ta đỏ bừng vì tức. Rõ là cô ta vẫn chưa hiểu từ "gắn nảo" nhưng phần nào hiểu được sơ sơ câu nói đó.

Bọn cung tì thì nhìn tôi đầy kinh ngạc

"Ngươi... Ngươi..."

"Để xem, Hoàng Thượng sẽ về phe ai..."

Vừa dứt lời, mặt Kim Thục Phi ta đỏ như muốn nổ tung, mắt đầy nước nhưng vì uất quá nên không thể khóc được. Cô ta vội bỏ đi ra khỏi Nguyệt Tú mà không nói gì.

Tôi gần như nín thở, liền ngồi phịch xuống thờ vì phải cố nén mình lại.

Bọn cung tì vội chạy đến đám bốp cho tôi, một phần khen tôi vì đã cho cô ta tức gần như trào huyết não.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Do mãi tìm cách để chọc tức Thục Phi, tôi không để ý cái tát của cô ta vẫn còn in năm dấu tay trên má của tôi.

Đến bây giờ khi bình tâm lại, tôi mới cảm thấy cô ta quả thực là nội công thâm hậu!

Tôi cảm thấy khá đau, thậm chí cảm giác như máu trong nướu răng sắp chảy ra đến nơi. Chắc mặt tôi đang sưng húp lên, tôi vội đưa tay lên má xuyt xoa:

"Nương nương, người không sao chứ..." Ngừ Ngừ lo lắng nhìn tôi "Vân Vân, mau gọi Thái Y cho nương nương" đoạn quay sang gọi cô cùng tì đứng gần đó.

Tôi vội đưa tay ngăn lại:

"Không được..." Giọng nói tôi có phần giảm bớt âm lượng. "Nếu gọi thái y, thì tin Thục Phi đến kiểm chuyện với ta sẽ truyền đến tai Hoàng Thượng... Ta không muốn Người biết chuyện"

Không phải vì tôi nhân từ cho ả Kim kia, vì tôi biết, nếu tên Hoàng Đế ấy có biết cũng chẳng giúp ích được gì, liệu hắn sẽ cảm cô ta không được gặp tôi mãi mãi? Hay giam cô ta vào ngục? Nhìn cô ta có vẻ không phải loại ghen bóng ghen gió tâm thương, không hiểu sao tôi có cảm giác xấu khi nhìn vào cô ta.

Thông thường những ả này thù vô cùng dai, thế nào cũng leo đèo theo hãm hại tôi. Tốt nhất không nên lớn chuyện, kéo ả ta lại nuôi thù trong lòng thì nguy.

"Nương nương, sao người lại..." Ngừ Ngừ chau mày nhìn tôi, một mực muốn phản đối ý kiến của tôi "Thục Phi nương nương là một vị Phi tần vô cùng kiêu ngạo, hống hách, cô ta luôn dựa thế được Hoàng Thượng sủng ái mà hãm hại biết bao vị phi tần, không chừng Lệ Phi chính là cô ta giết..."

Chợt Vân Vân chụp lấy miệng Ngừ Ngừ "Cô đừng nói nữa, nếu lọt vào tai Hoàng Thượng hoặc Thục Phi thì cô sẽ bị xử trảm đấy..."

"Nhưng... Nhưng... thưa Nương nương..." Ngừ Ngừ nói với tôi bằng một giọng vô cùng khẩn thiết, tôi cũng hiểu cô ta cảm thấy như thế nào nhưng tôi không thích gây chiến với kẻ khác, đành nhịn một thời gian vậy, phải nhanh chóng tìm cách trốn khỏi đây.

Tôi nhớ ra rồi, dù sao cũng là phi tần của Hoàng đế, mình nên ra mắt "lão bà" Hoàng Thái Hậu, không bà ta lại nói rằng tôi là con cái trong gia đình không có gia giáo, dù sao gây thiện cảm cho lão bà này vẫn tốt hơn là tạo ác cảm.

"Ngừ Ngừ..." Tôi gọi, cô ta liền đi đến cúi đầu chờ tôi ra lệnh "Ta muốn đến vấn an Hoàng Thái Hậu, người giúp ta trang điểm lại được chứ?"

Tôi vừa dứt lời, hai nàng cung nữ nhìn tôi kinh hãi như hề tôi sắp làm một việc kinh thiên động địa. Tôi nhận ra sắc mặt của họ nhưng vẫn cố tình làm ngơ, thế nào họ cũng sẽ khuyên tôi gì gì đó.

Cố gắng phải trang điểm sao cho lấp mắt dấu vết đỏ đỏ trên mặt tôi, nếu không thì nguy.

Sau đó Ngừ Ngừ cùng Vân vân đi với tôi đến Phụng Thánh Cung của Hoàng Thái hậu.

Chính là nơi hôm đó tôi bị giải đến rồi sau đó bị ăn tát đến ngất xỉu.

Cái cảm giác đó tôi không thể nào quên được, đến giờ tôi vẫn còn ám ảnh khi vừa bước qua cửa của Phụng Thánh cung.

Vì chỉ để ý đến bậc thềm nên khi ngược lên, tôi hơi đứng tròng khi nhìn thấy các vị... "tỷ tỷ" đang đứng đó chau mày, bậm môi, thần thái không mấy là hoan hỷ khi nhìn thấy tôi.

Phải rồi, tôi thừa đoán được cảnh này, nhưng không ngờ lại hội ngộ tại nơi đây, thật là một cảnh tượng đầy xúc động.

Tôi vội mỉm cười lộ thần sắc vô cùng vui vẻ khi gặp các "vị" đây, liền đi đến hành lễ cúi chào Thái Hậu, đang ngồi nói chuyện cùng họ.

"Thần thiếp... xin thỉnh an Hoàng Thái Hậu..."

Thái Hậu hồ như vẫn còn để tâm chuyện cũ, thần thái không được tươi cho mấy, nhưng tôi vẫn một mực tỏ ra điềm đạm.

"Được rồi, miễn lễ..."

"Không ngờ các vị tỷ tỷ cũng ở đây..." Tôi liền quay sang nhìn họ.

Trước mặt tôi, đứng đầu là Thục Phi, sau đó là Kim Thục Phi, Lục Phi... bên cạnh nữa là Huệ Phi, trong thần sắc chị ta có phần khác các phi tần còn lại, có vẻ chị ta đã đoán trước được rằng tôi sẽ đến đây.

"Đúng vậy, không ngờ muội cũng rảnh rỗi chạy qua đây thỉnh an Thái Hậu, cứ nghĩ muội mãi chìm đắm bên Hoàng Thượng mà quên mất Thái Hậu..." Thục Phi nói với giọng nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa sự chua chát tột độ với tôi.

"Muội nào dám! Thái Hậu là người sinh ra Hoàng Thượng, mẫu thân của Hoàng Thượng cũng là mẫu thân của muội, cho nên thỉnh an Thái Hậu là việc mà muội phải làm..."

Tôi trả lời điềm đạm với cô ta, thần sắc vẫn giữ nét hiền hòa nhã nhặn.

"Ta cũng không cần người phải thường xuyên đến đây thỉnh an ta đâu. Hậu cung có biết bao cung tần mỹ nữ, nếu hằng ngày đợi tất cả đến thỉnh an, thì ta sẽ mau chóng về gặp tiên đế thôi..." Giọng Thái Hậu vô cùng cay nghiệt, từng câu như muốn biến thành lưỡi gươm nhọn đâm vào tôi.

"Dạ, Thái Hậu nói rất phải ạ..." Tôi cố gắng cười cười trả lời lại.

Bà ta biến sắc với câu nói của tôi, nhưng chợt bà ta nhận ra gì đó không ổn từ tôi:

"Mặt của người... làm sao vậy?" Bà ta chỉ theo hướng tôi, chính xác là nơi lúc sáng bị Thục Phi tát.

Tôi liền đặt tay lên má để che đi cái nhìn soi mói của Thái Hậu.

"Dạ... Đó là..." Tôi chợt để ý thần sắc Thục Phi đánh lại cực độ, đôi mày thanh tú chau lại, cô ta tỏ vẻ vô cùng hoang mang lo sợ.

"chắc là do cung nữ sợ ý trang điểm cho thần thiếp hơi quá tay cho nên"

Đoạn quay sang mỉm cười với Thục Phi với một nụ cười rất ư là khoái chí, được một phen hù dọa cô ta rồi.

"Phải rồi!" Giọng nói của Thái Hậu vang lên khiến tôi phải ngược nhìn theo khẩu hình miệng của bà ta "Ban sáng ta nghe Hoàng Thượng nói, đêm nay là đêm thị tẩm của người và Hoàng Thượng..."

Tôi cảm thấy như có luồng khí lạnh chạy dọc từ đỉnh đầu xuống tận chân, lại là cái từ quái quỷ ấy, là ý gì? Tôi không hiểu. Nhưng cũng cố gắng cong miệng cười:

"Dạ... phải thưa Thái Hậu!"

Chợt bà ta phát tay cho tên thái giám bên cạnh với ý gì đó, hẩn vội đi nhanh vào trong.

Tức thì một chiếc vòng bằng ngọc xanh biếc hiện diện trên chiếc khăn mà hẩn bê ra đang trước mắt tôi.

Tôi chưa kịp mở miệng thì:

"Đây là quà của ta tặng ngươi, hy vọng ngươi sẽ giúp cho Hoàng Triều sinh Thái Tử."

Đoạn bà ta nhìn sang "bọn" phi tần đang đứng im thín thít bên cạnh.

Tôi hơi lạnh người với câu nói này của Thái Hậu, tôi khẽ đưa tay cầm lấy vòng ngọc, tay vẫn hơi run run, rõ là tên thái giám thấy rõ nhưng vẫn im lặng.

Tôi cúi người hành lễ với Thái Hậu

"Đa tạ Thái Hậu..."

Sau một hồi mặt đối mặt với các vị "tỷ tỷ", cảm thấy không khí xung quanh vô cùng vô vị, tôi vội xin phép lão Thái Hậu để trở về Nguyệt Tú cung, trên đường đi tôi nghe Ngừ Ngừ nói rằng Thái Hậu có vẻ xem trọng tôi, chứng tỏ ở việc bà ta đã tặng cho tôi chiếc vòng ngọc quý. Các phi tần khác hầu như chẳng ai được Thái Hậu tặng thứ quý giá như vậy, thông thường chỉ là những thứ trang sức linh tinh trị giá chẳng đáng một góc chiếc vòng này.

Tôi vừa đi vừa nghe Ngừ Ngừ nói vừa nhìn chiếc vòng ngọc trên tay mình tỏa ánh sáng phản chiếu từ mặt trời dội ra thứ ánh xanh xanh ngọc lung linh.

Chợt có giọng nói từ phía sau tôi vọng ra vô cùng chua chát:

"Ta không biết ngươi đã cho Hoàng Thượng uống thứ gì mà lại mê mẩn ngươi như vậy, thậm chí ngươi có thể khiến Thái Hậu xem trọng ngươi như vậy, thật ra ta cũng muốn biết ngươi là thứ yêu tinh gì hóa thành mà lại có bản lĩnh đến như vậy..."

Thục Phi từ tốn đi đến trước mặt tôi, thái độ vô cùng hống hách:

"Tỷ tỷ à. muội thật sự không hiểu tỷ đang nói gì. Nhưng trước hết hãy suy xét lại trước khi nói, nhìn tỷ xem! Người ta sẽ nói tỷ giống yêu tinh hơn muội đây..."

"Ngươi..." Mặt Thục Phi đỏ ầu ừ vì tức giận, nhưng nét phẫn nộ chỉ thoáng qua trên gương mặt, chị ta nhanh chóng lấy lại thần sắc ôn hòa, chợt mỉm cười đầy đắc ý:

"Ngươi nên nhớ, ngươi chỉ là một Quý Nhân nhỏ nhoi, đừng ý mà làm càn, huống hồ sớm muộn Hoàng Thượng cũng sẽ chán ngươi thôi. Vả lại, ta mới chính là người mà Hoàng Thượng thật sự yêu..."

Thục Phi cười sảng khoái rồi quay lưng về phía tôi đi mất, hai nha đầu thân cận cô ta cũng vội đuổi theo.

Nhìn dáng đi làm điên đảo chúng sinh của cô ta không khỏi làm tôi động lòng, bộ y phục hồ vai vô cùng quyến rũ kèm với tấm lụa dài được luồn vào hai tay tạo hiệu ứng nhẹ nhàng thanh thoát như tiên nữ giáng trần, nhưng giống "Đất Kỷ" hóa thành hơn.

Có khi nào tôi lại chịu thua à sao?

Nhưng về cái gì chứ? Về độ sùng hạnh à? Thua thì đã sao, thứ đó tôi có quan tâm đâu, nên không thể gọi là thua được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

"Nương nương, người xem, cô ta thật quá đáng với người vậy mà người có thể để cô ta làm càn như thế được sao?" Giọng của Vân Vân vang lên, đoạn Ngừ Ngừ cũng phản ứng theo ý kiến của Vân.

"Cứ mặc cô ta đi, cô ta là loại người không đáng để ta bận tâm đâu... Từ giờ trở đi, ta hy vọng các ngươi không nhắc gì đến Thục Phi nữa..." Đoạn tôi quay sang nhìn hai tiểu nha đầu với ánh mắt nghiêm túc pha chút tình nghịch.

"Nhưng..." Giọng của một trong hai đứa hạ âm lượng xuống, sau đó thì im bặt.

Tôi vội quay lưng bỏ đi thì thấy phía sau Ngừ Ngừ và Vân Vân là Huệ Phi đang nhàn nhã bước đến chỗ tôi với nụ cười trên môi.

Tôi vội đi nhanh đến chị ta, cảm thấy nếu trở về Nguyệt Tú cung thật ngọt ngào, tôi muốn cùng chị ta tản bộ đầu đó, với thân phận Quý Nhân, tôi chẳng thể nào có quyền để đi hết cả hoàng cung này, may ra Huệ Phi có chức kha khá cao nên chắc sẽ không thành vấn đề gì to tát.

"Hay quá! Tỷ đây rồi... muội định cùng tỷ đi dạo trong cung"

"Dạo?" Mắt chị ta tròn xoe kinh ngạc nhìn tôi "Ý muội là?"

"Muội muốn biết trong Hoàng cung này rộng đến nhường nào mà mỗi vị phi tử lại được

"cấp" cho một căn phòng rộng rãi và được đặt tên riêng như vậy, chắc hẳn hoàng cung này rất thú vị..."

Tôi nói mà ánh mắt cứ lóe sáng một cách đầy hứng thú, không để ý đến mắt chị ta đỏ sẫm có phần khó chịu.

"Muội à! Hoàng cung không phải là tiên cảnh để muội thưởng ngoạn đâu! Tỷ khuyên muội nên bỏ ngay ý định ấy đi..."

Tôi chau mày lại nhìn chị ta một cách bức bối

"Ý tỷ là sao đây? Tỷ không muốn có đúng vậy không?"

Tôi khoanh tay lại giận dỗi

"Ý ta không phải! Hoàng cung bảo vệ nghiêm ngặt, không phải là nơi để muội du ngoạn đâu..." Chân mày chị ta chau lại như muốn tôi phải nghe theo.

Đằng nào chị ta đã từ chối thì tôi cũng không muốn nài nỉ nữa.

Tôi chợt mỉm cười khua khua tay

"Thôi thôi! vậy muội không ép tỷ nữa... Biết có nói cách mấy tỷ vẫn không chịu thì thôi vậy"

Chị ta tỏ mặt vui vẻ vô cùng, đập nhẹ vào vai tôi: "Vậy mới là tỷ muội tốt chứ"

Chợt chị ta né sang chủ đề khác, hai chúng tôi cùng đi vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, phía sau là những cung nữ hầu hạ chúng tôi, bọn họ cũng trò chuyện rôm rả như chủ tử của họ vậy.

"Tỷ bấy lâu giường không chiếu bóng, không như muội, ngày nào cũng được gặp Hoàng Thượng, tỷ thật ghen tị với muội..."

Nội dung của chị ta vừa nói đến làm tôi hơi sồn da gà.

Tôi đáp lại bằng một nụ cười, ngoài ra chẳng biết nên nói gì, nhưng rồi một ý nghĩ vô cùng táo bạo lọt tọt vào não tôi lúc nào chẳng rõ:

"Hay muội khuyên Hoàng Thượng đến thăm tỷ thường xuyên hơn? Dù gì muội gặp Hoàng Thượng mãi cũng chán"

Vừa dứt lời, chị ta ngoảnh mặt sang nhìn tôi đầy ngạc nhiên pha lẫn khó tin

"Thật không? Nhưng mà... câu sau của muội làm tỷ khó tin rồi đó, muội chán Hoàng Thượng sao? "

"Hi hi! Xem như muội đùa đi" Tôi không hơi nói thêm nữa, tôi hơi khác họ, những vị phi tần trong hoàng cung. Bởi tôi không ham thích địa vị, tiền bạc, ở thời của tôi, dù không có địa vị nhưng tiền bạc tôi không thiếu, cuộc sống ăn sung mặc sướng tôi đâu phải chưa từng biết, hưởng hờ thứ tôi cần là tự do tự tại, thích làm gì thì làm, cái mà trong hoàng cung này mãi mãi không thể cho tôi được.

Chúng tôi chia tay nhau, tôi thì trở về Nguyệt Tú, còn Huệ Phi thì tôi không rõ, thì hẳn chị ta phải về Ngọc Cẩm rồi.

Vừa về đến, khi đứng trước căn phòng phía trên có đề một bản lớn ghi tên của Nguyệt Tú cung dù tôi không hiểu từ nào với từ nào, tôi chỉ biết nó ghi là Nguyệt Tú cung, thì có một tên thái giám đã đứng thu lu ở trước cửa trên tay cầm một cái khay đựng quần áo, cũng không rõ là quần áo như thế nào, nhìn rõ là màu trắng.

Tôi nhận ra rồi! Đó đích thị là Tiểu Khai, thái giám thân cận tên Hoàng đế ấy.

Tiểu Khai cúi đầu hành lễ với tôi:

"Vừa rồi Hoàng Thượng đã đến đây?" Tôi che miệng lại, nói khẽ với hai cung nữ thân cận.

Họ cũng đi cùng tôi nên thành ra cũng lác lác đầu tỏ vẻ không biết, tôi sức nhớ:

"À! Ta xin lỗi, ta quên mất các người đi theo ta cơ mà..."

"Không đâu ạ, nương nương đừng nói vậy, Hoàng Thượng mà nghe được thì chúng nô tì sẽ chịu tội lớn..."

Tôi quên mất, không thể tùy tiện "xin lỗi" cung nữ như vậy, nhưng đó là phép lịch sự cần có mà.

"Đây là... " Tôi nhìn Tiểu Khải

"Thưa nương nương, Hoàng Thượng lệnh cho thần giao cho nương nương bộ y phục này... Đây là lễ phục"

"Để làm gì?"

"Đêm nay là đêm thị tẩm của người nên..."

Tôi phát tay ra lệnh hần dừng nói, hiểu rồi, lại là từ đó, tôi đoán chắc cũng là một thứ lễ nghi kỳ quặc nào đó của cặp "vợ chồng" mới cưới.

Tôi ra hiệu cho hai cung nữ bưng khay y phục vào, Tiểu Khải cũng cúi đầu chào tôi rồi huych mông chạy mất dạng. Tôi sặc cười với bộ dạng của Tiểu Khải, thậm chí Tiểu Nô còn phải học hỏi nhiều đáng đi của Tiểu Khải.

Cuối cùng thì mặt trời cũng lặn xuống mất dạng, còn mặt trăng lại lên cao toả thứ ánh sáng hiền hoà như ngày nào, hôm nay trăng cũng tròn, chắc ngày mai trăng sẽ khuyết!

Bọn cung nữ vội kéo tôi vào bồn tắm kỳ kỳ cọ cọ như lợn sắp được đem lên lò quay, thậm chí họ đã đổ thứ tinh dầu có mùi thơm nứt xuống bồn tắm, thứ mùi thơm vô cùng dịu nhẹ.

Mọi thứ đầu vào đấy, thay xong bộ y phục màu trắng tinh khiết mỏng manh chỉ hai lớp áo, thậm chí tôi có hỏi rằng không mặc... yếm ư? Họ liền lắc lắc đầu, sao lại kỳ lạ vậy, thật đáng nghi ngờ, như thế thì mỏng quá còn gì.

Thật ra nhìn xa thì không thấy gì nhưng để ý sẽ thấy những nếp áo cứ xô lại tạo ra những đường nét mà khiến người nhìn thấy mà tưởng như tôi có mặc cũng như không mặc gì.

"Có ổn không vậy? Tí nữa Hoàng Thượng sẽ đến thật sao?"

Tôi lo lắng nhìn họ, trong khi đó bọn Vân Vân và Ngừ Ngừ khúc khích cười:

"Ồn mà thưa nương nương, chẳng phải người và Hoàng Thượng đã từng... rồi sao, Người còn ngại gì"

Từng cái gì chứ? Hần là bọn nha đầu này suy nghĩ đen tối, cứ nghĩ hôm qua tôi với hần đã gì gì đó với nhau mà không biết rằng nửa đêm bị tôi làm tức tối mà bỏ về.

"Yên tâm đi nương nương, Hoàng Thượng sẽ không chê đâu, thậm chí sẽ rất thích mà..." Vân Vân xen vào làm câu chuyện thêm sinh động hơn.

Tôi cảm thấy tay mình nổi cộm gai ốc, giờ thì lên tận cổ rồi.

Sau đó họ búi tóc tôi thật công phu hơn bình thường, trang điểm cũng đậm hơn, nổi bật là đôi môi đỏ mọng như quả anh đào, tôi không thể nhận ra đó là chính mình trong gương nữa.

Sau đó họ bảo tôi ngồi trên giường đợi hần đến, riêng tôi thì cảm thấy khó hiểu vô cùng, thị tẩm là thứ gì vậy? Có phải chạy đến ngắm nghía rồi chạy về không?

Trong phòng chỉ còn mình tôi, bọn cung nữ đều ra ngoài hết rồi. Thật buồn chán, Hoàng Thượng à, mau đến nhanh nhanh đi, tôi chán sắp chết đi đây!

Chợt giọng nói eo ẻo hôm nào vẫn hay vang lên rót cuộc cũng đã "phát thanh":

"Hoàng Thượng giá lâm..."

Tôi hồi hộp khi nghe tiếng cửa mở ra, sau đó thì đóng lại, tiếp theo là tiếng bước chân đang nhàn nhã tiến đến, vì quá buồn chán khi đợi gần suốt hai tiếng đồng hồ, tôi bật dậy khi thấy bóng hình của hần, ánh mắt vô cùng hoan hỷ.

Nhưng ánh mắt tôi phải chuyển sang ngạc nhiên vài phần khi thấy hần đang mặc trên người là bộ Trường bào màu trắng thanh thoát trùng với bộ y phục tôi mặc, tất cả từ đầu đến chân "tông tuyết tông", đằng trước được thêu hình rồng băng chỉ trắng nhưng vẫn nổi bật rõ. Trông hần ta anh tuấn hơn hần mọi lần, dù mọi lần hần cũng không xấu.

"Hoàng Thượng à! Cuối cùng cũng đến, thần thiếp đang buồn sắp chết mất rồi..."

Hần vẫn nhàn nhã đi đến đỡ lấy vai tôi ngồi xuống bên cạnh:

"Khi chỉ có hai ta, thì hãy gọi ta là Thiệu Anh"

Tôi tròn mắt ngơ ngác, tôi nghe nhầm ư?

"Nhưng tại sao?"

"Ta thích vậy..." Hấn trả lời gọn

"Thiếp hiểu rồi..." Tôi bật cười nhìn hấn

Không thể hiểu được hấn nghĩ gì mà tùy tiện cho người khác biết tên mình như vậy chứ, ừ thì phải, tôi đã là vợ hấn rồi mặc dù chỉ với chức vị không cao.

"Ta không ngờ nàng lại háo hức như vậy"

Chợt Thiệu Anh đổi chủ đề khác

"Ồ thì! Buồn chán quá nên gặp được Người thì Thần thiếp vô cùng vui rồi... À nè! Thiếp tâm là thế nào vậy?"

Chợt hấn tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi, tôi nói gì sai sao hả? Sao hấn nhìn tôi ghê gớm vậy, thần sắc của tôi bị giảm đôi chút về mức độ háo hức.

Chợt hấn nhớ ra gì đó, cho nên chợt cong miệng cười với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

"Lát nữa nàng sẽ biết"

Hấn chợt đưa tay lên đầu tôi, rút cây trâm cài tóc ra, tóc tôi bị xoả tung xuống chẳng ra thể thống gì.

"Thiệu Anh, sao lại..." Tôi tròn mắt.

"Ta thích nàng xưng hô như vậy hơn"

Theo phản xạ, tôi vội ngồi lui xa hơn, hệt như nai con sợ hổ vồ lấy ăn thịt.

Tôi đưa tay lên đầu kéo những lọn tóc rối xuống.

"Nàng sao vậy?" Hấn nhìn tôi hơi nghiêm túc, làm tôi không thoải mái chút nào

"Chàng... chàng ăn gì chưa? Chúng ta ăn gì nhé?"

Tại sao tôi lại có cảm giác bất an thế này, hình như sắp có chuyện gì xảy ra rồi, có phải là thật không chứ?

Thiệu Anh liền nhướn mày nhìn tôi rồi lại bật cười:

"Nàng chưa ăn gì sao?"

Tôi gật gật, rồi cười khi khi nhìn hấn, đoạn khi hấn quay sang để gọi hai cung nữ của tôi chuẩn bị thức ăn, tôi chợt quay lại vẻ mặt thảm sầu.

Nhìn Vân Vân và Ngử Ngử có vẻ như vô cùng hiếu kỳ lẫn ngạc nhiên khi thấy đã tối thế này mà vẫn muốn gọi thức ăn.

Sau cả tiếng đồng hồ chờ kéo Thiệu Anh trên bàn ăn, cố gắng kéo dài thời gian hoặc đã chọn tức hấn để hấn bỏ về nhưng tôi đành bỏ cuộc vì thức ăn hết sạch rồi, chẳng biết chọn tức hấn thế nào nữa. Nhìn qua khe cửa thì thấp thoáng thấy mặt trăng đã lên rất cao rồi, hấn là đã rất khuya rồi.

"À! Thiệu Anh à! chúng ta lên đây ngắm trăng nhé..." Tôi chỉ chỉ lên trên

Hấn nhướn mày nhìn tôi có vẻ như câu nói tôi thốt ra không đúng lúc

"Trăng đã lên cao vậy rồi, lên đây sẽ không thấy được gì đâu, trừ phi nàng muốn trèo lên tận nóc của Nguyệt Tú"

Gì cơ? Trèo nóc nhà hả? Vụ này tôi chưa bao giờ, thậm chí chẳng có gan. Nếu ba mẹ tôi mà biết được, tôi sẽ bị "xử trảm" cho xem. Nhưng ở đây thì ai mà quản thúc được tôi chứ, mắt tôi sáng rực lên:

"Trèo được sao?"

Thiệu Anh khẽ vuốt tóc tôi cười cười:

"Ngốc! Nàng định trèo thật sao?"

Rõ là hấn đang chòng ghẹo tôi mà, trèo không được mà bày đặc hởi, đúng là rồi hơi mà.

"Ta mệt rồi, chúng ta... nghỉ ngơi thôi"

"Chúng ta?" Tôi lặp lại câu nói của hấn "Chàng mệt thì chàng nghỉ ngơi trước đi, sao lại rũ thiếp chứ?"

Hấn nhìn tôi với ánh mắt có chứa phần... ám ức, chắc tức lắm khi tôi nói vậy, rõ là tôi biết hấn đang nghĩ gì trong đầu mà.

"Nàng muốn kháng chỉ phải không?"

"Sao chứ?" Tôi khó hiểu "Kháng chỉ? Tại sao?"

"Đêm nay ta nghỉ ngơi lại ở Nguyệt Tú cung mà nàng vẫn không hiểu gì sao?"

"Hiểu gì chứ?" Tôi chợt nhớ ra từ ban nãy đến giờ mình quá ngông cuồng rồi, phát ngôn toàn những câu kích ứng hấn, không xong rồi. Tôi chợt cảm thấy quay sang chỗ khác.

Chết tiệt, mình đúng là chứng nào tật nấy, quen thói nuông chiều muốn nói gì thì nói, không cừ kiêng gì cả.

Chợt hấn đưa tay lên cổ tôi khiến tôi cảm thấy nhồn nhột, sau đó ôm lấy bằng hai tay rồi trao cho tôi một nụ hôn đầy mê hoặc, cảm thấy đầu lưỡi mình bị lưỡi hấn quấn chặt.

Tôi đang cố định thần lại chuyện gì đang diễn ra, cơ lưỡi tôi không ngừng chuyển động theo hấn.

Ban đầu tôi định đẩy ra nhưng rốt cuộc lại không thành công, tôi chưa bao giờ hôn ai như thế này, hết như hôm qua, nhưng lại có gì đó khác biệt hôm qua.

Thậm chí nụ hôn ấy khiến tôi quên cả thở, cơ thể tôi lại nóng rang lên như hôm qua.

Không được rồi, lý trí tôi như muốn bị nhấn chìm, không thể tỉnh táo được nữa, tại sao vậy?

Tôi nhận ra mình đã ngã xuống giường từ lúc nào, tôi hiểu rồi, có khi nào Thiệu Anh nói "thị tâm" tức là "động phòng" không?

Chợt tôi cảm thấy eo mình thoang thoáng, đai eo đã bị tháo tuột ra khỏi người, tôi hoảng hồn nhận ra lớp áo tôi đang mặc đã bị hở ra rất nhiều, hai bên viền áo bị đẩy ra hai bên một cách rõ ràng để lộ nửa kín nửa hở phần ngực của tôi.

Tôi chỉ có hai lớp áo này để "sống sót", vậy mà rốt cuộc cũng bị hấn làm ra thế này.

Tôi mê mẩn mất rồi, trời ạ! Hấn thật đáng sợ!

Tôi cảm thấy vai áo bị kéo tuột xuống khỏi người không một chút thương tiếc, toàn bộ cơ thể bị phô trương chẳng còn chút kín đáo gì nữa. Đến khi hấn chuyển sang hôn xuống hóm cổ thì tôi mới nhận ra trên người mình cũng chẳng còn thứ gì vấp lại.

Quá rõ rồi!

Cảm giác này khiến tôi bị mê hoặc, không còn biết tôi là ai nữa.

Vừa nhẹ nhàng mà lại nồng nhiệt, cảm giác này vô cùng khó tả, không ngờ giai đoạn chuyển từ một người con gái sang một người đàn bà lại nhiều cảm xúc hỗn loạn phức tạp đến vậy. Từ háo hức rạo rực, say mê đến đau đớn như ở tận cùng thế giới.

Tôi phải nhanh chóng thoát khỏi đây, nếu không tôi sẽ bị hấn giam cầm trong thứ cảm xúc này, tôi nghĩ chỉ có tình yêu mới đáng để nó tồn tại trên cõi đời này, bằng không thì tôi phải thoát khỏi nó.

Đã là giữa khuya, tôi quay sang nhìn hấn, gương mặt vẫn điềm đạm toát lên vẻ an nhàn, đôi mày kiếm ấy luôn khiến tôi thao thức, nó toát lên một vẻ đẹp kiêu hùng của một bậc Quân vương.

Đôi mắt hấn nhắm tịt, tôi để ý rõ hàng lông mi dày và hơi dài của hấn, tuyệt đẹp. Chẳng thua gì đôi mắt trong veo của hấn, mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy, tôi vô cùng thích thú vì có thể nhìn rõ cả động từ ở giữa.

Rốt cuộc không ngờ rằng chồng tôi lại là một vị hoàng đế thời cổ đại, thậm chí khi từng là cung nữ, tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ được trở thành phi tần.

Tôi thừa biết đâu phải mình tôi có... diễm phúc "hầu hạ" hấn, hậu cung có hàng ngàn cung tần mỹ nữ, còn có các vị phi tần khác. Nhưng cũng có vài vị

cung tần mỹ nữ chỉ được phong danh nhưng chưa từng gặp mặt, hưởng hồ là...

Hắn vẫn ôm chặt tôi, đôi lúc lại hôn lên môi tôi, tôi quay sang nhìn hắn, gương mặt ấy, đôi mắt ấy... Hắn vẫn điềm đạm ngủ không chút bận tâm

"Thieu Anh..." Tôi gọi, hắn khe khẽ nhướn mày "Liệu mỗi đêm chàng sẽ đến đây sao?"

"Nàng không thích à?" Hắn nói mà mắt vẫn nhắm

"À không!" Tôi đáp ứng "Ý thiếp không có ý đó, nhưng mà... chàng không sợ các vị tỷ tỷ sẽ không vui sao?"

"Mặc kệ họ, họ chỉ ham thích cảm giác hoan lạc thôi, tha thiết gì yêu ta..."

"Nhưng không hẳn vậy, có khi họ lại yêu chàng thì thế nào?"

Đoạn hắn bẹo nhẹ mũi của tôi:

"Nàng nghĩ vậy sao? Ta thì không! Ta rõ nữ nhân các nàng quá mà, yêu thích danh vọng hơn thứ gì khác..."

Tôi hơi ngạc nhiên trước câu nói này của hắn, không ngờ hắn rõ tâm tư của những vị "tỷ tỷ" kia như vậy.

"Liệu Người nghĩ thiếp sẽ không yêu thích danh vọng sao? Không thêm muốn ngôi vị Nguyên Phi Hoàng Triều sao?"

"Ta không chắc, nhưng hẳn nàng khác xa bọn họ" Chợt hắn mở mắt ra nhìn tôi với ánh mắt nghiêm túc "Nàng có thể hỏi ta những câu như vậy, chứng tỏ đối với nàng, ta chẳng khác những nam nhân tầm thường, chỉ ham thích thân thể nữ nhân chứ thật sự không cần thiết đó là thật lòng hay giả tạo"

Tôi cảm giác như sắp bị hắn moi ruột móc gan của mình ra hết rồi, sao hắn hiểu rõ như vậy chứ? Rốt cuộc hắn là cái thứ gì vậy hả?

"Không đâu, thiếp không có ý đó! Chàng tướng mạo phi phạm, tài năng xuất chúng, lại là nhất quốc chi quân, nữ nhân nào lại không muốn chàng..."

"Ta e là có đấy..."

Chợt hắn bật ngồi dậy, ở tư thế chính diện mặt đối mặt hôn tôi thật sâu, sau đó thì tôi không rõ nữa, khi tỉnh dậy thì trời đã rạng sáng rồi.

Sáng hôm sau, chẳng biết tôi đã ngủ đến lúc nào, chắc có lẽ đã trưa lắm rồi.

Trời ạ, bình thường khi ở nhà, tôi đã "nướng" lắm rồi, ai ngờ ở đây lại trở thành phi tần, thành ra tôi càng "dung túng" cho thói xấu này.

Tôi vừa trở người qua, sẵn dang hai tay thẳng với tư thế vô cùng thoải mái chợt:

"Ặp..."

Tôi giật mình mở mắt nhìn sang bên cạnh.

"Chết tiệt" tôi thầm rủa, tay tôi đang để trên người một gã đàn ông, kinh hãi hơn hắn hồ như không... mặc đồ.

Nhìn xuống người tôi..

Thật ra chẳng có gì là quá đáng nhưng cảnh tượng này làm tôi sock vài giây, sau đó toàn bộ chức năng trên cơ thể bị ngưng trệ thẩm hại, sau đó tôi bật dậy lấy chân ôm lấy che ngực lại định quát lên, cuối cùng vì sock quá tôi chỉ biết đơ họng ra, toàn thân run rẩy không còn sức lực.

Thực ra đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Tôi vò đầu bứt tóc cố thoát ra khỏi hoàn cảnh hỗn độn này:

"Không! Không!" Tôi lắc lắc đầu, khẽ thốt lên

Tại sao lại như vậy chứ? Chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Chợt "thân hình" nằm cạnh tôi cử động, tôi chẳng còn tâm trí nghĩ đến nữa, chẳng biết hắn đã tỉnh chưa hay chỉ là trở mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tôi chẳng hiểu tại sao mình lại sợ đến vậy, sợ hấn vô cùng, hấn là ai? Sao lại bên cạnh tôi trong hoàn cảnh vô cùng ám muội như thế này?

Thân hình ấy chợt cử động một lần nữa rồi ngồi dậy, nỗi sợ hãi của tôi như trào dâng đến đỉnh điểm, tôi không còn sức để quay sang đối phó với hấn.

Tôi nhớ mình đang ngủ ở trong căn phòng yêu dấu của mình, vậy tại sao lại ở đây chứ?

Thậm chí tôi còn nghe loáng thoáng tiếng mẹ gọi dậy ăn sáng mà?

Bỗng nhiên tôi cảm thấy tóc của mình... động đấy, chính xác là hấn đưa tay vuốt tóc tôi, sau đó hấn bắt đầu ghé mặt gần tôi hơn.

"Nàng dậy sớm vậy... mỹ nhân?"

Tôi lạnh toát người, cảm nhận hơi nóng từ hơi thở của hấn phả vào cổ.

Câu nói này kéo tôi trở về "nguyên hình" thực tại, giọng nói này không lạ gì với tôi, thì ra, tôi chỉ mơ!

Mơ thôi sao? Tôi vẫn ở thế giới của gần 1000 năm về trước. Tại sao đó chỉ là giấc mơ?

Đã bao lần tôi ước đó là sự thật và những chuyện đang diễn ra trước mắt tôi chỉ là một giấc mơ dài, có đôi lần tôi muốn mình bước qua giấc mơ để trở về cuộc sống của mình lúc trước.

Tôi biết, khi vướng vào "lỗ hồng thời gian" suốt đời chỉ biết chôn mình ở nơi quái quỷ này, mãi mãi không thể thoát được. Đó là sự thật.

Trên thế giới không hiếm những chuyện như vậy, chỉ là nó chưa được công bố rộng rãi bởi đó vẫn là những điều bí ẩn của con người.

"Nàng sao vậy?"

Đoạn hấn đưa tay vuốt ve tấm lưng mịn màng của tôi, sau đó trượt lên vai bên kia.

Tôi khe khẽ đáp lại bằng một hành động mà dường như có cũng như không, lắc lắc đầu.

Mắt tôi nhoe nước, rồi nước mắt lại rơi xuống lãnh dài trên má tôi.

Chợt ngón tay cái nóng hổi của hấn quẹt ngang dòng nước mắt, lúc này tôi vẫn cụp mắt nhìn xuống một cách vô hồn.

Tôi vẫn không tin rằng mình mãi mãi không thể trở về? Ước chi chỉ là giấc mơ thì tốt thật.

Bất giác tôi cần sự an ủi, cần một bờ vai che chở, thậm chí đã có lúc tôi muốn chết nhưng nghĩ lại thì không đủ can đảm.

Tôi chợt ôm lấy cổ Thiệu Anh, có vẻ hành động của tôi hơi khác thường nên hấn hơi im lặng, nhưng sau đó hấn vội ôm lấy tấm lưng trần của tôi.

Nhưng tại sao hôm nay hấn im lặng như vậy? Theo thường ngày hấn sẽ chònh ghẹo tôi vài câu như kiểu "sao nàng lại khóc vậy mỹ nhân?" "Ai đã chọc giận nàng vậy?".

Tôi sức nhớ ra mình đang làm gì vậy chứ, thực sự mình không ưa hấn lắm, sao lại "thả lỏng" mình như vậy được? Vậy mà trong tư thế vô cùng ngặt nghèo này, cả một mảnh vải che thân cũng không có.

Tôi vội đẩy Thiệu Anh ra quay người nơi khác chụp lấy cái chăn che thân người lại.

"Thần thiếp xin lỗi... lại làm Hoàng Thượng lo lắng..."

Vừa dứt lời thì tôi lại quên rằng hấn nói bình thường có tôi và hấn thì chỉ cần xưng hô theo cách thông thường và gọi tên "Thiệu Anh", nhưng rốt cuộc tôi đã lỡ lời nói ra mất rồi.

"Được rồi! Ta hiểu..."

Ý hấn "hiểu" là ý gì? Xem như tôi bị thần kinh rồi khóc lung tung sao? Tôi định mở miệng hỏi hấn những gì đang nghĩ trong đầu nhưng rồi lại thôi, thật vớ vẩn! Tôi cần chỉ quan tâm đến cảm xúc của hấn chứ.

Sau đó thì hấn mặc lại y phục rồi ra khỏi Nguyệt Tú, trước khi đi còn không quên nói vài câu khiến tôi nổi hết gai óc, vẫn như ngày nào!

Tức là... tối nay... hấn sẽ đến?

Sau đó tôi vội gọi cho Vân Vân và Ngữ Ngữ chuẩn bị nước tắm.

Đang ngâm mình trong bồn tắm, Ngừ Ngừ thì giúp tôi kỳ cọ lưng và vai.

"Nương nương, da của người đẹp thật..."

"Cảm ơn người nhé! Do khi ở nhà, ta thường sử dụng các tinh chất dưỡng da từ thiên nhiên... À! Thông thường, thời gian sùng ái của Hoàng Thượng với một vị phi tần là khoảng bao lâu?"

Có vẻ câu hỏi của tôi có tính chất hơi... bất thường cho nên tay Ngừ Ngừ khựng lại.

"Nương nương, sao người lại hỏi như vậy?"

"À! Ta chỉ tò mò thôi..."

Chợt cô ta cười khúc khích khiến tôi khó hiểu, lại nghĩ bậy sao?

"Người cười gì?"

"Người sợ mất Hoàng Thượng sao? Nhìn tình hình hiện nay, dù cho Thục Phi có chức vị lớn đến đâu thì cũng không phải là... đối thủ của Người, rõ ràng là Hoàng Thượng rất rất yêu Người"

Tôi không hiểu "yêu" của cô ta nghĩa gì, đơn thuần theo phán đoán thì chỉ là nhất thời mê muội thôi.

"Nhưng không lẽ, ngày nào ta cũng phải...gặp Hoàng Thượng ư?"

"Vậy không tốt sao thưa nương nương, cả Thục Phi còn chưa có điểm phúc như vậy"

"Tức là sao?" Tôi không nghe lắm chứ? Không phải Thiệu Anh hết mực sùng ái à ta đó sao? Chuyện này thật kỳ lạ. Có khi nào... sức hấp dẫn của cô ta kém vậy không?

Hay là về... chuyện đó của cô ta có vấn đề nhỉ?

Nghe nói chuyện chăn gối cũng góp phần không nhỏ đến hạnh phúc của vợ chồng, riêng tôi thì cảm thấy thật ngớ ngẩn, vậy ra yêu nhau bằng cảm giác chứ có phải bằng trái tim đâu.

Tôi thật không hiểu tại sao có nhiều người ly dị nhau vì những chuyện tẻ nhạt như vậy.

Chợt Ngừ Ngừ ghé vào tai tôi nói nhỏ với ý đầy trêu ghẹo:

"Có vẻ như hôm qua... nương nương làm rất tốt" Đến đoạn này, mọi cử động trên người tôi khựng lại.

Thấy tôi có vẻ thiếu tự nhiên, Ngừ Ngừ định nói gì đó nhưng thôi không nói nữa, cứ nghĩ những chuyện này ở thời cổ đại ngại nhắc đến thì hoàn toàn ngược lại, họ thậm chí còn phóng khoáng hơn là ở thời của tôi, đặc biệt khi tôi đã là phi tần.

Ôi khiếp sợ, tôi thật sự bắt đầu kinh hãi rồi! Hy vọng có thể làm chủ được tình hình của mình.

Ngừ Ngừ vừa nói vài chuyện linh tinh của hậu cung vừa giúp tôi tắm rửa, cũng chỉ lần đầu những câu chuyện tranh sùng của phi tần, cũng chẳng có gì khiến tôi ngạc nhiên, ngay ở thời của tôi thì hàng tá phim truyền hình đều nói về vấn đề này.

Chợt Ngừ Ngừ kể về một cung nữ của Ngọc Cẩm cung đột nhiên mất tích không hiểu nguyên do, đó là một câu chuyện xảy ra cách đây vài hôm, đúng vào ngày tôi bị bắt giam vào ngục.

"Cô ấy tên gì?" Đột nhiên tôi có cảm giác không tốt

"Nghe đâu tên là... Tuyết Ngân ha gì đó?"

"Sao?" Đột nhiên tôi liền định đứng dậy nhưng nhận ra trên người mình không mảnh vải che thân, đứng dậy chắc "cháy nhà" mất, tôi vội trở lại tư thế ban đầu.

"Có người nói cô ấy vì nguyên do gì đó nên đã xin về quê ở ẩn, nhưng Người nghĩ xem, trừ phi gia đình có chuyện gì đó, hoặc cô ấy mắc phải bệnh không thể cứu chữa mới được cho xuất cung trở về... Hoặc có sự cho phép của chủ tử"

"Sao lại trùng vào ngày ta bị Thái Hậu bắt giam chứ? Có lẽ nào..."

Tôi định nghĩ chuyện này liên quan đến mình, nhưng không thể giải thích là tại sao?

Tôi cũng đang thắc mắc vị cung nữ nào đã vu oan cho tôi giết người, nghe nói Thái Hậu đã ếm nhẹ chuyện này đi và không muốn nhắc đến nữa.

"À nương nương, hôm đó không nhờ Tiểu Nô ra làm chứng, e rằng Thái Hậu vẫn còn hồ nghi lời nói của Hoàng Thượng"

"Tiểu Nô? Là cậu ấy sao?"

Có lẽ tôi nên ghé thăm Tiểu Nô một chuyến vào một ngày nào đó để cảm ơn cậu ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Nghe nói có quốc sự đột xuất nên Thiệu Anh đã đi một chuyến ra ngoài thị sát dân tình, đó là một huyện ở phía Đông cách Long Thành khoảng hai ngày đi đường, cho nên hãy nghĩ xem, tôi đã vui sướng biết chừng nào, nếu cứ mãi gặp hấn, tôi sẽ phát điên mất, tôi thì không thích bị trêu ghẹo, còn hấn thì lại vô cùng thích thú, đúng là đối nghịch mà.

Vì sợ hấn dờ chứng bất thường rồi buồn buồn lôi tôi vào ngục, cho nên lúc nào tôi cũng cười cười và cười, luôn tỏ thái độ vui vẻ để lấy lòng hấn, dù sao được hấn sủng ái được mỗi cái lợi là đồ có ai dám hung hăng được với tôi.

Nhưng tôi nhận thức được mình không nên mãi dựa dẫm vào những yếu tố như vậy, đôi khi nó sẽ quay ngược lại hại chết mình.

Dạo này tâm trạng tôi tự dung lại dờ chứng, thất thường khó kiểm soát, trong người vô cùng khó chịu.

"Nương nương, Người có làm sao không?" Ngừ Ngừ nói với tôi với giọng điệu gấp gáp lo lắng

Tôi day day trán, nét mặt hết sức mệt mỏi lắc lắc đầu:

"Ta khỏe, không sao, chắc tại thời tiết đang chuyển đông cho nên ta bị ảnh hưởng bởi khí trời thay đổi thế này... Ta sẽ dần thích nghi thôi..."

"Không được đầu nương nương, nhìn người xanh xao quá, để nô tì gọi thái y..."

Một tay ấn thái dương, một tay tôi đưa ra ra hiệu:

"Khoang đã, tìm ai cũng được, đừng để ta gặp lão già râu bạc đó nữa..."

"Trần Thái y?" Ngừ Ngừ vừa nghĩ đến tôi đang nói đến lão ta "Nhưng ông ấy đã làm thái y trong Hoàng cung đã lâu, kinh nghiệm không ít, không thể nói là..."

"Nếu người không nghe, ta sẽ không cho thái y bắt mạch..." Tôi vô cùng không thích lão già đó, bởi lão hay nói linh tinh những chuyện vớ vẩn, tôi thừa biết mình nên làm gì, lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại như mẹ chăm con không bằng.

Ngừ Ngừ đành cúi đầu vâng lời nhưng không nói gì.

Quả nhiên không hổ danh là thái y, không bao lâu thì đã đến rồi.

Đó là một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi, dáng người gầy gầy, lại có râu, lại ngồi vuốt vuốt râu, khổ nỗi râu của ông ta cũng chỉ lún phún vài ba cọng.

Ông ta trầm ngâm không nói gì, tay vẫn giữ nguyên hiện trường bắt mạch, hình như đang ngẫm nghĩ gì đó, khi mới vào, ông ta tự giới thiệu là Nguyễn Bá, hành nghề y khoảng hai mươi năm, năm hai mươi lăm đã vào cung làm Thái Y.

"Sao rồi?" Tôi tròn mắt đợi câu trả lời của ông ta, tôi đoán là do thiếu máu hoặc thiếu chất gì đó, không biết thời này có biết những bệnh thiếu chất này không nhỉ?

Ông ta cung kính đứng dậy, lùi vài bước sau đó chấp hai tay lại với về tôn kính:

"Chúc mừng nương nương..."

"Chúc mừng vì ta không bệnh gì à?" Tôi liền chăm chọc lại, quái gì mà chúc mừng, ông ta là đồ hết thuốc chữa.

"Thần không có ý đó! Qua bắt mạch thì thần nhận thấy mạch..."

Ông ta chưa nói hết, tôi liền chen vào, lại linh tinh nữa, lại nói toàn bộ quá trình bắt mạch, rồi mạch đập thế nào, ra sao để chẩn bệnh, tôi không hơi để nghe những thứ ấy.

"Được rồi, vào thẳng vấn đề đi, thật ra là thế nào..."

"Dạ, chúc mừng nương nương, Ngươi đã mang Long Thai..."

Vừa cảm tách trà lên hộp thì như có một trạng thái mất cân bằng trong cơ thể đẩy lên, đột nhiên toàn bộ ngụm trà trong miệng liền phun ra sạch.

Ồ, không hay rồi!

"À! Ta không cố ý Nguyễn Thái Y..."

Mặt ông ta đầy xác trà, nước trà vẫn còn ướt trên mặt.

Có vẻ như nhìn ông ta sắp nổi đóa lên rồi, tôi chỉ muốn cười một trận hả hê thôi nhưng bỏ đi, chuyện lớn ập tới rồi, không ngờ tôi lại "may mắn" như vậy.

"Không sao đâu thưa nương nương..."

Ngữ Ngữ bên cạnh tôi thì liền nhảy cẫng lên vì vui sướng: "rốt cuộc thì nương nương đã có tin vui rồi...", còn Vân Vân liền ôm lấy Ngữ Ngữ vui mừng.

"Ha ha! Ngươi nhầm rồi, không thể được..." Tôi ngửa cổ lên bật cười, quả là cùng "lò" sản xuất Thái Y mà, y như lão già kia.

Rõ ràng hôm qua tôi vừa hết kinh kỳ, làm sao có chuyện đó được.

"Cơ thể của ta, ta hiểu mà... làm sao lại nhanh như vậy..."

Từ khi làm Quý Nhân thì đến nay đã gần một tháng rồi, nếu đã có thì có lâu rồi. Nhưng tôi không thể phủ nhận từ hôm đó, hầu như đêm nào Thiệu Anh cũng "ghé thăm" tôi, liệu tôi có gan từ chối? Tôi ngẫm trong hân ẫn chứa một con người khác xa với hân thường ngày tôi biết.

"Ý Ngươi là..." Rõ là Ngữ Ngữ biết rõ hôm qua tôi vừa hết kinh kỳ, lập tức đánh mặt lại nhớ ra: "Phải rồi Nguyễn Thái y, chắc ông nhầm rồi phải không?"

"Kỳ lạ, không phải sao? Thần xưa nay chưa hề bất mạch nhầm bao giờ"

Nhưng tôi thừa nhận trong người có gì đó không ổn, nhất thời không giải thích rõ.

"Được rồi, ngươi về đi..." Tôi phát tay, chẳng buồn "khám bệnh" nữa.

"Nhưng thần..."

"Ta vừa hết kinh kỳ vào hôm qua, không thể có chuyện đó được."

Đột nhiên câu nói của tôi khiến sắc mặt ông ta tối sầm lại, tỏ ra vô cùng thất vọng với bản thân mình.

Chợt ông ta nảy ra ý kiến gì đó, vội ngắt đầu:

"Vậy cho thần hỏi, lần cuối cùng ngươi và Hoàng thượng... gần gũi là khi nào?"

Tôi chợt lạnh người vì câu hỏi này, có cần hỏi quá đáng như thế không?

"Sao ngươi lại..." Định thốt ra vài câu khiến hân sợ mà im nhưng tôi không hiểu sao vừa nói đến liền đảo hướng suy nghĩ... "Trước ngày Hoàng Thượng đi thị sát..."

"Tức là khoảng 6, 7 ngày trước. Vậy thì không sai rồi" Ông ta có vẻ hài lòng về khả năng của mình thì phải, tôi mặc kệ, sai là sai, không đúng được. Liền cho hai nha đầu đuổi ông ta ra.

"Liệu Nguyễn Thái Y nói đúng thì sao thưa nương nương?"

"Ta nói sai là sai, không thể đúng được! Đừng nghe linh tinh, không ai hoàn toàn đúng hết đâu!"

Các "tỷ tỷ" kia còn chưa được thì tôi có "phúc phần" đến thế sao? Suy lại khó tin thật, nhưng trong cơ thể tôi, hồ nghi không được tốt.

Nhưng nếu thật sự là vậy, thì đối với tôi là thảm họa, đành cố buộc là do lão Thái Y mất mớ tai yếu nên chẩn sai.

"Các ngươi không được nói với Hoàng Thượng về chuyện này, rõ không? Nhỡ không phải là thật thì ta sẽ chịu tội vì dám lừa gạt hoàng thất..."

Tôi liền dọa hai nha đầu ấy, lập tức hai đứa rúm người lại gật gật dạ dạ, không ngờ tôi "lừa tình" giỏi thật, phải nói là thế.

Sau đó vì cảm thấy trong người nóng nực khó chịu, tôi liền nghĩ ngay đến Ngự Hoa Viên.

Quả thật trời trong gió mát, Ngự Hoa viên vẫn như ngày nào, trăm hoa đua nở, tạo ra những mảng màu sắc khác nhau đẹp lung linh như trong tranh.

Xa xa là một chiếc cầu nhỏ bằng gỗ bắc ngang qua con sông nhỏ, nơi tôi đã được phát hiện khi bị trôi dạt từ biển vào.

Tôi liền đi gần hơn, nhận ra trên cầu là bóng hình của một nam nhân mờ mờ ảo ảo, vì tính hiếu kỳ sẵn có trong dòng máu, tôi liền đi nhanh đến.

Quả thật không sai, một nam nhân với y phục giản dị nhưng toát lên khí chất phong lưu nhưng vô cùng thanh nhã.

Nhan sắc thì ngoài sức tưởng tượng của tôi, liệu có nên so sánh ngang hàng với Thiệu Anh?

"Cho hỏi, anh là ai vậy?" Tôi tròn mắt nhìn anh ta

Anh ta liền quay sang hướng tôi đứng, có vẻ như tôi làm mất nhã hứng ngắm cá của anh ta rồi.

Ánh mắt đó long lanh như có nước nhìn tôi không chớp mắt, nhưng liền quay đi chỗ khác:

"Cho hỏi vị đây là?" Giọng nói vô cùng trong nhưng chứa phần chừng chặc.

"Cái đó không quan trọng, chỉ cần biết tôi tên Cao Thiên Tuệ là được..."

"À! Thì ra là Cao tiểu thư..."

Tôi liền bước đến đứng bên cạnh, ngược lại với suy nghĩ của tôi, anh ta vội giáng cách ra sợ đứng gần tôi:

"Công tử sao vậy? Sợ ta mắc bệnh truyền nhiễm gì sao?"

"Ta không có ý đó, chỉ là... nam... nam nữ..." Giọng anh ta ấp úng, ánh mắt lộ lên sự bối rối không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Nam nữ thụ thụ bất thân gì gì đó chứ gì?"

Liền liếc anh ra một cái rõ nhẹ, sợ anh ta hiểu lầm mình ghét anh ta nữa.

"Thật ra..." Anh ta ấp úng, bối rối nhìn vào mắt tôi "Ta chưa bao giờ gặp một nữ nhi nào xinh đẹp như tiểu thư..."

Chợt Ngử Ngử vội chạy đến chỗ tôi:

"Nương nương..."

"Nương... nương?" Anh ta nhắc lại, sau đó thần sắc biến đổi liền quỳ thụp xuống

"Hạ thần đã vô lễ, xin nương nương trách tội..."

Tôi vội đưa tay đỡ anh ta dậy, cảm thấy anh ta vô cùng không tự nhiên trước hành động này của tôi, tôi liền thu tay lại:

"Đứng dậy đi, không biết không có tội"

"Đăng tướng quân, chẳng phải người đã về quê rồi sao?" Ngử Ngử tròn mắt

Tướng quân? Anh ta ư? Nhìn thư sinh nho nhã như vậy lại là tướng quân? Trời ạ, tin được không đây.

Nghe Ngử Ngử nói, anh ta tên đầy đủ là Đăng Tuấn Kiệt, rất có tài thao lược, đánh giặc lại giỏi, trông cũng chỉ hai mươi, đúng là nhân tài nước Nam.

Không thể nhìn bề ngoài đánh giá bên trong được.

Tôi liền ra ý kiến với Đăng tướng quân khi có tình đánh... lạc hướng Ngử Ngử đi chuẩn bị gì đó cho tôi ăn, đó là nhờ anh ta giúp tôi xuất cung một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Đúng như suy đoán của tôi, mặt Đăng tướng quân đánh ra ngơ ngác, sau đó liền thay đổi thần sắc trở lại ôn hòa.

"Nương nương, xuất cung không phải là chuyện đùa đâu"

"Rốt cuộc ngươi có chịu giúp không?" Tôi gần giọng với anh ta, gương mặt tỏ ra tức giận.

Thấy sự phẫn nộ trên mặt tôi, anh ta cũng phải yếu thế vài phần, nhưng vẫn giữ nguyên lập trường.

"Thưa nương nương, đó là điều không thể, nếu Hoàng Thượng biết chuyện, thần e sẽ mất đầu."

"Thì ra ngươi tham sống sợ chết..."

Đoạn anh ta im lặng không nói gì, nói quá trúng rồi còn gì nữa phải cãi lại.

Tôi bất giác cảm thấy lòng tự trọng mình bị tổn thương nghiêm trọng, rõ ràng về chức quyền thì mình cũng thuộc hạng "vợ vua", anh ta thì chỉ là thần tử dưới chân vua, tức là tôi ít nhiều cũng lớn hơn, thế mà dám ngang nhiên từ chối. Đúng là một kẻ cố chấp.

"Được! Ta sẽ bảo kê"

Đoạn khoanh tay lại dạo xung quanh hần một vòng với tư thế vô cùng nhàn nhã, nhưng cái tên họ Đằng này đúng thực là lì số dzách.

"Thưa nương nương, không phải vì tham sống sợ chết mà thần lại không đồng ý nhưng nhờ nương nương có gặp bất trắc, không chỉ thần bị chém đầu thậm chí các cung nữ bên cạnh người không tránh khỏi liên lụy"

"Tại sao?" Tôi dừng bước, nhìn chằm chằm vào hần

"Vì tội không...trông chừng nương nương tôi"

"Ta sẽ có cách, ngươi không cần lo cho bọn họ"

Mặt anh ta bắt đầu tái xanh, hệt như tôi đang đẩy anh ta vào đường cùng, tôi bật cười khẩy:

"Vậy ngươi còn sợ gì?"

"Không được" Nói tóm lại anh ta không đồng ý.

Chết tiệt, tên khốn này, nhìn đẹp trai mà lì thật.

Tôi để ý dưới đất bên cạnh có chiếc bình hoa bằng sứ, vội lao đến đập vỡ bình hoa trước con mắt ngỡ ngàng của anh ta.

Tôi vội cầm lên một mảnh vỡ sắc nhọn dí vào cổ mình.

Anh ta hốt hoảng vội lao đến định giật lấy mảnh vỡ nhưng vì tôi có thái độ cương quyết nên anh ta chỉ dám đứng một khoảng cách.

Tôi vội lùi lại để tránh anh ta nhào đến đoạt lấy mảnh vỡ trong tay tôi.

"Nương nương, xin Người đừng làm khó hạ thần nữa..."

Anh ta quỳ xuống van nài tôi

"Ta vốn dĩ không ưa thích chốn cung cấm này, có sao ông trời lại để thân thể ta trôi dạt vào đây cơ chứ? Thà để ta chết trên biển, làm mồi cho cá vằn hơn không?"

"Người..." Anh ta tròn mắt ngạc nhiên trước câu nói của tôi. "Không lẽ! Nương nương chính là... vị mỹ nhân bị trôi dạt vào Hoàng Cung được đồn đại này cách đây hơn ba tháng trước sao? "

"Sao hả? Đồn đại cái gì?" Tôi lập tức sững người, đồn đại? Từ khi nào? Tại sao tôi không nghe nói gì đến vậy? Đáng lẽ ra tôi phải là người nắm bắt rõ nhất chứ.

Anh ta khẽ cúi đầu xuống im lặng:

"Xin nương nương đừng như vậy nữa, hạ thần sẽ không gánh nổi tội danh này đâu..."

"Vậy nếu ta chết tại đây thì ngươi sẽ gánh ngay tội danh giết phi tần Hoàng đế..."

Anh ta lập tức ngược mặt lên kinh hãi, vội đứng dậy, theo phản xạ, tôi liền lùi lại:

"Đừng qua đây..." Tôi ấn mạnh mảnh vỡ vào cổ, cốt để cổ mình phải chảy ra một ít máu từ đó mới làm "bằng chứng" thuyết phục anh ta phải tin rằng tôi thực sự muốn chết."Thà là ta chết, còn hơn phải ở lại đây, ta không muốn phải làm đồ vật mua vui cho tên Hoàng đế khốn kiếp ấy..."

Tự dưng không hiểu sao tôi lại thốt ra được câu này, hết như đã ăn sâu vào não bộ của tôi lúc nào.

Chợt tôi cảm thấy cổ mình ran rát, cảm nhận cơn đau vừa nhói lên rồi bị dập tắt, sau đó lại nhói lên tiếp, cảm nhận thân áo trên ướt ướt, nhìn xuống, tôi đã thấy dòng máu đỏ tươi chỉ nhỏ bằng giọt máu đang lăn dài xuống ngực rồi thấp qua lớp áo tôi đang mặc.

Phút chốc sững người, không nghĩ lại có máu, thậm chí nhiều hơn mình nghĩ, tôi định bỏ ngay mảnh vỡ xuống nhưng rồi lại thôi.

Ngước lên nhìn tên họ Đặng kia, tôi liền thấy sắc mặt anh ta trắng bệch ra, trong lòng tôi tự dưng nghĩ có khi nào anh ta sock quá rồi chết đứng luôn không?

Tôi vội gằn giọng to:

"Rốt cuộc ngươi có chịu giúp ta?"

Chợt anh ta chen vào nói:

"Người ghê sợ Hoàng Thượng đến vậy sao?"

"Ta không rồi để trả lời những câu này, ta hỏi một lần nữa, nếu không thì..." Tôi lùi thêm vài bước nữa tay cầm mảnh vỡ đưa lên với tư thế chuẩn bị... cắt.

Anh ta im lặng tiếp.

Trời ạ, định để tôi chết thế này sao hả tên đàn kia? Không lẽ tôi lại chết một cách lãng xẹt như vậy sao hả? Nói gì đi tên gốc kia, gì cũng được, bằng không tôi phải tự kết liễu đời mình như lời đã nói.

Tay tôi bắt đầu run run mất kiểm soát, đang chờ khẩu hình miệng anh ta mở ra.

"Được... được...." Anh ta nói với giọng không hoàn chỉnh: "Thần đồng ý, chỉ cần nương nương bỏ thứ đó xuống..."

Lập tức như phản xạ, tôi ném mảnh vỡ xuống đất thật nhanh, tiếng động của nó làm tôi nhói cả tai.

Vội đi đến... bắt tay với hắn, nào ngờ vừa đi đến vấp phải những mảnh vỡ ban nãy của chậu hoa, khốn thật, tôi trượt người nhào về phía trước như mất kiểm soát.

Xẹt ngang qua ý nghĩ của tôi chính là: không lẽ mình xui xẻo đến vậy sao? Quà báo đến có nhanh quá không?

Bắt chợt thân người có bờ vai vững chãi, ôm lấy tôi, gương mặt tôi áp vào ngực anh ta, thậm chí nghe rõ nhịp tim của anh ta đang nhảy nhót lung tung như sắp thoát khỏi lồng ngực.

Liền sau đó tôi nghe có tiếng đồ vật bị vỡ, tiếp theo sau là tiếng bước chân vội đi đến:

"Nương nương" tiếng của Ngừ Ngừ, tôi giật mình đẩy anh ta ra, sửa lại tư thế chỉnh chu.

Nhìn vào gương mặt đang sững sờ của Ngừ Ngừ: "Ta không sao, đừng hiểu lầm, ta chỉ sợ ý trượt chân..."

"Nương nương, người phải đi đứng cẩn thận chứ, trong người của nương nương đang mang Long..." Tôi liền nhào đến chụp lấy miệng của nha đầu này.

"Suyt, không biết thì đừng nói... Ta nói không có, sao ngươi cứ tin vậy?"

Tôi liền quay sang nhìn Đặng tướng quân cười cười, tôi quay sang Ngừ Ngừ, cô ta gật gật.

Định buông tay ra thì tôi thấy ánh mắt Ngừ Ngừ kinh hãi, khoe mắt giật giật nhìn vào cổ tôi, liền lúc đó tôi buông tay ra.

Lập tức nhớ tới vết máu, tôi vội dùng hai tay cheo lại che đi, vì phần tay áo khá dài nên sẽ không thấy.

"Không có gì đâu, siro đó mà... ha ha" Tôi cười lớn "Trước kia ta hay tập kịch rồi đổ lên làm máu cho giống thật ấy mà... Ban nãy ta đang nói chuyện với Đặng tướng quân về tuồng kịch..."

"Siro?" Cô ấy ngờ ngác.

"À, tức là giống nước, pha màu giống máu rồi đổ lên thôi! Ý ta là vậy..." Còn siro là thứ để uống chứ không phải là đồ để dùng trong "sự nghiệp" tạo hiện trường giả.

"Thật sao nương nương?"

"Thật" Tôi gật gật, gương mặt cô ta bốt căng thẳng. "Đội ta..."

Tôi vội đi nhanh đến Đấng tướng quân:

"Nhớ đấy, không được nuốt lời... bằng không..." Tôi đưa bàn tay lên xẹt qua cổ để ra hiệu "giết". Ý tôi là anh ta không giữ lời, tôi sẽ chết trước mặt anh ta.

"Nương nương, có cần gọi Thái Y..." anh ta nói hơi nhỏ, chắc rằng Ngừ Ngừ không nghe thấy.

Tôi lại kích động trước câu này:

"Không!" Liền cười cười, nét mặt ôn hòa "Chuyện nhỏ, không chết được đâu... Nhớ, tối nay, tại đây! Không gặp, không về" Tôi nắm tay thành nắm đấm với động tác vô cùng quyến rũ nhưng chứa phần hăm dọa.

Rồi vội xoay người cùng Ngừ Ngừ trở về Nguyệt Tú.

Khi về đến nơi, tôi liền thừa nhận tôi gạt Ngừ Ngừ, cô ta đã khóc bù lu bù loa, vậy mà cứ tưởng giả, ai ngờ là thật, vậy mà cô ấy lại dừng dừng không lo lắng gì.

Cứ thế mà khóc. Ôi trời, tôi lại phải mất một thời gian dỗ cô ấy nín. Dù sao so với tuổi tác thì cô ấy độ 15 16 là cùng, tôi cũng gần 18 rồi còn gì.

"Được rồi, khi ta xuất cung trở về, ta sẽ mua cho người kẹo, được không?"

Cô ấy tròn mắt nhìn tôi:

"Nương nương, Người xuất cung? Bằng cách nào?" Tôi tưởng cô ấy sẽ nhảy cẫng lên và ngăn tôi lại, ai ngờ dễ dàng yên đẹp như vậy sao?

Thật ra, lần này xuất cung, tôi không muốn trở lại nữa, chỉ cần bịa ra tôi lỡ chân rồi ngã xuống sông, sau đó thì mất xác không thể tìm ra.

Tốt thôi, bất quá Thiệu Anh sẽ buồn bực vài ngày thì sẽ hết thôi.

"Ta đùa thôi, ta không muốn bị trách tội đâu, ta biết rõ mình không thể trốn khỏi đây"

Mặt Ngừ Ngừ có vẻ xịu xuống hơi thất vọng, điều này làm tôi bất ngờ, nhưng cũng hiểu thôi, từ nhỏ Ngừ Ngừ đã vào cung, đến nay cũng hơn 10 năm, ký ức về những đồng quê nông thôn, chợ búa tấp nập ở ngoại thành đã quá xa vời trong ký ức của cô ấy.

Nhưng như nghĩ được gì đó, cô ấy vội cười tươi lên với tôi:

"Vậy cũng tốt, nếu Hoàng Thượng biết được người trốn ra khỏi cung, thì mọi chuyện sẽ rất rắc rối, huống hồ trong bụng người đang mang long thai..."

"Nè!" Tôi quát "Người có bót linh tinh không? Ta nói là không có, sao cứ nhắc mãi những chuyện nhảm nhí đó vậy! Ta nói là lão thái y đó hồ đồ rồi chán sai, thông thường phụ nữ mang thai không thể có kinh kỳ được, ngốc à!" Tôi làm một tràng muốn nín thở.

Chợt thấy Ngừ Ngừ im bật, tôi vội dịu giọng xuống: "Ta hy vọng, người không nhắc chuyện này thêm lần nào nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Bầu trời súp tối đã lâu, khi mọi thứ xung quanh tĩnh lặng, tôi vẫn ngồi im lặng trên giường:

"Người đâu..." Tôi gọi, chợt Ngừ Ngừ vội mở cửa ở ngoài chạy vào.

"Nương nương có gì sai bảo?" Ngừ Ngừ cung kính nói

"À! Ta cảm thấy hơi đói, mau gọi ngự thiện phòng chuẩn bị bữa tối cho ta..."

Ngừ Ngừ nhanh nhẹn "ạ" một tiếng rồi chạy đi ngay.

Thừa lúc đó bên ngoài chỉ còn lại Vân Vân và hai tên quan binh ngoài cửa, tôi vội điềm đăm đi ra:

"Nương nương, Người đi đâu vậy?"

"Ta có chút chuyện, tí nữa ta sẽ về..."

Vân Vân vội đáp lại

"Nô ti đi với Người..."

"Không cần đâu, ta tự đi được, ta không phải trẻ con..." Tôi nghiêm túc đáp lại, vẻ mặt Vân Vân có vẻ hơi đanh lại

"Nhưng..."

"Được rồi, ta đảm bảo với người sẽ không sao, nếu thật sự có gì, thì đây là do lệnh của ta, có hai người này (gác cửa) làm chứng, sẽ không thiệt thòi gì đâu"

Đoạn tôi vội chạy đi thật nhanh mặc cho Vân Vân khó xử nhìn tôi đi, trông cũng đáng thương nhưng không thể để cô ấy phá hỏng chuyện của tôi được.

Đến ngự hoa viên, chỉ còn những ngọn đèn lồng thấp thoáng, tôi chẳng thấy ai cả, chẳng nhẽ anh ta gạt tôi như vậy sao? Tôi khẽ đưa tay mình sờ lên lớp vải bằng trắng quanh cổ, thầm mắng anh ta không phải quân tử.

chợt xa xa thấy thấp thoáng con thuyền nhỏ, trên chiếc thuyền là bóng dáng một người lái đò đầu đội nón lá che mặt lại, rốt cuộc là ai?

Tôi liền đi đến, trong lòng không khỏi tò mò, là Đổng tướng quân?

Gần đến hơn, người đó kéo chiếc nón lá lên

"Thì ra là anh... vậy mà tôi cứ tưởng anh không đến..."

Anh ta khe khẽ mỉm cười với tôi, rồi vội thu lại nét cười trên gương mặt thanh tú:

"Mau lên thuyền..."

Tôi vội lao lên thuyền, chợt nhớ ra mình cần phải làm việc cuối cùng trước khi rời khỏi nơi này.

Tôi vội cời đôi hài đang mang đặt bên bờ sông, sau đó ném một cái áo tôi thường mặc xuống sông:

"Người làm gì vậy nương nương?" Anh ta sững sờ nhìn tôi

Tôi cười cười lại đưa tay lên phẩy phẩy như kiểu "anh đừng bận tâm"

Cuối cùng, bức thư "tuyệt mệnh" tôi cất trong người đem ra rồi vứt ở gần đó.

Sau đó tôi vội nhảy lên thuyền.

Đổng Tuấn Kiệt nhàn nhã chèo thuyền như một người chuyên nghiệp, tôi có chút ngỡ ngàng:

"Anh chèo thuyền giỏi thật!"

"Từ nhỏ, thân thường về quê ngoại chơi, vì là vùng sông nước nên cũng biết đôi chút..."

Nhưng chợt anh ta nhớ ra điều gì đó:

"Nương nương người có thấy chiếc hộp bên trong thuyền không?"

Tôi nghe theo anh ta, quay vào trong mũi thuyền thì y như anh ta nói, một chiếc hộp gỗ tròn vừa lòng bàn tay.

"Có! Thì sao?"

"Người mau hóa trang thành một người bị bệnh truyền nhiễm đi, trong đó là nguyên liệu để giúp người hóa trang..."

"Hóa... hóa trang?" Tôi không thể thốt tròn câu, trước giờ tôi có bao giờ biết người bị bệnh truyền nhiễm như thế nào đâu. "Nhưng ta..."

"Mau đi nương nương, nếu Người muốn rời khỏi đây... Sắp đến cổng thành rồi, không khéo bọn quan binh sẽ phát hiện thì nguy, bên cạnh là bộ y phục cung nữ, người mau mau thay vào đi"

"Được được..." Tôi vội liếc một phen, vội chăm thật nhiều chăm đỏ đỏ không rõ hình dạng lên khắp vùng da của mình, kể cả trên mặt. Rồi vội thay y phục cung nữ vào, tất nhiên Tuấn Kiệt vội quay đầu đi hướng khác, có chết cũng không dám nhìn, nếu như không muốn tôi đập cho một phát nhào xuống sông thì thử xem.

Sau đó nằm xuống như người bị bệnh thật.

Tôi nhắm mắt lại, tim vẫn đập hồi hả không dứt, hy vọng sẽ không bị phát hiện và lỗi đầu trở về, bằng không thì tôi chết thật.

Trong tâm trí tôi tối sầm lại, sau đó thì tiếng người nói chuyện rôm rả, nhộn nhịp vô cùng, không khí xung quanh cũng lạnh hơn hẳn.

Tiếng cười nói rõ dần và to hơn trước, đầu đó tiếng nói gắt gỏng nghiêm trang của quan binh, sau đó thì tôi chìm vào giấc ngủ và không biết gì, tóc đã che hết khuôn mặt của tôi.

Không biết tôi đã chìm dần vào giấc ngủ bao lâu rồi, cũng chẳng thể nhớ nổi đêm qua xảy ra chuyện gì.

Nhưng tôi mơ hồ "âm mưu đào tẩu" của tôi đã thành công trót lọt.

Hồ như có thứ ánh sáng chói chang đang xông thẳng vào mắt tôi, muốn xuyên qua lớp mí mắt thẳng đến đồng tử của tôi.

Bất chợt đưa tay dụi dụi, tinh thần đã lấy lại phần nào ý thức, tôi mở mắt ra, quả thật mặt trời đang ngấm vào tôi.

Tôi bật ngồi dậy:

"Chúng ta đang ở đâu?" Đấng tướng quân vẫn thông thả chèo thuyền, đoạn thấy tôi đã dậy, anh ta vội đặt mái chèo xuống đến ngồi bên cạnh.

"Vẫn còn trong khu vực quản lý của Long Thành, nhưng không bao lâu nữa sẽ ra khỏi địa phận Long Thành..."

"Vậy tốt rồi..." Tôi bật cười

"Nhưng tại sao Người lại muốn rời khỏi Long Thành..."

"Đừng xưng hô như thế nữa! Gọi ta là Thiên Tuệ được rồi, ta sẽ là em gái của ngươi... OK?"

Cứ nghĩ anh ta sẽ làm ra nét mặt khó xử, lập tức anh ta phản ứng ngược lại:

"Cũng được, thần cũng định nói với nương nương như vậy..."

"Ok! Dù sao anh cũng hơn tuổi tôi mà!"

"À phải rồi Thiên Tuệ à! Mọii thật sự không về thật sao?"

Câu nói của anh ta cũng không khiến tôi ngạc nhiên lắm, bởi tò mò là điều tất nhiên.

Thậm chí tôi có quyền nghi ngờ tại sao anh ta lại chịu đồng ý đưa tôi rời khỏi hoàng cung dễ dàng như vậy, chắc chắn không hoàn toàn là vì tôi uy hiếp anh ta.

Rốt cuộc anh ta nghĩ gì? Nếu lỡ bị bắt được thì... Mặc dù tôi có nói rằng sẽ "bảo kê" nếu bị bắt trở về, nhưng chỉ là tôi buộc miệng, thực chất tôi không dám chắc bảo toàn tính mạng của mình thì làm sao đến anh ta

"Đúng vậy, mọii sẽ không trở về nữa..." Tôi quả quyết

"Nhưng hoàng thượng, Người sẽ..."

"Huynh không sợ thì mọii sợ gì, chẳng phải sao? Nếu không sao huynh dám đưa mọii ra khỏi hoàng cung như vậy..."

Anh ta không đáp lại mà chỉ mỉm cười, thật ra anh ta đang nghĩ gì vậy chứ?

"Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Về quê nhà của huynh, trấn Thái Bình, lần trước huynh đã xin Hoàng thượng cho về thăm quê nhưng vì có việc bận nên đến bây giờ mới về..."

Chiếc thuyền của chúng tôi vẫn trôi chậm rãi trên dòng sông rộng lớn, xa xa là những cánh rừng xanh phủ khắp, bên bờ kia là những đụn phù sa đang trôi nổi dưới làn nước trong trong màu ngọc bích.

Phù sa! Thứ dưỡng chất tốt cho đất, là nguồn dinh dưỡng dồi dào cho những cây lúa để chúng có thể nảy mầm sinh trưởng tốt, cho nhiều quả (hạt).

Không khí thật trong lành, đầu đó vẫn thoang thoảng mùi thơm của một vài loài hoa nào đó, tiếng chim ríu rít có lúc vang lên dữ dội như bản hòa tấu nhộn nhịp, có khi trầm lắng như bản tình ca, sau lại im lặng, rồi lại tiếp tục vòng tuần hoàn như vậy.

Tôi ngã người nằm xuống, đang xen hai bàn tay lại với nhau kê lên đầu làm gối.

Nhìn những chiếc lá xanh ngắt đang lướt nhanh qua tầm mắt tôi, bất giác không hiểu sao tôi nhìn xuống, hướng Tuấn Kiệt đang ngồi, ánh mắt ấy như đang dõi theo tôi không rời, bất ngờ chạm vào ánh mắt của tôi, anh ta vội lờ đi, nét mặt có chút gì đó bối rối.

Bỗng dung trong lòng tôi len lỏi một cảm xúc khó tả, cảm giác lồng ngực mình thổn thức một thứ cảm xúc đặc biệt.

Chắc không có gì đâu, tôi khẽ mỉm cười, dù biết Tuấn Kiệt không nhận ra nụ cười này, bởi anh ta chẳng dám nhìn tôi nữa khi tôi cứ nhìn anh ta chòng chọc như vậy.

Nếu như so sánh giữa Tuấn Kiệt và Thiệu Anh thì cả hai đều chẳng khác nhau cho mấy, nhưng xét kỹ hơn, nét mặt Tuấn Kiệt điềm đạm thanh nhã, không sắc sảo nhưng lại rất thu hút.

Còn Thiệu Anh thì gương mặt toát lên vẻ đẹp của bậc đế vương kiêu hùng, ấn tượng với đôi mày như hai thanh kiếm oai dũng.

Nghĩ đến, khi không gặp Thiệu Anh nữa tôi sẽ có chút gì đó luyến tiếc, không đâu, chắc chỉ là quen có hân ta bên cạnh nói năng làm tôi phải rối lên, cuộc sống của tôi bình thường vẫn nhàn nhã, trầm tĩnh, khi có Thiệu Anh thì giống như viên đá nhỏ ném xuống nước gây ra dao động, khiến mọi sự tĩnh lặng biến mất, khiến mọi thứ có chút gì đó thú vị hơn, thật ra là rối loạn hơn.

Nhưng suy đi nghĩ lại, quyết định rời khỏi Long Thành thì tôi vẫn giữ, không thay đổi!

Nhưng tôi sẽ làm gì khi ra khỏi Long Thành? Đi đâu, về đâu đây? Trước giờ tôi chỉ nghĩ đến mình phải thoát ra khỏi đó, mà không nghĩ đến tiếp theo mình sẽ làm gì để có một cuộc sống ổn định ở bên ngoài, lấy chồng "mới" à? Chuyện này viễn vông thật, hay là xin làm nha đầu cho một bá hộ nào đó nhỉ? Nhờ gặp một lão háo sắc thì tôi rồi.

Ôi sao đây?

Phải rồi, Tuấn Kiệt! Khi đến quê nhà anh ấy, tôi sẽ xin anh ấy giúp cho một cơ ngơi tốt, sau đó sẽ tính chuyện trả ân sau. Quyết định vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ba ngày sau, Thiệu Anh thị sát trở về, vừa trở về đến Thừa Thiên cung, chợt có một cung nữ với thần sắc hoảng loạn chạy xông đến.

Bọn quan binh vội ngăn cô ta lại, mặt mày cô ta lấm lem nước mắt ra sức gào thét, nhưng chẳng rõ là nói gì, chỉ biết là muốn tìm Thiệu Anh.

Chợt từ đâu một cung nữ nữa chạy đến ngăn cung nữ này lại:

"Ngừ Ngừ, bình tĩnh lại đi... Cô đừng làm loạn lên nữa mà..." Gương mặt cô ấy cũng đầy nước mắt "Dù gì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi..."

Ngừ Ngừ mặc kệ Vân Vân nói gì, ra sức gào thét:

"Hoàng Thượng... Hoàng Thượng, Cao Quý Nhân có chuyện chẳng lành rồi..."

Chợt phía bên trong Thừa Thiên cung rộng lớn uy nghi, phát ra tiếng bước chân nhẹ nhàng thanh thoát, bước ra là một vị mỹ nhân, Kim Thục Phi:

"To gan, dám làm phiền Hoàng Thượng nghỉ ngơi! Người đâu, lôi hai con tiện tì này ra đánh cho ta " Giọng Thục Phi lanh lảnh vang vọng đến chói tai, không khỏi khiến người nghỉ ngơi bên trong phải giật mình tỉnh giấc.

Thiệu Anh đang ngồi trên chiếc ghế được chạm khắc hình rồng, tay chống lên thái dương, gương mặt lộ nét mệt mỏi sau chuyến thị sát lần này.

Vừa về đến thì Thục Phi đã vội chạy đến tìm, điều này khiến hân vô cùng bức bối, cố gắng nói ngọt với Thục Phi để... đuổi khéo cô ta ra. Rốt cuộc cô ta vừa rời khỏi thì lại tiếp tục có kẻ làm phiền, cộng thêm giọng nói lạnh lùng của cô ta vừa hết lên.

Thiệu Anh bức bối đứng dậy, thần sắc mệt mỏi pha vài phần phẫn nộ bước ra:

"Khoang đã..." nhìn thấy đám quan binh đang cố sức lôi hai cung nữ ra khỏi Thừa Thiên cung, hân đưa tay lên ra hiệu.

Bọn nô tì vội quỳ xuống hành lễ, Thục Phi cũng khụy gối hành lễ

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Nhìn thấy gương mặt lấm lem của hai cung nữ khiến Thiệu Anh khá ngạc nhiên, nhìn hai cung nữ này rất quen.

Chợt thần sắc Thiệu Anh tối sầm lại, cảm giác có chuyện chẳng lành

"Hoàng Thượng "Giọng nói thăm thiết của Ngừ Ngừ "Nương nương..."

"Cao Quý Nhân? Cao Quý Nhân làm sao?" Thiệu Anh hỏi gấp, gương mặt lộ vẻ lo lắng.

Nhìn Hoàng Thượng lo lắng cho tình địch, Thục Phi vô cùng bức bối, nghiêng răng ken két.

Không biết nên nói thế nào, Ngừ Ngừ tay run run cố cầm chặt lá thư "tuyệt mệnh" mà Thiên Tuệ đã viết rồi hai tay trình lên, lập tức Thiệu Anh chụp ngay lá thư mở ra.

Thục Phi vô cùng tò mò nội dung của lá thư, nhưng chẳng dám gan bước đến xem, đành đứng đó bức dọc khó chịu.

Đọc xong lá thư, thần sắc Thiệu Anh thay đổi khác hẳn, trên tay vẫn còn nắm giữ lá thư, tay run run không vững nhưng nhất quyết không buông lá thư ra.

"Khôn kiếp! Các người đang trêu Trẫm phải không?"

Hai nô tì sợ hãi đập đầu mấy cái rồi tâu:

"Chúng nô tì có gan cũng không dám lấy đầu mình ra đùa, Cao Quý Nhân đã quyên sinh ở bờ sông Ngự Hoa Viên..."

Thục Phi đánh mặt ra, tròn mắt khó tin những gì ả nô tì kia nói ra, chột lên lỗi trong tâm trí cô ta một nỗi vui mừng khôn xiết, khoe môi khe khẽ cong lên cười, nhưng vội giấu đi nhanh chóng.

Thiệu Anh tay cầm chặt lá thư, vội lao người đẩy bọn nô tài cản đường đang đứng ở ngoài cửa Thừa Thiên cung rồi chạy về hướng Ngự hoa viên, Thục Phi định đuổi theo nhưng chột bỏ ý định đó, dù sao nhìn bọn cung nữ kia thì chắc chắn là thật rồi, cần chi phải phí sức chạy đến đó.

Hai cung nữ cũng vội chạy theo Thiệu Anh.

"Lục Giang chính là nơi đưa nàng đến với ta, vậy mà cũng chính Lục Giang đã đưa nàng rời khỏi ta. Thiên Tuệ, rốt cuộc tại sao nàng lại làm vậy? Nàng căm ghét ta đến như vậy sao?"

Cách đây khoảng 3 tháng, tin một cô gái có nhan sắc xinh đẹp trôi dạt theo dòng Lục Giang từ biển vào Long Thành và đến Hoàng Cung, ai nấy đều hiếu kỳ vội đi đến xem mà không biết nên làm gì với cô gái này.

Tất cả đều ngạc nhiên khi cô gái này vẫn còn sống, quả thật là một chuyện kỳ lạ. Có lẽ vì nàng quá xinh đẹp nên Long Vương không nỡ bắt nàng đi mà để nàng tiếp tục sống.

Tin này nhanh chóng đến tai Thiệu Anh, nhưng vì là vua một nước, không thể vì một nữ nhi mà hạ mình đến tận mắt chứng kiến nhan sắc của nàng, nhưng sâu trong lòng Thiệu Anh luôn tò mò về người con gái này, hy vọng một ngày nào đó vô tình bắt gặp được nàng, hy vọng có duyên với nàng để sắc phong nàng lên làm phi tần.

Ai ngờ hôm ấy, chính là ngày tổ chức buổi yến tiệc ở Ngự Hoa viên, chính nàng đã tìm đến trước mặt Thiệu Anh, trong lòng Thiệu Anh không khỏi mừng thầm vì rốt cuộc cũng đã tìm được nàng.

Đến nơi đặt đôi hài của Thiên Tuệ, Thiệu Anh vội cầm đôi hài lên tay nắm chặt, bên kia là áo của cô đang vướng vào một góc cây gần đó.

Thiệu Anh nhắm sâu mắt hít một hơi dài, sau đó nhàn nhã thở ra, thần sắc tối lại, liền hạ giọng:

"Người đâu! Mau huy động tất cả quan binh tìm thi thể Cao Quý Nhân cho ta..." Tiếng Thiệu Anh vô cùng chắc nịch.

Liền một tên quan binh từ đâu chạy ra nhận lệnh, bên cạnh Ngừ Ngừ liền quỳ xuống, Văn Văn cũng quỳ theo:

"Hoàng Thượng..."

Vì quá đau xót, Thiệu Anh chẳng mấy để ý hành động đó của hai nô tì, mắt ngân ngấn nước nhưng tuyệt nhiên không rơi khỏi khóe mắt.

"Hoàng Thượng..." Đoạn, giọng nói Ngừ Ngừ lúc này mới lọt được vào tai của Thiệu Anh, hắn liền cúi xuống nhìn hai nô tì đang quỳ dưới chân mình

"Cao... Cao Quý Nhân... Người... Người..." Giọng Ngừ Ngừ ấp úng, cơ lưỡi như đơ ra, không biết lựa lời nói thế nào

"Nói mau, Cao Quý Nhân còn nói gì với người?"

"Người đang mang Long thai..."

Vừa dứt lời, chân Thiệu Anh loạn chaoen như sắp ngã, Văn Văn liền vội dập lửa:

"Xin Hoàng thượng giữ gìn Long thể, dù sao Cao Quý Nhân đã..."

Thiệu Anh vội đưa tay lên ngăn cô ta nói thêm, mắt nhắm sâu, cổ hít từng ngụm không khí vào phổi

"Không cần phải nói nữa... Trẫm muốn trở về Thừa Thiên cung nghỉ ngơi, các người lui ra! Tìm bằng được thi thể Cao Quý Nhân cho ta, khi nào vẫn chưa tìm ra, thì không được dừng lại..."

Thiệu Anh bước từng bước vững chắc trở về Thừa Thiên cung, theo sau là một toán cung nữ binh lính đi theo.

Lòng hần vô cùng đau xót, không ngờ Thiên Tuệ lại một xác hai mạng, có phải do hận hần đến mức đó không? Nhưng đứa bé không có tội, tại sao cô lại đối xử với hần như vậy?

Bình thường Thiên Tuệ không hề tỏ ra chán ghét Thiệu Anh, nhưng tại sao cách đây 10 hôm cô vẫn vui vẻ cười nói với hần. Tất cả cô ấy làm chỉ là giả tạo thôi sao? Nụ cười ấy, giọng nói ấy, cử chỉ ấy, rốt cuộc chỉ là giả tạo, cô ấy đã lừa dối hần suốt hơn một tháng qua như vậy sao?

Không lâu sau, tin Cao Quý Nhân của Nguyệt Tú cung quyền sinh, trong cung đã dấy lên một nghi ngờ xung quanh cái chết này.

Tin đồn đã đến tai Huệ Phi - Doan Yên Trang:

"Lời người nói là thật?" Cô ta trùng mắt với một cung nữ

"Dạ thật thừa nương nương, hoàn toàn không bịa đặt, Hoàng Thượng đã mất ăn mất ngủ suốt mấy ngày liền, điều khiến Hoàng Thượng và Hoàng Thái Hậu đau lòng nhất chính là khi Cao Quý Nhân quyền sinh, trong người đang mang cốt nhục của Hoàng Thượng..."

"Vậy sao?" Cô ta trả lời như lẽ đương nhiên, đột nhiên quay sang phất tay ra lệnh cung nữ này lui đi "Được rồi, người mau làm việc của mình đi"

Huệ Phi thần sắc không nộ, không phẫn cũng không bi, khóe môi tự dưng cong lên mỉm cười, đập mạnh tay lên bàn:

"Cao Thiên Tuệ, không ngờ người lại ngốc như vậy. Biết rõ mình đang mang thai, vậy mà dám..."

Lập tức Huệ Phi liền chạy đến Thừa Thiên cung thăm Thiệu Anh, thừa lúc để lấy lòng Thiệu Anh.

Thấy Thiệu Anh ngồi trên long ngai, nét mặt điềm tĩnh, trên bàn đầy tấu chương cần duyệt, tay vẫn cầm một sấp tấu chương lật đi lật lại, rồi lại chạm bút ghi vào trong đó.

Do mãi tập trung vào tấu chương, Thiệu Anh vẫn không để ý đến sự có mặt của Huệ Phi, đến khi nhận ra thì đã cảm thấy đôi bàn tay mềm mại trắng mịn ôm lấy mình từ sau lưng.

Thiệu Anh vội đặt tấu chương xuống:

"Ái Phi, sao nàng lại đến đây?" Tay Thiệu Anh nắm lấy bàn tay trắng nõn nà của Huệ Phi.

"Thần thiếp nhớ Người! Đến không được sao?" Huệ Phi siết chặt cái ôm của mình, trong đầu bắt đầu nảy sinh tà niệm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Huệ Phi liền vòng người sang trượt xuống nằm lên người Thiệu Anh, tay ôm lấy cổ của hần, tay còn lại nghịch những lọn tóc đen dài của hần.

"Tuệ là tỷ muội tốt của nàng, nàng thậm chí không động lòng một chút nào sao?"

"Có chứ! Nhưng khóc lóc có ích gì? Thiếp hy vọng muội ấy sớm siêu thoát..."

Nói đến đó, gương mặt Huệ Phi hạ sắc trở nên đau buồn.

"Vậy sao?" Thiệu Anh ôm lấy cổ Huệ Phi, hồ như muốn ôm lấy cái cổ trắng ngần ấy rồi hôn lên đôi môi quyến rũ kia.

Huệ Phi vô cùng đắc ý vội đưa mặt gần hơn để môi mình chạm vào môi Thiệu Anh, nhưng chợt Thiệu Anh ngước mặt nơi khác, khẽ đẩy Huệ Phi ra.

"Ta mệt lắm, hôm khác nàng hãy đến! Ta vẫn còn nhiều tấu chương phải duyệt!"

Bất chợt nét mặt Thiệu Anh trở nên lạnh lùng như làn gió Đông Bắc đang hoành hành.

Huệ Phi hệt hăng một lát, rồi lại khó chịu làm nũng:

"Hoàng Thượng, đã lâu Người không ngó ngang đến thần thiếp, chỉ biết có Thiên Tuệ, thật sự đối với Người, thần thiếp không là gì sao?"

Thiệu Anh quay sang nhìn Huệ Phi không chớp mắt, không hiểu nổi từ khi nào Thiên Tuệ đã chiếm một vị trí không nhỏ trong trái tim hắn.

Ban đầu hắn chỉ say mê vì nhan sắc vốn có của Thiên Tuệ, nhưng càng gần nàng, càng hiểu nàng nhiều hơn, nàng có vô vàng tâm tư u uất nhưng lại không hề bộc lộ, khoe miệng nàng lúc nào cũng cong lên mỉm cười với hắn dù cho có khi nàng có điều phiền muộn trong lòng.

Có khi bên cạnh nàng đang yên giấc mộng, chợt nghe đâu đó từ thanh quảng nàng phát ra những câu nói mà Thiệu Anh chưa bao giờ nghe "Mẹ! "

Rồi nàng bật dậy, nước mắt giàn giụa, lúc này nàng mới thật sự là con người vốn có của nàng, yếu đuối và cần sự che chở, không để nàng phải đợi, hắn luôn ôm nàng vào lòng mỗi khi nàng rơi nước mắt.

Chưa một lần Thiệu Anh hỏi về thân thể của nàng, hiểu rõ đó chắc hẳn chẳng tốt lành gì, bằng không tại sao hằng đêm nàng lại gọi những tiếng đau buồn như vậy. Tốt nhất không nên nhắc đến.

"Hoàng Thượng..." Huệ Phi đang nhìn chòng chọc vào Thiệu Anh, ánh mắt loé lên tia khó chịu, đôi mày thanh tú của cô ta nhíu lại đầy quyền rũ.

"Nàng mau về Ngọc Cầm cung nghỉ ngơi đi, hôm khác ta sẽ sang đó thăm nàng..."

Thiệu Anh nói mà gương mặt lộ vẻ nhàm chán.

"Người hứa đó nha..." Huệ Phi liền ôm cổ Thiệu Anh bật người dậy, đoạn cúi người hành lễ rồi bỏ đi.

Trong lòng không khỏi bức bối, thù ghét Thiên Tuệ, đã chết rồi vẫn còn chiếm trọn trái tim Thiệu Anh như vậy.

Thiệu Anh ngồi cảm tấu chuông lên xem, chợt nhớ ra gì đó, vội cho người gọi cung nữ Ngừ Ngừ, người hiểu rõ Thiên Tuệ nhất.

Không lâu sau Ngừ Ngừ đã có mặt trước bàn phê duyệt tấu chương, người quỳ thụp xuống đợi Thiệu Anh hỏi chuyện.

"Trước ngày Thiên Tuệ quyền sinh, người có thấy điều gì khác lạ ở nàng ấy không?"

"Tâu bệ hạ, không ạ!" Cô trả lời chắc nịch

"Vậy thì lạ thật... Đến nay cũng đã hơn 4 ngày, tại sao tông tích của Thiên Tuệ vẫn không thấy đâu? Trẫm đã cho người men dọc theo Lục Giang ra khỏi hoàng cung nhưng vẫn bất vô âm tín..."

"Tâu bệ hạ, có khi nào nương nương vẫn... còn sống?" Ngừ Ngừ chợt cảm giác một tia hy vọng loé lên trong tâm của mình.

"Trẫm cũng vừa nghĩ đến chuyện này! Trước đó Thiên Tuệ có gặp và nói chuyện với ai không?"

"Muôn tâu bệ hạ, buổi sáng hôm đó nương nương có gặp và nói chuyện với Đổng tướng quân, Đổng Tuấn Kiệt..."

"Sao?" Thiệu Anh quát, liền bật dậy

"Hoàng Thượng, nô tì không nghĩ là do Đổng tướng quân làm đâu, họ không hề quen biết nhau, làm sao lại... Vả lại, nương nương không phải hạn người đó được..." Thấy Thiệu Anh có vẻ phần nộ, Ngừ Ngừ xen vào.

"Trẫm cũng biết, tin nàng ấy không phải loại người đó. Vậy còn gặp ai nữa không?"

"À! Trong lúc cùng nô tì về Nguyệt Tú thì nương nương có gặp Thục Phi nương nương, cả hai vẫn như ngày nào, vẫn đôi co với nhau chuyện Hoàng Thượng sủng ái nhiều hơn..."

Tới đó, Thiệu Anh khẽ bật cười, thì ra Thiên Tuệ cũng thích thú những chuyện này sao? Vậy ra nếu nói nàng không có tình với hắn thì cũng khó.

"Vậy sao? Rồi sau đó thì sao?"

"Sau đó cả hai có chút cãi vã, vì nương nương đang mang thai nên tâm tính nóng nảy hơn trước liền giận giữ quát lại Thục Phi, liền lúc đó... do không kiềm chế được Thục Phi đã... đã tát vào mặt nương nương..."

"Cái gì?" Sắc mặt Thiệu Anh giận dữ, hắn bật dậy đập mạnh xuống bàn, lăm lăm "Thục Phi, nàng to gan lắm, dám đánh cả Thiên Tuệ, người Trẫm sủng ái nhất..."

"Tiếp theo đó, khi nô tì và nương nương vừa rời khỏi đã nghe giọng nói còn vang của Thục Phi nương nương rằng sẽ không tha cho nương nương..."

Đáng nhẽ người bị nghi ngờ nhiều nhất là Thục Phi, nhưng Thiệu Anh nghĩ ngay đến Đổng Tuấn Kiệt.

"Phải rồi, Đổng Tuấn Kiệt, hắn đâu rồi? Mau truyền hắn đến gặp trẫm..."

Chợt một tên quan binh chạy đến báo:

"Tàu hoàng thượng, Đổng tướng quân đã về quê được vài hôm..."

"Cái gì? Trùng hợp vậy sao? Được bao lâu rồi?"

"Bẩm hoàng thượng, khoảng 7 8 ngày gì đó"

Chợt Ngừ Ngừ nhớ ra gì đó, vội tàu lên Thiệu Anh:

"Phải rồi! Trước khi nương nung... rồi khỏi Nguyệt Tú cung vào tối hôm đó, Người đã nói rằng sẽ xuất cung, nhưng sau đó thì Người nói lại là chỉ đùa thôi..."

Cặp chân mày của Thiệu Anh liền chau lại "Đã rõ rồi, chắc chắn chính là tên đó, khôn kiếp!" Lửa giận trong lòng Thiệu Anh chợt phụt lên như đám cháy vào mùa khô, lập tức ra lệnh truy bắt Đổng Tuấn Kiệt.

Một phần không ngờ Thiên Tuệ lại là loại người như vậy. Thật sự hắn không tin được, phải gấp nằng để làm rõ.

Cách Long Thành vài ngày đi đường, trấn Thái Bình, Thiên Tuệ vẫn đang trong bếp giúp các người làm trong nhà họ Đổng chuẩn bị bữa tối.

"Thiên Tuệ, con không cần phải vào đây đâu! " Mẹ của Đổng Tuấn Kiệt vội vã chạy vào khi thấy bóng dáng của cô. Bà là một người phụ nữ rất mực yêu con, nhưng lại có phần nghiêm khắc khi dạy dỗ con cái, gương mặt bà mang nét đẹp cổ điển của người phụ nữ Nam Quốc.

"Dạ nhưng... Nếu để con không làm gì, thì sẽ chán lắm..." Cô chau mày nhìn bà, mặt mũi lấm lem tro khi cô đang cố chụm củi.

Gia đình Đổng Tuấn Kiệt là một gia đình khá giả, buôn bán lúa gạo. Cuộc sống rất ổn định, chứ không như cô tưởng, một gia đình chỉ biết dựa thế con mình làm quan triều đình mà không làm gì.

Tuấn Kiệt có hai em gái và một chị gái, duy chỉ có Đổng là con trai, nên mọi trọng trách đều dồn lên vai của anh ta.

Tuấn Kiệt nói cô là em gái kết nghĩa gặp dọc đường đi, gia cảnh thì mờ mờ không nhà cửa, chỉ muốn ở lại gia đình bà làm con, ra sức phụng dưỡng cha mẹ nuôi.

Thực sự bà rất vui vì có thêm cô con gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang. Mặc dù bà hy vọng cô sẽ là con dâu hơn, nhưng bà vẫn tôn trọng quyết định của cô.

"Con đã là con gái của gia đình ta rồi."

"Con gái giúp gia đình nấu ăn không được sao ạ?" Cô cười cười nhìn bà, trên trán còn vрон giọt mồ hôi đang lăn xuống má. Bà vội đi đến quạt dòng mồ hôi đó, nói tiếp:

"Con gái ngoan, vậy sao không theo chị hai ra chợ mua sắm gì đó?"

Cô cũng vừa nghĩ đến việc đó, nhưng vì mới quen gia đình không lâu nên có phần ngại ngại.

Chợt bên ngoài một cô người làm bê vào một tô nhỏ món mắm truyền thống của Nam Quốc, thật ra Nam Quốc có rất nhiều loại mắm cá, hải sản.

Dù sống ở thời hiện đại nhưng những món mắm ấy không khác 1000 năm trước cho lắm, có chăng cách làm nhanh hơn, gọn hơn, biết chọn lọc hơn thôi.

Cô không phải dạng người kén những món này, nhưng không hiểu sao dạo này cô lại cực kỳ khó chịu mùi của nó.

Trong người cô dâng lên cảm giác khó chịu, mọi thứ trong dạ dày muốn trào ra khỏi nhưng lại không trào ra được, cô bắt chợt "ạ" mấy cái rồi vuốt vuốt ngực chạy ra khỏi bếp.

"Thiên Tuệ, con có sao không?" giọng bà vang ra, nhưng có lẽ Thiên Tuệ không để ý, chân vẫn chạy.

Mẹ của Đổng Tuấn Kiệt không khỏi khó hiểu, trong lòng đinh ninh gì đó nhưng chẳng dám nghĩ đó là sự thật.

"Có khi nào..." Bà lẩm bẩm "Không đâu! Nhưng nhớ là phải thì sao? Vậy... của ai? Tuấn Kiệt ư? Nhưng nếu vậy phải nói rõ chứ tại sao lại muốn làm con nuôi?"

"Bà chủ! Làm gì thần người ra vậy?" Giọng cô người làm gọi, khiến bà giật mình

"Cái con nhỏ này, làm tao giật cả mình" Bà vội ký yêu lên đầu cô một cái rồi không quên dặn dò "Mấy con làm nhanh nhanh rồi dọn lên cho ông bà dùng bữa với mấy cô, cậu Tuấn Kiệt..."

Rồi bà vội bỏ đi nhanh chóng.

Trong bếp vẫn không khí hấp tấp, rộn ràng của những người làm bếp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Bầu trời đã tối, chỉ còn ánh đèn dầu được đốt trong nhà hắt ra hiên.

Tôi ngồi bó gối suy ngẫm lung tung, cũng không rõ mình nghĩ gì, hết nghĩ đến những chuyện này rồi đến chuyện khác.

Lại nghĩ về lúc trước khi tôi còn ở thế kỷ 21, rồi lại nhớ đến cái phút giây định đoạt cuộc đời mình, khi con báo đó ập lên đầu chúng tôi (gia đình tôi).

Không biết mọi người có khỏe không, ba mẹ sao rồi? Anh chị nữa, mọi người chắc đang tìm kiếm tôi, tìm kiếm thân xác này mà không ngờ tôi vẫn sống tốt, vẫn khỏe mạnh, nhưng lại không tồn tại ở cùng một không gian.

Nếu có một điều ước, tôi chỉ ước đây chỉ là một giấc mơ, chỉ thế thôi! Nhưng mọi thứ thật đến nhường này, thì làm sao mà giả cho bằng được?

Cảm giác buồn nôn thật khó chịu! Chẳng lẽ...

Tôi cảm giác không hay cho chuyện này, nhưng nhờ thật sự đang có một sinh linh nhỏ trong bụng mình thì sao đây?

Tất nhiên tôi không điên mà từ bỏ nó rồi, dù sao cũng là mạng người mà, lại là con của tôi nữa.

Không hiểu sao như phản xạ, tôi đưa tay lên bụng như cố cảm nhận điều gì đó nhỏ nhất từ sinh linh vẫn chưa thành hình ấy.

Ôi, tôi điên mất! Rõ là ảo thái y đó nói xằng bậy, sao tôi lại tin rồi chứ.

Nhưng mà...

"Muội sao chưa ngủ?" Giọng của Tuấn Kiệt làm tôi giật mình quay sang, anh ta vội ngồi bên cạnh tôi xếp bằng lại, tư thế rất ung dung.

Tôi khẽ cười với tư thế ngồi của anh ta, nếu như tôi có thể yêu một người như Tuấn Kiệt thì tốt rồi, nhưng rốt cuộc tôi chẳng thể yêu được anh ta, tôi cứ cảm giác như anh ấy là anh trai mình vẫn tốt hơn.

"Không! Tại muội không quen ngủ sớm như vậy..."

"Vậy, hằng đêm muội làm gì mà không ngủ?"

Bỗng dưng như bị lửa đốt ngón tay, tôi giật mình trước câu nói đó, làm gì?

Hằng đêm thì Thiệu Anh lại đến Nguyệt Tú cung qua đêm với tôi, tất nhiên là không phải vừa đến là lại làm những... chuyện đó đâu, thực ra là Thiệu Anh lại nói chuyện vu vơ với tôi, nói về rất nhiều thứ, thậm chí tôi không nhớ hết. Nhưng đa phần Thiệu Anh nói về mình, về những kỷ ức xa xăm thời thơ ấu của hắn.

Thiệu Anh có lúc rất tốt, tốt đến độ tôi không ngờ đến được, phải nói khiến tôi kinh ngạc vài phần.

Nhưng có lúc lại như một kẻ háo sắc dễ tiện đến phát sợ, lại có khi vô cùng chân thành.

Thật sự tôi cũng không hiểu thật sự hắn ra là người như thế nào.

Nhưng...

Tại sao so với khi trước, khi hắn đường đột xông vào phòng của tôi ở Ngọc Cẩm cung thì độ... dị ứng và kinh sợ hắn bây giờ của tôi cũng chẳng còn.

Thật khó hiểu, thật sự tôi đã bị hắn mê hoặc rồi sao? Tại sao tôi lại mềm lòng như vậy chứ, nếu vậy tôi sẽ chết thảm thiết lắm. Không! Tôi chỉ đang suy nghĩ lung tung thôi, thật ra cũng chẳng có gì đâu, chỉ... cảm nắng thôi. Ok!

"Muội à! Muội không khỏe sao?" Chợt giọng nói của Tuấn Kiệt vang lên bên tai tôi, không! Thật ra là lọt vào tai tôi, hầu như từ ban nãy đến giờ anh ta đã gọi tôi rất nhiều lần thì phải.

Tôi giật mình quay sang, thở dài một hơi

"Tuấn Kiệt à, nhớ như huynh yêu một người huynh không nên yêu, huynh phải làm sao?"

Anh ta to mắt nhìn tôi, hết như bị ngộ độc cấp độ nặng.

"Sao muội lại hỏi vậy? Đừng nói muội yêu... huynh nha"

Xời, dám phát ngôn linh tinh, tôi đập thật mạnh vào vai anh ta:

"Huynh đừng có mơ!"

"Vậy là Hoàng Thượng rồi..." Anh ta cười đắc ý, tôi liền phản kháng lại kịch liệt hơn nữa

"Rõ ràng là nói sai mà..."

"Vậy muội nghĩ ngoài ta và Hoàng Thượng, muội yêu được ai? Bọn quan triều đình già lợm khom đầy râu à? Hay bọn thái giám "yểu điệu" trong đó?"
Đoạn anh ta dứt lời liền phá lên cười.

Đến nước này còn đùa được, đúng là đồ... đáng ghét.

"Muội không hơi đâu nói với huynh nữa..."

Tôi bực dọc đứng dậy, cảm giác mặt mình nóng bừng lên, vội đi vào nhà.

Vì vội quá tôi đã lỡ bước nhanh và bị... thứ gì đó cản dưới chân, chính xác là một hòn đá đáng ghét.

Mất đà, cả người tôi liền lao xuống, trong phút chốc hàng đồng suy nghĩ khủng khiếp ủa vào đầu tôi, ai ngờ một lần nữa, vòng tay ấy lại ôm lấy thân người tôi.

"Phải cận thận chứ?" Giọng của Tuấn Kiệt có chút lo lắng.

"Muội xin lỗi, lại làm phiền huynh rồi..."

"Không sao, chúng ta đã là người một nhà rồi mà..."

Tôi chỉ gật gật rồi khẽ cười một nụ cười không tròn trĩnh với anh ta, chẳng biết phải nói gì hơn.

Thật ra, Tuấn Kiệt là người rất tốt, luôn dịu dàng với mọi người, hầu như chưa bao giờ tôi thấy anh ta cáu gắt với một ai, lại còn rất hiếu thảo với ba mẹ anh ta.

Đó là mẫu người lý tưởng tôi đã từng đặt ra, vậy mà tại sao tôi lại chẳng chút động lòng với anh ta vậy? Làm vợ anh ta cũng tốt chứ sao, nhưng nếu thật sự tôi yêu anh ta, tôi phải hỏi lại bản thân.

Đường đường là phi tần trốn khỏi cung, nay lại làm vợ của một vị quan triều đình, dạng như "đầy tớ" của chồng mình, vậy thì thiên hạ sẽ nghĩ gì về tôi chứ? Rõ sẽ nói tôi là đồ dâm phụ không biết liêm sỉ.

Đó cũng là một trong những lý do tôi từ chối nghĩ đến chuyện yêu anh ta, vả lại, là anh ta, chắc hẳn anh ta sẽ không đồng ý.

Tốt thôi, chỉ là chúng tôi gặp nhau không đúng lúc.

Tối đó, Tuấn Kiệt diu tôi vào phòng của tôi. Tôi được chuẩn bị cho một phòng riêng khá tốt, anh ta diu tôi ngồi xuống giường, tay đặt lên vai tôi vỗ vỗ:

"Muội rán mà trân trọng sức khỏe của mình, đừng làm gì quá sức, sẽ không tốt đâu..."

Tôi nhướn mắt nhìn anh ta, cứ nghĩ tôi là hạn tiểu thư chân yếu tay mềm không biết làm gì sao?

Dù sao tôi cũng là tiểu thư của thế kỷ 21 mà, không biết nhiều cũng biết ít, chứ đâu phải suốt ngày "cầm, kỳ, thi, họa".

Tôi nhú mồm nhìn anh ta:

"Huynh cứ nghĩ muội là tiểu thư cành vàng lá ngọc không làm được việc hay sao?"

"Ý huynh không nói vậy, chỉ là... lo cho đứa trẻ trong bụng của muội..."

Tôi sững người, thoạt nhiên cảm giác có dòng điện chạy dọc xương sống:

"Huynh..." Tôi ngắt quãng giây lát "Huynh đùa sao..." Tôi cười cười nhìn Tuấn Kiệt "Sao huynh lại nói như vậy? Muội giống phụ nữ mang thai lắm sao?"

"Huynh biết là muội đang cố giấu, nhưng mẹ đã nói cho huynh biết rồi, mẹ huynh đâu phải lắm cẩm, bà đã chắc chắn thì không sai đâu được."

"Huỳnh à... muội..."

Thật sự là tôi đang cố phủ định vấn đề này nhưng ngày một nó bị bùng ra rồi. Tôi nhắm sâu mắt thờ một hơi dài, muốn cố gắng biện minh lại nhưng mọi thứ đã quá rõ, nước mắt trong khóe mắt tôi chực trào ra, cảm giác trái tim mình sao lại đau nhói như vậy.

Dù đã thoát ra được khỏi hoàng cung, thoát khỏi tên hoàng đế ấy, vậy mà rốt cuộc trong người mình lại mang đứa con của hắn. Tôi không muốn dính líu đến bất cứ điều gì, thứ gì từ hắn nữa, nhưng tại sao lại như vậy?

Tôi sợ chốn cung cấm đó lắm, sợ tất cả mọi bị kịch sẽ xảy đến với mình.

Tuần Kiệt ôm tôi vào lòng như che chở cho tôi

"Muội... muội không muốn..." tôi lắc lắc đầu, mặt dụi dụi vào áo anh ấy khiến nước mắt thấm ướt áo, nhưng anh ấy vẫn ôm tôi vào lòng, tay vỗ vỗ lưng tôi.

"Huỳnh biết..."

"Muôi ghét nơi đó, nhưng tại sao chứ? Muội không thể ghét bỏ con muội, muội không thể..."

"Huỳnh sẽ bất chấp mọi người nói gì, sẽ cố giữ muội lại đây, không để muội trở lại nơi đó nữa..."

Tôi chột đẩy anh ta ra, nếu làm như vậy thì anh ta sẽ ra sao? Dù sao anh ta cũng là quan triều đình. Sớm muộn Thiệu Anh cũng sẽ biết.

"Nhưng Hoàng thượng..."

Như đoán được tôi sắp nói những gì, anh ta vội cắt ngang:

"Huỳnh sẽ xin từ chức, nói rằng về nhà giúp gia đình, dù sao huỳnh cũng chán lắm chốn quan trường rồi..."

"Huỳnh à! Không được, huỳnh là bậc nhân tài của Nam Quốc, như vậy sẽ thiệt thòi cho Nam Quốc ta lắm..."

"Ngoài huỳnh ra, còn nhiều người tài hơn, muội cần phải lo gì?"

Tôi không thể thuyết phục lại Tuần Kiệt, dù sao ý anh ta đã quyết như vậy.

Hy vọng cuộc sống của chúng tôi sẽ bình yên, hy vọng tên hoàng đế ấy đã tin rằng tôi đã chết.

Bằng không, hắn sẽ bất chấp tất cả để lôi tôi trở về, tôi không biết sẽ có những gì xảy ra với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Điều gì khiến một cô gái chỉ nhập nhình 18 tuổi hiểu rõ tường tận những bị kịch chốn cung cấm như vậy? Đó là một câu hỏi luôn day dứt trong suy nghĩ của Tuần Kiệt.

Do ở mãi trong nhà cũng đâm ra chán, Thiên Tuệ quyết định đi dạo một chuyến xung quanh trấn, lúc đó mẹ của Tuần Kiệt cũng nhờ anh ta đi cùng, dù sao Thiên Tuệ cũng đang mang thai, đi một mình nhớ có chuyện gì thì làm sao? Có vẻ như bà rất quan tâm Thiên Tuệ, và đặc biệt là đứa bé, đã lâu lắm rồi trang nhà không có tiếng của trẻ con, cuộc sống sẽ có phần thú vị hơn nếu có thêm một đứa trẻ con trong nhà.

"Muội muốn ăn gì không? Huỳnh sẽ mua" Tuần Kiệt ân cần hỏi Thiên Tuệ, trông cô vẫn giữ được nét hồn nhiên của cô gái mới lớn, mắt luôn dạo quanh khắp nơi, lộ vẻ thích thú.

Hồ như chẳng mấy để ý câu nói vừa thốt ra của Tuần Kiệt, anh ta khẽ chau mày lại.

Không hiểu sao anh lại có cảm tình với Thiên Tuệ như vậy, có chăng do cô quá xinh đẹp?

"Thiên Tuệ..." anh ta khẽ gọi lại

Lập tức cô quay lại nhìn anh ta chăm chú, đợi câu trả lời anh ta:

"Muội không muốn mua thứ gì sao?"

Cô đưa mắt sang nơi khác suy nghĩ trong vài khắc, rồi lại đưa mắt lên nhìn Tuấn Kiệt:

"Không!" Cô trả lời nhanh gọn

Bất chợt phía trước có một đám đông đang xúm lại, có lẽ vừa xảy ra chuyện gì đó.

Đôi mắt Tuấn Kiệt liền nhìn theo hướng đám đông, lập tức Thiên Tuệ đề ý dời theo:

"Ồ đó có chuyện gì vậy?" Cô hỏi Tuấn Kiệt.

Dĩ nhiên anh ta biết được thì chắc hẳn anh ta không phải người mà trở thành thần thánh rồi.

"Huynh không rõ nữa..." Anh ta vừa nói hết câu thì cô liền kéo tay anh ta

"Chúng ta mau đến đó xem đi..."

Chân Tuấn Kiệt không thể bước nhanh hơn đôi bàn chân nhanh nhẹn, thoăn thoắt của Thiên Tuệ.

Cổ lăm mới chen được vào đám đông, xung quanh là tiếng bàn tán sôi nổi của mọi người xung quanh.

Trước mắt Thiên Tuệ và Tuấn Kiệt là một cô gái ăn mặc nghèo nàn, rách rưới, tóc tai rối bù đang nằm dưới mặt đất lạnh.

Hồ như vì đói quá nên đã ngất đi.

Thiên Tuệ liền ngó xung quanh, có vẻ như chẳng ai có ý định giúp cô gái này, đột nhiên cô lao ra phía cô gái tội nghiệp kia trước con mắt ngỡ ngàng của Tuấn Kiệt và mọi người:

"Thiên Tuệ..." Tuấn Kiệt gọi

Nhưng cô vẫn không mản đến, chạy lại đỡ lấy cô gái dưới đất, sau đó tiếng bàn tán lại rộn lên, giả như nói rằng cô gái này thích lo chuyện bao đồng, cũng có số người tán thưởng hành động cao đẹp này.

"Cô có sao không?" Thiên Tuệ và nhẹ lên má của cô gái, tay vén hết mớ tóc đang rũ khư che gương mặt của cô gái

Lúc đó Tuấn Kiệt cũng đi đến, khẽ khụy gối xuống xem cô gái này thế nào rồi:

Chợt Thiên Tuệ như im lặng vài giây, điều này khiến Tuấn Kiệt vô cùng khó hiểu, định mở miệng hỏi thì chợt Thiên Tuệ lên tiếng:

"Tuyệt Ngân..."

"Ý muội là sao? Muội quen biết cô gái này?"

Thiên Tuệ gật gật thay cho câu trả lời, cô liền nói tiếp:

"Cô ấy là cung nữ của Ngọc Cẩm cung của Huệ Phi..."

"Vậy chúng ta phải mau mau đưa cô ấy về thôi..."

Cả hai vội dìu Tuyệt Ngân trở về nhà, cả nhà Tuấn Kiệt lại một phen hú vía vì tưởng mang nhầm xác chết về.

Sau đó liền gọi đại phu đến xem bệnh:

"Cô gái này chỉ nhịn đói lâu ngày, mất sức nên ngất đi thôi, chỉ cần vài than thuốc bổ và ăn uống đầy đủ sẽ không sao"

Lão đại phu già lồm khồm đứng dậy gật gật đầu, bên cạnh là Thiên Tuệ, Tuấn Kiệt và... người nhà họ Đổng.

Đúng là một người vì mọi người, mọi người vì một người, nghe tin cứu được một cô gái tội nghiệp ở ngoài chợ, mọi người liền bỏ hết tất cả việc tập trung lại xem tình hình.

Thật ra đây là thói quen, dù sao cũng tốt, nhưng không nên quá căng như vậy.

Thiên Tuệ khẽ nhướn mày khi vừa nghĩ đến.

Mẹ của Tuấn Kiệt tươi cười tiễn lão đại phu ra cửa, sau đó trả tiền công cho ông và tiền thuốc, chợt ông ta quên gì đó, vội quay lại

"Ồ nhưng, cô gái này, hình như có vấn đề về thị giác..."

"Là sao?" Thiên Tuệ chớp mắt khó hiểu

Mọi người cũng lắng tai nghe

"Tức là thị giác của cô ấy có vấn đề, ta cũng không rõ. Phải đợi cô gái này tỉnh lại mới biết được..."

Câu nói này cứ lẩn quẩn trong đầu của Thiên Tuệ suốt ngày hôm nay, không biết sự tình thế nào.

Đột nhiên mắt tích, rồi lại xuất hiện một cách kỳ lạ tại thị trấn nhỏ bé này.

Cô vẫn túc trực chăm sóc cho Tuyết Ngân, nhìn cô ấy tiêu tụy thấy rõ, đôi má đã hóp dần vào gò má, trông thật đáng thương.

Đôi lúc cô lại muốn rơi lệ vì cô ấy.

Còn Tuấn Kiệt vẫn đi đi lại lại ngoài hiên, hình như trong lòng anh ta như có điều gì đó uẩn khúc.

Như sắp có chuyện xảy ra rồi, nhưng thật ra là chuyện gì đây?

Liệu Hoàng Thượng sẽ phát hiện ra?

Anh chỉ muốn cùng Thiên Tuệ ở nơi này, không muốn có kẻ khác xen vào, nhưng có lẽ là không được rồi, vì thời gian mất tích của Thiên Tuệ lại trùng vào ngày Tuấn Kiệt rời cung, đồng nghĩa với việc nếu Hoàng Thượng nghi ngờ, thì sẽ nghĩ ngay đến anh ta là người... "cướp vợ" của Hoàng Thượng.

Ngày mai, Tuấn Kiệt sẽ xin phép mẹ đưa Thiên Tuệ rời khỏi để đến nhà của một người bà con để trú nhờ đến khi cô lâm bồn, khi hai mẹ con cô khỏe mạnh thì sẽ đưa về nhà.

"Tuyết Ngân tỉnh rồi..." Tiếng của Thiên Tuệ vọng ra, nhưng chỉ có Tuấn Kiệt nghe thấy, vì mọi người dường như đã chìm sâu vào giấc ngủ sau một ngày dài làm việc mệt mỏi, dù sao bây giờ cũng đã giữa khuya rồi.

Tuấn Kiệt vội chạy vào, liền thấy Tuyết Ngân đã ngồi dậy, nhưng... mắt vẫn nhắm, anh ta hơi kinh hãi:

"Cô ấy... sao lại..."

"Muội không rõ..." giọng Thiên Tuệ đượm buồn

"Giọng nói này..." Tiếng của Tuyết Ngân yếu ớt "Thiên... Thiên Tuệ, là cô phải không?"

Cô ấy vừa nói vừa quờ quạng lung tung, Thiên Tuệ vội chụp lấy cánh tay của cô ấy, nhìn sâu trong ánh mắt Thiên Tuệ là một nỗi buồn khó tả.

"Tại sao cô lại ra nông nỗi này?" Thiên Tuệ vừa hỏi, vừa dùng tay đan tóc Tuyết Ngân xuống để bớt lòa xòa.

Giương mặt Tuyết Ngân đành lại, im lặng một lúc:

"Là Huệ Phi..."

Cả Tuấn Kiệt và Thiên Tuệ kinh hãi to mắt, riêng Thiên Tuệ không tin những gì tai mình nghe thấy, cô nghe nhầm chăng?

"Cô nói sao? Không thể nào..."

"Đúng vậy" Giọng nói của Tuyết Ngân không chút e dè, gương mặt không lộ được cảm xúc, nhìn thấy Tuyết Ngân lúc này, Thiên Tuệ tâm chấn phần kinh sợ vì không còn nhận ra chính Tuyết Ngân cô từng biết thuở nào:

"Cô sẽ không thể tin được, chính Huệ Phi đã hãm hại Doan Lệ Phi rồi ném xác xuống giếng, vì tôi vô tình thấy được những hành động dã thú đó của cô ta, cô ta đã không thương tiếc hãm hại tôi, may mắn là tôi vẫn còn sống, dù đôi mắt không thể nhìn thấy nữa..."

"Nhưng... nhưng tại sao..." Thiên Tuệ như kích động cực độ, tay run run, lúc đó Tuấn Kiệt liền đi đến ôm lấy vai cô giúp cô ngồi vững, liền nói với Tuyết Ngân:

"Thiên Tuệ đang mang thai, cô đừng làm cô ấy khó chịu nữa..." Tuấn Kiệt thậm chí muốn quát mạnh vào Tuyết Ngân, nhưng cô nén lại, dù biết Tuyết Ngân không có ý.

"Sao? Mang thai?" Cô ấy quay sang quờ quạng xung quanh may thay chụp được tay Thiên Tuệ "Vậy cô đã có tin vui của Hoàng Thượng rồi? Nhưng tại sao cô lại ở đây, sao Hoàng Thượng lại để cô bụng mang dạ chửa rời cung như vậy?"

"Chuyện đó tôi sẽ nói sau, cô nói tiếp đi" Thiên Tuệ hồi thức

"à! Tôi..." Tuyết Ngân trầm mặt vài giây, rồi bật khóc, dòng lệ được kìm nén bấy lâu nay có dịp được giải thoát "Vì nghe tin có một mỹ nhân trôi dạt vào Long Thành, Huệ Phi sinh lòng ghen ghét muốn tìm ra cô để diệt trừ khi có cơ hội, vì tin này đã loan truyền khắp hoàng cung, thậm chí khó lòng mà lại

không lọt vào tai Hoàng Thượng..."

"Chỉ... chỉ vì ghen ghét thôi sao? Không có chút tình người ư?"

"Nếu cô ấy có tình người, đã không giết con của Lệ Phi, khi nó vẫn chưa đầy đủ hình hài... Lệ Phi vì vậy mà hóa điên, một phần vì không ngờ tỷ muội tốt của mình lại làm ra như vậy... Đêm đó, vì biết Hoàng Thượng đã nhìn thấy cô, sớm muộn Hoàng Thượng sẽ lập cô làm phi tần, lập tức cô ta giả làm cung nữ để báo rằng chính cô đã giết Lệ Phi..."

Thiên Tuệ lúc này nước mắt đã thấm ướt hai đôi má trắng hồng có phần nhợt nhạt của cô, lòng căm phẫn không nói nên lời, liền ôm lấy Tuấn Kiệt mà khóc.

Tuấn Kiệt không ngờ Thiên Tuệ lại đau lòng thế này, càng không muốn để cô khóc, nhưng lại không ngăn được tính cách muốn tìm hiểu chuyện của cô ấy, dù sao cũng nên biết, trong cung cấm không tồn tại tình nghĩa gì cả.

"Ngày mai, tôi sẽ tìm đại phu giúp cô chữa mắt, cô yên tâm đi..." Tuấn Kiệt điềm đạm lên tiếng

"Muội phải trở về Hoàng Cung trả thù cho Tuyết Ngân, cho những oan hồn chết dưới tay của Huệ Phi..." Cô nói trong giọng yếu đuối dường như không rõ âm điệu nữa.

"Muội cực khổ lắm mới rời khỏi nơi này, đừng vì sự bông bột mà phá tan công sức bấy lâu nay của chúng ta... Thiên Tuệ..." Tuấn Kiệt ôm chặt cô vào lòng, khẽ vuốt tóc của cô.

Nước mắt cô thấm ướt áo của Tuấn Kiệt, thậm chí làn nước mắt nóng hổi ấy đã thấm qua từng lớp vải áo chạm vào da anh, nhưng vẫn để cô khóc.

Có lẽ chỉ là lời nói trong lúc tức giận của Thiên Tuệ, khi bình tâm lại, cô sẽ bỏ đi ý nghĩ đó, không vì cô thì cũng vì đứa con trong bụng của cô. Liệu Huệ Phi biết cô mang thai thì sẽ để yên sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Trong khi đó, quân lính được lệnh của Thiệu Anh đang rập rụt chạy thật nhanh đến trấn Thái Bình bắt Đổng Tuấn Kiệt trở về, nếu tìm thấy Thiên Tuệ ở đó, thì cũng sẽ dẫn về.

Tại hoàng cung,

Thiệu Anh đang đi dạo, không hiểu sao một lúc sau đã đứng trước Nguyệt Tú cung.

Trong lòng không biết nên giận hay buồn, nghĩ đến việc nàng phản bội hẳn đi theo một nam nhân khác, thì máu huyết bắt đầu sôi lên, có lẽ nàng đã chưa bao giờ "nếm trải" cơn giận của hắn.

Bởi khi bên nàng, hắn luôn yêu chiều hết mực, còn nàng thì luôn tỏ vẻ ngoan ngoãn dù có thể trong thâm tâm nàng không muốn.

Tự khi nào, tay Thiệu Anh đã siết chặt lại thành quả đấm, các ngón tay như ghim thấu vào da thịt:

"Hoàng Thượng..." Tiếng gọi của Tiểu Khải, hắn có vẻ hoảng hốt khi thấy thái độ hiện giờ của chủ tử mình.

Mắt Thiệu Anh vẫn lạnh lùng nhìn đăm đăm về một hướng không mây may động nỉ.

Sâu trong mắt Thiệu Anh giờ đây là một nỗi hận vô hình đang bao trùm lấy không gian xung quanh, tưởng như mây đen muốn kéo đến bao trùm cả Long Thành rộng lớn.

"Hoàng Thượng... người... người bị thương rồi..." Tiếng Tiểu Khải như đứt quãng, cả bọn nô tài đi phía sau vội quỳ xuống khi nhận ra thần sắc giận dữ của Thiệu Anh.

Lúc này hắn mới nhận ra câu nói của Tiểu Khải, nhìn xuống tay mình, máu đang nhỏ giọt thấm qua các khe ngón tay rồi chạm xuống nền đất.

Móng tay ghim thẳng vào da thịt vô cùng nhứt nhói, nhưng dường như vết thương ấy chẳng nhằm gì vết thương Thiên Tuệ gây ra cho hắn, có vẻ như hắn sẽ không đơn thuần xử phạt nàng theo cách thông thường khi nàng trở về.

Sau đó, Thiệu Anh vội bước đi, rời khỏi Nguyệt Tú cung cũng không rõ là đi đâu, nhưng dường như đang đi đến Ngọc Cẩm Cung của Huệ Phi.

Chẳng mấy chốc hần đã đứng trước Ngọc Cẩm Cung, tiếng một tên thái giám vang vọng đến:

"Hoàng thượng giá lâm..."

Lập tức Huệ Phi từ bên trong rón rén vén váy đến chỗ Thiệu Anh đứng, gương mặt không khỏi lộ nét vui mừng khó tả.

Vội cúi người hành lễ:

"Thần thiếp khấu kiến Hoàng Thượng..."

Đột nhiên hàn băng trên gương mặt của Thiệu Anh tan dần, miệng liền mỉm cười thích thú:

"Ái phi mau đứng dậy..."

Bất chợt Huệ Phi nhìn thấy tay của Thiệu Anh đang ứa máu đỏ cả một góc tay áo:

"Hoàng Thượng, người bị thương rồi..." Sắc mặt Huệ Phi tỏ vẻ lo lắng, đôi chân mày liền nhíu lại, vội dùng khăn tay đang cầm nhét vào lòng bàn tay Thiệu Anh rồi quần lại:

"Không sao đâu..."

Thiệu Anh liền phát tay ra lệnh cho lũ nô tài lui ra, rồi đóng cửa lại.

"Hoàng Thượng, sao người lại để mình bị thương như vậy chứ? Thật ra là xảy ra chuyện gì vậy?" Huệ Phi nhìn Thiệu Anh với đôi mắt ngấn nước không khỏi khiến hần mềm lòng.

Liền đưa tay nâng cằm Huệ Phi lên:

"Ái Phi, nàng lo lắng cho Trẫm như vậy, Trẫm rất vui... Đêm nay Trẫm muốn nghỉ ngơi ở Ngọc Cẩm Cung của nàng, nàng thấy sao?"

Không muốn trả lời câu nói của Huệ Phi, Thiệu Anh liền đổi sang chủ đề khác, chắc chắn rằng Huệ Phi sẽ không dám xia đến câu hỏi ban nãy của mình nữa.

Vì đây là thời khắc mà cô mong mỏi đã lâu. Lòng cô mừng thầm vì nghĩ rằng Thiên Tuệ đã chết, chẳng ai dám dành Thiệu Anh với cô nữa. Còn Thục Phi chỉ là có sắc chứ không có não, sớm muộn Thiệu Anh cũng sẽ bỏ cô ta thôi.

"Thần thiếp ngày nhớ đêm mong Hoàng Thượng đến, ai ngờ thần thánh đã chứng giám lời cầu nguyện của thần thiếp..."

Chợt Thiệu Anh hôn lên môi Huệ Phi một nụ hôn say đắm, cô ta liền đáp lại nồng nhiệt, trong lòng cô ta hiện giờ đang cảm giác mình lún lún trên mây vậy, không tin được cảm giác hiện giờ là hiện thực.

Thiệu Anh chợt thôi hôn, còn Huệ Phi thì hơi hụt hẫng nhưng lòng vẫn vui vô cùng, thậm chí muốn tiếp tục... đi đến "cuối con đường" cùng Thiệu Anh.

"Hoàng Thượng, Thục Phi lâu nay hầu hạ Người, nhưng vẫn không thể mang thai... Còn Thiên Tuệ thì..."

Chợt Thiệu Anh đưa tay ra hiệu dừng lại, sắc mặt liền đanh lại nhanh chóng.

Biết mình lỡ lời, Huệ Phi vội chữa cháy, vội nhào đến ôm lấy cổ Thiệu Anh nũng nịu:

"Hay để thần thiếp sinh cho người một vị Thái Tử khôi ngô, không! Phải thêm một công chúa nữa..."

Thiệu Anh nhếch mép cười:

"Vậy sao? Nàng chắc chắn mình đủ khả năng chứ?" Hần vòng lấy cái eo thon nhỏ của Huệ Phi rồi siết chặt.

"Hoàng Thượng, người xem thường khả năng của thiếp rồi đó..." Huệ Phi mỉm cười một nụ cười đầy quyến rũ, nhón gót hôn lên môi Thiệu Anh, sự chủ động của cô cũng được hần đáp lại nhiệt tình.

Một lúc sau cả hai đã ở trên giường, Huệ Phi vẫn nằm trên người Thiệu Anh một cách yên bình.

Cảm nhận được từng hơi thở của Thiệu Anh, cảm nhận làn da nóng rực hơi thở của hần thông qua xúc giác trên cơ thể mình.

"Hoàng Thượng, thần thiếp nhớ người lắm! Chỉ muốn hằng đêm được nhìn thấy người thôi..." Cô ta nói với giọng nói vô cùng nũng nịu.

Ở hoàn cảnh thế này, không hiểu sao đầu đó len lỏi trong tâm trí Thiệu Anh lại nghĩ tới Thiên Tuệ, dù lòng rất căm phẫn những gì nàng đã đối xử với hần.

Không thể nào tìm thấy một Thiên Tuệ bằng xương bằng thịt khi nhìn vào Huệ Phi, rõ ràng cả hai khác nhau hoàn toàn.

Huệ Phi luôn biết cách chiều lòng hấn, còn Thiên Tuệ, ngoài mặt luôn mỉm cười, nhưng thực chất nàng không mấy may quan tâm.

Có lúc, nàng lại yếu đuối như một chú mèo nhỏ cần sự che chở.

Chính tính cách đó luôn khiến Thiệu Anh ôm nàng vào lòng để yêu thương.

Nhưng, trong mắt nàng không có hấn, không xem hấn ra gì, bằng không sao lại muốn trốn chạy khỏi hoàng cung như vậy?

"Được, hằng đêm ta sẽ đến thăm nàng, được chứ Ái Phi?" Thiệu Anh đưa tay vuốt tóc Huệ Phi cung chiêu, rồi đưa tay xuống xoa nhẹ tấm lưng trần mịn màng của cô ta.

Huệ Phi liền ôm lấy cổ của Thiệu Anh âu yếm rồi yên tâm nhắm mắt lại.

Lòng Thiệu Anh lại tràn ngập hình ảnh của Thiên Tuệ, liệu hấn sẽ xử nàng như thế nào đây?

Dù sao trong bụng nàng vẫn đang mang cốt nhục của hấn, nói xử thì dễ nhưng làm lại khó, hy vọng nàng sẽ có lời giải thích cho những hành động đó của nàng.

Thậm chí nếu nàng chịu thừa nhận lỗi, hấn sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương nàng, không bàn đến chuyện cũ.

Nhưng liệu với tính cách ương bướng thì nàng sẽ dễ dàng thuận theo ý hấn? Chẳng phải điều chứng minh đó là nàng dám cả gan trốn khỏi hoàng cung đó sao?

Hoàng Thái Hậu như xém ngắt khi nghe tin nàng đang mang thai đã quyên sinh.

Nếu biết được Thiên Tuệ còn sống, hấn Thái Hậu sẽ rất vui, nhưng tội danh của nàng khó lòng mà bỏ qua. Trừ phi nàng chịu giải thích rõ và... nhận lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Tại trấn Thái Bình...

Trời vừa tờ mờ sáng, mặt trời dường như vẫn chưa ló khỏi đường chân trời, nhưng thứ ánh sáng mờ nhạt đủ để mắt có thể nhìn thấy được mọi vật khi không còn đèn đuốc.

Mọi người trong Đẳng gia bắt đầu thức giấc và làm công việc thường ngày vẫn làm.

Bất ngờ một toán quan binh từ Triều đình xông thẳng vào nhà mà không cần sự cho phép của gia chủ.

"Các người là ai mà dám vào nhà dân như vậy?" Đẳng lão gia lên tiếng, đôi mắt vô cùng nghiêm nghị lẫn bức tức.

Một kẻ cầm đầu liền tiến về phía trước, đưa ra lệnh bài do Hoàng Thượng ban:

"Ta có lệnh bắt Đẳng Tuấn Kiệt tướng quân trở về trình diện Hoàng Thượng, ai dám kháng chỉ, giết không tha..."

Đẳng lão gia thất thần loạng choạng lùi lại vài bước, hà có gì triều đình lại sai người bắt con trai ông trở về? Nó xưa nay luôn làm việc chính nghĩa, không thẹn với lương tâm, cơ sao lại có chuyện như vậy?

Lập tức đám quan binh tôm tép liền xông vào, nhưng chợt dừng bước.

Đẳng lão gia quay người sang nhìn thấy Tuấn Kiệt đã ra đến, phía sau là Đẳng phu nhân vội vàng chạy đến đứng cạnh ông.

"Ông à! Thật ra đã xảy ra chuyện gì?" Gương mặt của bà tỏ sự lo lắng tột độ, chắc chắn trong chuyện này có uẩn khúc gì đây.

Tên cầm đầu liền nói tiếp:

"Đẳng Tuấn Kiệt to gan dám dẫn dụ Cao Quý Nhân rời khỏi Hoàng Cung bắt chấp luận cấm của Hoàng Cung..."

Hai ông bà như hồn xiêu phách lạc khi nghe lời tuyên bố mạnh mẽ từ tên đó, liền đơ mặt ra:

"Không thể nào, con trai ta không bao giờ làm những chuyện như vậy" Đẳng lão gia vẫn đứng vững, ai cũng ngỡ ông sẽ bật xui khi biết chuyện, ông vẫn

một mực tin Tuấn Kiệt không phải hạn người làm trái luân thường đạo lý như vậy.

"Cha, chuyện này là do con..." Giọng nói của Tuấn Kiệt khiến ông sững sốt.

"Tuấn Kiệt, chẳng lẽ con..." Sắc mặt ông bắt đầu tái dần.

"Phải, chính con... Nhưng không hoàn toàn như cha nghĩ đâu thưa cha...."

Bất ngờ Đấng lão gia ngã ập xuống bất tỉnh nhân sự, Tuấn Kiệt liền lao đến đỡ lấy cha mình trong sự nuối tiếc vì đã liên lụy người thân của mình.

"Tuấn Kiệt, con đã làm gì vậy hả? Sao lại suy nghĩ khinh suất như vậy chứ? Vậy, vị nương nương đó đâu rồi?"

Tuấn Kiệt trầm mặt không nói gì, Đấng phu nhân cũng hiểu đó chính là ai, Thiên Tuệ, con gái nuôi của bà mới nhận cách đây không lâu.

Bà lắc đầu không tin được đứa con trai bà đứt ruột sinh ra, ngày ngày nuôi dạy nó khôn lớn lại làm ra những chuyện như vậy.

"Còn đứa bé? Nó... nó..." Bà liền nghi ngờ có lẽ nào chính là cháu ruột của bà? Như vậy đúng là chuyện trời đất không dung mà.

"Không, mẹ! Đứa trẻ đó là con của Hoàng Thượng..."

Nói xong, Tuấn Kiệt liền đứng dậy.

"Người nào làm, người đó chịu! Được! Hãy đưa ta về trình diện Hoàng Thượng, mặc người xử tội..."

Tên cầm đầu phát tay ra hiệu cho người bắt Tuấn Kiệt lại.

Người nhà Tuấn Kiệt đã đứng đó từ khi nào, chứng kiến được sự việc mà không khỏi sững sốt.

"Tuấn Kiệt, tại sao em lại khờ dại như vậy?" Đại tỷ Tuấn Kiệt lên tiếng

Anh ta không nói gì, gương mặt không lộ được cảm xúc. Có chăng anh quá khờ khạo? Hay vì nhất thời si mê nhan sắc của Thiên Tuệ mà ra nông nổi này?

"Đi thôi, các người còn muốn gì nữa?" Tuấn Kiệt cảm thấy khó chịu khi bọn chúng vẫn đứng ở nhà anh ta khi đã tóm được anh ta trong tay.

"Mau lục soát tìm Cao Quý Nhân cho ta..." Hắn tiếp tục mạnh mẽ ra lệnh.

Lúc này đồng tử của Tuấn Kiệt co giãn liên tục, đầu óc quay như điên cuồng khi nghe lệnh của tên đó thốt ra, vậy là không xong thật rồi, kỳ này dữ nhiều lành ít.

Kỳ này Thiên Tuệ khó bảo toàn mạng thật rồi, chắc ngay Hoàng Thượng sẽ cho rằng chính anh và Thiên Tuệ có quan hệ mờ ám.

Đám quan binh vừa xong vào thì lập tức bóng dáng một người con gái dịu dàng hiền thực nhàn nhã bước ra, ánh mắt sắc đá không sợ trời không sợ đất.

Mặt vẫn ngẩng cao không tỏ vẻ sợ sệt trước quyền thế của đám quan binh.

"Ta sẽ theo các người về! Đừng làm khó Đấng gia nữa..." Giọng nói hết sức dịu dàng thốt ra từ miệng Thiên Tuệ khiến đám quan binh một phen chao đảo vì thần sắc rạng ngời của nàng.

Nhìn thấy thần thái của nàng, tất thấy bọn họ chẳng ai dám xông đến tóm lấy một người con gái yếu đuối nhu mì như nàng.

Thiên Tuệ bước đến trước mặt Tuấn Kiệt:

"Kỳ này làm khó huynh rồi, muội sẽ không để huynh chịu khổ khi trở về Long Thành đâu, dù sao mọi chuyện là do muội..."

"Thiên Tuệ, muội đừng nói vậy! Là một phần ta tự nguyện thôi! Muội đừng vì như thế mà làm hại bản thân..."

Tức thì Thiên Tuệ cười khẩy:

"Huynh yên tâm, muội không ngốc nghếch mà tự hại mình đâu! Lần này trở về Hoàng Cung là do muội một phần tự nguyện, muội muốn gặp lại... một "người bạn thân" của mình"

Thiên Tuệ biết rõ mình không thể thoát được, thôi thì chấp nhận trở về. Vả lại, trong thâm tâm cô căm thù Huệ Phi đến tận xương tủy, lẽ nào chịu để yên cho ả lộng hành như vậy? Đời người sống dựa vào tình, mà tình này lại không có, hà có gì giữ lại? Khi Tuyết Ngân sáng mắt, sẽ đưa lên triều đình làm chứng vạch mặt tội ác của Huệ Phi.

Sau đó cô đi vào trong nhà nơi Đấng lão gia nằm nghỉ, mọi người đã gọi đại phu đến, còn Đấng phu nhân vẫn ngồi sốt sắn lo lắng cho ông.

"Mẹ! Con xin lỗi, con không cố ý..." Cô nói với đôi mắt đỏ hoe

Những tưởng lão phu nhân sẽ trách mắng, xa lánh thì...

"Không sao, mẹ nghĩ do con có chuyện khó nói, mẹ tin con không phải loại con gái như vậy..."

Cô vội ôm lấy bà

"Con cảm ơn mẹ!"

Sau đó cô cùng với đám quan binh trở về Long Thành, một nơi mà cô không ngờ rằng mình lại gặp nó sớm như vậy.

Sẽ có rất nhiều thử thách đang đợi cô phía trước, cô không thể chùng bước được nữa, chỉ bằng sợ sệt đi về phía trước, thì có sao không kiên gan đi một cách đường hoàng?

Thiệu Anh, liệu chàng sẽ xử thiếp thế nào khi nghĩ rằng thiếp phản bội chàng bỏ theo người đàn ông khác?

Chàng sẽ giết thiếp?

Không, hãy để thiếp sinh đứa trẻ này ra, còn lại do chàng định đoạt.

Dù sao, cũng do tính cách trẻ con của cô mà ra, không nên trách ai. Chỉ là cô như cá nước ngọt bị ép phải sống trong nước mặn, không thể thích nghi với làn nước này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Giây phút chờ đợi trong suốt những ngày qua của Thiệu Anh rốt cục cũng đã đến.

Đang ngồi trên long ngai tại Thừa Thiên cung, lập tức một tên nô tài chạy đến quỳ xuống báo:

"Muôn tâu Hoàng thượng, Đổng Tuấn Kiệt đã được giải về..."

Thiệu Anh liền đứng dậy thần sắc lóe lên tia gian xảo:

"Tốt... Thế..." Đột nhiên hắn ta chuyển sắc, giọng nói chứa phần quý quyết "Còn Mỹ nhân của Trẫm?"

"Tâu, Cao Quý Nhân cũng đã được đưa về..."

Thiệu Anh liền cảm thấy máu huyết trong người mình bắt đầu nóng lên, huyết áp lưu thông nhanh hơn.

Mi mắt thu lại lộ nét sắc bén đến chết người.

"Tốt..." Hắn nhấn giọng, làm tên nô tài quỳ bên dưới sợ hãi muốn tè ra quần "Tốt lắm! Trẫm sẽ ban thưởng cho các người..."

Không đợi bọn quan binh đưa Tuấn Kiệt và Thiên Tuệ đến, hắn tự thân đi đến "nghênh đón".

Hắn phất tay áo đi thật nhanh ra khỏi cửa Thừa Thiên, miệng mỉm cười bí hiểm, không rõ hắn thật sự nghĩ gì trong đầu.

Vừa rời khỏi Thừa Thiên chừng năm mươi bước, liền nhìn thấy một toán người đang áp giải một nam phạm nhân, bên cạnh là một nữ nhi với tư thế vô cùng ung dung.

Thiệu Anh liền đi nhanh đến, khi đã đứng trước mặt đám người đó chừng hai ba bước, bọn chúng liền quỳ xuống hành lễ.

Chỉ riêng vị nữ nhân có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành mà hắn ngày đêm mong nhớ vẫn đứng đưng không động chân khụy người hành lễ.

Quả nhiên thật sự nàng đã xem hắn không ra gì.

Thiệu Anh đưa mắt sang nhìn Tuấn Kiệt, hai tay anh ta bị trói chặt:

"Mau đưa tên phản bội này vào ngục cho ta..." Thiệu Anh ra lệnh.

Bọn nô tài tuân lệnh áp giải Tuấn Kiệt đi, bắt chốt Tuấn Kiệt cổ vùng tay khỏi đám lính:

"Hoàng Thượng, xin người đừng làm hại Nương nương, tất cả là lỗi do thần..."

"Câm miệng..." tên đứng đầu áp giải anh ta nói rồi đưa hấn đi. Giờ đây, Tuấn Kiệt chẳng khác nào tội phạm mang trọng tội, chuyện bị bọn quan binh còn con khinh thường là hiển nhiên.

Thiên Tuệ chau mày nhìn thấy thái độ đó của Tuấn Kiệt, cô không lo thì cần chi anh ta lo?

Đến khi bọn lính áp giải Tuấn Kiệt khuất dần, Thiệu Anh mới nhàn nhã bước đến chỗ Thiên Tuệ đứng, nét mặt hấn vẫn không lộ cảm xúc.

Trái tim trong lồng ngực cô cứ đập dồn dập không dứt, liệu Thiệu Anh sẽ thật sự giết cô ư? Không, sẽ không đâu!

Thiên Tuệ cố hít thật sâu một ngụm khí vào phổi, cố đứng vững để đối mặt với hấn.

"Không ngờ thừa lúc ta vắng mặt, nàng lại gây ra những chuyện như vậy..."

Thiên Tuệ im lặng, cô không biết phải nói như thế nào. Nhưng chắc chắn không phải cô có tình cảm mờ ám với Tuấn Kiệt mới... "bỏ nhà theo trai".

"Nói!" Lập tức Thiệu Anh bóp mạnh vào cổ Thiên Tuệ, làm cô sững người trước hành động đó, chỉ biết trừng mắt nhìn hấn. Ai ngờ được đây chính là Thiệu Anh mà cô quen biết? Thật sự không giống... không giống.

Bọn nô tài đi cùng Thiệu Anh vội ngăn lại nhưng vô ích, hấn liền quát chúng một trận rồi bảo lui ra. Mặc hấn "xử lý" Thiên Tuệ.

Thiên Tuệ hơi ngợp thở không thể thốt nên lời, lúc đó Thiệu Anh bóp chặt cổ cô hơn nữa.

Nâng lên, chân Thiên Tuệ đang đung đưa trong không trung.

Cảm nhận cổ mình nghẹn lại, luồng không khí vào phổi cũng tắt nghẽn dần. Theo phản xạ, cô cố đưa hai tay bấu chặt vào bàn tay đang bóp lấy cổ mình.

Nhưng chợt nhớ ra gì đó, hấn lập tức nói tay rồi thả phịch nàng xuống như một món đồ.

Thiên Tuệ vuốt vuốt ngực ho sặc sụa...

Dường như hấn chỉ muốn giết cô, nhưng lại không nỡ ra tay.

"Thiếp... thật sự không... có ý" Cô khẽ thốt lên, giọng nói mơ hồ nhạt nhẽo.

Thiệu Anh khụy một gối xuống nhìn nàng:

"Không có ý?" Hấn bật cười khẩy "Vậy nàng hãy nói đi! Chính tên họ Đổng kia đã quyến rũ nàng sao? Hấn theo ta bấy lâu nay, sao ta lại không hiểu rõ hấn. Cũng phải do... "động lực" nào đó mới khiến hấn gan đến mức đó".

"Ý thiếp không có..." Cô định nói thêm thì bị hấn chen vào

"Nếu nàng ngoan ngoãn khai nhận rằng mình bông bột, suy nghĩ thiếu chính chắn nên không kim lòng được đã rồi Đổng tướng quân cùng bỏ trốn, ta sẽ không truy cứu nữa."

"Thiếp không có..." Cô uất ức.

"Nàng còn chối?" Bỗng Thiệu Anh nắm chặt lấy cổ tay của cô hòng muốn bóp vỡ vụn nó.

"Thiếp không có, chỉ vì... chỉ vì thiếp... Á..." Cô cố gắng nói rõ rằng chỉ vì mình không thích hấn, nhưng chợt cổ tay đau đến tận xương tủy, cảm nhận xương tay mình đang dần vỡ ra trong đau đớn.

Cô cố cắn chặt môi chịu đau đớn, một mực không muốn bản thân mình ngất đi vì đau.

"Nói mau? Vì sao?" Đôi mắt Thiệu Anh như nổi lửa, thần sắc vô cùng phẫn nộ.

Điều này bảy tám phần làm Thiên Tuệ vô cùng thất vọng, vô cùng khó chịu. Phải, đây chính là Thiệu Anh thật sự, một con người một khi đã tàn bạo thì không bao giờ chịu khoan nhượng.

Cô không thốt nên lời, một phần vì quá đau, một phần vì trái tim cô đang nhói lên như sắp nghẹn lại.

Cô lắc lắc đầu, nước mắt giàn giụa rơi xuống thấm ướt tay Thiệu Anh.

"Thiệu Anh, tại sao chàng lại như vậy?" Cô thàn nói.

Bất chợt cô cảm giác vị mặn thoang thoảng nơi đầu lưỡi, một thứ chất lỏng sánh đặc tuông ra khỏi khóe môi cô, lăn dài xuống cằm.

Không được, cô không thể để hần bóp nát cổ tay mình như vậy.

Lấy hết sức bình sinh, cô cắn mạnh vào tay Thiệu Anh đến ứa máu, in rõ hàng dấu răng đều tăm tắp của cô, mặc cho hần la lên vì đau.

"Khôn kiếp, nàng dám cắn Trẫm!" Lập tức, Thiệu Anh vì quá tức giận đã tát mạnh vào mặt Thiên Tuệ.

Cô ngã người xuống rồi ngất đi.

Bọn nô tài nghe tiếng la ban nãy của Thiệu Anh vì bị Thiên Tuệ cắn liền chạy lại.

"Hoàng thượng... Hoàng thượng..." Bọn chúng cúi người sợ sệt "Người... Người có sao không?"

Thiệu Anh mất nổi lửa, khí huyết sôi sùng sục nắm chặt tay mặc cho máu từ những vết răng đó ứa ra không kiểm soát được.

"Đưa cô ta vào ngục cho Trẫm..."

Lý trí của hần như bị nhấn chìm, trước mắt chỉ biết căm hận người phụ nữ đã phản bội mình

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tôi đang chìm sâu vào một cõi hư vô không rõ hình thù.

Không cảm nhận rõ được sự tồn tại của mình ở cõi hư vô ấy nữa, mọi thứ trở nên trống trải, tâm trạng tôi như bị đẩy vào tận cùng của sự tuyệt vọng.

Không có thứ gì có thể khiến tôi đau buồn nhưng cứ sao tôi lại cảm giác đau như vậy? Một nỗi đau vô tận len lỏi trong trái tim này.

Bất giác tôi cảm nhận lồng ngực mình như bị dồn ép lại, hơi thở trở nên khó khăn, sau đó thì cứ như mình bị nhấn xuống đại dương lạnh buốt.

Làn nước lạnh bao trùm toàn bộ cơ thể tôi, con tức ngực đang đến ngày một rõ hơn.

Cảm thấy bụng dưới của mình thoáng lên một cơn đau rồi tắt lịm đi, dù chỉ thoáng qua nhưng cũng khiến tôi thổn thức.

Tôi bất tỉnh dậy, không gian xung quanh mờ ảo dần rõ ra.

Một màu tối bao trùm tôi, len lỏi đâu đó một vài góc tường lộ rõ tia sáng xuyên qua khe nhỏ.

Tôi đang nằm trong địa lao với mùi ẩm mốc của đất, của rom rạ.

Cảm nhận cơ thể mình ướt sũng và lạnh.

Nhìn trước mắt là một tên gác ngục nhìn tôi với ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Lẽ nào tên Thiệu Anh đáng ghét đó nhờ lòng nào đưa tôi vào đây thật sao?

Còn Tuấn Kiệt, anh ta làm sao rồi? Tôi lo cho anh ta quá, chỉ tại tôi thiếu suy nghĩ đã hại anh ta. Nhưng mạng này còn lo không xong, tôi nào dám bảo vệ anh ta.

"Nương nương, cuối cùng cũng đã tỉnh..." Hần nói.

Sau đó hần đi nhanh ra khỏi, giờ thì tôi đã hiểu tại sao mình bị dội nước nhiều như vậy, cốt để tôi tỉnh lại đây mà.

Bước từ bên ngoài vào là Thiệu Anh.

Lại là con người đáng sợ đó, tôi như bị ám ảnh cực độ, tay tôi hơi ê ẩm nhưng không sao cả. Xương của tôi trước giờ hơn người một chỗ là rất chắc khỏe cho nên đôi lúc cũng mang lại lợi ích.

Tôi lùi lại vào góc tường...

"Ngươi muốn gì? " Tôi nhìn hắn với ánh mắt dè chừng.

Thiệu Anh nhìn tôi với ánh mắt xa lạ, khác hẳn một Thiệu Anh chân thành của hôm nào.

Tôi cũng không thiết gọi hắn bằng "chàng" xưng " thiếp nữa.

"Đây chỉ là khởi đầu thôi, nàng vẫn chưa... nếm trải đủ đau, khổ nhân..." Hắn nhìn tôi với ánh mắt của một con mèo đang vờn con chuột nhỏ tội nghiệp là tôi.

"Rốt cuộc, ngươi muốn ta phải làm sao mới tha cho ta? " Tôi nhúm mày, tay nắm chặt lại cổ giữ bình tĩnh.

"Muốn gì? Sao lại hỏi ta? Chỉ cần nàng chịu nhận mình sai và sẽ không tái phạm nữa, ta sẽ tha cho nàng..."

Hắn nâng cằm tôi lên trên ghẹo.

Khốn kiếp! Đây chính là Thiệu Chính Hoàng đế lấy lòng trong lịch sử đó sao? Một kẻ đốn hèn khốn kiếp chỉ biết bắt nạt nữ nhi yếu đuối.

"Nếu ngươi không tha cho ta, liệu ngươi sẽ làm gì ta?" Tôi rốt cuộc muốn biết hắn sẽ dám giết tôi hay không, kể cả đứa con của hắn?

Chợt hắn khựng lại vài giây, hồ như chưa biết xử trí tôi thế nào thì phải?

Tôi bật cười thâm khinh thường hắn.

Rõ là hắn vẫn còn vương tình với tôi mà. Cũng khó khăn thật đấy...

"Nàng nghĩ ta sẽ giết nàng đúng không? Người đẹp như nàng mà phải chết thì rất đáng tiếc, tốt nhất đưa nàng sang Bắc Quốc làm kỹ nữ không hay sao?" Hắn bật cười thành tiếng.

Tôi lạnh người với câu nói này.

Hắn điên rồi, không phải hắn nói rằng hắn yêu tôi sao? Sao lại có những ý nghĩ đó.

Tôi đã nghĩ đến hắn chỉ dọa, nhưng nên nhớ, đường đường là Thiên tử của một nước thì không bao giờ có chuyện nói suông như nước chảy qua khe.

Nhưng suy cho cùng, tôi không tin. Tôi vẫn còn một cơ may sống sót, một lá bùa hộ mệnh của Nam Quốc Hoàng Triều, đứa trẻ đang nằm trong bụng tôi.

"Ngươi dám..." Tôi trừng mắt.

"Tại sao lại không?" Hắn bỏ tay ra hỏi cầm tôi một cách mạnh bạo

"Đứa con này? Ngươi không cần sao?" Tôi đưa tay sờ lên bụng.

Tôi chờ nét mặt của hắn sẽ tối sầm lại khi nghe câu nói này của tôi, hắn sẽ lập lự nên hay không.

Nhưng rốt cuộc, tôi đã quá tự tin vào chính mình.

Hắn mặc kệ tôi nói gì, mặt vẫn giữ nét cương quyết.

"Là con của ta, ta có quyền định đoạt nó... sống hay... chết! Nàng bận tâm sao?"

Tôi sựng mắt, đúng là cảm thú cũng không bằng.

Dám nói ra những câu đó được sao?

"Ngươi không cần, nhưng... ta cần..." Tôi buộc miệng nói ra mà không làm chủ được mình, tôi đã quen có một sinh linh nhỏ trong bụng mình, ngày một lớn lên, ngày một phát triển.

Thậm chí có thể nghe được nhịp tim của đứa trẻ trong tâm thức của tôi.

Như nắm thóp được điểm yếu của tôi, hắn bật cười đáng sợ...

"Vậy sao?" Hắn hạ giọng

"Ngươi... ngươi... chẳng lẽ ngươi..." Bỗng chốc khóe mắt tôi cay cay, nước mắt tràn khỏi khóe mi rơi xuống. Tôi nào tin được Thiệu Anh là một con người tàn bạo như vậy, vậy mà thiên hạ cứ nhất mực tôn sùng hắn là minh quân.

Đồ khốn, mình quân mà nhẫn tâm giết con mình sao?

"Đó là hình phạt cho kẻ phản bội ta..."

Phản bội? Phải rồi, Tuấn Kiệt, anh ta sẽ ra sao? Tôi thật sự không biết hắn đã làm gì anh ta, tôi hại anh thật rồi.

"Ta sẽ chịu tất cả, nhưng ngươi hãy tha cho Đổng tướng quân, chính ta là người bày ra chuyện này, anh ta chỉ bị ta uy hiếp nên mới..."

Chưa kịp nói hết, hắn chen vào với vẻ tức tối.

"Ngươi mà uy hiếp được hắn? Chỉ cần với nhan sắc của ngươi cũng đủ khiến hắn ngây người ra rồi, cần gì phải uy hiếp?"

Khốn kiếp, hắn cứ một mực khẳng định tôi là hạn phụ nữ đó. Hắn điên rồi.

Tôi đứng phắt dậy, nhưng chợt cảm nhận bụng dưới mình nhói nhói đau, nhưng tôi vẫn cố gượng đứng vững.

Chỉ tay vào hắn...

"Đồ hôn quân bạo ngược, ta đã yêu lầm ngươi rồi..."

Sử dụng hết sức bình sinh, tôi lao đến gần cho hắn một tát tay mạnh đến nỗi chính tay tôi cũng mất đi cảm giác.

Khác với lần trước, thay vì hắn tức điên lên đòi chém đòi giết cho hả giận.

Đằng này, không hiểu sao hắn đứng im đó, không nói không rằng. Hắn bị trúng tà rồi sao? Toàn bộ phần trắng của lòng bàn tay tôi đã chuyển đỏ như màu máu, cảm giác tê tê mất cảm giác lan dọc tay tôi. Rõ là rất đau, nhưng hắn không phản kháng trả đũa lại.

Chuyện gì vậy?

Rồi tôi cảm nhận rõ phía dưới chân mình ướt ướt, định thần lại, tôi nhìn xuống chân.

Váy tôi đỏ, đỏ cả hết một góc... Rồi lan xuống dưới chân... Tôi đang cảm nhận rõ dòng máu nóng hổi đang tuông ra từ bộ hạ...

Bụng bắt đầu đau nhói.

Tôi chợt khụy chân xuống vì mất sức, tay ôm bụng, cổ cứng chặt răng chịu đau.

Hắn vẫn đứng đó, như bức tượng, không động chân một chút.

Khóe mi tôi bật ra nước mắt, dòng nước mắt cuối cùng trước khi tôi ngất. Lần cuối, tôi nhìn thấy hắn động đậy rồi vội lao đến chỗ tôi. Sau đó thì mọi thứ tối sầm lại không rõ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Trong cơn mê man, tôi chìm trong một màu tối, không gian xung quanh tĩnh mịch.

Tôi sợ hãi cố gắng thoát ra nhưng vô ích.

Nhưng chợt phía xa lấp ló một tia sáng, tôi vội lao nhanh đến, càng đi nhanh đến, mảng sáng đó càng to hơn.

Đến khi mảng sáng đó đã biến thành một lối đi bước qua bên kia, nơi tràn ngập ánh sáng.

Tôi đưa chân bước qua...

Thì ra chỉ là mơ, tôi mở mắt ra, nhòe nhòe trước mắt là bóng hình một người phụ nữ tuổi đã xế đang ngồi cạnh tôi.

Mơ hồ tôi vẫn hy vọng là mẹ tôi, có thể là người mẹ nuôi yêu quý của tôi thời cổ đại, hoặc là người mẹ đã chín tháng mười ngày mang thai rồi sinh ra tôi.

"Thiên Tuệ, cuối cùng ngươi cũng đã tỉnh..." Giọng nói người phụ nữ đó vang lên, tôi chín phần thất vọng vì biết đó không phải họ.

Là Hoàng Thái Hậu...

Tôi đang nằm trong Nguyệt Tú cung, nơi quen thuộc của tôi thuở nào, là nơi tôi sống nhưng cũng là nơi sẽ giết dần tôi.

"Tốt rồi tốt rồi, người đâu mau mau đưa nước cho Cao Quý Nhân uống..." Giọng của bà hấp tấp.

Có vẻ bà ấy đã rất lo cho tôi.

chuyện gì đã xảy ra vậy?

Ngừ Ngừ vội đỡ người tôi dậy đưa nước cho tôi uống.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Nương nương, người không sao là tốt rồi, nô tì lo cho người lắm..."

Tôi quay sang nhìn Thái Hậu, bà vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, không gay gắt như hôm nào:

"Rất may là cái thai không sao, bằng không thì ta sẽ không tha cho Thiệu Anh..." Thái Hậu nói với gương mặt lộ vẻ bức tức.

Tôi chỉ gật gật khẽ cười, chẳng biết nên nói gì với Thái Hậu.

Nghĩ đến Thiệu Anh, tôi lại cảm thấy ngực mình nhói lên một cảm giác khó hiểu, cũng không rõ hôm qua mình đã nói gì với hắn.

"Thái Hậu, thần lại làm phiền người đến tận đây rồi..."

"Không sao đâu, ta mừng vì ngươi vẫn còn sống, ta không truy cứu tội trạng của ngươi, ta biết con người đôi lúc cũng có lầm lỡ mà. Chỉ cần biết hối tâm là được."

"Cảm ơn thái hậu..."

Thái Hậu đứng dậy ra lệnh cho bọn nô tài trông chừng tôi cẩn thận, cũng ra lệnh cho tôi làm gì cũng phải cẩn thận, tránh động thai khí.

Từ nay tôi sẽ chỉ nằm một chỗ trên giường cho đến khi khỏe hẳn.

Sau đó Thái Hậu cũng trở về Phụng Thánh cung của Người.

Lúc này tôi mới quay sang nói với Ngừ Ngừ:

"Hoàng Thượng, hắn... à Người sao rồi? Biết ta vẫn bình an vô sự chứ?"

Ngừ Ngừ bật cười, mắt như lóng lánh nước:

"Nương nương, Người đã thế rồi mà vẫn nghĩ tới Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đối xử với người thật quá đáng, dù nương nương có sai đi nữa cũng phải nể đứa con trong bụng nương nương chứ..."

"Ngươi hiểu lầm rồi, ta không lo cho Hoàng Thượng đâu"

"Hoàng Thái Hậu biết tin, thì đã vội đến mắng cho Hoàng Thượng một trận..." Chợt Ngừ Ngừ bật cười vì thích thú

"Chỉ do Hoàng Thái Hậu cưng cháu thôi"

"Nhưng nô tì nghĩ cũng bốn năm phần Thái Hậu cảm mến nương nương"

Kể cũng là kỳ tích, máu chảy nhiều như vậy mà con tôi vẫn không sao, đúng là trời thương tôi.

Tôi sẽ không phụ lòng ông trời đã giúp tôi giữ lại đứa bé này, sẽ không làm điều xuẩn ngốc ấy lần nào nữa.

Bởi lần này trở về, tôi muốn "trả ơn" cho một người, mà "ơn" này, nhất định chị ta sẽ không bao giờ quên được.

"Tuấn Kiệt, anh ta làm sao rồi? Ngừ Ngừ... ngươi nói cho ta biết" Tôi sực nhớ đến anh ta, tôi đã bình an vô sự, còn anh ta đang chịu khổ, hướng hồ trong thời gian qua anh ta và gia đình anh ta đã bao bọc che chở cho tôi. Không có ân cũng phải có tình, không thể để anh ta vì tôi mà chịu đầy đọa được.

"Nô tì cũng không rõ thừa nương nương..."

"Không được, chắc chắn là còn ở trong địa lao..."

Tôi bật người dậy, chắc vì do động tác hơi mạnh nên bụng tôi hơi râm ran đau.

Tôi mím chặt môi bước dậy nhưng Ngừ Ngừ vội ngăn tôi lại, bắt ngờ từ phía ngoài Vân Vân tay bẻ một cái khay có đựng một chén thuốc, liền đặt xuống bàn lao đến chỗ tôi ngăn bước chân của tôi lại.

"Ta muốn đến chỗ Đổng tướng quân, chỉ tại ta nhất thời suy nghĩ không sáng suốt đã hại anh ta..."

"Nhưng thừa nương nương..."

Mặc kệ họ ngăn tôi, tôi vẫn bước đi từng bước, cố gắng không động mạnh.

Họ vẫn bầu vuu lấy tôi đến khi tôi sắp bước ra khỏi cửa Nguyệt Tú.

Bất ngờ tôi thần người ra một lúc, cơ thể tôi như muốn rã ra thành ngàn mảnh.

Thiệu Anh đang đứng trước mặt tôi, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị và chứa vài tia đáng sợ

"Nàng định đi đâu?"

"Ta... ta..." Tôi ấp úng, nếu nói đến gặp Tuấn Kiệt, hẳn sẽ nổi điên lên

mất.

"Đi tìm nhân tình của nàng trong ngục à?"

Không xong rồi, có khi nào hắn đang nổi khùng lên không? Đàn ông một khi đã ghen thì rất đáng sợ. Ghen ở đây không có nghĩa hoàn toàn là yêu đâu, thực tế là muốn độc chiếm.

"Người còn dám nói Tuấn Kiệt là nhân tình của ta, ta sẽ giết người đó... Đồ đáng ghét..." Tôi trừng mắt với hắn, thực ra chỉ dọa vui thôi, thực tế thì tôi không có gan lưu danh sử sách với tội trạng giết vua đâu.

Đột nhiên hắn trừng mắt với tôi, như muốn dùng ánh mắt tóm lấy tôi không bằng.

"Nàng vẫn chưa khỏe, không được đi, mau trở vào trong cho ta" Hắn ra lệnh.

"Nếu ta nói ta không vào trong, người làm gì ta hả? " Tôi cãi lại, trông thấy nét mặt hắn có phần tức tối. Chắc cũng do dạo này tôi... hành hạ tâm can của hắn quá.

"Ta..." Tôi chưa kịp nói hết câu, hắn liền bế tôi lên "Không, không! Thả ta ra đồ đáng ghét"

"Trước kia ta chỉ thấy bộ dạng ngoan ngoãn như mèo con của nàng, nay ta mới tường tận một con người mới của nàng, một con người không sợ trời không sợ đất, ngang nhiên bướng bỉnh không thua gì ta..."

Hồ như cơ thể tôi muốn bất động khi nghe những câu nói này, chân thôi gầy đập. Hệt như bị điểm trúng huyết.

Cớ sao lại nói vậy? Bằng giọng điệu như vậy? Không phải hắn là một tên hoàng đế ngang ngược bạo hành hôm qua sao? Vậy là thế nào? Hắn muốn gì?

Tôi sực tỉnh lại:

"Không, trước kia ta chỉ vì sợ người sẽ giết ta, hay sẽ ra tay tàn nhẫn với ta nếu ta không ngoan ngoãn, cho nên ta chỉ bắt đất dĩ... Ta..."

"Ta biết! Ta biết rõ nàng khi ấy chỉ giả vờ..."

Bại lộ rồi sao? Vậy mà tôi cứ nghĩ mình làm tốt lắm? Vậy ra hắn... hắn đã trêu tôi, thế mà tôi lại không hề hay biết. Đúng là đồ... lợi dụng.

"Từ nay, người đừng hòng... đụng được vào người ta..." Tôi hùng hồn tuyên bố, nhưng chỉ là do bản thân mình đang cố tạo ra hàng rào tự vệ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

"Nàng giỏi lắm, dám tuyên bố như vậy sao? "

Thật ra tôi đã được hấn bế nằm trên giường từ khi nào, nhưng tôi chẳng để ý lắm.

Tôi cố nhích ngồi dậy, lưng dựa vào gối đã được đặt phía sau.

"Được, ta cho nàng cơ hội cuối cùng, giải thích đi... Tại sao nàng lại muốn rời khỏi Long Thành? Nàng cảm thấy ta không cho nàng đủ vinh hoa phú quý, của cải sao? Nếu nàng muốn, ta sẽ sắc phong nàng làm Nguyên Phi..."

Thiệu Anh ngồi xuống giường bên cạnh tôi, hai tay chống ra phía sau lưng tôi, giam tôi vào giữa.

Tôi tròn mắt, bật cười khẩy, nếu làm Nguyên Phi dễ như vậy, thì hà tất phải kén chọn làm gì. Thân tôi chỉ xuất thân là một nữ nhi vô danh, không có gia đình, bạn bè, không thân thế. Làm gì có chuyện đơn giản như vậy?

"Ta muốn hỏi ngược lại ngươi, sao ngươi lại không giết ta? Không phải ta đang làm người rất rất tức giận sao?" Tôi hỏi ngược lại.

"Ta không muốn trả lời câu hỏi này..." Hấn quay mặt chỗ khác.

"Ngươi..." Tôi bực bội, hấn đúng là đồ lưu manh nhất mà tôi từng biết, dám trả lời kiểu đó được sao?

"Nàng nói đi, đừng lảng tránh câu hỏi của ta."

"Hôm nay ta không được khỏe, ta không muốn..." Tôi quay người đi nơi khác, nhưng đôi mắt của hấn cứ nhìn vào tôi. "Nhưng... dù sao cũng cảm ơn ngươi, tha mạng cho mẹ con ta..."

Hấn im lặng một lúc, sau đó chợt cảm thấy có một bàn tay sờ lên bụng mình, tôi hoảng hốt... Nhưng cơn hoảng hốt của tôi chỉ vừa nửa chừng:

"Ta xin lỗi vì có những lời nói không phải với nàng. Ta rất vui khi Thái y báo tin đứa trẻ trong bụng nàng vẫn khỏe mạnh..."

Tôi không tin được hấn có thể xin lỗi tôi, một con người đứng trên vạn người vậy mà cũng có lúc hạ mình xin lỗi một nữ nhân yếu đuối như tôi. Thật khiến tôi cảm động.

"Không... sao! Ta không trách ngươi, ta không để tâm..."

"Đừng vội vui mừng, ta vẫn còn nợ cũ chưa tính với nàng, lần sau sẽ đòi nàng trả..."

Ý hấn nói tôi nợ hấn lời giải thích.

"Nếu ngươi không yêu ta, hà tất truy cứu? Dù sao ta cũng đã ngoan ngoãn ở đây rồi..."

"Nàng dựa vào đâu mà nói câu đó?" Hấn ghé mặt sát vào mặt tôi.

Tôi vài phần run rẩy trước hành động này, tim tôi lại đập vang lên.

"Tránh... tránh ra..." Tôi cố đẩy hấn ra, nhưng hấn vẫn ngồi vững đó, không lay động được dù chỉ một chút.

Chợt hấn ôm lấy cổ tôi thật chặt, hôn mạnh lên môi tôi. Tôi cố sức đẩy ra nhưng càng đẩy hấn càng giữ mạnh tay.

Đồ háo sắc, giờ là ban ngày, chẳng lẽ hấn muốn...

Tôi không thể tin hấn có thể hôn tôi cuồng nhiệt đến mức đó, hôm trước vì cố chịu đau vì bị hấn bóp lấy cổ tay nên tôi đã cắn vào môi mình, kết quả môi tôi đã rách một mảng nhỏ bên trong.

Vậy mà hấn có thể hôn mạnh lên môi tôi như vậy, tôi cảm giác môi mình đau đau, hình như đầu lưỡi tôi cảm nhận được vị của máu. Tôi cố đẩy hấn nhưng hấn một mực không buông, vẫn lì lợm hôn tôi.

Sau một hồi giằng co, tôi thật sự chịu thua rồi, mặc cho hấn giằng xé đôi môi đáng thương của mình.

Rốt cục thấy tôi chịu ngoan ngoãn, hấn mới thôi hôn.

"Đồ háo sắc..." Tôi mím môi, đưa tay lên môi mình xem xem thật sự có máu hay không.

Nhưng khi cần phải đưa tay lên sờ, nhìn một bên khóe môi hấn có một vài vết nhỏ màu đỏ, rõ rồi. Máu của tôi.

Hấn bật cười:

"Đó là cảnh cáo của ta dành cho nàng, đừng bao giờ hỏi những câu linh tinh như vậy nữa, hiểu chứ...? Mau mau ngoan ngoãn tịnh dưỡng đi, phải sinh cho ta một hài nhi khỏe mạnh, nếu nàng dám kháng chỉ, ta sẽ không tha cho nàng đâu..."

Chợt hắn đứng dậy bỏ đi.

Cứ như một ngày không thể hôn tôi là hắn chết ngay tức thì hay sao vậy. Đó là cách thể hiện tình yêu hay là cách chọc ghẹo quái dị đây?

Thực sự hắn đang nghĩ gì vậy? Tôi không tin hắn có thể dễ dàng tha cho tôi như vậy.

Chẳng phải hôm qua hắn như điên tiết lên như heo bị thọc huyết hay sao? Hôm nay lại thay đổi hoàn toàn khác.

Vì đứa trẻ tôi đang mang trong người chăng? Nhưng hắn đã nói hắn có quyền... định đoạt nó sống hay chết.

"Người đâu..." Tôi gọi, cốt để gọi Ngử Ngử và Vân Vân vào hỏi chuyện.

Hai nhà đầu nghe gọi liền chạy vào chờ tôi sai bảo.

"Ta không hiểu, tại sao Hoàng Thượng lại..."

Hai người họ liền hiểu ra vấn đề tôi thắc mắc, Vân Vân liền trả lời ngay:

"Chúng nô tì cũng không rõ, vì chúng nô tì không dám nhiều chuyện về chuyện của Hoàng Thượng và nương nương, nhưng cũng có thể do Hoàng Thượng sợ Hoàng Thái Hậu tức giận rồi ảnh hưởng đến phụng thờ nên mới..."

"Ta không tin..." Tôi đáp lại ngay

"Cũng có thể Hoàng Thượng vẫn còn yêu nương nương, vả lại nương nương lại đang mang thai cho nên..."

Có lẽ hỏi hai nha đầu này vô ích rồi, bọn họ không biết chuyện gì đã xảy ra với Thiệu Anh.

Có khi nào, hắn đang mưu tính kế gì hay không? Không được rồi! Nếu vậy thì tôi phải cẩn thận.

Thấy tôi không hứng thú nghe Vân Vân nói, Ngử Ngử liền chen vào đổi chủ đề khác.

"Dạo này bọn nô tì nghe nói Hoàng Thượng hay sang Ngọc Cẩm cung của Huệ Phi, nương nương, người phải tìm cách giành lại Hoàng Thượng, nếu không thì..."

"Ta không quan tâm, hắn ở với ai là chuyện của hắn..."

Chuyện hắn sủng hạnh ai thì tôi hà tất quan tâm, dù gì cũng là phi tử như nhau, hắn chán tôi thì tìm gặp các vị "tỷ muội" khác là chuyện thường, nhưng mối "ân tình" của chị ta tôi sẽ trả đủ, đừng hòng tôi có thể quên.

"Nương nương, Người nghĩ đơn giản quá rồi..." Ngử Ngử lên tiếng.

Chợt câu nói này khiến tôi chú ý Ngử Ngử hơn, thật ra còn điều gì khác phức tạp hơn? Bọn nha đầu này lại biết được chuyện gì nữa đây.

"Huệ Phi không hiền lành như nương nương nghĩ đâu, do nương nương thân thiết với Huệ Phi nên chúng nô tì không dám xen vào tình cảm giữa hai người, nhưng thời gian nương nương mất tích, hồ như Huệ Phi chẳng mấy lo lắng hay buồn phiền cho nương nương, thậm chí còn quyến rũ Hoàng Thượng đêm đêm đến Ngọc Cẩm cung của cô ta..."

Tôi bất ngờ chau mày lại, giờ thì tôi hoàn toàn không nghĩ ngờ chút nào về con người thật của Huệ Phi nữa, quá rõ rồi.

Nếu bỏ mặc Huệ Phi ngày ngày bên cạnh Thiệu Anh, chẳng khác nào tiếp tay cho ả ngày một lần lượt mình, vả lại, tin tôi còn sống và cùng đứa con trong bụng khỏe mạnh và đang ở trong cung, chắc hẳn chị ta sẽ tìm cách hại con tôi, tôi không để cô ta có cơ hội lần tới được.

Nhưng trước hết, tôi nên làm gì. Tôi không có một người nào bên cạnh ủng hộ, động viên cả. Người duy nhất trong thế giới cổ đại này chịu lắng nghe tôi chỉ có Tuấn Kiệt, nhưng tôi làm sao cứu được anh ta ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Điều khiến Thiên Tuệ khó hiểu chính là cái thái độ xoay hẳn sang 180 độ của Thiệu Anh.

Điều gì đã khiến hắn từ một con dã thú đáng sợ trở thành một con hồ con như vậy?

Phải rồi, cái gì cũng có lý do, không tự dưng lại có.

Điều này phải đề cập đến chuyện trước lúc Thiệu Anh tự thân vào ngục... "tra khảo" Thiên Tuệ, hắn đã tìm đến vị "huynh đệ" chí cốt của mình, cũng là kẻ có... tư tình với ái thiếp của mình.

Khi bước vào, trước mặt hắn là Tuấn Kiệt hai tay đang bị trói trên một thanh sắt được vắt ngang đóng dính với một thanh sắt vắt dọc nằm giữa, nói tóm lại là như chữ thập.

Trên người bê bết máu do dùng nhục hình, cốt để hả giận cho Thiệu Anh, chứ không phải bắt anh ta khai tội như người ta thường nghĩ.

Hình như Tuấn Kiệt phải chịu những đòn tra tấn dã man cho nên đã ngất đi không còn biết trời trăng gì nữa.

Đột nhiên một xô nước hắt thẳng vào mặt anh ta, khiến anh ta khó chịu choàng tỉnh dậy.

Cố động cơ thể thoát ra nhưng vô ích. Khi thấy Thiệu Anh, anh ta mừng rỡ như gặp được thánh nhân, liền gọi:

"Hoàng Thượng..." Cứ nghĩ anh ta sẽ kêu gào thảm thiết minh oan cho mình nhưng mọi việc nằm xa tầm nhìn của Thiệu Anh "Cao Nương nương không có ý chộc tức Người, xin Người hãy buông tha cô ấy, do thần nhất thời hồ đồ..."

Chợt Thiệu Anh đi đến bóp mạnh vào xương hàm của Tuấn Kiệt nâng lên:

"Nói... Người chính là loại người như vậy sao? Trọng sắc khinh bạn?"

"Hoàng Thượng, hạ thần rõ biết xưa nay Người luôn xem thần là huynh đệ, vì thế thần luôn tận tâm tận lực phụng sự Nam Quốc, chưa bao giờ có ý nghĩ làm trái lệnh..."

"Vậy tại sao hôm nay người lại làm Trẫm thất vọng như vậy?"

"Hoàng Thượng, chỉ là do nương nương tuổi trẻ nông nổi, nhất thời buồn chán ở hậu cung, nên... nên đã... dùng mảnh vỡ bình hoa đe dọa thần phải đưa nương nương rời cung... Bất đắc dĩ thần phải tuân theo..."

"Cái gì? Nàng ấy uy hiếp người như vậy sao?" Chân mày Thiệu Anh liền chau lại, tiếp tục hỏi Tuấn Kiệt. "Tại... sao...?"

"Thần... thần không dám..." Nói đến đó, sắc mặt Tuấn Kiệt tối lại, liền đưa mắt sang nơi khác tránh ánh mắt của Thiệu Anh.

Thấy có mờ ám, Thiệu Anh liền bóp mạnh tay gần giọng bắt Tuấn Kiệt phải nói rõ.

"Mau nói... nếu không đừng trách Trẫm vô tình..."

"Chỉ cần Hoàng Thượng, không làm hại đến nương nương, thần sẽ nói. Thần hạ thần có thể nào cũng được, nhưng nương nương là nữ nhi yếu đuối, lại bụng mang dạ chửa. "

"Được, ta hứa... mau nói"

"Nương nương xem Hoàng Thượng như một con thú không có tính người, thật sự chỉ xem nương nương như trò tiêu khiển, lúc yêu thích thì cung chiều hết mực đến khi không còn thích thú nữa thì vứt bỏ..."

"Cái gì?" Sắc mặt của Thiệu Anh liền trắng bệch ra đó, hết như trúng gió cực độc "Trẫm... Trẫm... không nghĩ nàng ta lại nghĩ ta là loại đàn ông đó. Nhưng... ta có bao giờ bỏ mặc hay kiểu "vứt bỏ" nàng ấy đâu?"

"Thần nghĩ nương nương đang tính chuyện tương lai. Có khi nào nương nương... yêu Người không, thưa Hoàng Thượng?"

"Trẫm... trẫm..." Câu này chính Thiệu Anh còn không trả lời được, thì làm sao trả lời lại Tuấn Kiệt. Tay đang bóp cằm Tuấn Kiệt chợt nói lỏng rồi tuột dần.

"Hoàng Thượng, vậy người có... yêu nương nương?" Nếu không tại sao hắn lại bối rối như vậy, nếu chỉ là phụ thê theo kiểu duy trì quyền lực thì hà tất quan tâm yêu hay không yêu. Chỉ cần những vị... phi tần đó làm tốt nhiệm vụ thê tử và sinh cho hắn một đứa con để nối ngôi là đã làm tốt nhiệm vụ rồi.

Chợt hắn quay sang nhìn Tuấn Kiệt như hăm bị cắt hết vuốt, nhưng vẫn tỏ khí thế ngạo nhẽ.

"Người đừng suy đoán linh tinh nữa..." Thiệu Anh chỉ thẳng vào mặt Tuấn Kiệt cảnh báo. "Lần này trẫm tin người, không làm khó người nữa. Hy vọng người sẽ không làm Trẫm thất vọng. Mau cời trói cho Đấng tướng quân..."

Bọn lính tuân lệnh liền thả ngay Tuấn Kiệt ra, anh ta vội dập đầu đa tạ Thiệu Anh không ngót, miệng kén lên một nụ cười ẩn chứa vô số niềm vui mà chỉ có anh ta mới biết, cho đến khi Thiệu Anh ra khỏi ngục đi đến nơi giam Thiên Tuệ.

Cách đó không xa, tại Ngọc Cẩm Cung..

"Cái gì? Người nói là thật?" Huệ Phi đang nhàn nhã cầm tách trà lên nhâm nhi, bất ngờ khựng lại khi nghe một tiểu nô tài chạy vào xầm xì vào tai mình.

Hắn vội gật gật đầu khẳng định những gì mình nói là chính xác.

"Làm sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy? Nói rõ xem nào..." Chẳng thiết gì thưởng trà nữa, cô ta đặt tách trà xuống, gương mặt liền nhợt sắc.

Tên nô tài vội ra ngoài đóng cửa lại, trước khi đóng không quên ngó nghiêng bên đây, hóng qua bên kia xem có ai theo dõi hay để ý hay không, sau đó mới đóng cửa lại đi vào tiếp tục câu chuyện với Huệ Phi.

"Nô tài cũng không rõ, khoảng hơn nửa tháng trước là tin Cao Quý Nhân vì một lý do nào đó đã uất ức tự vẫn khi đang mang thai, nhưng đến tận hôm qua khi bất ngờ Tuấn Kiệt đại tướng quân cùng Cao Quý Nhân bị bắt giải về vì tội có tư tình với nhau và trốn khỏi Long Thành, Cao Quý Nhân chỉ lấy cớ quyền sinh đẻ Hoàng Thượng bỏ cuộc, nhưng ai ngờ Hoàng Thượng đã sớm thấu rõ mọi chuyện..."

"Cái gì? Con bé đó có tư tình với tên tướng quân họ Đổng đó?" Bỗng nhiên môi Huệ Phi cong lên một nụ cười xảo quyệt, một chuyện động trời khó tin đây.

"Dạ phải, chính nô tài còn bất ngờ nữa là... Vậy mà trước kia vẫn ngày đêm bên cạnh Hoàng Thượng, cứ ngỡ cô ta chỉ biết có mình Hoàng Thượng..."

"Vậy, mọi chuyện kết cục thế nào? Hai kẻ gian phu dâm phụ kia Hoàng Thượng xử lý thế nào?" Huệ Phi bị hút vào câu chuyện của tên nô tài, lòng mừng thầm và mong rằng Hoàng Thượng sẽ trừng phạt Thiên Tuệ, đẩy cô vào lãnh cung.

"Hoàng Thượng vô cùng tức giận, đưa Đổng tướng quân vào ngục dùng nhục hình, còn Cao Quý Nhân bị Hoàng Thượng đánh cho ngất xỉu..."

Tên nô tài kể với một giọng điệu hết sức có hồn, chứa đầy cảm xúc không khỏi khiến Huệ Phi vui điên lên đi được.

Bất chợt cô ta bật cười:

"Tốt lắm, Thiên Tuệ, cái này là chính mi tự rước họa vào thân, ta không cần phải ra tay nữa..." Nhưng chợt sắc mặt cô ta đanh lại khó chịu, nhớ đến một mối nguy "Còn... còn cái thai trong bụng cô ta?"

"Nô tài... nô tài không rõ..." Tên nô tài bắt đầu trả lời khó khăn, quên mất một điều quan trọng mà hắn đã bỏ lỡ.

Hắn rúm người lại vì sợ Huệ Phi sẽ điên lên quay sang cho hắn ăn tát nhưng nào ngờ cô ta ngồi lặng thinh, sắc mặt tối lại đến khó coi. Chỉ sợ Thiên Tuệ vẫn còn giữ cái thai trong bụng, từ đó sẽ là thứ giúp cô thoát được trọng tội, dù sao đó cũng là Long duệ.

Nhưng chợt cái nét khó chịu trên mặt cô ta nhạt dần, dù sao Thiên Tuệ cũng mang trọng tội, tội chết có thể miễn nhưng hắn sẽ không được sống những ngày bình yên như trước kia đâu.

Huệ Phi vẫn còn nuôi hy vọng Thiệu Anh sẽ thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Suốt mấy ngày nay tôi lo lắng sốt ruột cho Tuấn Kiệt nhưng thật khổ khi mà bọn họ (cung nữ hầu hạ tôi) không cho tôi bước ra khỏi Nguyệt Tú dù chỉ một bước.

Chỉ biết bất tôi nằm trên giường như bệnh nhân liệt nửa người, hơn nữa tôi sắp ú lên như heo rồi.

Họ còn lấy Thiệu Anh ra dọa tôi, đáng ghét!

Đừng tưởng tôi sợ hắn... Chỉ là tôi vừa ném trái... "con điên" của hắn nên cũng biết thân biết phận.

Có vẻ như đứa trẻ trong bụng tôi đã khỏe rồi, tôi cảm nhận như vậy.

"Nương nương, đã đến giờ uống thuốc rồi..."

Tiếng Ngừ Ngừ vang bên tai tôi, tôi như bị dọa cho ngơ người, bên cạnh là Vân Vân đang bê chén thuốc đã được đặt lên khay.

Tôi ghét ghét... ghét uống thứ đó, suốt những ngày qua vì đứa trẻ trong bụng tôi, tôi mới... cắn răng chịu uống. Thực sự tôi chịu hết nổi rồi.

"Ta khỏe rồi, không uống nữa..."

Kể từ hôm đó đến nay đã một tuần, Thiệu Anh cũng không đến đây nữa. Có lẽ đối với hắn, tôi đã hoàn toàn mất đi vị trí ban đầu của mình rồi.

Phải, chính tôi chuốc lấy. Nhưng thật sự tôi không thiết tha danh vọng, không hy vọng hắn sủng ái mình quá mức rồi đưa mình lên những vị trí cao hơn.

"Nhưng thừa nương nương, đây là lệnh của Hoàng Thượng, nếu Người không uống thì bọn nô tì sẽ chịu tội vì chăm sóc nương nương không chu đáo..."

"Có thể có cách khác không? Ta không chịu được khi ngửi thấy mùi của thứ thuốc ấy..." Tôi liền quay đầu đi nơi khác khi Vân Vân đang bung chén thuốc kinh khủng đó đến.

Tôi cảm nhận được thứ mùi nồng của nó đang xộc vào mũi tôi.

"Ta xin đấy, ta không uống nữa..."

"Nương nương..."

Vân Vân và Ngừ Ngừ cố ép tôi uống chén thuốc, Vân Vân đưa chén thuốc trước mặt tôi.

Tôi cố đưa tay ngăn chén thuốc đang... bốc mùi đó gần đến mình.

"Không...!" Vừa dứt lời, tôi lỡ ta đụng trúng chén thuốc...

Kết quả tất yếu cho hành động này chính là chén thuốc đã nằm dưới đất với nhiều mảnh vụn cùng với thứ nước màu đen đáng sợ đó.

Tôi sượng mặt kinh hãi, trước giờ tôi chưa bao giờ dám "đập" đồ cả. Tôi không biết phải làm sao, tôi không có ý.

"Ta xin lỗi... ta..."

Tôi cố xuống giường để giúp họ nhặt mảnh vụn để chuộc lại "tội lỗi" này, nhưng họ vội ngăn tôi lại.

"Nương nương, không sao đâu, để nô tì cho người sắt chén khác cho Người..."

"Hả..." Khẩu hình miệng tôi cứng đờ khi phát ra được âm tiết đó.

"Chuyện gì vậy?" Giọng nói một nam nhân quen thuộc vọng đến phía cửa, tôi nhất thời bị hút ngay theo giọng nói đó.

Hệt như một phản xạ tự nhiên.

Thiệu Anh đang bước từng bước đến chỗ tôi nằm, tôi vẫn còn đang thất thần không biết phải làm sao với mớ hỗn độn dưới đất.

"Mỹ nhân, bọn nô tài đã làm nàng giận sao?" Hắn nhướn mày như trêu tôi.

"Không, ta chỉ là vô tình thôi..."

Chợt hắn phát tay ra lệnh cho hai nha đầu lui ra.

Hai người bọn họ khụy người hành lễ rồi mau chóng lui ra, sau đó Thiệu Anh đến ngồi bên cạnh tôi.

"Dạo này ta bận quốc sự nên không đến thăm nàng được, nàng không giận ta chứ?"

Cớ gì phải giải thích với tôi cơ chứ? Hắn thấu được tâm can tôi bao nhiêu mà nói...

Quả thực mấy ngày nay tôi lại hy vọng không gặp hắn vẫn tốt hơn, nhưng lại cảm thấy có thứ gì đó trống trải vô cùng, thật kỳ lạ.

"Ta nào giận Hoàng Thượng, e rằng không chỉ vì bận quốc sự! Cũng có khi có một vị mỹ nhân nào đó hằng đêm vẫn đợi Người sủng hạnh kia kia..."
Chẳng hiểu nổi tại sao tôi lại thốt lên được câu này.

Đến khi nghĩ lại, tôi thấy mình thật hồ đồ, hết như đang đưa mình vào bẫy vậy.

Lúc này tôi mới nhướn nhướn mắt nhìn hắn, thật ra từ khi hắn bước vào tôi chưa hề nhìn thẳng vào mắt hắn quá hai giây!

Bất ngờ thấy hắn nhìn mình một cách khó hiểu, nhìn thấu gì ở tôi rồi?

"Nàng... đang ghen?"

Tôi nhướn mày mím môi, hắn lại nói linh tinh.

"Ghen?" Tôi bật cười cười khẩy "Hoàng Thượng, Người cái gì cũng có thể nói được..."

"Ta đã nói, khi có hai ta, nàng hãy gọi ta là Thiệu Anh cơ mà"

Hắn lại bắt lỗi tôi, đồ lưu manh xảo trá, tôi muốn ngắt hắn một cái thật mạnh nhưng lại thôi.

"Ta... ta không thích!" Tôi quay đầu nơi khác

"Vậy tại sao lúc trước nàng có thể gọi được?"

"Cái đó... là lúc trước, bây giờ khác..."

Tôi vội nằm nhích sang bên kia một chút, nên cách xa hắn một chút cũng tốt, mắc công hắn lại dờ chừng sàm sỡ tôi thì khổ.

Có vẻ như đoán trước được hành động này nên hắn cũng không phản công lại, tôi cũng mặc hắn luôn.

"Hôm đó... nàng nói... nàng đã yêu lắm người? Ám chỉ ta sao?" Chợt hắn nhìn tôi không chớp mắt cùng một nụ cười vô cùng xảo quyết.

Tôi nhất thời không nhớ khi đó tôi đã kích động quá nên đã nói linh tinh những gì, nhưng tôi thật ra không muốn nhắc đến. Đột nhiên hôm nay hắn lại nhắc đến, tôi thật đau đầu.

"Ta không nhớ" Tôi trả lời, thực chất là không nhớ thật mà. Khi kích động, tôi hay phát biểu linh tinh và không hề nhớ những gì mình nói ngay sau đó, trừ phi có ai đó nhắc lại, nhưng phải ở thời gian gần. Đẳng này cũng đã khoảng hơn một tuần rồi còn gì.

"Được! Xem như nàng không nhớ, ta không ép! Nhưng ta nhớ!"

"Xem như?" Tôi thăm nói "Nghĩ tôi là cái gì mà xem như? Đồ hồng não..."

Chợt hắn đứng dậy khiến tôi bất ngờ, chưa kịp hỏi "sao vậy" thì hắn đột nhiên gọi:

"Người đâu..." Ra hiệu cho Tiểu Khải chạy vào, trên tay cầm một cuộn vải hình trụ màu vàng.

"Cao Thiên Tuệ tiếp chỉ..." Tiếng gọi lạnh lạnh của Tiểu Khải

"Được rồi được rồi, bỏ qua công đoạn này đi..." Thiệu Anh nói "Cao Quý Nhân đang mang thai, ta miễn hành lễ. Nàng cứ yên đó..."

Tôi tự hỏi, hắn ban thánh chỉ gì cho tôi vậy? Khó hiểu, thật khó hiểu.

Có khi nào nghĩ lại, ban cho tôi căn nhà nhỏ ở ngoại thành rồi cho tôi dọn ra đó không? Thế cũng tốt đấy chứ.

"Phụng Thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết. Nay trăm sắc phong Cao Quý Nhân thành Thần Phi, hy vọng sẽ cùng các vị phi tần khác cùng sống hòa thuận với nhau...v.v..."

Tôi sững mắt, đờ người ra "Thần Phi"? Giỡn sao? Còn nhỉnh một chút nữa là lên đến Nguyên Phi rồi, đến Huệ Phi cũng nể tôi nửa phần.

"Khâm thủ....." Đoạn cuối giọng Tiểu Khải vang vọng khắp hoàng cung.

Tôi vẫn đờ mắt ra, chuyện gì đây? Tôi nghĩ hắn đùa chứ! Đường đột lại sắc phong lên tận "Thần Phi", thuộc hạng nhị giai phi, cũng không vừa.

"Này..." Thiệu Anh khẽ gọi tôi. Tôi sực quay sang nhìn hắn "Mau tiếp chỉ, nhanh lên..." Hắn nhướn nhướn mày theo hướng Tiểu Khải.

"À, Thần thiếp tiếp chỉ!" Tiểu Khải trịnh trọng bước đến đưa thánh chỉ cho tôi bằng hai tay, đương nhiên, tôi hai tay cung kính cầm thánh chỉ và không quên "Tạ chủ Long ân..."

Sau đó Thiệu Anh ra lệnh Tiểu Khải lui ra.

"Thiệu Anh?" Tôi gọi "Thật ra là sao?"

"Dù sao nàng cũng là mẫu thân của con ta, ta không thể để nàng mang chức danh con con này được. Thật ra ta muốn phong nàng làm Nguyên Phi kia, nhưng Hoàng Thái Hậu một mực phản đối, đợi khi nào nàng sinh xong, ta sẽ ban chỉ phong nàng làm Nguyên Phi, khi qua đời, nàng sẽ được sắc phong Hoàng Hậu của Nam Quốc"

Phải rồi! Nam Quốc có một luật lệ kỳ lạ chính là người thê tử ở vị trí cao nhất của Hoàng đế khi sinh thời chính là Nguyên Phi Hoàng Triều Nam Quốc, đến khi vị Nguyên Phi đó qua đời mới được sắc phong Hoàng Hậu Nam Quốc.

Đó là điều đặc biệt khác với các nước bạn, Hoàng Hậu của họ còn sống sờ sờ thì Hoàng Hậu của Nam Quốc chỉ được sắc phong khi đã qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

"Ta cứ nghĩ... Người chỉ nói đùa..." Nét mặt tôi chùng xuống, không ngờ được rằng hần lại phong tôi thành Thần Phi, dù biết lý do chính đáng là vì tôi đang mang thai con của hần. Liệu tôi có nên tin hần hay không?

"Giờ ta có thể gọi nàng là ái phi của ta rồi, sẽ không còn ai dám xem thường nàng như trước kia nữa..." Thiệu Anh đi đến ngồi bên cạnh tôi, chợt chụp lấy tay tôi nắm chặt.

"Xem thường? Ai xem thường ta?" Tôi đưa mắt lên nhìn hần, rồi nhướn mày.

"Nàng đừng hòng giấu được ta, ta biết khi ta vắng mặt thì Thục Phi lại đến gây sự với nàng.." Hần ghé mặt sát vào tôi, cứ như bắt tôi phải thừa nhận hần hoàn toàn đúng.

Không cần phải hỏi, chắc chắn do hai nha đầu lạnh chanh kia lại nói linh tinh với hần rồi.

Tôi nhất thời không biết phải nói gì, thôi thì im lặng, hần biết thì có ích lợi gì cho tôi? Hần sẽ bên cạnh tôi để trông chừng à Thục Phi kia đến gây sự với tôi sao?

Tôi chợt thở dài xoay đầu sang chỗ khác.

"Ta mệt rồi, người mau về đi..." tôi cố nhắm sâu mắt, trong đầu cảm thấy vô cùng mệt mỏi và chỉ muốn ngủ, chắc do cơ thể tôi có chút thay đổi nên mới như vậy.

"Ta không cho phép nàng xưng hô kiểu đó với ta nữa, ta đường đường là Vua một nước mà lại để Phi tử của mình xưng hô như vậy, bá quan sẽ cười nhạo ta đấy..."

Tôi mở mắt ra bĩu môi với hần, quả thực tôi hơi ngóng cuồng khi dám xưng hô như vậy.

Nhưng điều làm tôi bàng hoàng nhất chính là Thiệu Anh của hôm đó và hôm nay, không giống nhau.

Có khi nào hiện giờ hần đang giả vờ không? Ngoài mặt thì ngon ngọt với tôi, bên trong lại âm thầm dõi theo tôi, nghi ngờ tôi là hạn phụ nữ không đứng đắn.

Thôi được rồi, tôi sẽ nhượng bộ hần, nhưng chỉ vừa thôi, sẽ không để hần được nước lấn tới ăn hiếp được tôi đâu.

"Được, ta không muốn đoi co với người những vấn đề nhỏ nhặt thế này, xem như giữ thể diện cho người..."

"Được. Gọi Thiệu Anh xưng thiếp xem nào..." Hần nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ nghiêm nghị.

"Dạ, Thiệu Anh! Thiếp nhớ chàng... Được chưa?" Nếu là lúc trước tôi sẽ chòng ghẹo hần vài câu như vậy, nhưng kể từ hôm đó, tôi chỉ biết sống bằng con người thật của mình. Chẳng thiết giả tạo nữa.

"Thật không?" Hần chợt ôm lấy cổ tôi hôn một phát lên má, khiến gai ốc bắt đầu nổi lên, thậm chí tóc tôi muốn dựng đứng cả lên. Thật kinh khủng.

"Ta có việc, tối nay ta sẽ ghé Nguyệt Tú cung của nàng để cùng nàng... hàn thuyên"

Chưa để tôi trả lời, hần đã đứng phắt dậy đi mất, hành động vô cùng nhanh gọn, giống như hần sợ tôi sẽ từ chối hay phản kháng lại.

Tôi cảm môi khó chịu nhìn dáng người hần khuất dần sau cánh cửa.

Đúng là người quen không hẹn lại đến, Thiệu Anh vừa bước ra tức thời chưa được bao lâu. Lập tức vị tỷ muội lâu ngày không gặp của tôi đã tự thân đến, Huệ Phi.

Lần này tôi nên "tiếp đãi" chị ta bằng giọng điệu nào đây?

Huệ Phi ngồi trên bàn nhìn tôi dăm dăm, miệng luôn mỉm cười, còn Vân Vân và Ngữ Ngữ phụ trách pha trà cho hai... chúng tôi.

Huệ Phi và tôi ngồi "đấu mắt" với nhau cũng khoảng ba mươi phút rồi, tới bao giờ đây?

"Tỷ khoẻ chứ?" Tôi mở miệng nói với chị ta

"À, khoẻ! Muội sao rồi? Nghe nói muội mang thai"

Kể cũng lạ, khi tôi bị động thai nằm trên giường thì chị ta không đến, đến khi tôi khoẻ mạnh thì chị ta mới mò đến, không hiểu chị ta đang sắp đặt mưu kế gì với tôi đây.

Hắn Thực Phi cũng sẽ khó chịu tương tự như chị ta, tôi đoán vậy.

"Dạ phải, nhờ phúc phần của Hoàng thượng, mẹ con muội vẫn bình an..." Tôi định xoa xoa bụng mình khoe với ả nhưng thôi, làm vậy càng trêu tức ả thêm. Tôi nào dám lấy tính mạng của hai mẹ con tôi ra đùa như vậy, đúng là ngồi chung bàn với hổ mà.

"Vậy tốt rồi, hy vọng muội sẽ sinh cho hoàng thất một vị thái tử khôi ngô tuấn tú, tốt nhất phải giống Hoàng Thượng..."

Nực cười, không giống Thiệu Anh chẳng lẽ giống cô ta?

Tôi bật cười khẩy nhưng cổ không lộ rõ thần sắc.

"Cảm ơn tỷ, muội cũng... hy vọng... tỷ sẽ mau chóng có tin vui" Tôi lại nghĩ đến Tuyết Ngân, đến Lệ Phi quá cố thì không kìm được cơn giận, buộc miệng ra để trút giận.

Có lẽ phản ứng này của tôi khiến sắc mặt chị ta trở nên khó coi trông thấy, nghe nói khi không có tôi, Thiệu Anh hằng đêm lại đến Ngọc Cẩm cung của chị ta, vậy mà đến nay vẫn chưa có "tin vui" gì.

Tôi chẳng thiết nghĩ tốt về chị ta nữa, cũng không khoan nhượng hay khoan dung gì cả.

Điều tất yếu là tôi phải lấy lại công bằng cho những oan hồn bị chị ta sát hại, có thể người bị hại vẫn còn nhiều nữa mà tôi không biết. Tôi sẽ không gọi Huệ Phi bằng cái ngôi "chị ta" nữa, sẽ chính thức gọi là... "cô ta" thì có vẻ hợp tình hợp lý với tôi hơn.

Chợt Huệ Phi vội thay đổi thần sắc, mặt liền tươi như hoa đưa tay vẫy vẫy ngoài cửa ra hiệu gì đó.

Chợt một cung nữ chạy vào cùng với một sắp thuốc trên tay, tôi tròn mắt kinh ngạc!

Cô ta... lộng hành đến thế ư? Dám đưa "thuốc" đến tận tay tôi.

"Đây... đây là?" Tôi hơi bối rối nên không để nói tròn câu.

"À, vì nghe tin muội mang thai nên ta cho người tìm suốt mấy ngày mấy đêm ở ngoài Long Thành về để có những vị thuốc quý này để tẩm bổ cho muội..."

Cô ta có nói quá không? Mấy ngày mấy đêm?

Thấy nét mặt tôi có vẻ như không tin tưởng cô ta, cô ta liền phán thêm:

"Nếu muội không tin, có thể tìm một vị Thái Y giỏi trong cung xem thử, ta nói không sai..."

"Được được, muội tin mà..." Tôi mỉm cười lại, ra hiệu cho Ngừ Ngừ đứng cạnh cầm giúp bỏ thuốc đó.

Thực tế tôi không có ý định uống loại thuốc gớm ghiết này. Dù có uống nhiều đến mức nào thì tôi vẫn không quen được.

Nghĩ đến thì tôi lại muốn nôn ra thôi.

"Muội không sao chứ?" Chị ta chau mày lo lắng khi thấy tôi muốn nôn khi nghĩ đến thuốc sát, tay tôi vẫn giữ yên trên ngực.

"Không... không sao, chỉ là do mang thai cho nên..." Tôi lại cảm giác muốn nôn thứ gì đó ra khỏi dạ dày nhưng không thể, dạ dày cứ co thắt bên trong thật khó chịu.

"Được rồi, muội cứ nghỉ ngơi đi... ta về Ngọc Cẩm, khi rồi ta sẽ sang thăm muội..." Cô ta đi đến cầm tay tôi lên đầy tình cảm rồi xoay lưng về phía tôi bước ra khỏi cửa cùng đám nô tì của cô ta.

"Nương nương, Người không sao chứ?" Vân Vân lo lắng nhìn tôi.

"Không sao... Ta ổn..." Tôi vuốt vuốt ngực, hai nha đầu này cẩn thận dìu tôi lên giường nghỉ. "Mau cho gọi thái y giỏi nhất hoàng cung đến, đưa họ thứ đó xem xem trong đó có những gì..."

Chợt bọn họ nhìn tôi kinh ngạc lẫn bàng hoàng:

"Người định làm vậy thật sao?"

"Đúng vậy!" Tất cả cũng vì bảo toàn tính mạng cho con tôi, không gì là tôi không thể làm.

"Cũng phải, như vậy cũng tốt, Huệ Phi đôi lúc là người như thế nào chúng ta không thể biết được, cẩn thận vẫn hơn..." Vân Vân đặt tay lên vai Ngừ Ngừ.

Tôi gật gù đồng ý với Vân Vân.

Có lẽ như Huệ Phi vẫn chưa hề biết tin tôi được sắc phong trở thành Thần Phi, hẳn chị ta sẽ rất tức giận, sắc mặt sẽ vô cùng méo mó.

"Nương nương, nô tì có tin vui cho nương nương, đến giờ nô tì mới nhớ ra, nương nương đừng trách tội..."

Ngừ Ngừ nói với tôi với ánh mắt long lanh

"Nói mau..."

"Đặng tướng quân vẫn khoẻ mạnh, Hoàng Thượng đã thả huynh ấy ra từ lâu rồi nhưng vì lý do gì đó Hoàng Thượng vẫn chưa nói với nương nương!"

"Thật... không?" Tôi không tin được, tại sao hẳn lại dễ dàng buông tha Tuấn Kiệt như vậy chứ?

Tôi càng lúc càng khó hiểu, hẳn đang nghĩ gì? Hay do Tuấn Kiệt đã nói gì đó với hẳn?

Tôi phải tìm gặp Tuấn Kiệt hỏi rõ, bằng không tôi sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, ngày ngày lo sợ Thiệu Anh sẽ dõ chứng hành hạ tôi nữa.

Dù sao, tôi vẫn hy vọng. Hôm đó vì quá tức giận nên Thiệu Anh với như vậy, thực tế con người hẳn ta không tàn bạo như tôi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

"Bẩm nương nương, Thái Y nói than thuốc này đều là thành phần của nhiều vị thuốc quý, ngoài ra không có gì khác..." Giọng nói của Ngừ Ngừ làm tôi thần thờ.

Cô ta chưa "hành động" sao? Hay cô ta đang cố tạo niềm tin cho tôi, rồi sau đó thừa cơ hội tôi không đề ý rồi ra tay?

Tôi đã nôn nóng suốt buổi chiều nay chỉ muốn có kết quả cho những than thuốc mà Huệ Phi... tặng tôi.

"Ông ta đã xem kỹ chưa?" Tôi cố gắng hỏi lại Ngừ Ngừ.

Đáp lại, Ngừ Ngừ gật đầu với thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Tôi liền chau mày lại, cắn môi. Trên đời này không có gì gọi là quà cho không cả, tất yếu sẽ có lý do, nói thẳng ra là mưu đồ.

"Được rồi, mau bỏ hết đi..." Tôi phát tay ra lệnh cho Ngừ Ngừ

"Nhưng nương nương, Thái Y đã xem và không có gì nguy hại nữa, sao lại bỏ đi? Đây toàn là những vị thuốc quý khó tìm lắm thưa nương nương..."

"Ta không quen uống loại thuốc sắc, tốt nhất nói Thái Y nên nghiên cứu ra loại thuốc viên cho ta uống thì may ra còn được..."

Có lẽ thấy giọng điệu khó chịu của tôi pha lẫn cương quyết, Ngừ Ngừ đành tuân lệnh.

Dù cho Huệ Phi không tẩm độc trong đó, nhưng tôi không dám tin hẳn hoàn toàn và cô ta được, thả "phòng bệnh còn hơn trị bệnh".

Nhìn ra ngoài, tôi thấy trời đã sụp tối, dù sao tôi cũng vừa ăn xong bữa tối, nên có lẽ tôi nên ngủ sớm thì hơn. Cuộc sống trong cung thật nhàm chán, suốt ngày chỉ quanh quẩn trong Nguyệt Tú, tôi cũng không thể rời khỏi khi chưa có sự đồng ý của Thiệu Anh.

Ngày mai dù có chết tôi cũng phải rời khỏi Nguyệt Tú đi dạo xung quanh để hít thở khí trời, như vậy, dù có nhắm mắt chết dưới bầu trời xanh tôi cũng cam.

Nghĩ đến đó tôi đã đắp chăn kín người, mắt nhắm lại...

Đột nhiên tôi nhớ ra rằng ban sáng, hẳn nói tối nay sẽ... đến đây.

Chết tiệt! Nghĩ đến đó, tôi chẳng thiết ngủ nữa! Thôi mặc, cứ giả vờ ngủ là được.

Vừa lúc đó, giọng nói lạnh lạnh của tên thái giám bên ngoài vọng vào:

"Hoàng Thượng Giá Lâm..."

Tôi lại bắt đầu cảm thấy gai ốc đang nổi khắp người của mình, nhắm mắt lại, cố gắng...

"Bẩm Hoàng Thượng..." Tiếng của Vân Vân và Ngừ Ngừ phía ngoài, tôi đang mường tượng đến cảnh hai nha đầu đang cố ngăn Thiệu Anh vào trong để tôi nghỉ ngơi.

"Chuyện gì?" Giọng Thiệu Anh

"Thần Phi nương nương vừa ngủ, cho nên..."

Kế tiếp tôi nghe tiếng cửa mở soạt ra:

"Hoàng Thượng..." Tiếng bước chân có vẻ gấp gáp, như là Thiệu Anh đang cố vào trong mặc cho hai cung nữ hầu cận tôi ngăn lại.

Tôi cắn môi bực dọc! Đồ chết tiệt, đã nói vậy rồi còn xông vào cho được...

"Mau ra ngoài hết..." Thiệu Anh ra lệnh, trong chất giọng có chút giận dữ.

Đột nhiên mọi tiếng động từ lớn đến nhỏ đều im bật lại

Tôi lại nghĩ đến hình ảnh hai nha đầu sợ sệt cúi đầu rồi lui ra ngoài và đóng cửa lại, y như vậy. Tiếng cửa đóng lại...

Trời ơi! Hắn làm sao vậy? Âm đầu rồi sao? Cao hắn không đến tìm Thục Phi yêu kiều của hắn hoặc đến Ngọc Cẩm cung để gặp Huệ Phi xinh đẹp của hắn, sao lại nhất thiết phải đến đây cho kỳ được chứ?

Cảm nhận được bước chân đó đang tiến đến, tôi thả lỏng người giả vờ như ngủ thật.

Nhưng bất chợt có một bàn tay chạm lên má tôi...

Tôi đang suy tưởng đến hắn sẽ bóp cằm tôi lắc lắc và bảo:"Đừng tưởng ta không biết nàng đang giả vờ..."

Có khi nào hắn phát hiện ra tôi đang giả vờ ngủ không?

Nhưng không, hắn khẽ nâng cằm tôi lên, hắn định làm gì... chẳng lẽ...

Hơi thở tôi bị ngưng đọng lại nửa chừng, cố ép tim mình lại vì nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực của tôi mất rồi.

Tôi cảm nhận hơi thở nóng nóng của hắn gần mình hơn, có thứ... gì đó âm ẩm chạm vào môi tôi.

Không thể chịu nổi nữa, tôi mở mắt ra...

Hắn đang hôn tôi...

Chết tiệt, tôi đẩy Thiệu Anh ra...

"Biết ngay là nàng vờ ngủ mà..." Hắn không những không tức giận mà còn vui vẻ đáp lại hành động của tôi bằng một nụ cười.

"Thiếp... thiếp vừa bị... chàng đánh thức thôi..."

"Vậy sao?" Cách nói chuyện của hắn cứ hệt như hắn biết tôi nói dối.

Lúc này tôi mới ngời dậy mắt đối mắt với hắn, gương mặt tôi tỏ vẻ khó chịu:

"Sao chàng không đến Ngọc Cẩm cung tìm Huệ Phi, sao lại đến đây? Hoặc tìm đến chỗ của Thục Phi cũng được..."

Thật ngạc nhiên khi Thiệu Anh không nói gì lại với tôi, đôi mày của hắn chau lại khó chịu, rồi chợt thờ ơ ra một cái:

"Có lẽ đối với nàng, ta cũng không khác gì trước kia cho lắm"

Tôi mới định thần nhớ lại nội dung câu nói vừa thốt ra, thực ra tôi không có ý ám chỉ hắn là một kẻ ham thích...vui vẻ bên tôi, chỉ là tôi... Tôi cũng không rõ, chắc cũng do tôi khó hiểu sao hắn lại trở về bên tôi dễ dàng như vậy, chẳng phải Huệ Phi đang được hắn sủng ái sao?

"Không! Thiếp không có ý gì đâu, chàng đừng hiểu lầm..."

"Được rồi, ta hiểu..."

Không biết phải nói gì thêm, tôi im lặng, đầu hơi cúi xuống, cả hai chúng tôi chìm trong im lặng ít phút:

"Chỉ là ta nhớ nàng, nên muốn đến thăm nàng... muốn ngủ cùng nàng vậy thôi..."

Tôi bất ngờ ngược mặt lên nhìn hắn, ánh mắt ấy đã cúp mí xuống tự bao giờ, nhưng rồi vội đưa lên nhìn tôi, Thiệu Anh đưa tay vuốt tóc tôi:

"Khi nào nàng sinh con xong, ta hứa sẽ đưa nàng ra ngoài dạo chơi bao lâu tùy nàng thích..."

Tôi không thể thốt nên lời, là Thiệu Anh tôi thường biết đang đứng trước mặt tôi đấy ư?

Nỗi vui mừng của tôi như muốn tuông trào thành hàng mớ cảm xúc hỗn độn, muốn bộc lộ ra hết nhưng rốt cuộc chỉ hóa thành hàng nước long lanh trong khóe mắt tôi.

Tôi khẽ chớp chớp mắt mỉm cười rồi gạt đầu.

Thiệu Anh vội ôm tôi vào lòng, lúc này tôi lại có một cảm xúc thật đặc biệt, không thể giải thích được vì sao tôi lại có thứ cảm xúc kỳ lạ này, chỉ muốn thời gian ngưng lại mãi mãi, để tôi giữ mãi thứ cảm xúc này trong tim.

Bất ngờ một tên nô tài ở ngoài chạy xông vào bật tung cánh cửa khiến tôi và Thiệu Anh giật mình:

"Chuyện gì?" Thiệu Anh nói với giọng tức giận

Tên nô tài quì mọp xuống, hồ như có chuyện hệ trọng

"Huệ Phi nương nương..."

"Huệ Phi làm sao?" Thiệu Anh chau mày lại

"Huệ Phi nương nương không được khỏe nên đã ngắt xiêu ở Ngọc Cầm cung..."

"Thế thì sao? Gọi Thái Y cho nàng ta, sao lại bảo Trầm đến? Trầm có phải Thái Y đâu?" Thiệu Anh buông ra một câu nói vô cùng lạnh lùng, có thể thấy rõ Thiệu Anh hồ như phớt lờ hoàn toàn Huệ Phi.

"Thiệu Anh, dù sao cũng là thể tử của chàng, chàng nên đến đó thăm... tý ấy..." Tôi nói

"Bẩm...Hoàng Thượng..." Tên nô tài hơi ấp úng

"Sao?" Thiệu Anh đáp

"Huệ Phi nương nương đang mang long thai... và thai đã gần một tháng..."

Câu nói xẹt ngang qua trái tim tôi, đi thẳng vào tâm thức tôi một cách rõ ràng đến xót xa.

Cớ sao chứ? Sao tôi lại đau lòng chứ? Huệ Phi cũng là phi tần của Thiệu Anh, cô ta có thai thì có sao? Tôi phải vui lên chứ, vì ít ra Hoàng thất đã có thêm người nối dõi rồi...

Nhưng sao tôi không thể vui được, cổ họng tôi như hện lại từng hồi, hơi thở khó nhọc... Thân nhiệt tôi hạ dần nhanh chóng...

Không sao đâu, không sao! Tôi lo sợ gì chứ? Sợ mất đi chức Nguyên Phi sao? Tôi vốn không ham địa vị cơ mà, hay vì người đàn ông trước mặt tôi? Tôi sợ mất hắn sao? Vô lý.

"Sao tay nàng lạnh vậy Thiên Tuệ?" Câu nói của Thiệu Anh kéo tôi trở về thực tại, nhìn gương mặt hắn lo lắng nhìn tôi.

"Không sao, chàng sang đó thăm hỏi tý tý đi, thiệp ỏn mà..."

"Ta gọi Ngự y cho nàng..."

"Không sao mà, thiệp khỏe, chỉ cần nghỉ ngơi một lát thôi."

Thấy tôi cứ thúc giục sang Ngọc Cầm, Thiệu Anh đành để tôi lại cho hai nha đầu Vân Vân và Ngừ Ngừ chăm sóc, tôi lặng người nhìn bóng Thiệu Anh khuất dần sau cánh cửa và theo sau là tên nô tài báo tin.

Đây là chiêu trò mới của Huệ Phi sao? Hay đó là sự thật, sao lại đến vào ngay lúc này?

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Kể từ hôm đó, Thiệu Anh không đến thăm tôi.

Chuyện gì đã xảy ra?

Có lẽ đó là sự thật, Huệ Phi đã mang thai... Chắc bây giờ cô ta đang rất hạnh phúc.

Tôi cũng đang mang thai mà, nhưng tại sao Thiệu Anh không đến thăm tôi?

"Nương nương, nô tì nghe nói bọn Thái Y bên đó nói thai của Huệ Phi rất yếu nên cần chăm sóc nhiều và hạn chế đi lại..." Vân Vân vừa xoa bóp vai cho tôi vừa nói.

Chắc Thiệu Anh cũng lo lắng lắm, tôi không muốn Thiệu Anh phải lo thêm cho tôi, dù sao mẹ con tôi vẫn ổn mà...

Bắt chợt bụng dưới của tôi nhói nhói, tôi cắn chặt môi nén đau, lấy tay ôm bụng...

"Nương nương..." tiếng Vân Vân hoảng hốt, bên ngoài Ngừ Ngừ đang bê khay đựng chén thuốc vào đến, vội đặt xuống bàn rồi lao đến đỡ tôi.

"Người làm sao vậy?"

"Ta không biết, đột nhiên ta hơi đau bụng... Chắc không sao, ta muốn nghỉ ngơi..."

Họ vội dìu tôi vào giường nghỉ ngơi, sau đó thì cơn đau cũng qua nhanh, tôi sợ, vô cùng sợ, sợ sẽ mất con nhưng tôi lại không muốn kinh động... thánh giá.

"Đề nô tì gọi Thái Y cho Người..." Ngừ Ngừ hấp tấp định chạy đi

"Ngừ Ngừ..." Nghe tôi gọi, nha đầu vội quay lại đợi tôi nói... "Nhớ đừng để Thái Hậu và Hoàng Thượng biết..."

"Dạ, nô tì rõ rồi..." Dứt lời thì cũng là lúc dáng người Ngừ Ngừ khuất dạng, chỉ còn lại Vân Vân đang ngồi bên cạnh túc trực chăm sóc cho tôi.

Tôi thấy mình chẳng khác nào một đứa trẻ, chẳng biết làm gì, cứ phụ thuộc vào người khác. Thật chẳng ra làm sao...

Chợt bên ngoài đi vào là dáng người của một người phụ nữ đang tiến vào:

"Hoàng Thái Hậu giá lâm..."

Tôi tròn mắt kinh ngạc, sao lão bà bà này lại hay tin mà đến được nhanh như vậy? Tôi định đứng dậy hành lễ nhưng Thái Hậu vội ngăn lại:

"Miễn lễ... miễn lễ... Con đừng tưởng ta không biết, sao con lại muốn giấu ta và Hoàng Thượng như vậy? Con có biết nếu nhờ xảy ra chuyện gì thì sẽ thế nào?" Thái Hậu chau mày nhìn tôi, liền đi đến ngồi cạnh tôi, áp bàn tay ấm áp của bà vào tay tôi.

"Con xin lỗi, con không muốn mọi người lo lắng..."

"Được rồi, biết thì cũng đã biết rồi, lo thì cũng đang lo đây..." Bà nói với tôi với chất giọng nửa đùa nửa thật.

"Mau cho gọi ngự y đến đây nhanh..."

"Thái Hậu, Người không đến thăm Huệ Phi ư?"

"Ta đến rồi, cô ta vẫn tốt, e là đang nũng nịu với Hoàng Thượng..."

Chắc cũng có thể Huệ Phi thừa cơ hội này níu Thiệu Anh lại bên cạnh, thực ra Thiệu Anh chỉ quý đứa con trong bụng cô ta, thực chất không thích cô ta, đó chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi.

Khi ngự y bắt mạch cho tôi thì bảo rằng thai vẫn khỏe, đã được hơn hai tháng tuổi và đang phát triển tốt, chỉ là do tôi hơi kích động nên động đến thai nhi.

Tâm lý của người mẹ cũng góp phần không nhỏ đến sự phát triển của thai nhi, tránh phiền muộn nhiều, sẽ không tốt. Tôi sẽ ghi nhớ câu dặn dò này.

Đã một tuần trôi qua trong buồn chán, Thiệu Anh không đến gặp tôi lấy một lần kể từ hôm đó.

Tôi cũng không buồn nghĩ xem là do Thiệu Anh hay do Huệ Phi cố tình giữ hẩn lại, tôi không quan tâm, mặc kệ...

Không sao, không có hẩn, tôi vẫn sống tốt còn gì.

Tôi cùng hai nha đầu dạo một vòng ở Ngự Hoa Viên cho bớt chán, dù sao Thiệu Anh cũng không có mặt nên cũng không thể quản thúc tôi được nữa.

Đột nhiên tôi khựng chân lại, nhìn thấy Thục Phi và Lục Phi đang tiến về phía mình, tôi vẫn giữ nét mặt điềm đạm để đối diện với họ.

Ngoài sức tưởng tượng của tôi, cứ nghĩ Thục Phi sẽ buông lời ghanh ghét, đổ kị thi đẳng này, cô ta mỉm cười với tôi, dù tôi biết nụ cười nó chẳng mang mấy thiện ý.

"Muội muội, vẫn khỏe chứ? Đã lâu không gặp... À! Phải rồi, phải gọi là Thần Phi nương nương mới phải..."

Nét mặt Lục Phi bên cạnh cũng chẳng mấy vui vẻ khi nhìn thấy tôi, chắc hẳn hai người họ đang rất khó chịu khi không thể "trừ khử" được cái gai như tôi. Đừng tưởng tôi không biết họ đang nghĩ gì.

Tôi khẽ cười đáp lại:

"Mẹ con muội vẫn khỏe, cảm ơn tỷ đã quan tâm..."

Cô ta vội hất mặt nơi khác rồi vội đi lướt ngang qua tôi, tí nữa đã làm tôi ngã, đồ... yêu nữ đáng ghét! Sẽ có ngày tôi cho cô ta ăn bạt tay...

Tôi tiếp tục bước chân đi tìm nơi nào đó mát mẻ để nghỉ ngơi, nhưng bất chợt chân tôi đặt lên thứ gì đó và trượt chân, ập vào suy nghĩ của tôi ngay lập tức là nỗi sợ hãi mất đi đứa con trong bụng nếu tôi ngã mạnh...

Tôi như ngã chúi xuống, may thay hai nha đầu Vân Vân, Ngừ Ngừ kịp chụp lấy hai vai tôi kéo lại.

Nhất thời vì quá sợ hãi nên tôi không thể nói được gì, thực ra chỉ muốn cảm ơn hai người họ rất nhiều. Hai nha đầu vội dìu tôi vào một cái đình nhỏ gần đó rồi cẩn thận dìu tôi ngồi xuống...

"Rõ ràng là hai người họ đã làm..." Tôi xoay sang nhìn Ngừ Ngừ, gương mặt cô ấy hầm hầm khó chịu, hẳn là nói chính Thục Phi gây ra "Nhưng nhờ ơn trời phù hộ, Nương nương vẫn khỏe mạnh..."

Bất chợt một giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên sau lưng tôi:

"Đã lâu không gặp, nương nương vẫn khỏe chứ?"

Tôi đứng phắt dậy quay người sang:

"Tuần Kiệt..." Tôi không giấu nổi được xúc động, là anh ấy, anh ấy trong rất khỏe mạnh, chẳng "sức mẽ" chỗ nào cả, đúng thật rằng Thiệu Anh đã không làm khó Tuần Kiệt.

Tuần Kiệt vẫn giữ yên nụ cười trên môi, tôi chỉ muốn bỏ nhào đến ôm chầm lấy anh ấy. Bởi người duy nhất có thể mang lại sự ấm áp và thân quen không chỉ là gia đình họ Đổng kia, mà còn có cả Tuần Kiệt, người anh nuôi của tôi.

Có lẽ anh ấy cũng không giấu nổi niềm vui khi gặp tôi, vội đi đến cầm lấy tay tôi trước hai đôi mắt ngỡ ngàng kia:

"Trông muội khỏe mạnh hơn trước nhiều, lúc trước trông muội hốc hác quá, rõ là Hoàng Thượng đối xử rất tốt với muội..."

Tôi chỉ khẽ cười trừ với anh ấy, cũng không biết nói gì hơn, tôi vội lẩn sang chuyện khác:

"Đạo này huynh đi đâu, sao muội không thấy huynh?"

"Huynh bận việc nên không đến thăm muội"

Có lẽ hành động của hai chúng tôi không hay cho lắm, tôi vội rút tay lại, Tuần Kiệt cũng nhận ra phản ứng này nên nét mặt hơi ngại ngùng:

"Huynh vẫn thường liên lạc với gia đình chứ? Cha mẹ và mọi người vẫn khỏe chứ? Tuyết Ngân sao rồi? Cô ấy vẫn tốt chứ? "

"Huynh cũng có cho người đưa thư về cho cha mẹ khi rồi, cha mẹ và mọi người vẫn khỏe, Tuyết Ngân nhờ được chạy chữa Đại phu nên đã khỏe rồi, mắt đã sáng..."

"Vậy là tốt rồi, có thể bí mật đưa cô ấy vào cung được chứ?"

Đột nhiên sắc mặt Tuần Kiệt đanh lại:

"Sao chứ?"

Tôi không giấu kế hoạch của mình nữa, điềm đàm mời anh ấy ngồi xuống ghế và kể hết sự tình. Hy vọng rằng Tuấn Kiệt sẽ phối hợp tốt với tôi để vạch mặt Huệ Phi, nhưng như thế có tàn nhẫn quá không? Cô ta đang mang thai cơ mà? Không được, tôi không được mềm lòng, đây là thời cơ rất tốt, sức khỏe Huệ Phi không tốt do đang mang thai cho nên cô ta sẽ không dám làm liều. Tôi không thể để vuột mất cơ hội này được.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Một ngày trống trải lại trôi qua, tôi lại phải đối mặt với một buổi tối thật tẻ nhạt và buồn chán...

Cuộc sống này đối với tôi như dài vô tận không tìm được... lối thoát cho mình, nếu có thể, tôi ước mình có thể xuyên qua thời gian để trở lại là con người thật của mình ở thế kỷ 21.

Có phải chăng do tôi đang khao khát một điều gì đó cho nên cảm xúc của tôi bây giờ khác hẳn khi trước?

Tôi đang dùng bữa tối, bên cạnh là hai nha đầu đang đợi tôi sai bảo.

Thật khó chịu khi mình đang ăn mà lại có người cứ nhìn mình như vậy, mọi khi thì tôi chẳng mấy để ý đến nhưng chẳng hiểu sao nay tôi lại có cảm giác khó chịu.

Định mở miệng "đuổi khéo" hai nha đầu này ra ngoài thì bất ngờ phía ngoài cửa có tiếng động lạ, tôi dùng đũa đặt chén xuống bàn:

"Bên ngoài có chuyện gì vậy?"

Hai nha đầu liền chạy ra xem, nhưng một lát sau thì tôi cũng không nghe tiếng tăm của họ nữa:

"Vân Vân, Ngừ Ngừ..."

Họ đi đâu rồi? Thực ra chuyện gì đã xảy ra?

"Thích khách?" Nghĩ đến đó, tôi trợn mắt kinh sợ, không được, phải tìm thứ gì đó tự vệ mới được, nghĩ là làm, tôi tìm khắp nơi để tìm một cái cây hay đại loại là như vậy.

Nhưng Nguyệt Tú cung thì chứa những cây gỗ làm gì chứ?

Kết quả không tìm được, tôi đành rút đại cây trâm đang cài trên tóc mình, với tư thế phòng bị, tôi bước từng bước nhẹ nhàng ra cửa.

Bên ngoài bầu trời đã tối sẫm, thậm chí chẳng ai buồn thắp đèn lồng lên...

Chỉ kịp nhìn xuống đất thì đã thấy hai cung nữ hầu cận tôi đang nằm dưới đất, bất ngờ chỉ cảm nhận được sau gáy mình đau điếng, sau đó thì không thể nhận thức được gì nữa...

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi thực sự không nhớ rõ, chỉ biết đầu tôi đau như búa bổ...

Từng tia sáng của buổi ban mai hắt vào mắt tôi đến khó chịu...

Tôi cố lấy tay xoa xoa ấn đường, cố ngồi dậy... Tự hỏi chuyện gì đã xảy ra:

"Vân Vân, Ngừ Ngừ..." Tôi gọi

Nhưng không ai trả lời lại tôi.

Một cảm giác khang khác, có gì đó khác lạ.

Chợt nhìn xuống cơ thể mình, tôi hoàn toàn không mặc gì, mí mắt tôi run bần bật lướt sang bên cạnh, một gã đàn ông mà tôi không nhìn rõ mặt, nhưng chắc chắn không phải... Thiệu Anh.

Cảm giác hoảng loạn bao trùm tôi, chuyện gì vậy? Ai, ai đã gây ra chuyện này?

Mắt tôi nhòe nước, tôi chỉ biết úp mặt, ôm gối mà khóc.

Bất chợt tiếng cửa mở ra làm tôi giật mình ngước lên, tôi vừa hỏi hợp vừa sợ hãi nhìn xem là ai, tìm tôi như ngừng đập trong vài giây...

"Nương... nương..." Ngừ Ngừ, là Ngừ Ngừ, giọng nói này không làm vào đâu được, tôi lấy tay quệt nước mắt để nhìn rõ hơn.

Tôi nhìn thấy thái độ như chết trân của Ngừ Ngừ:

"Ngừ Ngừ, em đừng hiểu lầm, ta không có..."

Ngừ Ngừ lập tức hiểu lời tôi nói:

"Nương nương, nô tì sớm đã liệu được chuyện hôm qua lập tức đến đây, nhưng nào ngờ lại hại nương nương ra nông nỗi này, nô tì đáng chết vì đã đến trễ." Ngừ Ngừ quỳ xuống trước mặt tôi tạ tội, đầu đập xuống đất mấy cái.

Không nỡ nhìn thấy cảnh tượng này, tôi vội ngăn lại:

"Được rồi... ta... ta không trách... người, không phải lỗi tại người đâu..."

Ngừ Ngừ thôi đập đầu, vội đứng dậy, trên trán cô ấy đã đỏ ửng lên, Ngừ Ngừ vội nói với tôi:

"Theo nô tì đoán, không lâu nữa Hoàng Thượng sẽ đến đây..."

Vừa nói đến đó, gã đàn ông bên cạnh tôi khẽ... nhúc nhích.

Tôi tròn mắt quay sang, như phản xạ tôi vội nhích mông lùi ra, ôm lấy chân che thân người lại.

Bất ngờ con người đó bật dậy, tôi kinh hãi tưởng như mình sẽ sock đến chết:

"Tuấn... Kiệt..."

Cả tôi và Ngừ Ngừ, và cả Tuấn Kiệt đều có thái độ như nhau.

Lập tức anh ta vội vớ lấy y phục, chỉ kịp mặc lại một phần thì chợt bên ngoài tiếng nói vang vọng mà vô cùng đáng sợ, nhờ rằng chúng tôi như sắp bị tiếng réo đó giết ngay lập tức:

"Hoàng Thượng giá lâm..."

"Không xong rồi..." Tôi thốt lên trong đau khổ.

Bên ngoài bước vào là Thiệu Anh, hồ như hắn vẫn chưa biết chuyện gì diễn ra, nét mặt vẫn điềm tĩnh pha chút vui vẻ, bất ngờ trông thấy cảnh tượng trước mặt, tôi thấy rõ trong ánh mắt ấy sự kinh tởm đối với tôi, đôi mày ấy chau lại giận giữ cùng cực...

"Không, Thiệu Anh, thiếp không phải..."

Thiệu Anh bất mãn chỉ thẳng vào tôi, nhìn tôi căm giận:

"Gian phu dám phụ... còn dám ngang nhiên ngủ cùng nhau như thế?"

Bên cạnh là Ngừ Ngừ đã quỳ xuống sợ hãi, sau đó ánh mắt hắn chuyển dần sang Tuấn Kiệt, lúc này Tuấn Kiệt đã vội mặc lại thêm một phần y phục nữa vội lao đến Thiệu Anh rồi quỳ mọp xuống xin tội:

"Hoàng Thượng, đây không phải là sự thật, thần và nương nương đã bị kẻ gian hãm hại, xin Người khai ân..."

Thiệu Anh tức giận dùng chân đá mạnh vào người Tuấn Kiệt khiến anh ta ngã xuống đất, tôi định nhào đến ngăn hắn lại nhưng rồi lại thôi.

Hắn tận lực đạp mạnh vào ngực Tuấn Kiệt, tuyệt nhiên Tuấn Kiệt không hề la lên vì đau mà vẫn nén lại:

"Khốn kiếp..." Thiệu Anh mấn, dùng chân đạp mạnh hơn nữa. Như không thể kìm nén cơn đau, nội tạng của Tuấn Kiệt như đã bị thương, anh ta gào lên đau đớn.

Bên cạnh Ngừ Ngừ vội ôm lấy chân Thiệu Anh xin tha nhưng hắn vẫn làm lơ gạt chân ra khiến Ngừ Ngừ ngã nhào.

Những hình ảnh trước mắt tôi hiện ra vô cùng sống động, chân thực khiến tim tôi nhói lên, dù rằng tôi không hề có tội, nhưng đành phải hạ thấp thân này quỳ xuống, tay tôi vẫn ôm lấy tấm chăn quấn quanh thân người:

"Hoàng Thượng, nếu người tin thiếp thì người hà tất làm như vậy? Rõ là Người đã không hề đặt niềm tin vào thiếp, thiếp dù có giải thích thì chắc gì Người đã nghe? Được rồi, mạng này, tùy Người định đoạt, mọi tội lỗi do thiếp gánh vác, xin Hoàng Thượng hãy tha mạng cho anh ta..."

"Nàng còn dám mạnh miệng xin tha cho... tình lang sao?" Thiệu Anh quát, tiếng quát ấy như khiến hồn phách tôi tiêu tan, cảm nhận trái tim trong lòng mình đang nhói lên từng hồi, cổ họng như nghẹn lại, má tôi ướt đầm lệ, tôi không thể nói thêm được gì nữa, chỉ còn lại tiếng nấc của tôi...

"Nương nương, xin Người đừng nói vậy, Người hãy minh oan cho mình có được không? Thật sự mọi chuyện không phải Người làm mà... nương nương..." Ngừ Ngừ gào lên, mắt đã đỏ ầu.

Tôi chỉ kịp lắc lắc đầu mím chặt môi, nhắm mắt thật sâu, xem như tôi không thể toàn mạng được rồi.

"Đừng giảo biện nữa! Trẫm đã tin tưởng nàng như vậy, vậy mà nàng dám phản bội Trẫm..."

Chợt một bàn tay to lớn bóp lấy cổ tôi thật chặt, tôi im lặng gánh chịu cái chết đến với mình, vì tôi đã chịu đựng nỗi dày vò trong cung cấm này đã lâu rồi, chỉ muốn tìm cách "giải thoát" cho mình mà không được, nay là "cơ hội" tốt cho tôi.

Vậy khi tôi chết, có khi nào tôi sẽ được trở về hiện tại, thế kỷ 21 quen thuộc của tôi?

Như thế thì thật tốt, tôi có thể tồn tại trong thế giới quen thuộc của mình, dù cho tôi chỉ còn là một con ma.

Bàn tay tôi buông lỏng, biết rằng tấm chắn che người mình sẽ buông khỏi nhưng tôi vẫn mặc, đầu đó nghe tiếng Ngừ Ngừ và Tuấn Kiệt van nài Thiệu Anh tha mạng cho tôi, đầu óc tôi như chìm trong cơn mê, oxi đã cạn dần trong khí quản của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Đôi mắt Thiệu Anh rực lửa, trái tim hần như nghẹn lại khi chứng kiến cảnh tượng vị nữ nhân hần yêu thích nhất nằm cùng giường với gã đàn ông khác.

Hắn siết bàn tay mình cổ bóp nát cổ của Thiên Tuệ.

Cô vẫn mặc cho hắn bóp cổ mình, không một phản ứng.

Nhìn cơ thể yếu ớt không mảnh vải che thân của Thiên Tuệ, cảm nhận làn da cô lạnh và nhạt màu dần. Những tiếng thở nhẹ dần tắt lịm, chỉ muốn giết chết nàng nhưng lại không đành, cổ tay Thiệu Anh như muốn rời lỏng.

Bản năng đã che lấp toàn bộ lý trí của hắn, không hề mảy may suy xét sự tình là thật hay giả, chỉ biết tin vào những gì mình thấy. Hắn liền bóp chặt tay, thà để nàng chết mà mãi mãi thuộc về mình, còn hơn để nàng sống mà ngày ngày tỏ tường đến kẻ khác...

Nhưng không, hắn không thể, khi nghĩ đến việc sẽ mãi mãi mất đi nàng, khi nhìn thấy nàng chỉ còn lại một thân xác lạnh lẽo không hồn nằm bất động thì Thiệu Anh liền buông tay khỏi cổ Thiên Tuệ, sự hối hận len lỏi đầu đó trong tâm trí hắn.

Thiệu Anh bắt chợt thả cô xuống, thân thể Thiên Tuệ ngã xuống đất như mứt rụng, không mảy may phản ứng.

Thiên Tuệ đã nhắm mắt bất động ở đó, bờ môi nàng nhợt nhạt thiếu sức sống, hễ như đang trách Thiệu Anh "Sao chàng tàn nhẫn với thiếp như vậy?".

Bên ngoài, lũ nô tài đã chứng kiến toàn bộ nhưng chỉ biết im lặng nhìn chủ tử mình xử sự.

Tưởng rằng hắn sẽ mặc cho "thân xác" của cô nằm dưới đất lạnh, Thiệu Anh khụy gối xuống nâng cổ cô lên, một phần đau xót, một phần căm tức cô nhưng lại hận chính mình không thể ra tay được với cô.

Chợt một hơi thở yếu ớt nhói lên phả vào mặt hắn rồi tắt lịm, đôi mắt Thiệu Anh mừng rỡ nhìn sắc mặt của Thiên Tuệ, làn da bớt nhợt nhạt hơn, liền ra lệnh gọi Ngự Y đến.

Vừa ra lệnh cho nô tài gọi Ngự y, lập tức tiếng của bọn nô tài vang lên:

"Chúng Nô tài khấu kiến Hoàng Thái Hậu..."

Thiệu Anh vội bế Thiên Tuệ lên giường và đắp chăn lại cho cô

Hoàng Thái Hậu nhìn thấy cảnh tượng trên không khỏi tròn kinh ngạc lẫn bàng hoàng:

"Hoàng Thượng, chuyện là thế nào?" Bà dạo mắt nhìn Tuấn Kiệt và Ngừ Ngừ quỳ dưới đất, đôi mắt sưng đỏ của Ngừ Ngừ.

"Thiên Tuệ làm sao vậy? Sao lại..."

"Con sẽ nói chuyện này cho mẫu hậu nghe sau..." Thiệu Anh mặt vẫn lạnh như băng.

"Người đâu, mau đưa hấn vào ngục cho Trẫm" Thiệu Anh ra lệnh cho người đưa Tuấn Kiệt vào ngục.

Đầu tiên phải để Ngự y khám cho Thiên Tuệ, sau đó sẽ đưa cô vào... lĩnh cung để tránh dị nghị thiên hạ dù rằng với tội của Thiên Tuệ thì đáng phải xử vào tội chết nhưng do niệm tình nàng cũng là Thần Phi, vả lại nguyên do thật sự là bởi hấn vẫn còn vượn tình với cô.

Nhất định phải cho người điều tra làm sáng tỏ chuyện này, hấn không thể tin được Thiên Tuệ lại phản bội hấn một cách ngang nhiên như vậy được, ít ra phải cho hấn một lý do.

Bất ngờ nghe động tĩnh từ Thiên Tuệ, Thiệu Anh liền chạy đến, trông hấn giờ đây như một kẻ khờ, chẳng còn đáng đáp oai hùng của một vị hoàng đế nữa, thật không khỏi làm Hoàng Thái Hậu đau lòng, đầu mày của bà chau lại thương cảm.

Quả thực Thiên Tuệ là một cô gái như thế nào mà khiến Thiệu Anh lo lắng, quan tâm như vậy? Có phải vì tiểu nha đầu này quá ương ngạnh chăng? Cho nên càng khiến Thiệu Anh càng lo lắng, lại đâm ra sinh tình?

Bà cảm nhận đầu đó trong con người kia là một tâm hồn mạnh mẽ nhưng có gì đó yếu đuối.

"Thiên Tuệ..." Thiệu Anh gọi..

Bất chợt như phản xạ, mặc cho tiếng gọi của Thiệu Anh đã chạm vào màn nhĩ của mình, Thiên Tuệ sức ôm bụng oằn oại trong đau đớn khẽ mím môi nén đau:

"Đau... bụng của ta..."

Thái Hậu hoảng sợ chạy lại xem tình hình

"Ngự Y đâu, tại sao vẫn chưa đến?" Thái Hậu tức giận, nhưng rất may Ngự Y vừa kịp đến bắt mạch ngay cho cô.

Cả Thiệu Anh và Thái Hậu có chung một sắc thái biểu cảm, liền hỏi ngay:

"Sao rồi?"

Gã Ngự y vẫn quỳ dưới đất, hơi thở ông ta nặng nhọc vô cùng, đột ngột thở dài, thần sắc tối lại lắc lắc đầu:

"Sao rồi? Thần Phi nương nương thế nào?" Thiệu Anh

"Bẩm Hoàng Thượng, Thần Phi nương nương sức khỏe suy nhược, thêm kích động tâm lý cho nên..." Đoạn đó, ông ta lắc đầu ngao ngán "... đã không giữ được thai..."

Hoàng Thái Hậu như gục xuống đất, may thay tên thái giám thân cận vội chạy đến đỡ lấy bà.

"Trời ơi, cháu của ta..."

Thiệu Anh vội chạy lại ôm đỡ lấy mẫu hậu của mình, tay chân hấn bủn rủn, không nói được gì.

Một lúc sau hấn mới định thần lại, vội cho mình dìu Thái Hậu về Phụng Thánh cung.

Thiệu Anh liền đưa mắt nhìn Thần Phi đang chìm trong cơn đau:

"Còn... còn Thần Phi thế nào?"

"Bẩm! Tạm thời không nguy đến tính mạng của Thần Phi nương nương..."

Lòng Thiệu Anh chợt nhẹ hẳn đi, không nặng trĩu như nước, hơi thở hấn đều đều trở lại, liền đi đến nắm lấy bàn tay lạnh của Thiên Tuệ:

"Nàng không sao là tốt rồi..."

Vị ngự y kinh ngạc với câu nói của Thiệu Anh, không những không buồn bực vì vừa mất đi Hoàng nhi, mà lại lo lắng an nguy của Thần Phi, đúng là khám phục tình yêu của Thiệu Anh dành cho Thần Phi.

Mắt Thiên Tuệ vẫn nhắm chặt, mặc cho dòng máu đỏ đang tuông ra từ phía thân dưới thấm ướt tẩm chăn...

Không ai hay biết rằng, từ phía bên ngoài Nguyệt Tử cung cách đó không xa, một nụ cười man rợ đang vang lên làm khoá động không gian yên tĩnh xung quanh.

Không phải Huệ Phi mà không ai khác chính là Thục Phi:

"Hay lắm! Kế hoạch của ta đã thành công một nửa rồi! Thiên Tuệ, mi đừng tưởng ta không dám làm gì mi! Sớm muộn Hoàng Thượng cũng sẽ ban cái

chết cho mi thôi..."

Chợt từ bên ngoài bước vào là Lục Phi, cô ta không hề tỏ ra hoan hỷ như Thục Phi, ngược lại sắc mặt trở nên rất khó coi:

"Thục Phi, muội đã gây ra thật sao?"

"Thì sao?" Thục Phi quay sang vẻ mặt điềm tĩnh xem như không có chuyện gì.

"Sao muội lại... Đây là chuyện liên quan đến mạng người..."

"Dù sao đứa bé đó cũng đã chết, tỷ nói thế nào thì việc cũng đã rồi..." Thục Phi vẫn nhàn nhả rót trà vào cốc, rồi từ từ nâng cốc lên hớp từng ngụm nhỏ.

Dù rằng Lục Phi có ghen tức với Thiên Tuệ nhưng không bao giờ dám nghĩ đến việc sẽ hại cô, nhưng Thục Phi thì không thể nào bỏ qua, từ lâu, trong thâm tâm Thục Phi đã chất chứa nỗi thù ghét với Thiên Tuệ.

Vã lại, nên tạo chút gì đó kích thích cho chốn hậu cung buồn chán này, đã lâu không có "Đại sự" rồi.

Nghĩ đến đó, Thục Phi phá lên cười mặc cho nét mặt của Lục Thi đang lại khó chịu.

"Muội... ta chưa bao giờ nghĩ muội lại là con người như vậy"

Thục Phi thôi cười, quay sang trừng mắt:

"Muội như thế đấy, nay tỷ mới biết sao? Nếu không vì con tiện nhân đó, không chừng muội đã mang Long duệ và đã được sắc phong Nguyên Phi từ lâu rồi, ai ngờ nó dám xuất hiện phá đám mọi chuyện..."

Lục Phi cứng họng không nói được gì, nếu như đổi ngược lại cô, nếu Hoàng Thượng sủng ái cô, chắc hẳn người đang chịu đau khổ kia chính là cô. Trước kia cô cũng đã cố gắng làm tất cả để Hoàng Thượng sủng ái nhưng bất thành.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chuyện gì đến cũng đến, tin tức Thiên Tuệ bị thất sủng chỉ trong một buổi sáng đã đến tai Huệ Phi không sót một chữ.

Lần này, Huệ Phi không cười hả hê như trước, nhưng với cái tin béo bở này, cô ta vô cùng phấn khích vô cùng vui vẻ...

Vì thân mạng Long duệ nên cũng không được hành động quá mức.

"Không ngờ con ả đấy đúng thật có tư tình với gã họ Đổng đó..." Huệ Phi ngồi trên ghế, một tay để lên bàn vô cùng ngạo nhẽ.

Dưới chân là hai nô tì đưa tin đang quỳ.

"Lui ra..." Huệ Phi ra lệnh cho bọn nô tì ra khỏi.

Xem ra, cô ta nên đến thăm Thiên Tuệ muội muội xinh đẹp của mình.

Dĩ nhiên là "tỷ muội" tốt thì cũng phải đến thăm hỏi chứ, sao lại bạc bẽo đến độ không thèm thăm hỏi khi biết tin "tỷ muội" của mình lâm nạn được chứ?

Không lâu sau, Huệ Phi đã có mặt ở Lân cung, nơi dành riêng cho các cung phi thất sủng, đi sau cô ta là hai hàng dài cung nữ, vệ binh, nhờ khi bọn cung phi làm loạn còn có người đứng ra bảo vệ, dù sao cô ta cũng đang mang thai.

Đập vào mắt Huệ Phi là một khung cảnh tối tăm lạnh lẽo, đâu đó tiếng gió rít qua khe cửa hải hùng đến lạnh đến tận xương tủy.

Lân Cung vốn là nơi hoang vắng lạnh lẽo, từ khi Chính Quân Hoàng đế, tức tiên đế băng hà thì tất cả cung phi từ ái phi đến những người bị thất sủng đều được cho về quê, cho nên Lân Cung trở nên lạnh lẽo, hoang vắng là điều dễ hiểu.

Nét mặt Huệ Phi vẫn lạnh lùng không tỏ ra sợ hãi trước không gian lạnh lẽo đang bao trùm.

Một tên thái giám chạy đến căn phòng phía trước chỉ ngay đó là nơi mà Thiên Tuệ đang ở, một căn phòng nhìn ngoài cũng chẳng khác hơn những căn phòng kế cạnh.

Cô ta không khỏi nhún mảy tội nghiệp cho Thiên Tuệ "Là do nguoi tự gánh lấy, ta đây không cần phải ra tay" Huệ Phi tự thầm

Huệ Phi nhàn nhã bước đến mở tung cánh cửa ra, một mùi ẩm mốc xộc lên mũi khiến cô ta bắt đầu nôn ọe:

"Nơi đây mà được coi là nơi của người ở sao?" Huệ Phi đưa tay che mũi.

Bất chợt nhìn thấy hai ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm không khỏi khiến cô ta giật bắn cả mình, mém tí nữa là lăn ra ngất.

Định thần lại, mới nhận ra chính là Thiên Tuệ và cung nữ hậu cận cô ta...

Nhưng trông Thiên Tuệ có vẻ không vui khi gặp cô ta, đôi mắt Thiên Tuệ như vô hồn cứ nhìn Huệ Phi không rời mắt, đầu đó cảm nhận được tia căm phẫn trong ánh mắt mờ hồ đó.

"Cô còn đến đây làm gì?" Ngừ Ngừ gằn giọng.

"To gan, dám hỗn xược với Huệ Phi nương nương" Một tên lính lao ra định cho Ngừ Ngừ một trận nhưng Huệ Phi đưa tay ngăn lại, liền ra hiệu cho hấn ta đứng qua một bên.

Huệ Phi nhã nhặn ngồi xuống bên cạnh Thiên Tuệ, từ khi bước vào đây, Thiên Tuệ vẫn không hé môi nói một lời, bờ môi xinh xắn nhợt nhạt của cô chum lại cố nén nổi căm phẫn với người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình.

"Muội muội, hà cớ gì phải tự hành hạ thân mình như vậy? Trông muội thế này, tỷ thật xót xa " Huệ Phi nâng cằm Thiên Tuệ ý đồ hiện rõ trên nét mặt, rõ là muốn chọc tức cô.

Huệ Phi dường như đã lãng quên đi một chuyện rằng quan hệ của cô và Thiên Tuệ luôn ở mức tốt đẹp, thân thiết hơn cả... chị em ruột.

Nhưng đâu ngờ được trong tâm tư Thiên Tuệ luôn mang một nỗi thù vô hình với cô ta.

Thiên Tuệ liền hất cằm nơi khác, cốt không để bàn tay "vấy máu" của cô ta động đến mình.

"GIẢ DỐI..." Thiên Tuệ trừng mắt quát, nhưng rồi cô vội thu lại ánh mắt đó của mình "Đi ngay, trước khi ta đổi ý..."

"Sao? Dám đuổi cả tỷ sao? Nếu tỷ không đi thì muội sẽ làm gì?" Huệ Phi nói với ý trêu cô.

Ý Thiên Tuệ vừa sảy thai, cơ thể còn yếu, nói còn chưa trọn âm thì huống hồ có thể cử động được cơ thể, làm được gì cô ta?

Không kìm được tức giận, Thiên Tuệ dùng hết sức bình sinh lao đến muốn bóp cổ chết cô ta nhưng tất cả hành động của cô chẳng khác nào một chú hổ con cô quào quọ kẻ thù của mình.

Tức khắc Huệ Phi đẩy mạnh Thiên Tuệ ngã ập xuống đất chân đạp mạnh lên bàn tay yếu ớt của Thiên Tuệ, vừa dẫm vừa nghiêng.

Ngừ Ngừ hoảng sợ lao đến ngăn cô ta lại nhưng bị bọn lính theo hầu cô ta tóm lấy:

"Huệ Phi, nguoi dám đụng đến Thần Phi nương nương, ta sẽ liều chết với nguoi..." Ngừ Ngừ gào lên.

"Thần Phi?" Bất ngờ cô ta bật cười quỷ quyết "Còn dùng chức phận ra dọa ta sao? Nguoi nghĩ Hoàng Thượng sẽ đến thăm nguoi? Sẽ che chở cho nguoi? Nhìn xem, con nguoi đã chết, đừng kỳ vọng mình sẽ trở thành Nguyên Phi nữa, chính ta sẽ là Nguyên Phi Hoàng Triều và con ta sẽ chính là Đường kim Thái Tử..."

"Không..." Thiên Tuệ quần quai trong đau đớn "Nguoi là một con quỷ đội lốt người, sớm muộn ta sẽ vạch trần bộ mặt của nguoi..." Thiên Tuệ nén đau để nói lên những câu chữ này để thay cho nỗi căm tức trong lòng cô.

"Được, cứ thử xem..." Chân Huệ Phi như nghiêng nát tay của Thiên Tuệ.

Vân Vân ra ngoài tìm nước cho Thiên Tuệ uống, vừa về đến đã thấy một toán người đứng bên ngoài, rõ là có chuyện, cô vội bỏ lại chén nước xuống đất liền lao vào.

Lập tức thấy Huệ Phi đang hành hạ chủ tử của mình, cô không do dự chạy lên ôm lấy chân cô ta mong cô ta có thể bỏ chân ra.

"Huệ Phi nương nương, xin Ngươi hãy tha cho Thần Phi nương nương..."

"Con tiện tì này từ đâu xông ra vậy?" Huệ Phi quát.

Lúc này dưới đất, Thiên Tuệ chỉ còn lại nửa mạng sống, không còn đủ sức cạy chân cô ta ra khỏi tay mình nữa.

Chợt một âm thanh chói tai từ phía ngoài vang lên:

"Hoàng Thượng giá lâm..."

Huệ Phi trợn mắt, mặt trắng bệch vội bỏ chân ra:

"Sao... sao Hoàng Thượng lại đến đây?"

Cô ta đang hoảng loạn nên nhất thời chưa kịp biên ra "kịch bản" để che mắt Thiệu Anh thì đáng người oai hùng thân mặc long bào trắng thêu rồng đã bước đến trước mặt cô ta.

Cả đám nô tì liền quỳ xuống:

"Khấu kiến Hoàng Thượng..."

Huệ Phi như đông cứng người lại, chỉ kịp thốt ra:

"Hoàng... Hoàng... Thượng... thiếp..."

Chưa nói hết câu thì một tát tay mạnh như long trời lở đất nhắm thẳng vào mặt cô ta không chút niệm tình, Huệ Phi loạng choạng ngã xuống đất, máu từ kẽ răng lọt ra khỏi khóe môi:

"Cút ra ngoài ngay..." Thiệu Anh chỉ ra ngoài, đôi mày kiếm chau lại thể hiện ý tức giận cùng cực.

Huệ Phi không cam tâm, muốn nói thêm gì đó nhưng rốt cuộc bị Thiệu Anh quát thêm:

"Còn không mau cút ra ngoài cho Trẫm?" Hắn nhìn cô ta giận dữ, hệt như chỉ muốn nhò cái gai trong mắt chính là cô ta.

Huệ Phi bực dọc cố chống tay đứng dậy, bên cạnh hai tì nữ vội đi đến đỡ cô ta dậy...

Trước khi rời khỏi, Huệ Phi ném cho Thiên Tuệ một cái nhìn thù hận thề rằng sẽ không để cô yên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Đám người Huệ Phi vừa bước ra khỏi Lãnh Cung được vài khắc thì Thiệu Anh cũng vội quay lưng đi.

"Thiệu... Anh..." Hai từ "Thiệu Anh" được thốt ra tách biệt nhau, đó là những gì còn lại từ hơi thở yếu ớt của Thiên Tuệ.

Thiệu Anh khựng chân lại, có vẻ như hắn vẫn không thể dứt khoát bỏ đi.

Thiệu Anh quay sang nhìn đáng người nhỏ bé đang cố thều thào muốn nói gì đó, mặt hắn vẫn lạnh tanh không chút sắc.

"Chàng... thật sự... là... người... như... vậy...s...sao?" Nói vừa dứt, một trận ho kéo đến khiến cô bất chợt thổ huyết, chỉ biết từng dòng lệ đang trải dài trên má của cô.

Hai nha đầu vội đỡ lấy cô, nhìn bàn tay cô bị Huệ Phi chà đạp đến rướm máu nhưng dường như cô không mẫn, chỉ cần như thế thôi thì trái tim hắn lại rung động thốn thốn.

"Các người sao để Thần Phi nằm dưới đất như vậy?" Thiệu Anh vẫn nói với âm sắc lạnh lùng.

"Bẩm Hoàng Thượng, nương nương..." Ngừ Ngừ chưa nói hết câu thì Thiên Tuệ với bàn tay không còn chút sức lực cố níu một phần áo cô lại để cô đừng nói thêm.

Ngừ Ngừ quay sang thì chỉ nhận lấy cái lắc đầu của Thiên Tuệ.

Cô không thiết sống nữa, trách Thiệu Anh sao hôm đó không mạnh tay hơn nữa chứ? Như vậy hắn sẽ tạo ít "công đức" rồi, giúp cô giải thoát chốn tù ngục này.

Thiệu Anh đã không tin cô nữa, không! Phải nói hắn chưa bao giờ tin cô, rõ ràng hắn chỉ biết có chính hắn, chưa bao giờ hắn hiểu được con người cô.

Thiên Tuệ cố hít thật sâu một ngụm hơi thở, nhưng do sức khỏe yếu cộng thêm Lãnh Cung khí hậu ẩm thấp dẫn đến bệnh tình của cô càng trầm trọng, càng hít sâu càng nhận lấy những trận ho rất hòng.

Thiên Tuệ lấy tay quệt vết máu trên miệng, càng quệt càng loang lổ, nhòp nhám, đáng sợ hơn.

So ra nhìn cô bây giờ, không khác nữ quỷ cho mấy, thêm vào là làn da trắng hồng đã trở thành trắng bệch nhợt nhạt.

Thiệu Anh không chần chừ đi nhanh đến khuy xuống bệ cô rơi khỏi mặt đất lạnh tanh.

Cảm nhận cơ thể bị nhấc bổng, cô cố cựa quậy nhưng vì cơ thể suy nhược nên chỉ bằng vô ích.

"Sao ngươi...không giết ta.. cho xong? Ta.. phản bội ngươi... cơ mà?" Tiếng nói của nàng nhỏ nhẹ như hơi gió và gần như tắt lịm, chẳng biết rõ là Thiệu Anh có nghe hay không.

Hắn mặt lạnh đặt nhẹ nàng xuống giường, dịu dàng đắp chăn lên người nàng...

Khi quay người lại, hắn giật mình nhìn thấy hai nha đầu đã theo sau mình từ lúc nào, nhưng hắn chỉ nhú mảy lại rồi bỏ ra ngoài...

"Hoàng Thượng..." Ngừ Ngừ gọi "Nô tì mạn phép hỏi Hoàng Thượng một câu được không?"

"Nói"

"Sao Hoàng Thượng biết mà đến đây... cứu nương nương của chúng thần..."

Hắn không nói gì, lơ đãng câu hỏi đó rồi vội bỏ đi...

Thiên Tuệ nằm trên giường đã cảm nhận hết mọi động tĩnh xung quanh, rõ thấy sự vô tình lạnh nhạt trong mắt Thiệu Anh, mỗi nàng mấp mé muốn rửa hắn nhưng không thành, chỉ tự biết rửa trong lòng.

Bóng dáng Thiệu Anh vừa khuất sau cánh cửa, bất ngờ dáng người như một tiểu thái dám bước vào.

Hai nha đầu tròn mắt nhìn, rồi chau mày lại:

"Ngươi là ai?"

"Ta... ta là Tiểu Nô..." Tiểu Nô đến gần cạnh giường của Thiên Tuệ, sẵn tay mồi lửa thắp vào đèn lồng được đặt cạnh đó một nhánh lửa nhỏ, ánh nến được thắp lên, hiện ra trước mắt Tiểu Nô là một thân người nữ nhi nằm trên giường với gương mặt hốc hác, làn da tái nhợt, đôi mắt vô hồn, không thể nào nhận ra tiểu nha đầu tinh ranh của trước kia nữa.

Vừa nghe đến là Tiểu Nô, Thiên Tuệ liền nhìn người vừa thắp đèn lên, mắt không giấu nổi vui mừng:

"Tiểu Nô, lâu rồi tôi mới gặp cậu..."

Tiểu Nô đi đến ngồi bên cạnh cô, nhìn hai người họ khá thân thiết nên dĩ nhiên hai nha đầu kia chỉ biết nhìn nhau khó hiểu.

"Ta là nô tài của Huệ Phi..."

"Cái gì?" Hai nha đầu quát

"Nhưng không phải lúc nào ta cũng... ác như bà ta đâu, trước kia ta vốn rất thân với Thiên Tuệ à... Thần Phi nương nương..." Tất nhiên, Tiểu Nô nói với giọng nói vô cùng yếu điệu của một thái giám.

Tiểu Nô quay sang nắm tay Thiên Tuệ dỗ dành không khiến hai nha đầu kia trợn mắt:

"Này... ngươi..." Vân Vân

Chợt Ngừ Ngừ nhớ ra:

"À, Tiểu Nô là thái giám mà..."

Tiểu Nô thừa lúc đó hất một ánh mắt vô cùng... "quyến rũ" về phía Ngừ Ngừ.

"Thiên Tuệ.. à... Thần Phi, Người yên tâm đi, Ngự Y sắp đến rồi..."

"Ngự Y?" Hai nha đầu kia đồng thanh "Làm sao ngươi gọi được Ngự Y? Chỉ có Hoàng Thái Hậu với Hoàng Thượng mới có quyền mà..."

"Các cô đúng là rỗng não..." Tiểu Nô đứng dậy chỉ nhẹ lên trán hai cô với cử chỉ vô cùng đáng yêu "Chuyện vậy mà không nghĩ ra sao?"

"Hoàng Thượng?" Vân Vân

Nghe đến đó, Thiên Tuệ như bất động, hai đồng tử co giãn liên hồi, tại sao? Sao hắn không để cô chết? Gọi Ngự Y làm gì?

"Không... ta không muốn..." Thiên Tuệ

"Nương nương, nếu muốn... báo thù, thì phải giữ gìn sức khỏe, nhờ Người có chuyện gì... ai sẽ báo thù?" Ngừ Ngừ, vốn dĩ cô chỉ muốn giúp cho Thiên Tuệ ngoan ngoãn mà tịnh dưỡng, không nghĩ từ câu nói này đã vụt dậy ý chí sống còn mạnh mẽ của Thiên Tuệ.

Phải rồi, cô đang muốn tìm cách vạch mặt của Huệ Phi mà, có gì phải chịu chết ngu ngốc như thế?

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Một sứ mạng vô cùng quan trọng được đặt hết hy vọng vào Tiểu Nô.

Do không còn quyền hạn như trước nên Thiên Tuệ không thể tự mình làm, nên đành nhờ Tiểu Nô liên lạc với Tuấn Kiệt để tìm tung tích Tuyết Ngân và đưa cô ấy vào cung.

Nhờ ngự y tận tình chữa trị, tay của cô của đã hồi phục nhanh chóng, vẫn một mình biệt giam trong Lãnh Cung lạnh lẽo âm đạm, chỉ có hai nô tì hầu cận bên cạnh, nhưng cô không còn bị quan, không buồn xuôi cuộc đời mình mặc cho thế gian hành hạ.

Dù lòng cô đang đau đớn khó chịu vì những hành động mà Thiệu Anh gây ra với mình, nhưng chẳng trách được bởi tính khí Thiệu Anh đã là như thế, hấn chưa một lần tin cô, trước kia cũng có lẽ hấn chỉ giả vờ không có gì để dối theo cô, xem cô có chịu hồi tâm chuyển ý hay không, nhưng hấn lại cho rằng cô vẫn ngựa quen đường cũ, chứng nào tật nấy, nhưng bởi còn nặng tình nên không muốn giết cô, mà lại đẩy cô vào chốn mà ma còn phải chê như thế này.

Thiệu Anh thà không ngó ngang đến cô, lạnh lùng với cô nhưng vẫn hơn là giết cô, vì biết rằng, nếu hấn giết cô thì sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô nữa.

Thật là một người đàn ông si tình, mà lại vô cùng ích kỷ, sẵn sàng mặc cô chịu rét, chịu lạnh, cô đơn trong lãnh cung, vẫn tốt hơn để cô sớm thành người thiên cổ.

Còn Thiên Tuệ, cô hận hấn, hận bản thân vì không thể làm gì được với hấn. Nay đứa con mà cô đã mang thai hơn hai tháng qua đã không còn, vậy thì còn gì để vươn bản, còn gì để cô phải lo lắng nữa?

Tất cả đã mất hết rồi, bây giờ trong lòng Thiên Tuệ chỉ hiện rõ hai từ "báo thù", báo thù cho con của cô, báo thù cho tính bản thân cô.

Ngừ Ngừ khi nghe tiếng gõ cửa, liền chạy ra mở cửa:

"Nương nương..." Ngừ Ngừ quay sang gọi Thiên Tuệ

Thiên Tuệ vẫn nằm trên giường khó chịu, mặt vẫn đối diện với bức tường.

Dù thần trí đã nhận biết rõ những gì diễn ra xung quanh, nhưng cô mặc nhiên không đếm xỉa, tâm trạng của cô giờ đây vô cùng chán nản mệt mỏi, dù đã gạt bỏ cái chuyện tìm cái chết mà cách đây vài ngày cô đã nghĩ đến.

Vừa nghe tiếng Ngừ Ngừ thì tiếng mở sọt của cánh cửa phát ra, tiếp theo một giọng nói quen thuộc thánh thót vang lên:

"Nô tài khấu kiến nương nương..." Tiểu Nô quỳ phịch xuống trước giường cô đang nằm.

"Ta không còn là Thần Phi mà Hoàng Thượng sủng ái nữa, đừng có thi lễ lẽ như vậy, ta không dám nhận đâu..." Giọng nói vô cảm thốt ra khiến Tiểu Nô kinh ngạc, không thể nào tin người đang nói đó là Thiên Tuệ.

Thiên Tuệ cố gượng ngồi dậy, lưng dựa vào tường, có thể nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô nhợt nhạt đến mức nào.

Tiểu Nô vẫn quỳ dưới đất, gương mặt cậu ta không giấu nổi sự lo lắng dành cho Thiên Tuệ.

"Việc tôi nhờ cậu sao rồi?"

"Nô tài đã gặp được Đổng tướng quân trong ngục, nhưng..."

Thiên Tuệ liền chau mày lại, thần sắc như hồi phục lại cảm xúc vốn có:

"Thế nào?"

"Hoàng Thượng đã ra lệnh dùng nhục hình với Đổng tướng quân, e rằng chỉ còn nửa mạng sống, nếu như chúng ta không thể tìm ra bằng chứng để minh oan cho Nương nương và tướng quân, thì e... e rằng Đổng Tuấn Kiệt tướng quân sẽ mất mạng nếu ở lâu thêm nữa..."

Hơi thở của cô có phần gấp gáp hơn lúc nãy, thật sự không tin được những gì Tiểu Nô nói là thật, Thiệu Anh tàn nhẫn đến mức ấy sao? Chẳng phải Tuấn Kiệt là huynh đệ tốt của hân sao?

Cô thở hắt một cái, như gạt bỏ đi những gì đang nghĩ trong đầu, gạt bỏ mọi cảm xúc hiện giờ của mình, sắc mặt lại trở nên băng giá.

Nghĩ đến Huệ Phi, cô ta đã lộ rõ bộ mặt hồ ly của cô ta rồi.

Hôm đó không nhờ Thiệu Anh, thì e rằng cô đã bị Huệ Phi hành hạ đến thân tàn ma dại.

Thật là một mụ đàn bà nham hiểm, thật sự cô không ngờ ở thời cổ đại lại có những loại người độc ác như vậy, cứ ngỡ những "vai diễn" ấy chỉ có trên phim truyền hình.

Chỉ có Huệ Phi mới có gan làm ra chuyện này. Trong vô thức, cô nắm chặt tay bầu lấy tấm chăn đang đắp trên người, trong đôi mắt thể hiện rõ sự phẫn nộ pha lẫn hận thù.

Chợt khước miệng cô khẽ nhếch lên một nụ cười đáng sợ, mắt liên tục nhìn Tiểu Nô:

"Bằng mọi cách, phải đưa cho được Tuyết Ngân vào cung! Cho dù ta có mất mạng đi chăng nữa thì phải bắt cô ta (Huệ Phi) chết chung " Nhìn thấy thần thái thay đổi đột ngột của Thiên Tuệ, Ngự Ngự, Vân Vân liền quỳ xuống như hiểu được toàn bộ ý nói của cô.

Trong căn phòng u tối lạnh lẽo chỉ được thắp sáng bởi ánh nến lập lờ, thứ ánh sáng yếu ớt đang phải đối chọi lại những cơn gió lạnh đang tràn vào, nhưng nó vẫn kiên trì tỏa ra thứ ánh sáng mờ nhạt ấy.

Long Thành như bị một đám mây đen xám xịt bao vây lấy, không thể nào tìm thấy được thứ ánh sáng ấm áp của mặt trời nữa. Tất cả đều chìm trong không gian lạnh lẽo, u ám, hết như Lãnh Cung mà Thiên Tuệ đang bị giam.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Kể từ khi bắt gặp Huệ Phi ở Lãnh Cung thì cũng chẳng còn thấy bóng dáng Thiệu Anh lui tới Ngọc Cẩm Cung dù chỉ một lần. Cả Huệ Phi cũng chẳng may may động tĩnh gì, vẫn "yên thân yên phận" ở Ngọc Cẩm dưỡng thai, hoặc đã cô ta đang mưu tính chuyện gì đó thì không ai có thể biết trước được.

"Con tiện nhân!"

Tiếng quát tháo của Huệ Phi, tiếp theo là tiếng đồ sứ bị vỡ loảng xoảng.

"Nương nương xin bớt giận..." Trong Ngọc Cẩm Cung, những thứ âm thanh từ tiếng nói đến đồ vật rơi hòa trộn vào nhau không theo một trật tự.

Huệ Phi đang cầm một ấm trà với tư thế chuẩn bị ném thẳng xuống đất, bên dưới là hai ti nữ cùng hai tên thái giám đang quỳ, có vẻ như họ đang sợ hãi tột độ trước cơn giận dữ này của Huệ Phi.

"Đã như thế, còn có thể quyến rũ Hoàng Thượng của ta được sao? Khốn kiếp!" Dứt lời, chiếc bình sứ trị giá hàng trăm thỏi vàng rơi xuống đất vỡ tan tành.

Nghe tin Thiệu Anh cho Ngự Y sang Lãnh Cung săn sóc, bắt mạch, bốc thuốc cho Thiên Tuệ đã làm cô ta giận tím tái cả mặt, trong khi đó cô ta đang mang thai con của hân thì hân không ngờ ngàng đến.

Còn Thiên Tuệ bất hạnh đã lâm sảy mất cái thai, vậy mà Thiệu Anh vẫn không dứt tình được, đúng là mê muội.

"Các người nói xem, ta phải làm sao? Ta đã mang Long Thai, vậy mà Hoàng Thượng còn muốn gì nữa? Đã 7 ngày, 7 ngày rồi, Người không đến thăm ta! Đến khi ta nhớ Người, sang Thờ Thiên chỉ để gặp Người, vậy mà Người vô tình đuổi khéo ta về. Tại sao chứ?"

Vừa dứt lời, Huệ Phi chợt gào lên thật to để giải tỏa cơn tức trong lòng, bọn nô tài sợ hãi vội khuyên nhủ:

"Huệ Phi, xin người đừng quá kích động như vậy, sẽ ảnh hưởng đến bào thai..." Một tên thái giám cố dốc hết can đảm nói với cô ta.

Có vẻ thấy mình đã làm hơi quá, cô ta lập tức kìm lại cơn giận, nhưng có kìm mức nào đi chăng nữa cũng không thể tiêu được cơn giận này.

Cô ta hận thấu xương Thiên Tuệ, lại đau lòng vì Thiệu Anh lạnh lùng với cô ta, không một chút nghĩ về cô ta, thậm chí cả đứa con cũng không.

Chợt một tên thái giám khác đứng dậy, rón rén bước đến ghé vào tai cô ta nói to nói nhỏ.

Đột nhiên thần sắc Huệ Phi sáng lên như tinh tú trên trời, miệng cong lên cười bí hiểm:

"Ngươi chắc chứ?" Cô ta nhìn tên thái giám đầy nghi hoặc.

Đáp lại, hắn gật đầu khẳng định:

"Nô tài đảm bảo, vừa trừ khử được ả ta, mà nương nương lại không mang tiếng là sát nhân."

Huệ Phi nhếch miệng cười lách:

"Quả là diệu kế... Mau sắp xếp cho ta chuyện này, ta sẽ trọng thưởng hậu hĩnh..."

Tên thái giám gật đầu vui sướng liền cong đít chạy thẳng ra khỏi Ngọc Cầm.

***

"Trăng máu" là hiện tượng mặt trăng có màu đỏ rực như máu hay dân gian lưu truyền chính là "Huyết Nguyệt".

Lâu nay Nam Quốc luôn sống trong an lành hạnh phúc, mưa thuận gió hòa.

Đặc biệt là khi Thiệu Chính hoàng đế lên ngôi trị vì, đây được xem là thời kỳ cực thịnh của lịch sử hơn 4000 năm của Nam Quốc.

Bỗng dung vào đêm ấy, mặt trăng với ánh sáng hiền hòa êm đềm bỗng chốc trở nên đỏ như máu.

Cả Hoàng cung và Long Thành rơi vào tình trạng hỗn loạn, dân tình nơm nớp lo sợ chuyện chẳng lành sẽ xảy ra. Dị tượng báo hiệu rằng có một điều gì đó không tốt đang xảy ra? Hoặc đã một âm mưu xấu xa đang sắp được tiến hành.

Trong suốt những ngày qua, Thiệu Anh luôn mệt mỏi khi bá quan liên tục trình lên hắn về dị tượng Huyết Nguyệt, dù hắn đã cố trấn an bọn bá quan, trấn an bá tánh, nhưng trong niềm tin của dân chúng Nam Quốc và cả các nước khác đều tin rằng đây là điềm báo xấu.

Tại Lân Cung, Thiên Tuệ đang cùng dùng bữa với Ngừ Ngừ và Vân Vân.

"Nghe nói dạo này Hoàng Thượng rất mệt mỏi, hồ như người sắp đổ bệnh mất rồi..."

Vân Vân lo lắng, chỉ là một câu nói vô tình, không ác ý, cũng không phải cố ý, chỉ là buột miệng.

Lập tức Vân Vân nhận lấy cái liếc mắt đáng sợ từ Ngừ Ngừ, e rằng Thiên Tuệ nghe thấy sẽ không vui.

Chuyện Huyết Nguyệt thì cô cũng đã có nghe thao thao từ hai nha đầu này truyền tin về, thực chất thì "Huyết nguyệt" chỉ là Nguyệt thực toàn phần. Lúc đó, Mặt Trời, Trái Đất và Mặt Trăng cùng nằm trên một đường thẳng. Mặt Trăng sẽ bị bóng của trái đất che phủ hoàn toàn khiến cho Mặt Trời không thể chiếu trực tiếp vào nó.

Ở thế kỷ 21, phần lớn người ta không còn mê tín như thế nữa, vì là một hiện tượng kỳ thú của thiên nhiên nên thậm chí người ta còn thích thú muốn ngắm chúng.

Dù vậy, dân gian tương truyền cũng không thể không tin, nghe nói theo sau những hiện tượng này là sẽ có nhiều biến cố xảy ra, thiên tai, chiến tranh,...

Dù sao cũng không phải chuyện của cô, dù có giới lịch sự Nam Quốc, cô cũng không có gan thay đổi lịch sử, cái gì cũng có nhân quả, tốt nhất không nên nhúng tay vào.

Không làm thì cô nhớ man máng, ở thời Thiệu Chính hoàng đế sẽ xảy ra một cuộc chiến tranh, cũng không rõ là năm Thiệu Chính bao nhiêu và không biết kéo dài bao lâu.

Xem như đây là lời cảnh báo trước, nguyên do của cuộc chiến tranh này chính là Bắc Quốc nổi máu xâm chiếm muốn đưa quân thảo phạt Nam Quốc, chiếm một phần của Nam Quốc, dần dà nước chũm Nam Quốc, biến Nam Quốc thành thuộc địa của chúng, làm nô lệ cho chúng.

Quay lại vấn đề hiện tại, Thiên Tuệ đã sắp xếp đầu vào đó chuyện của Tuyết Ngân, nghe tiểu Nô nói thì Tuyết Ngân đang trên đường đến Long Thành, chừng 2 ngày nữa sẽ có mặt tại Long Thành.

Rốt cuộc sự kiên trì của cô sẽ không bị ổng phí một chút nào.

Nỗi đau mất con, nỗi đau hãm oan đã biến cô trở thành một con người hoàn toàn khác, tất cả xúc cảm chỉ dồn nén lại thành một thứ cảm xúc lạnh nhạt, tâm trí chỉ còn nghĩ đến việc báo thù.

Bản thân luôn nhận định chính Huệ Phi đã gây ra, không bao giờ lờn được chủ mưu thật sự là Thục Phi, người mà cô luôn nghĩ chỉ là một con "hồ giấy".

Cuộc tấn công đã bắt đầu đến hồi cao trào, cũng không rõ ai sẽ là người chiếm ưu thế, tiến thẳng lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, chính bản thân cô cũng không đoái hoài đến tước vị cao sang đó, chỉ cần trả thù và thoát thân khỏi chốn này, đó là nguyện vọng cuối cùng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Không biết từ khi nào, cái nhìn của tôi về thế giới xung quanh trở nên lạnh nhạt, mọi sự vật đều ảo não đượm buồn.

Mỗi khi nghe tiếng chim rít liu lo bên ngoài khiến tôi luôn có cảm giác chúng đang hòa thanh chia sẻ nỗi đau buồn này với tôi, nhịp điệu tiếng hót càng lên cao trào càng thể hiện nỗi đau đang dâng lên đỉnh điểm.

Hàng trúc xơ xác ũ rũ như nói rằng thế gian này thật buồn chán, chúng mãi mãi không thể nhìn thấy được thế giới bên ngoài sau bức tường lạnh lẽo kia, một không gian u ám ngột ngạt bao trùm khắp nơi.

Dù nỗi đau ấy không giày vò tôi như lúc trước, nhưng nó lại hằn lên trái tim tôi, ký ức tôi một vết thương khó phai mờ, một vết thương gần như chí mạng.

Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình tuyệt vọng như lúc này.

Tôi cũng không thể nào nhớ rõ được con người lúc trước của mình như thế nào nữa, tôi dường như qua quên lãng mất, chỉ còn biết chính bản thân mình ở hiện tại, lạnh lùng.

Có lẽ điều mà khiến tôi nghĩ rằng bản thân mình thay đổi chính là thái độ của hai nha đầu bên cạnh tôi, bọn họ khi đối diện với tôi đều tỏ ra lo sợ một điều gì đó, sau tôi mới hiểu, chính mình đã làm họ sợ đến vậy.

Tôi lặng lẽ ngắm bầu trời tối đen không chút tia sáng nào của mặt trăng, cũng chẳng có vì sao nào trên ấy cả, tất cả đều bị mây che khuất.

Tôi đang chờ đợi điều gì vậy? Đợi một con gió chẳng? Đợi con gió ấy sẽ cuốn đi những đám mây đang che lấp ánh trăng đó?

Đêm nào cũng vậy, bầu trời không trăng kể từ khi Huyết Nguyệt xuất hiện.

"Nương nương..." Giọng đồng thanh của hai nha đầu bên cạnh tôi vang lên.

Kể từ khi bị đẩy vào nơi tối tăm hiu quạnh này, tôi chỉ còn hai người họ bên cạnh, còn bọn nô tài khác đều bắt tằm, đúng là hoạn nạn mới gặp chân tình, ở đây tôi không đề cập đến thứ tình yêu xa xỉ kia.

Bất kể tôi có xua đuổi như thế nào, họ vẫn một mực đòi bên cạnh hầu hạ tôi, vậy mà chính tôi không thể làm được gì cho họ, tôi thật vô dụng.

Tôi quay lại nhìn hai người họ, có vẻ rụt rè, một trong hai lên tiếng:

"Trời đã khuya, nương nương mau vào trong nghỉ ngơi, kéo thăm sương sẽ bệnh..."

Thôi được rồi, tôi sẽ không làm khó họ, chỉ là tôi chưa buồn ngủ, nhưng nếu tôi nói rằng tôi không muốn hoặc chưa buồn ngủ, hẳn là họ lại nghĩ khác ngay rằng tôi đang khó chịu với họ.

Tôi cố nặn ra một nụ cười để họ cảm thấy tôi bớt nhạt nhẽo hơn.

Vừa đi cùng họ bước vào phòng thì tiếng bước chân rình rịch từ phía ngoài đang vọng vào.

Tôi đang nghĩ đến xem khuya thế này thì ai lại đem cả... đoàn quan quân "đi dạo" như vậy.

Vừa hướng mắt ra hành lan, một toán người trong đêm tối từ lộ ra trước mặt tôi, đi đằng trước là hai tên thái giám tay cầm đèn lồng đỏ.

Tôi chưa hiểu thực hư thì một tên thái giám thuộc dạng "máu mặt" từ trong đám quan binh đó đi đến trước mặt tôi với nét mặt vô cùng nghiêm nghị, dữ tợn.

Chỉ kịp chau mày lại định hỏi thì:

"Cao Thiên Tuệ quý xuống tiếp chi!" Chất giọng eo éo lạnh xương sống khiến tôi đau tim thật.

Dù không hiểu là thánh chỉ gì, tôi cũng đành quỳ xuống, trông tấm vải ông ta đang cầm hết như tấm vải hôm trước Thiệu Anh phong tước hiệu Thần Phi cho tôi.

Không nghi ngờ gì nữa, là thánh chỉ của hần, hôm nay lại ban thánh chỉ gì đây? Sau những ngày giày xé tâm can, rốt cuộc hần đã nghĩ thông mà tha cho tôi rồi sao?

Không đúng! Nhìn nét mặt của bọn họ thì chẳng phải là tin tốt lành gì.

Không muốn nghĩ nữa tại tôi bắt đầu lắng nghe tên thái giám đó truyền thành chỉ.

Sau một tràn mồ đầu chán ngắt, cuối cùng cũng vào trọng tâm:

"... Cao Thiên Tuệ được Trẫm hết mực sủng ái, vậy mà dám cả gan làm chuyện trái luân thường đạo lý, xem Trẫm không ra gì. Trẫm đã tha thứ cho nàng một lần vậy mà không lấy làm hối cải, lại phạm tiếp sai lầm. Niệm tình nàng là Thần Phi, nên không bêu đầu thị chúng làm gương, mọi chuyện sẽ được giấu kín. Phạt giảo hình..."

Tôi bật mắt tròn xoe không hiểu cái từ đó ý nghĩa là gì, đột nhiên hai nha đầu sau lưng tôi choàng lấy ôm chân tên thái giám kia khóc lóc van xin:

"Đại công công, sao lại như vậy? Chắc chắn là hiểu lầm rồi, ông mau hỏi lại Hoàng Thượng xem... Không thể có chuyện Hoàng Thượng phạt giảo Thần Phi nương nương như vậy được..."

Quái lạ. Giảo?

Tôi không hiểu, sao bọn họ lại khóc nức nở như vậy? Bất quá trong cơn tức, hần cho người sử dụng nhục hình với tôi, được! Tôi có thể chịu đựng, hần hần sẽ không ra tay tàn nhẫn với tôi đâu.

Nhưng bọn Ngừ Ngừ vẫn khóc lóc van xin mặc cho nét mặt lạnh dăm của vị thái giám không chút xoay chuyển.

Đột nhiên sau lưng ông ta bước ra là hai tên lính cơ bắp cuộn cuộn, mặt mày bặm trợn, tôi hoảng hồn lùi lại về hướng phòng của mình, do bước chân vội vàng nên tôi ngã đập mông xuống đất.

"Ngươi..." Tôi tròn mắt kinh hãi, không hiểu họ định làm gì tôi.

Bọn nô tì hầu cận tôi liền chạy đến mỗi người ôm chân một tên, vừa bầu chặt lấy như hai quả tạ xích chân bọn chúng vừa kêu la thảm thiết xin tha.

Lập tức tên thái giám "đầu xỏ" kia cho người lôi họ ra.

Thật là thô lỗ, họ nghĩ họ là ai mà đối xử thô bạo như vậy? Ít nhiều tôi cũng là Thần Phi nương nương cơ mà? Thiệu Anh thực chất chưa phế truất tôi.

"Các ngươi... các ngươi định làm gì ta?"

Hồ như câu nói của tôi chẳng có chút giá trị gì trong trường hợp này, bọn họ không hề quan tâm đến.

Đột nhiên phía sau họ, một cung nữ bê ra một chiếc khay đựng một tấm lụa trắng.

Tôi cố đứng dậy chạy thoát nhưng họ đã túm tôi lại ép chặt hai vai tôi:

"Thần Phi nương nương, xin đấng tội..." Giọng nói vô hồn của họ, thật lạnh lùng, thật sắc đá.

Tấm lụa trắng trên khay dày trải dài ôm chặt lấy cổ tôi.

Không! Lẽ nào, giảo? Chính là đây sao? Chính là bị siết cổ đến chết sao? Không! Tôi không tin, không tin Thiệu Anh ra tay tàn độc như vậy!

Đột nhiên một lực siết đau như cắt da cắt thịt hần lên cổ tôi đau đớn vô cùng, theo phản xạ, tôi cố dùng tay bầu lấy tấm vải đang siết cổ mình để nạy ra!

Con siết càng lúc càng chặt hơn, lòng cảm thấy bọn họ ra tay quá tàn nhẫn, cả một nữ nhi chân yếu tay mềm như tôi vậy mà có thể nhẫn tâm động thủ không chút niệm tình.

Ngưng khí thở khan hiếm đã dần tắt ngấm trong khí quản của tôi, chẳng biết từ khi nào tôi chỉ cảm nhận được đầu gối mình đập mạnh vào nền đất sau đó thì mọi thứ chìm trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Tuyết Ngân sẽ đến Long Thành vào sáng mai, không thể chậm trễ được nữa, nghĩ đến đó Tiểu Nô vội vàng nhanh chân chạy một mạch đến Lãnh Cung báo tin vui này cho Thiên Tuệ biết.

Vừa bước đến trước Lãnh Cung đột nhiên có tiếng bước chân của rất nhiều người đang tiến đến gần, Tiểu Nô liền núp sau một góc cây không xa để xem xét tình hình.

Quả thực không sai, một toán người đang tiến vào Lãnh Cung, trông đáng nghi vô cùng.

Đột nhiên nhìn thấy một cái khăn đựng một tấm vải trắng, lập tức cậu ta liên tưởng đến hình phạt "giã" của Hoàng Cung, thường dành cho phi tử phạm tội, đặc biệt là trọng tội.

Chẳng lẽ...

Cậu ta trừng mắt nhìn nghi ngờ có chuyện ám muội, nghĩ mình nên xông vào ngăn cản họ?

Không được, cậu chỉ là một tiểu nô tài, làm sao có quyền hạn ngăn bọn người đó.

Nhưng người duy nhất có thể ban hình phạt giã chỉ có mỗi Hoàng Thượng, chẳng lẽ Người dứt tình cạm nghĩa đến như vậy sao?

Đã vậy thì tại sao lại cho Ngự Y đến Lãnh Cung chăm sóc cho Thiên Tuệ làm gì chứ? Hoàng Thượng mỗi khi làm việc gì đều có ý của Người, không thể có chuyện vô lý như vậy được.

Tiểu Nô lại nghĩ đến có một âm mưu thăm dò đằng sau vụ việc này, cậu ta liền cong chân chạy thật nhanh đến Thừa Thiên Cung để báo cho Thiệu Anh.

Hơi thở dồn dập, bước chạy của Tiểu Nô ngày lúc một chậm hơn, nhưng nghĩ đến Thiên Tuệ sắp gặp chuyện thì cậu ta cố dồn hết hơi chạy thực mạng đến Thừa Thiên.

May mắn là chỉ còn chừng chục bước chân đã đến, vừa nhào qua thềm cửa của Thừa Thiên cung thì té ngã xuống.

Thiệu Anh do phải ngày ngày xem một mớ tấu chương hỗn độn nên đã nằm gục mặt trên bàn phê duyệt từ khi nào, cái tiếng động thất kinh ban nãy do Tiểu Nô gây ra đã mau chóng đánh thức hẳn.

Thiệu Anh nhú mày khó chịu cố định thần lại chuyện gì đang diễn ra.

Trông cái khoảnh khắc Thiệu Anh cố lấy lại thần thức thì Tiểu Nô cố lấy lại hơi thở, nhịp tim của mình.

Dập đầu mấy chục cái trên nền điện vừa tâu:

"Hoàng Thượng! Thần Phi nương nương gặp chuyện rồi!"

Vừa nghe đến đó, tinh thần của Thiệu Anh tỉnh hẳn, chẳng còn chút gì gọi là mệt mỏi nữa, hần bật đứng dậy:

"Chuyện gì? Thần Phi? Nàng ấy thế nào?"

"Hoàng Thượng mau đến Lãnh Cung, e rằng còn chậm trễ nữa, Thần Phi nương nương sẽ không thể... toàn mạng."

Thiệu Anh trừng mắt, điệu bộ thất kinh, toàn thân đông cứng, tại sao lại nói không toàn mạng?

Không bàn đến nguyên do, hần bỏ chạy ra khỏi Thừa Thiên, mặc cho thân phận cao quý của mình ra sao, trong đầu chỉ còn biết nghĩ đến Thiên Tuệ.

Bóng dáng Thiệu Anh dần khuất trong màn đêm lạnh giá, Tiểu Nô cũng vội chạy theo sau đó.

Nhưng khi vừa đặt chân trước hành lan của Lãnh Cung, Thiệu Anh mới đứng người lại thất thần.

Không gian xung quanh yên ắng không chút động tĩnh, không khí lạnh lẽo đang bao trùm, đâu đó là tiếng khóc lóc vô cùng thê lương.

"Hoàng... Thượng..." Tiểu Nô vừa đuổi kịp, trông bộ dạng thất thần của Thiệu Anh, nhìn không gian xung quanh, trong lòng cậu ta dấy lên một cảm giác vô cùng xấu.

Thiệu Anh chạy thật nhanh vào Lãnh Cung, trước mắt hần, Thiên Tuệ nằm bất động dưới đất, hai nha đầu hầu cận mắt đỏ ầu khóc lóc.

Thấy Thiệu Anh, bọn họ liền lao ra dập đầu mấy cái rồi tâu:

"Hoàng Thượng, dù Thần Phi có như thế nào, thì nương nương cũng là Thê tử của Hoàng Thượng! Vụ án này vẫn chưa phá, sao Hoàng Thượng đã vội hạ lệnh phạt giã Nương nương?"

"Cái gì?" Hân chau mày gay gắt

"Trẫm phạt giảo Thần Phi?"

Tay Thiệu Anh run run như mất hết sức lực nhìn thi thể Thiên Tuệ nằm đó.

Từng bước chân không vững vẫn cố bước đến nơi cô nằm, đầu đó vuron trên mắt cô giọt lệ chưa kịp bật ra khỏi khoé mi.

Hân ôm lấy thi thể cô mà thần sắc trở nên vô cảm, vòng tay siết chặt Thiên Tuệ vào lòng. Tại sao tìm hân lại nhói đến như vậy? Tại sao chứ? Bởi chính cô, từ lúc nào đã chiếm trọn trái tim hân, mãi mãi sẽ chẳng có bất kỳ nữ nhân nào thay thế được.

Thật sự không tin được đây là sự thật! Mơ hồ thoáng nhận ra trong mắt hân rung rung một thứ chất lỏng lạnh nhưng lại không hề rơi khỏi mi.

"MAU TRUYỀN NGỰ Y!" Hân gào lên như thể muốn vị quan ngự y ở xa tít nghe thấy.

"Nương nương... tắt thở rồi thưa Hoàng Thượng..." Chất giọng khàn đục vọng lên của một trong hai nô tì thân cận.

"Hoàng Thượng... thì ra đây là một mưu đồ ám sát..." Nói xong, Tiểu Nô bật khóc quỳ xuống ôm đất, rõ biết Thiệu Anh vốn dĩ rất yêu cô, không bao giờ có chuyện ban cái chết cho cô.

"KHÔNG!" Hân vỗ nhẹ lên má Thiên Tuệ, hy vọng cô sẽ mở mắt ra nhìn hân! Cô nói gì cũng được, mắng hân cũng được, đánh hân cũng được, nhưng hãy mở mắt ra, có sao mắt của cô cứ đui chặt lại như vậy?

Thoáng qua nỗi giày xé tâm can khiến hân phải hận bản thân mình đã không cho người trông chừng Thiên Tuệ cẩn thận, thì đã không xảy ra cơ sự đau lòng này.

"Không thể được!"

Thiệu Anh nắm chặt lấy tay cô áp vào má, cảm nhận hơi ấm cuối cùng đang dần lui tàn trong thân thể của cô.

Đột nhiên hân ghim giọng xuống, ánh mắt vô hồn, hồ như đã trở nên tức giận cực độ nhưng không hề lộ sắc:

"Mau truyền chỉ, tra ra kẻ nào đã giả truyền thánh chỉ, bắt kẻ là ai! Giết không tha!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Mọi việc tiến hành vô cùng thuận lợi, bây giờ Huệ Phi chỉ cần đợi đến sáng hôm sau xem tin vui.

Rốt cuộc cô ta đang muốn gì? Hân đây sẽ là một màn kịch hay nhất từ trước đến nay, mà chính cô ta là "đạo diễn" và cũng là "diễn viên", đặc biệt là một vai phản diện xinh đẹp.

Vào đêm đó, một bộ phận nhỏ trong Hoàng Cung tất bật hối hả cho một công việc mà Thiệu Anh bí mật giao phó, đó là bí mật an táng Thiên Tuệ, tất cả những kẻ lãnh nhiệm vụ này phải có trách nhiệm giữ kín miệng về nguyên nhân cái chết của cô cho đến khi tìm ra thủ phạm thực sự.

Suốt đêm ấy chính hân là người chỉ đạo mọi việc và hân cũng đã sắc phong cô trở thành Nguyên Phi Hoàng Triều, bởi trong trái tim hân, chỉ có Thiên Tuệ mới thực sự phù hợp để trở thành Nguyên Phi, khi chết sẽ được tấn phong Hoàng Hậu.

Nhưng do Thiên Tuệ chết trước khi được tấn phong nên chỉ được trở thành Nguyên Phi, đợi một thời gian thích hợp, Thiệu Anh sẽ chính thức công bố toàn Triều Đình về chuyện sẽ tấn phong cô trở thành Hoàng Hậu Hoàng Triều.

E rằng sẽ có một cuộc tranh cãi bùng nổ trong nội cung

Sáng hôm đó, chuyện Thần Phi đột nhiên lâm bệnh qua đời được công bố toàn triều đình, bá quan ai nấy đều tiếc thương cho phận hồng nhan của cô, riêng chỉ có duy "nhị" hai người là không, Huệ Phi và Thực Phi.

Nghe tin Thiên Tuệ chết, Thực Phi như sượng điên lên suốt ngày chỉ cười, người ngoài nhìn thấy cứ tưởng Thiên Tuệ chết linh hiện về ám cô ta nên hoá điên như vậy.

Còn Huệ Phi thì có lẽ vô cùng điềm tĩnh, vẫn bình chân như vại, hồ như đã thoả mãn trước thành tựu mà mình đạt được.

Suốt những ngày hôm sau Thiệu Anh không hề lên Điện Thái Cát để thiết triều, ai nấy đều ngầm hiểu hấn vẫn đề tâm về cái chết của "ái phi" của hấn, bọn cung tì cũng cố sức năn nỉ hết lời khuyên hấn đừng đau buồn quá sinh bệnh, quốc gia vẫn quan trọng hơn tư tình nữ nhi...

***

Vào một buổi rạng sáng tại Điện Thái Cát

Các quan viên trong triều vẫn như mọi ngày xếp thành hai hàng thẳng tắp đợi châu bệ hạ.

Nhìn thấy thần sắc mệt mỏi của Thiệu Anh, bá quan không khỏi lo lắng, ai ai cũng nhìn nhau tự vấn vô số câu hỏi.

Vẫn như thường lệ, các quan từng người một lên chầu, nhưng do thức suốt cả đêm nên thần trí Thiệu Anh có vẻ mất tập trung, điều này càng khiến các quan lo lắng.

Thiệu Anh ngồi trên ghế rồng, tay chống lên thái dương, thần sắc vô cùng mệt mỏi,

một lúc sau đứng dậy đưa tay lên, ngắt quãng một lúc rồi nói:

"Bãi triều! Hôm khác rồi tiếp tục..."

"Hoàng Thượng có cần gọi Ngự Y..." Một quan viên đứng lên phía trước.

"Được rồi..." Hấn xua tay cho qua

Đến khi Thiệu Anh vừa nhắc chân lên thì đột nhiên giọng nói của một nữ nhân vang vọng lên làm náo động cả Điện Thái Cát:

"Hoàng Thượng, khoan đã... thiếp muốn tâu..."

Bước vào điện là dáng người thướt tha với nhan sắc rạng ngời của Lục Phi bước vào, đầu mày hết 3 phần chau lại.

Bá quan không ai lại không sửng sốt trước một nữ nhi lại ngang nhiên tự tiện dám bước vào Điện thiết triều, nơi chỉ dành cho đàn ông bàn lo về việc nước.

Xưa nay nữ nhi không có đặt quyền về chuyện nước nhà, cho nên chuyện Lục Phi đặt chân đến nơi mà mình không nên tới khiến cho quan viên trở mắt kinh ngạc là chuyện dĩ nhiên.

Tất cả ánh mắt đều dồn đến Lục Phi, quan sát kể cả từng cử chỉ, động tác của cô ta.

Đứng phía dưới sân rồng, cô khẽ khụy gối hành lễ:

"Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng..."

Thiệu Anh không may may nhìn mặt của Lục Phi dù chỉ một chút.

"Lục Phi, thực ra nàng đang muốn gây chuyện gì đây, nơi đây không phải là nơi dành cho..." Chưa nói hết câu, thấy mình không nhất thiết phải nhắc đến nguyên tắc này, nên hấn lập tức ngắt câu chuyện sang một câu khác:

"Được rồi mau nói đi..." Hấn nói với giọng điệu trầm lắng mà vô cảm.

"Thần thiếp biết ai là chủ mưu hãm hại Thần Phi có tư tình với Tuấn Kiệt Tướng quân..." Câu nói thốt ra khiến Thiệu Anh bất ngờ quay sang nhìn cô ta kinh ngạc, đầu mày liền nhú lại cực độ, cả người sửng lại đôi chút.

Cả bá quan trong Thái Cát Điện liền ồ lên kinh ngạc không kém, tiếng bàn tán xôn xao lập tức lan toả khắp Điện, từ điện thiết triều bàn việc nước nhà nay lại biến thành nơi bàn tán chuyện tư, thật nực cười! Thiệu Anh có chút chột dạ trước hành động ngông cuồng của Lục Phi, nhưng nay cô ta lại có manh mối về sự việc này thì không thể bỏ qua.

Thiệu Anh hấn giọng to, cả triều lại lắng xuống im lặng, lúc này đầu mày hấn mới giãn ra đôi chút.

"Là ai?"

"Là... " Cô ta nhấn giọng mạnh, đưa mắt nhìn hấn không chớp: "Thục Phi "

"Cái gì?" Thiệu Anh tròn mắt không tin những gì Lục Phi nói, đảo mắt rồi nói tiếp với vẻ hoài nghi: "Nàng có bằng chứng gì để buộc tội Thục Phi là chủ mưu?"

"Thiếp không có!" Câu nói không chút e dè của Lục Phi khiến hấn khá bất ngờ dù hấn khá hụt hẫng vì cô ta nói không có bằng chứng.

"Nhưng thiếp lấy đầu mình ra bảo đảm, chính thiếp đã nghe thấy..."

"CÂM MIỆNG" Đột nhiên Thục Phi từ ngoài xông vào về mặt tức giận đùng đùng.

Nhìn thấy Thiệu Anh, cô ta thu lại nét tức giận lên gương mặt, lập tức khụy gối hành lễ:

"Hoàng Thượng, ả ta vu khống thần thiếp..." Cô ta chỉ thẳng vào mặt Lục Phi

Nhưng có vẻ Thục Phi càng xù những chiếc lông nhím của mình ra tự vệ, càng khiến Thiệu Anh nghi ngờ hơn, bởi từ trước Thục Phi đã có mâu thuẫn với Thiên Tuệ, luôn luôn tìm cách đối chọi với cô.

"Muội muội, đủ rồi... Nay Thiên Tuệ ra nông nỗi này, cũng do muội, muội còn cố chấp sao?" Lục Phi gạt tay Thục Phi ra.

"Được rồi... đủ rồi... Ta không thể để Lục Phi liều mình đứng đây nói hết cơ sự này mà không thu được kết quả gì, Thục Phi, nếu nàng không làm thì sợ gì?" Đột nhiên câu cuối cùng hần nói liền chuyển sắc khi nhìn Thục Phi, một ánh mắt dữ tợn như cảnh cáo cô ta.

Thục Phi 7 8 phần sợ hãi trước ánh mắt đó, liền thu lại những "chiếc lông nhím" của mình, cắn môi cắn tức, thở hắt một cái.

"Người đâu, mau giam Thục Phi lại, Trẫm phải điều tra rõ chuyện này, nếu thực sự Thục Phi không hề nhúng tay vào chuyện này thì người chịu tội sẽ là Lục Phi vì dám cuồng ngôn loạn ngữ trước Điện Thái Cát ngày hôm nay."

Ra lệnh xong, một toán lính dẫn Thục Phi đi, dù chân vẫn bước nhưng lòng không cam. Đổi lại, Lục Phi mỉm cười thoả mãn, rốt cuộc sau những ngày giằng xé lưỡng tâm thì cũng đã thu được một kết quả không đến nỗi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Thiệu Anh không nghĩ đến tình nghĩa phu thê, thẳng tay cho người tra tấn tàn bạo nô tài thân cận Thục Phi, bởi chính chúng là người khơi gợi "ý tưởng" cho Thục Phi.

Đúng là không ngoài dự đoán, dù có là người, có bộ não phát triển hơn loài vật thì cũng chỉ là thân xác bằng xương bằng thịt, rốt cuộc cũng bị bản năng che mất lý trí, tất thấy họ cũng biết tham sống sợ chết nên đã nhận tội không chút e dè.

Điều tất yếu sẽ xảy ra chính là Thục Phi bị giam vào Lãnh Cung, không biết khi nào sẽ được khoan hồng tha thứ, hoặc đã sẽ chịu chết già ở đó cũng không chừng.

Tuần Kiệt cũng được minh oan và đã trở về quê tịnh dưỡng, mãi lúc đó mới hay tin dữ Thiên Tuệ quy tiên, anh ta đau xót vô cùng, bỏ ăn liền mấy ngày, sau mới định tâm lại.

Tâm tư Thiệu Anh cũng đã nhẹ bằng hơn rất nhiều, duy chỉ còn một vụ án máu chót chính là kẻ đã giả truyền thánh chỉ mượn tay hần giết Thiên Tuệ, dù đã nghĩ đến là Thục Phi nhưng tra đến cách mấy cũng không có manh mối gì, hần không phải cô ta gây ra.

Bởi xét đến cùng, Thục Phi có liều mình vu oan Thiên Tuệ có tư tình cũng do nhất thời đố kỵ, lòng ghen ghét nổi lên mới thành ra như vậy, nhưng chắc chắn cô ta không ăn nhằm gan hùm mà giả truyền thánh chỉ, tội danh này có thể chu vi cứu tộc.

Thiệu Anh đang ngồi trên ghế rồng ở Ngự Thư phòng, mắt vẫn chăm chú đọc án thư đang cầm trên tay, đột nhiên dừng mắt, một ý nghĩ liền loé lên, trước mắt vẫn nhìn ngọn lửa đang cháy bập bùng trên đầu nến.

"Chẳng lẽ... là Huệ Phi?"

Đầu mày khẽ chau lại, liệu điều này có quá đáng khi nghĩ đến Huệ Phi hay không?

Nhưng xét về mọi khía cạnh, thì đã tám chín phần trùng khớp. Hôm ấy chính hần đã tận mắt trông thấy Huệ Phi chà đạp, hành hạ Thiên Tuệ như thế nào, rõ là cô ta rất hận Thiên Tuệ, cũng trách do chính hần đã khơi dậy lòng căm thù của Huệ Phi bằng cách cho Ngự Y đến chữa trị cho Thiên Tuệ.

Nhưng chẳng lẽ hần phải để Thiên Tuệ chịu khổ như vậy sao? Mặc dù lúc ấy luôn nghĩ nàng không coi hần ra gì, nhưng bây giờ xét lại, hần đúng là một kẻ hồ đồ ngu ngốc, là một người trên vạn người, vậy mà suy nghĩ cũng không bằng một tiểu nô tài như hai nha đầu thân cận Thiên Tuệ.

Nếu thực sự Huệ Phi có phạm trọng tội, nhưng vì thân vẫn đang mang long duệ thì không phải bị xử tử, vả lại đứa trẻ khi sinh ra vẫn được phong là Thái Tử.

Quả thực Huệ Phi suy nghĩ rất thấu đáo, đúng là lâu nay hẳn đã quá xem thường bản lĩnh của Huệ Phi rồi.

Nhưng nghĩ đến việc cô ta "mượn tay" mình giết Thiên Tuệ, gieo rắc nỗi hận của Thiên Tuệ dành cho hắn thì trong lòng sục sôi lửa giận.

Đột nhiên đứng dậy đập mạnh xuống bàn, không gian xung quanh vì thế cũng nao động chút ít.

Những tên lính gác cửa lần lượt giám hầu cận vội xông vào vì nghĩ rằng có "thích khách" đột nhập. Nhìn thấy Thiệu Anh bình an vô sự đứng đó, thần sắc có chút phần nộ nên bọn chúng mặt mày tái đi đôi chút.

"Ra ngoài, không có chuyện gì đâu..." Hắn xua tay nói.

Bọn họ tuân chỉ lui ra ngoài đóng cửa lại.

Nhưng phải làm sao cho phải? Không thể đường đột xông vào Ngọc Cẩm cung bắt Huệ Phi nhận tội, liệu cô ta sẽ chịu khai nhận sao?

Đang lúc thần trí rối rắm như tơ vò không biết làm sao cho phải thì lại nhớ đến Tiểu Nô, cậu ta là nô tài ở Ngọc Cẩm lại là bạn thân của Thiên Tuệ khi cô ấy vẫn còn là nô tì, vậy thì càng tốt khi nhờ cậu ta thám thính chuyện ở Ngọc Cẩm cung.

Không bao lâu sau Tiểu Nô của Ngọc Cẩm cung được bí mật triệu đến gặp Thiệu Anh.

Tất cả nô tài lẫn lính canh gác ở bên ngoài Ngự thư phòng được hân điều sang nơi khác để tránh tai vách mạch rừng.

"Trẫm muốn nhờ người một việc..."

Hắn ngồi trên ghế rồng tay vẫn ung dung cầm án thư, bên dưới Tiểu Nô vẫn đang quỳ.

"Dạ! nô tài sẽ liều cả mạng mình để hoàn thành..."

"Bây giờ Trẫm chưa cần đến mạng của người làm gì, hy vọng người sẽ kín miệng. Hãy thám thính Huệ Phi xem có bất cứ manh mối gì liên quan đến chuyện giả truyền thánh chỉ"

Vừa dứt lời Tiểu Nô liền ngẩng đầu lên nhìn hắn như thần kinh bị chấn động...

"Hoàng Thượng..." Hai từ vừa được Tiểu Nô thốt lên đã tắt ngấm vài giây.

"Trẫm thật sự không còn cách nào, nhưng trong nội cung, ngoài Thục Phi, người còn lại luôn đem lòng đố kỵ ghen ghét Thiên Tuệ chỉ có mỗi Huệ Phi và cũng chính nàng ta mới đủ lớn gan làm ra những chuyện này..."

"Nô tài cũng đã từng nghĩ đến Huệ Phi nương nương đã làm, nay Hoàng Thượng đã có ý nghĩ giống với nô tài thì vì Thần Phi nương nương, vì Hoàng Thượng, nô tài sẽ dốc hết sức lực để hoàn thành, bất kể có hy sinh mạng chớ này"

Thấy trời đã khuya hắn vội lệnh cho Tiểu Nô ra về, nhưng hồ như Tiểu Nô vẫn còn lưỡng lự một điều gì đó, chân vẫn không dám nhích lên, thấy lạ, Thiệu Anh liền hỏi cậu ta:

"Người sao vậy? Có chuyện gì muốn nói à?"

"Bẩm Hoàng Thượng, nô tài có chuyện muốn nói nhưng không biết có nên..."

"Mau nói..." Hắn chợt xen vào, dù gì trời cũng đã khuya, hắn không thích cái kiểu lồi thối như vậy, thật phiền toái.

"Trước khi quy tiên, Thần Phi nương nương đã dặn dò..."

Đột nhiên ánh nhìn của Thiệu Anh trở nên gay gắt hướng về Tiểu Nô, cậu ta sợ hãi cup mắt xuống.

"Dặn thế nào?"

Suốt đêm hôm đó, Ngự thư phòng được thắp đèn trắng đêm, Thiệu Anh dường như đã quên đi mệt mỏi, luôn dõi nghe Tiểu Nô kể lễ sự tình, về ý chí kiên định của Thiên Tuệ quyết tâm vạch bộ mặt sát nhân của Huệ Phi, dự định đưa cung nữ Tuyết Ngân hồi cung để làm nhân chứng, nhưng mọi việc sắp đi đến đích thì đột nhiên lại xảy ra chuyện đau lòng.

"Thực sự thì Thần Phi đã yêu bệ hạ, trong suy nghĩ của nương nương thì bệ hạ đã khác hẳn những gì mà nương nương gặp bệ hạ lần đầu tiên... Nhưng vì nghĩ đến đại sự, muốn tìm lại công bằng cho chính mình và những oan hồn chết dưới tay Huệ Phi nên trong lòng Thần Phi nương nương chỉ nghĩ đến hai từ báo thù..."

Thiệu Anh càng lúc càng trầm lắng, ánh mắt chỉ hiện lên tia xót xa lẫn chút tiếc nuối, trong Ngự Thư Phòng chỉ nghe được mỗi tiếng nói với âm lượng vừa đủ của Tiểu Nô văng vẳng không gian xung quanh.

Hồ như cả hai đã quên rằng tiếng gà đã gáy từ khi nào, bầu trời bắt đầu chuyển sáng dần, không còn bao trùm một màn đêm u ám tĩnh mịch nữa, tất cả

cung nữ, nô tài, thái giám... trong hoàng cung lại bắt đầu công việc của một ngày mới.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Không lâu sau Thiệu Anh tuyên chỉ toàn triều đình về việc tấn phong Thiên Tuệ làm Nguyên Phi dù biết cô đã qua đời.

Thông tin trên đã gây ra một cuộc tranh luận sôi nổi trong hoàng cung, từ đại quan đến nô tì, thái giám, lính gác cổng thành...

Đa phần đều cảm thấy hành động của Thiệu Anh thật kỳ quái, rõ ràng Thiên Tuệ đã chết, sao lại tấn phong thành Nguyên Phi? Trong khi đó Huệ Phi, người sắp sinh con cho hắn, nếu là Thái Tử, thì người đáng ngồi lên ngôi vị Nguyên Phi phải là Huệ Phi.

Thái Hậu cũng đã phản đối hắn, bắt hắn phải rút lại thánh chỉ nhưng ý của một bậc Thiên Tử đã nói thì không thể nói rút là rút, như thế thì còn ra thể thống gì? Cứ thế hai mẫu tử đã trở mặt nhau không nói năng một lời.

Bởi xét về mặt thân thế, Thiên Tuệ chỉ được xem là cô nhi không cha không mẹ, lại xuất thân là một tiểu nha hoàn, theo nguyên tắc mà nói, người đủ điều kiện để trở thành Nguyên Phi phải môn đăng hộ đối, con nhà quan, nhưng phải là quan triều đình.

Về tài sắc phải hơn người, ở mặt này Thiên Tuệ không thiếu, nhưng suy cho cùng, chỉ là cô đã là một thân xác nằm dưới đất lạnh.

Tại Ngọc Cẩm cung, dĩ nhiên thông tin này được bọn nô tài truyền lại với Huệ Phi không sót một chi tiết nào.

Đáp lại, cô ta chỉ bật cười thay vì nổi trận lôi đình đòi đập phá đồ đạc, ắc là cảm thấy hành động trút giận đó không hiệu quả, lại gây thêm thiệt hại về của cải vật chất.

Huệ Phi đã lường trước chuyện này, chắc hẳn một ngày nào đó hắn sẽ tấn phong Thiên Tuệ thành Nguyên Phi, nhưng điều mà cô ta không tin được rằng kể cả khi Thiên Tuệ đã chết hắn vẫn kiên quyết tấn phong cho cô, thật là làm cô ta tức chết, đáp lại cô ta chỉ biết cười đau khổ.

"Nhưng không sao... Ta vẫn còn một lá bùa hộ mạng..." Cô ta vừa nói vừa xoa cái bụng bầu nay đã gần bốn tháng, miệng mỉm cười quý quyết.

Đột nhiên cô ta đảo mắt sang tên nô tài đứng cạnh:

"Chuyện ta nhờ ngươi thế nào rồi?"

"Dạ, tiến triển tốt đẹp ạ! Chỉ cần đợi Huệ Phi nương nương..."

Huệ Phi liền đưa ngón trỏ chặn miệng hắn lại, mắt đảo dáo nhìn ngoài cửa trông xem có cái bóng nào lúp ló ngoài đấy hay không.

Để tránh tai vách mạch rừng, cô ta liền ra hiệu cho một nha hoàn đưa giấy bút lại.

Bởi rõ biết Thiệu Anh đang bí mật truy tìm kẻ đã giả truyền thánh chỉ, Huệ Phi.

Thiên Tuệ là người mà hắn yêu nhất, tất nhiên hắn sẽ tìm cho ra kẻ đó, một phần căm hận vì đã mượn tay hắn "ép chết" Thiên Tuệ.

Cho nên cẩn thận vẫn hơn, chỉ e hắn sẽ đưa kẻ gian đột nhập thám thính.

"À ta vẫn tốt chứ?" Cô ta ghi lên giấy

Tên nô tài gật gù rồi vội viết vào:

"Chỉ đợi Huệ Phi nương nương ra lệnh cho bọn thương buôn ấy"

Đặt tờ giấy xuống bàn, Huệ Phi liền cong miệng lên cười nham hiểm, ánh mắt lóe lên như phóng ra hàng trăm mũi tên tầm độc.

Có lẽ cả triều đình lẫn Thiệu Anh sẽ không ngờ được rằng, Thiên Tuệ chưa hề chết.

Cô vẫn sống, nhưng tinh thần vẫn còn đang mê man và đang bị giấu ở một nơi bí mật mà chỉ có Huệ Phi mới biết.

Sự tình là hôm đó, khi hai tiểu nha đầu bị đám lính lôi ra khỏi Lân Cung để tránh vрон bộn tay chân để bọn chúng hành giã. Đúng là hành sự vô cùng thấu đáo, hai tên giã đầu dùng lực vừa đủ để siết cổ Thiên Tuệ làm sao để cho cô bất tỉnh, sau đó cho cô uống một loại độc được được bào chế từ Bắc Quốc.

Tất nhiên muốn cướp đi mạng sống của Thiên Tuệ là chuyện đơn giản như trở bàn tay, chỉ cần ra lệnh bọn chúng mạnh tay một chút nữa thì đã tiến được cô lên Thiên Giới, nhưng mưu đồ của Huệ Phi thậm chí thâm độc còn hơn rắn. Nhất quyết không để cô chết đơn giản như vậy.

Chất độc sẽ ngấm vào cơ thể cô ăn mòn từ từ tế bào não, khiến cho thần kinh tê dại không nhận thức được như người thường nữa, thần trí ngu ngu ngơ ngơ như trẻ lên ba, sau đó bán cô cho một kỹ viện nổi tiếng ở kinh thành Bắc Quốc. Đòi đòi bị thiên hạ phi nhổ chà đạp, làm "thê tử" cho tất cả bọn đàn ông Bắc Quốc.

Quá trình thực hiện mưu kế của cô ta hết sức tỉ mỉ và chu đáo, đầu tiên sẽ tạo hiện trường giả để toàn triều đình cho rằng Thiên Tuệ đã thực sự chết.

Đoán trước Thiệu Anh sẽ gấp rút cho người an táng Thiên Tuệ ở Hoàng Lăng, nơi dành cho người trong hoàng tộc an nghỉ, dù sao Thiên Tuệ cũng đã có con với hắn, chỉ tiếc rằng đứa trẻ đó yếu mệnh, cho nên Thiên Tuệ cũng được xem là một phần của Hoàng Tộc, bởi tội danh "tư tình" của cô vẫn chưa được công nhận và thành lập trước triều đình, suy đến phút cuối, Thiên Tuệ hoàn toàn trong sạch, đủ điều kiện để an táng ở đây.

Sau đó Huệ Phi sẽ mua chuộc một vài người trong bọn người mà Thiệu Anh giao phó chuyện an táng Thiên Tuệ, đợi lúc hấn lo là, bọn chúng vội thay thế một thi hài của một cô gái khác, nhanh chóng giấu Thiên Tuệ ở một nơi bí mật trong Hoàng Lăng, sau đó đợi Thiệu Anh rời khỏi mới đưa Thiên Tuệ đến nơi của Huệ Phi.

Do hành tung của Huệ Phi vẫn như mọi ngày, cho nên Tiểu Nô không thể tìm thấy bất cứ manh mối gì, có lẽ nào cô ta đã biết sẽ có người theo dõi chăng?

Mọi hy vọng tất lịm trong suy nghĩ của Tiểu Nô, chẳng lẽ để Thiên Tuệ chết oan uổng như vậy sao? Trời à! Còn thiên lý trên đời này hay không? Tiểu Nô ôm đầu ngồi một xó ở hậu Ngọc Cẩm cung.

"Tiểu Nô, cậu sao thế?"

Một ti nữ của Ngọc Cẩm thấy Tiểu Nô có vẻ không ổn nên đi đến hỏi.

Tiểu Nô chỉ lắc lắc đầu không nói gì, cô ấy vội ngồi xuống vỗ lưng cậu ta an ủi:

"Chắc là nhớ Thần Phi... à Nguyên Phi nương nương phải không? Dù sao hai người cũng đã từng làm cùng nhau, vui đùa cùng nhau, cũng không tránh khỏi những cảm xúc như thế này... Nhưng cậu cứ như vậy thì làm sao Nguyên Phi nương nương an lòng nhắm mắt được chứ?"

"Tôi không sao, Nguyệt Nguyệt" Nói rồi cậu ta ngẩn đầu dụi cười với Nguyệt Nguyệt để trấn an cô.

"Vậy thì tốt rồi! chúng ta đi thả điều đi..." Cô ấy vô cùng phấn khích khi có ý định rủ Tiểu Nô cùng đi.

"Cung ti như cô thì phải lo mà làm việc của mình, sao cứ mãi vui chơi vậy?" Tiểu Nô đứng dậy nheo mắt nhìn Nguyệt Nguyệt đùa, tay chỉ chỉ trán cô ấy: "Lo mà làm xong việc đi..."

"Tôi xong từ lâu rồi, nay mới có thời gian rủ cậu cùng đi đấy..."

Tiểu Nô sức sáng mắt nhớ tới hai từ "cung ti" phải rồi, chắc giờ này Hoàng Thượng cũng đã rảnh rồi, phải đưa Tuyết Ngân gặp Người để trình bày sự việc, hẳn sẽ là bàn đạp từ đó vạch được tội ác của Huệ Phi.

"Không nói với cô nữa, tôi sức nhớ có một việc phải làm rồi..." Nói rồi cậu ta đâm đầu chạy mà không thèm quay đầu lại nhìn Nguyệt Nguyệt lấy một lần.

"Đồ đáng ghét..." Nguyệt Nguyệt bủn rủn tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

"Nếu chỉ có mỗi cung nữ Tuyết Ngân đứng ra làm chứng, Trẫm e là không thể, vả lại chuyện xảy ra đã lâu..."

Thiệu Anh chấp tay để sau lưng đứng quay lưng với Tiểu Nô và Tuyết Ngân, nét mặt tỏ ra khó xử.

"Thật sự không thể sao bệ hạ?" Tiểu Nô chỉ biết thờ dài, vậy là uống công lâu nay Thiên Tuệ ập ù cơ hội này.

Tiếp theo tiếng thờ dài của Tiểu Nô là một tiếng thờ dài khác, Tuyết Ngân. Cô đã quyết tâm giúp Thiên Tuệ đến cùng, bằng không đã quyền sinh từ lâu lắm rồi! Nhưng vì ân tình mà Thiên Tuệ đối với cô là quá lớn, nhất định không thể phũ tay làm ngơ được.

Đột nhiên hắn quay sang nhìn họ, thần sắc không giấu được bi ai, một phần Huệ Phi cũng đang mang thai, không thể hại đến đứa trẻ vô tội trong bụng cô ta được.

"Nhưng..."

Cả hai nô tài liền nhanh chóng bắt kịp ánh mắt của hắn:

"Nếu có thể tìm thêm người thì sẽ có hy vọng..."

Tuyết Ngân cúp mắt xuống cắn môi, thật tình bọn cung tì của Huệ Phi là những bọn xu nịnh, đặc biệt là cực kỳ trung thành, bởi Huệ Phi từ trước đã mua chuộc bọn chúng phải trung thành với mình, thậm chí nếu bọn họ có chết bỏ mạng ở Cung cấm thì gia đình bọn họ cô ta sẽ chịu trách nhiệm, ban tiền đủ cho họ sống đến mấy kiếp.

Cuối cùng, cuộc bàn luận kết thúc bằng một khoảng im lặng nặng trĩu nổi bi ai, phẫn nộ, đau xót...

***

Một tiểu nô tài thân cận với hành động bất thường, lén lén lút lút nhìn quanh, bên cạnh dẫn theo một cung nữ, khẽ mở cửa phòng của Huệ Phi rồi nhẹ nhàng đóng lại.

Bên trong, Huệ Phi và cung nữ ấy vội trao đổi nhau y phục, còn tên nô tài thì quay mặt nơi khác.

Huệ Phi thậm chí đã dùng đai nịt cái bụng mang thai bốn tháng của mình lại để tránh bại lộ.

Trong phút chốc, Huệ Phi đã cải trang thành một cung nữ, do trời tối nên không ai có thể để ý được gương mặt của cô ta.

Còn riêng cung nữ ban nãy vội mặc y phục của cô ta rồi trèo lên giường nằm giả vờ ngủ.

Hai người họ bước ra ngoài rồi đóng cửa lại, tên nô tài kia liền giả vờ truyền lệnh:

"Huệ Phi nương nương đang nghỉ ngơi, không được ai làm phiền..."

Bọn lính bên cạnh cũng chỉ gật đầu không nói gì, thậm chí không hề biết nàng cung nữ vừa bước ra khỏi phòng chính là Huệ Phi.

Có lệnh bài thì chuyện ra cổng dễ như trở bàn tay, không lâu sau họ đã có mặt tại bờ sông Lục Giang ngoài Long Thành.

Hai bên bờ sông tập nập người bán kẻ mua, đèn lồng thấp sáng cả một khúc sông.

Trên một chiếc thuyền buôn lớn sắp sửa khởi hành đến Bắc Quốc, tên thương buôn đưa tay ra hiệu mời Huệ Phi ngồi xuống ghé.

Cô ta vội lắc đầu mỉm cười:

"Không cần, ta sẽ đi ngay..."

"Nương nương, sao vội đi sớm vậy? Chúng tôi đã chuẩn bị một bữa son hào hải vị đội nương nương thưởng thức..." Tên thương buôn mặc trang phục Bắc Quốc, chất giọng lơ lớ không chuẩn âm.

"Ta còn việc phải làm, mau cho ta xem lại một lần nữa..."

"Mời..." Hắn đưa tay hướng vào trong căn phòng được lắp trên thuyền.

Huệ Phi thông thả bước vào vén màn lên, theo sau là tên nô tài.

Thuộc hạ của hắn bắt đầu mở nắp một chiếc rương trong hàng chục chiếc rương chứa hàng hóa.

Chiếc rương này có kích cỡ hệt như một chiếc quan tài thật, nhưng bên ngoài được trạm trổ điêu khắc không khác những chiếc rương chứa đồ bình thường, chiếc thuyền này được đặc ân của cô ta nên được quyền thoát khỏi các trạm kiểm soát của Nam Quốc, tha hồ tung hoành mà không sợ.

Nắp rương được mở ra, đầu tiên là gương mặt xinh đẹp với đôi môi được tô đỏ mọng, trông nét mặt vô cùng yên bình, vẫn nhìn rõ làn da trắng nhợt nhạt của cô gái đang chìm vào một giấc ngủ sâu, Nguyên Phi của Nam Quốc được cho là đã chết cách đây không lâu, Cao Thiên Tuệ và cũng là người mà cô ta hận thù nhất.

Nhưng nhìn lại thần sắc của Huệ Phi, nay đã hoàn toàn thay đổi, cái nhìn căm hận với nữ nhân đang nằm trong rương, đầu đó trong ánh mắt là một nỗi ghen ghét khó tả.

Đột nhiên ánh mắt của tên thương buôn lóe sáng:

"Bầm nướng nướng..."

"Chuyện gì?" Cô ta liếc nhẹ hấn

"Hay là... nướng nướng có thể ban ả này cho tiện dân, để tiện dân đưa về làm thiếp..."

Không tránh khỏi ánh mắt thèm thuồng nhỏ dãi của tên đàn ông háo sắc này với Thiên Tuệ, quả thực là một nhan sắc khuynh thành.

"Không!" Huệ Phi lập tức phản đối "Như thế quá nhân từ cho ả..."

"Nướng nướng..." Hấn cố nài nỉ

Đột nhiên Huệ Phi rút trong tay áo ra một con dao găm sắt lẹm dí vào cổ hấn, tên thương buôn lập tức sững người, toàn thân run rẩy.

"Ta cảnh cáo ngươi, bất kỳ cung nữ nào ta cũng có thể ban cho ngươi, nhưng trừ ả..."

"Tại... tại sao?" Hấn nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch vì sợ.

Đáp lại Huệ Phi chỉ hừ một tiếng khiến hấn giật bắn mình, sau đó cô ta thu dao lại.

Quay lưng bỏ đi, không quên quay đầu lại nhắc nhở:

"Ngươi nên nhớ, trên thuyền của ngươi còn một người của ta, đừng hòng dờ dẫm làm bậy. Khi đã đổ bến an toàn, hoàn thành nhiệm vụ, hấn sẽ đưa thư về cho ta. Nếu gặp bất trắc gì thì coi chừng cái mạng chó của ngươi, đừng tưởng ngươi là người Bắc Quốc thì ta không dám ra tay." Hấn vô cùng căm tức cô ta nhưng lại cố nén giận, một nụ đàn bà tàn độc, nham hiểm. Hấn vừa nghĩ đến sẽ lỗi cho ra "gian tế" trên chiếc thuyền này.

Định nhất chân bỏ đi, đột nhiên cô ta khựng lại đe dọa:

"Nếu ngươi tìm ra kẻ nào là hấn, ta thậm chí không bắt tội ngươi mà còn thưởng ả ta cho ngươi..." cô ta nói với giọng thách thức, rồi một tràng cười ròn người vang vọng.

Tên thương buôn im bật, mặt từ trắng bệch chuyển sang xanh xám, tay run run sờ lên cổ, nơi Huệ Phi kẻ dao.

Cảm nhận một thứ dịch lỏng dính lên tay, hấn đưa tay ra: "Máu". rồi tròn mắt ngất.

Bọn thuộc hạ vội nhào đến đỡ lấy hấn.

Ra khỏi thuyền, đột nhiên một tên thuộc hạ của hấn đang đứng gác gần đó liền nói:

"Nướng nướng, Người vẫn còn trong đó sao?"

"Thì sao?" Cô ta trừng mắt với hấn "Chuyện gì?"

"Ban này có một cung nữ theo cạnh Người, nhưng cô ta vừa rời khỏi đây không lâu, tiện dân cứ nghĩ nướng nướng đã hồi cung..."

Hơi thở Huệ Phi ngưng lại vài khắc, ánh mắt như tóe lửa, rõ ràng đã có kẻ theo dõi cô ta...

"MAU BẮT Ả, KẺ NÀO GIẾT ĐƯỢC, TA THƯỞNG 1000 LẠNG VÀNG" Nộ khí bùng bùng, ả ta ra lệnh cho một bộ phận thương buôn Bắc Quốc bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tại Ngọc Cẩm cung, các cung nữ lẫn thái giám hối hả chạy đi chạy lại chuẩn bị nước nóng, khăn...

Vọng từ phía phòng của Huệ Phi là tiếng thét đau đớn của cô ta, xen lẫn là tiếng của bà mụ:

"Cổ lên nướng nướng... sắp ra rồi..."

Huệ Phi nằm trên giường, sắc mặt tái xanh, mồ hôi vã đầy, hai tay bấu lấy thành giường hét lên đau đớn...

"Á....! Ta không sinh nữa.... Đau quá..." Kèm theo sau lại một tiếng thét.

Còn tại Thừa Thiên cung...

Kể từ khi Thiên Tuệ không còn nữa, Thiệu Anh mỗi sáng sau khi thiết triều xong đều ghé ngang qua Phụng Thánh để vấn an Hoàng Thái Hậu, sau đó lại đến Ngự Thư phòng suốt cả ngày, thắp đèn trắng đêm. Cũng không rõ hần thức cả đêm hay là đã gục xuống bàn ngủ vì mệt mỏi.

Cũng bởi từ khi tấn phong Thiên Tuệ trở thành Nguyên Phi, Hoàng Thái Hậu đã không màn ngó đến hần, dù đã nói chuyện với hần nhưng rõ là trong lòng của bà vẫn không chấp nhận.

Thiệu Anh luôn tự vui mình vào án thư, không để thần trí nghỉ ngơi, vì hần biết, mỗi khi hần không đọc vào án thư, không ép mình tập trung vào những dòng chữ trên đó, thì nỗi nhớ Thiên Tuệ lại ủa về trong đầu hần.

Hần cũng không hề đặt chân đến Ngọc Cầm dù chỉ một lần, đa phần đều do Huệ Phi bụng mang dạ chửa chạy đến tìm hần, nhưng chốc lát đã bị hần đuổi khéo quay trở về.

Mỗi lần trở về Ngọc Cầm cung sau khi gặp Thiệu Anh, Huệ Phi lúc nào cũng tức giận, mày mặt khó chịu, đến bọn nô tài thân cận cũng không dám động đến cô ta.

Thiệu Anh đang đọc án thư, độ nhiên có tiếng người văng vẳng bên ngoài, thoáng chút tâm bị động nhưng sau đó hần lại tiếp đọc chau mắt vào án thư, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Trong khi đó ở bên ngoài Ngự Thư phòng, một thái giám thân cận Huệ Phi hết lời năng nỉ bọn gác cửa cho cậu ta vào gặp Thiệu Anh.

"Hoàng Thượng... Hoàng Thượng..." Cậu ta vừa cố xông vào vừa hét lên

"Mau cho ta gặp Hoàng Thượng..."

"Hoàng Thượng có lệnh không cho bất cứ ai quấy rầy, người mau trở về đi" Tên gác cửa gắt gỏng.

"Hoàng Thượng, Huệ Phi đang lâm bồn, Người không niệm tình Huệ Phi cũng phải niệm tình ấu nhi của Người chứ?" Cậu ta vẫn cố xông vào.

Tên lính bộc bội thẳng chân đập hần té lạng nhào mấy vòng rồi cảnh cáo:

"Mau về đi, nếu Hoàng Thượng muốn đến thì đã đến lâu rồi, không cần người đến báo đâu"

Thái giám ấy vẫn gan lì bò dậy rồi quỳ xuống đó không chịu đi, biết rõ là Thiệu Anh bên trong đã nghe hết nhưng chỉ là không quan tâm đến.

"Hoàng Thượng, nếu Người không ra, nô tài sẽ quỳ ở đây đến khi Người chịu đến gặp Huệ Phi nương nương"

Bọn lính gác chỉ biết lắc đầu ngao ngán, đúng là một tên lì lợm, còn đàn độn nữa. Cho dù hần có mất mạng thì chẳng khiến Thiệu Anh lay động, cần chi hại mình như vậy, thật là làm chuyện không đáng.

Bầu trời bắt đầu ngả màu của màn đêm yên tĩnh, bên trong Ngự Thư phòng đã được thắp sáng trưng.

Đột nhiên cánh cửa từ từ mở ra, tên thái giám vẫn quỳ ở đó không đi, gương mặt đã bệch ra vì đói lả và lạnh, hai tay run run đan chặt nhau.

Nghe thấy tiếng động, cậu ta mừng rỡ ngược lên thì thấy bóng dáng Thiệu Anh bước ra nhưng hồ như không thấy hoặc không quan tâm đến cậu ta, Thiệu Anh vội rẽ sang hướng đi về Thừa Thiên cung, chẳng có chút dấu hiệu nào cho thấy hần muốn đến Ngọc Cầm cung.

"Hoàng thượng..." Cậu ta vẫn cố dốc hết sức để gọi Thiệu Anh.

Thiệu Anh sững bước, quay sang nhìn cậu ta một cái rồi bỏ đi, vang theo hần là chất giọng lạnh lùng băng đá:

"Mau lui tên nô tài này trở về Ngọc Cầm cung, tránh làm phiền Trẫm"

Rồi bóng dáng hần khuất mờ trong màn đêm, lại một buổi tối tĩnh lặng trôi qua êm đềm trĩu nặng nỗi lòng của mỗi con người sống trong Hoàng cung, mỗi người một nỗi lòng, một niềm riêng.

Đêm đó, Huệ Phi tay bế ấu nhi còn đỏ hỏn, gương mặt hốc hác xanh xao, đôi mắt vô hồn.

Đứa trẻ đang ngủ ngon lành trong vòng tay Mẫu phi thì chột khóc thét lên vì đói.

Nhưng Huệ Phi chẳng hề lay động, tâm trí đã bị cuốn theo những cảm xúc hỗn tạp.

Đến khi bọn cung nữ chạy đến thì cô ta mới lấy lại nhận thức, thấy ấu nhi đã khóc đến đỏ tía mặt, lưng túng đổ và cho nó bú.

Cảnh tượng này không khỏi làm cho những tên nô tài đau lòng, có phải chăng đây chính là cái giá cô ta phải trả? Báo ứng ư?

Cô ta đã sinh Thái Từ cho hần thì sao chứ? Hần không ngó ngang gì đến, cả đứa trẻ cũng vậy, không thèm đến nhìn mặt dù chỉ một chút.

Mọi thứ cứ lặp đi lặp lại như thế, Huệ Phi vẫn ôm ghì đứa trẻ trong tay, đôi mắt mệt mỏi với hàng mi nặng trĩu sụp xuống, lâu lâu lại bị đánh thức bởi tiếng khóc của đứa trẻ.

Sáng hôm sau, Huệ Phi tay vẫn ôm ấu nhi, ngủ rất say, đến nỗi tiếng của Thái giám truyền vào vắng vắng cũng không thể đánh thức được:

"Hoàng Thượng giá lâm..."

Thiệu Anh bước vào, trước mắt đã thấy một chiếc nôi bên cạnh giường Huệ Phi, đi đến thì hơi sững mắt vì không thấy đứa trẻ, hần đưa mắt lên thì đã thấy Huệ Phi đang ôm ấu nhi ngủ.

Trong lòng Thiệu Anh dâng lên một cảm xúc rạo rực khó tả, nhìn ấu nhi mà miệng đã cong lên khẽ cười lúc nào không hay.

Huệ Phi sực giật mình tỉnh giấc thấy Thiệu Anh thì thái độ tưng lúng không biết làm sao thì bất chợt Thiệu Anh mỉm cười nhìn cô ta rồi ngồi sang bên cạnh:

"Hoàng Thượng "Huệ Phi không giấu nỗi vui mừng, nước mắt rung rung,

"Là Thái Từ?" Hần điềm điềm hỏi.

Huệ Phi gật gật, Thiệu Anh vội bế lấy đứa trẻ cung nựng, hần không hề hỏi han gì Huệ Phi cũng chẳng hỏi về gì ngoài câu hỏi ban nãy. Ngồi đó một lúc rồi hần cũng trao đứa trẻ trở về vòng tay mẫu phi, sau đó cũng vội trở về Thừa Thiên.

Dù hần không để tâm đến Huệ Phi, nhưng chỉ cần được thấy hần, thấy hần vui vẻ với đứa trẻ thì vẫn còn hy vọng cho cô ta, hy vọng rằng Thiệu Anh sẽ có thể yêu mến cô ta trở lại. Dù còn một chút cũng có thể hy vọng.

Không lâu sau Thái Hậu đã vội đi đến bế cháu trai, thần sắc vô cùng vui sướng, còn khẽ hỏi Thiệu Anh có đến hay không. Dĩ nhiên câu trả lời của Huệ Phi đã làm Thái Hậu bớt đi một chút nỗi giận hờn bấy lâu của bà với Thiệu Anh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Tôi là một... kỹ nữ của một Kỹ Viện nổi tiếng ở Kinh thành này.

Phải, có thể người ta khinh tôi, chà đạp tôi, nhưng cũng có không ít người ghen tị với tôi, muốn có được vị trí của tôi hiện giờ, một hoa khôi của Lạc Xuân lâu.

Tôi không có ký ức, không có người thân cũng chẳng có gì cả, tôi chỉ có thân xác này, có linh hồn này, đơn giản chỉ là vậy thôi.

Lần đầu tiên tôi đặt chân đến chốn này, tôi như một con búp bê bị vứt ở bãi rác được người ta nhặt về, cũng như thế, họ nói tôi đến từ miền Nam nên tôi có một cái tên mới và nó sẽ gắn liền với cuộc đời của tôi, dù sao tôi cũng thích cái tên này: Nam Phong.

Như tôi đã nói, tôi chỉ có thân xác này, chỉ có linh hồn này, cho nên tôi rất quý chúng, tuyệt nhiên sẽ không để ai xâm phạm.

Kỹ nữ thì đã sao nào? Không phải à kỹ nữ nào cũng nằm ườn ra để kiếm tiền, tôi chỉ bán tiếng hát và chút ít tài nghệ của mình, chắc không quá đáng chứ?

Người dân gian cười chê tôi, phỉ nhổ tôi như một con quái vật bốc mùi kinh tởm. Khi ấy tôi chỉ biết giả vờ lơ đãng những gì mà họ nói về tôi, thậm chí có người còn xông đến chỉ thẳng vào mặt tôi là một con ả dâm tiện, quyến rũ phu quân của họ.

Tôi cũng chỉ cười khẩy rồi miễn cưỡng cho họ một trận, miễn đến khi họ cứng họng, mặt mày đỏ ửng vì tức.

Lúc đó tôi liền thu lại nét mặt rồi bỏ đi cười thích thú, phải! Tôi đáng ghét như vậy đấy! Nhưng vẫn tốt hơn làm một nữ nhi yếu đuối mặc thiên hạ chà đạp thế nào cũng được, tất nhiên phải giữ chút "thanh danh" cho mình chứ?

"Nam Phong, có khách quý... có khách quý..." Giọng nói nhẹ nhàng, mà yếu điệu đến sồn gai óc của bà chủ kỹ viện, Lâm ma ma khiến tóc tai tôi muốn dựng ngược.

Tôi đang chống tay lên cửa sổ ngắm nghía, người ta hay nói "tức ảnh sinh tình", tôi đang cố tìm một cảm xúc nào đó cho mình, nhưng rốt cục tình đầu không thấy chỉ thấy một mụ bà bà trét phấn tô son dày như mặt nạ đang lao đến tôi như lướt gió.

Tôi liền chào bà ta bằng một nụ cười toe toét, nếu tôi là "quý hồn" thì chắc phải toét tận mạn tai mới chịu. Ha ha! Tôi đùa thôi, tôi không có sở thích nhất ma người khác đâu.

"Là ai vậy ma ma?" Tôi hỏi bà ta với chất giọng dịu nhẹ.

"Là Luru công tử..." Điện bộ của bà ta uyển chuyển như một con lươn đột biến mập ú, tay phẩy phẩy khăn lụa.

Tôi đang rà lại mớ hỗn độn đang lẩn quẩn trong đầu mình, cố tìm xem hình ảnh của cái người tên là "Luru Công tử".

À! Nhớ rồi, anh ta trông cũng khôi ngô, chỉ tội không phải là mẫu người tôi thích!

Anh ta giống như một chàng thư sinh luôn mang trong mình căn bệnh nan y, suốt ngày ho sặc sụa ra máu.

Nhưng Luru công tử này không ho ra máu, mà chỉ ho ra những từ vớ vẩn như kiểu "Nam Phong cô nương, chỉ cần cô đồng ý, tôi bất chấp phụ mẫu phản đối, nhất định sẽ cưới cô về làm vợ!"

Rất cục tôi cũng không rõ mình thích mẫu người như thế nào, nhìn tên họ Luru đó cũng là một mẫu đàn ông tốt, không phải như bọn đàn ông khác cứ nhìn tôi bằng ánh mắt quái gở, mồm miệng nhỏ dãi.

Tôi vội thúc ma ma ra ngoài để tôi trang điểm lại, trước khi bị tôi tổng ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại, bà ta không quên nhắc tôi: "Cậu ta muốn bỏ tiền ra chuộc cô, phải biết tận dụng cơ hội..." Chưa nói hết thì tôi đã làm một cái rầm, hy vọng mũi của bà ta sẽ ớn.

Tôi được đưa đến một căn phòng dành riêng cho ca kỹ, nơi dành cho những kỹ nữ đàn ca múa hát... Vì ở thanh lâu nên mọi người thường gọi chung là kỹ nữ, nhưng thực chất tôi không hề bán thân cho khách, kể ra cũng là ân huệ của bà chủ Luru dành cho tôi, nếu bà ấy không mềm lòng thì giờ đây tôi đã làm "vợ" của thiên hạ rồi.

Bộ dạng thư sinh của Luru Tuấn không làm tôi ngạc nhiên.

"Đã lâu không gặp!" Tôi sẵn tiện tặng anh ta một nụ cười quyến rũ, tay nhắc cao bình rượu đỏ nhàn nhã xuống hai chiếc chung bé xí.

Tôi đưa tay mời rượu nhưng chột ánh mắt hẩn tỏ vẻ không bằng lòng:

"Nam Phong, cô biết tôi đến đây vì điều gì mà?"

Tôi giả vờ không hiểu:

"Chẳng phải nghe tôi múa hát thì làm gì nào? Tôi không thể "vui vẻ" với anh được đâu nhé! Tim Mai Hoa hay Tiểu Tuyết thì tốt hơn đấy..."

Anh ta chụp lấy chung rượu rồi đặt xuống bàn.

"Tâm chân tình của tôi đối với cô là sự thật, sao cô lại không chấp nhận?"

Tôi quay lưng lại với anh ta, ra vẻ thanh cao:

"Người như anh xứng với tôi sao? Anh đã làm được gì chưa? Suốt ngày gặm sách thì còn làm được gì?"

"Kỳ thi này, tôi chắc chắn, nhất định!" Anh ta cố trấn áp tôi với giọng điệu cứng rắn. Nhưng càng làm thế chỉ càng lộ rõ nhược điểm của anh ta mà thôi.

"Tôi không quan tâm, anh có là khâm sai đại thần thì tôi mặc xác anh! Anh vốn không phải mẫu người tôi thích!"

Câu nói của tôi hơi đánh động anh ta rồi, đột nhiên tên họ Luru giật vai áo kéo tôi lại mặt đối mặt với anh ta, khiến vai áo tuột ra lộ phần da thịt bên trong, tôi tức thì kéo lại nhìn anh ta cảnh cáo.

Luru Tuấn có vẻ nhút nhát nên vội xin lỗi tôi, sau đó anh ta cố ép mình tạo ra một khí phách "đầu đội trời chân đạp đất" của mình:

"Vậy mẫu người của cô nương là thế nào? Chẳng phải chỉ cần chân tình thôi sao?"

Tôi nhất thời không biết tìm đâu ra mẫu người mà mình thích, bởi tôi vốn không hề nghĩ đến, càng không rãnh rỗi tự tìm cho mình.

Tôi bắt đầu tuông ra bất cứ những cái gì mà não tôi nghĩ đến:

"À! Phải là một nam nhân khôi ngô, văn võ song toàn, thông minh, giàu có, tốt nhất xài mồi mà không xuể, là người... trên vạn người!"

Ma xuôi quý khiến, tôi lại thốt bậy ra câu cuối cùng. Đáng ghét! Cậu ta sẽ xem rằng tôi điên.

Đúng vậy! Luru Tuấn nhìn tôi chết trân, há mồm hết công suất, có lẽ nào tôi đã giết hấn bằng một câu nói?

"Nam Phong!" Anh ta hét tên tôi, đáng ghét! Tôi sẽ cho anh ta một trận!

Tôi trợn mắt nhìn hắn, dù biết đây chính là hậu quả của cái thói ngông cuồng của mình.

Lưu Tuấn nói tiếp:

"Cô điên rồi, chẳng lẽ cô muốn... Đương Kim Thánh Thượng?"

Không xong rồi! Tôi thừa nhận, anh ta nói đúng, tôi điên, mà điên rất nặng là đằng khác.

Lỡ phóng lao thì phải theo lao, rốt cuộc mục đích chính của tôi là tổng cổ anh ta ra khỏi cuộc đời tôi cơ mà?

"Phải, tôi muốn đấy? Anh đủ điều kiện làm được thế không?"

Chắc hẳn anh ta nghĩ rằng tôi muốn anh ta đảo chính, lật đổ triều đình đứng lên dành ngôi vua đây mà. Bởi sắc mặt của anh ta trông vô cùng khủng khiếp, rất khủng khiếp, giống như anh ta sắp lăn ra chết vậy.

Lưu Tuấn bực dọc phất tay áo dứt khoát một cái rồi bỏ đi, bộ dạng liêu xiêu như kẻ nghiện rượu, kể ra cũng tội thật. Nhưng tôi lại bớt đi một "cục nợ".

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Chiến tranh sắp xảy ra rồi! Thật sự đến rồi...

Không, không phải ở đất nước chúng tôi, Bắc Quốc.

Hoàng đế Bắc Quốc đang chuẩn bị hơn mười vạn quân để thảo phạt Nam Quốc.

Sau khi có thông báo dán ở khắp nơi từ triều đình gọi đến, dân chúng mọi nơi đều nom nớp lo sợ, bởi họ bắt tất cả mọi nam nhân trai tráng tòng quân, chỉ còn lại phụ nữ, người già và trẻ con.

Điều gì sẽ xảy ra khi người đàn ông trụ cột của một gia đình chết? Những người phụ nữ chân yếu tay mềm phải gánh vác cả trọng trách lớn, vừa phải trông con vừa phải mưu sinh nuôi cả gia đình.

Tội ác của chiến tranh, làm sao kể hết? Những con người phải bỏ thây nơi sa trường, có người phải mang tật suốt đời.

Tôi lại vừa xót xa cho đất nước nhỏ bé như Nam Quốc, bấy lâu nay luôn cố giữ mối quan hệ bang giao hai nước, chưa bao giờ có ý xấu với Bắc Quốc.

Tôi thậm chí tên vua khôn kiếp ăn no rừng mỡ suốt ngày đòi đánh đòi chiếm cốt để phục vụ cho cái âm mưu bành trướng lãnh thổ của hắn.

Đất nước nhỏ hay lớn thì ảnh hưởng gì? Chỉ cần dân chúng biết chăm chỉ, phấn đấu thì mọi thứ sẽ tốt đẹp lên thôi. Đúng là những tư tưởng cổ lỗ sĩ, người chịu khổ vẫn là người dân vô tội.

Nhưng điều mà làm tôi ám ức từ ban nãy đến giờ chính là một số bọn quan vô lại sẵn sàng rút một khoảng tiền kha khá để cho con trai chúng không phải đi tòng quân.

Lũ khốn! Tại sao lại có sự bất công như vậy? Tôi sẽ cho chúng biết tay, nếu như có cơ hội.

Cũng như mọi ngày, tôi được mời vào một căn phòng dành riêng cho ca kỹ, bắt đầu công việc thường ngày của mình.

Cũng như đã nói, nam nhân trai tráng đều đã tòng quân, còn lại con nhà giàu có, ở lại cũng nhờ số tiền dơ bẩn mà gia đình chúng vợ vét của dân nghèo.

Đó là một khách hàng quen thuộc của tôi, hắn họ Trác tên Nhân Nghĩa. Nghe đến tên hắn, tôi chỉ muốn phi nhỏ vào mặt hắn thôi. Cảm thấy nhục nhã thay cho hắn vì đã chà đạp tên mình với những gì hắn đã làm, ức hiếp còn gái nhà lành, suốt ngày lêu lổng ăn chơi.

Tôi thông thả ngồi xuống đối diện hắn, trước mặt là cây thập lục cầm, do tận tụy với công việc của mình nên hầu như tôi đã không để ý rằng hắn càng lúc càng di chuyển gần mình hơn.

Đến khi tôi ngước mắt lên thì mọi động tác trên phím đàn đều ngưng lại, khúc nhạc bị tắt ngấm giữa chừng.

"Nam Phong cô nương..." Hắn nói với cái giọng lè nhè của một thằng cha say rượu, phải rồi! Hắn đã say thật, mùi rượu nồng cứ phả vào mặt tôi làm tôi

chỉ muốn quay đi nơi khác tìm ngum khí trong lành.

"Trác công tử, anh say quá rồi đó" Tôi vẫn bình tĩnh đáp lại, nhưng hấn nhìn tôi như mê dại. Một cảm giác bất an liền nhói lên trong lòng, nếu trong tình cảnh này tôi càng tỏ ra sợ sệt thì hấn sẽ càng lấn đến, nhưng không sợ được sao?

Hấn đưa tay đặt lên vai tôi nắn nót.

Tôi sợ hãi lùi ra xa, nhưng hấn không dừng lại, ánh mắt thích thú liền lao đến như con thú đói ôm chầm lấy tôi.

Hấn nhào đến, tôi né, nhào đến, tôi lại né. Đoi co qua lại, tôi đã bị dồn vào góc tường, khốn khổ thật.

"Trác công tử, xin anh tôn trọng cho" Tôi vẫn cố giữ bình tĩnh trước con thú hoang đang đối diện mình.

Hấn bật cười chế giễu, chống tay lên tường giam tôi vào giữa:

"Kỹ nữ thì cần tôn trọng sao? Bản thân là món đồ chơi cho đàn ông mà dám ra mặt dạy đời tôi sao?" Rồi một tràng cười vang vọng.

"Tôi vốn chỉ làm nghề đàn hát, chứ chưa hề bán thân như anh nghĩ" Tôi hét lên giận dữ.

Hấn ta chẳng quan tâm tôi nói cái gì, chỉ có thể nhìn thấy đục hóa trong mắt hấn.

Hấn mạnh tay kéo áo tôi xuống, tôi chop lấy núu giữ, tức thì tận lực đạp ở vị trí giữa hai chân hấn một cái.

Nhân lúc hấn ngã quỵ lấy tay ôm giữa hai chân, tôi liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Với hành động ban nãy, tôi đã biết trước sẽ gây họa lớn, nhưng tôi hết cách rồi, chỉ biết giữ thân trong sạch dù cho người ngoài chưa bao giờ nghĩ tôi trong sạch.

Ma ma Lâm mắu tôi một trận vì cái tội làm mất lòng khách, thậm chí còn nói ra một câu rất vô tình: "Sớm biết cô gây họa, thì tôi đã để cô làm kỹ nữ, cần chi để cô ngày ngày câu khách bằng sắc đẹp của mình làm gì chứ?"

Nhưng với cái bộ dạng như chuột mắc mừa của tôi, ánh mắt nhoe nhoẹt nước mắt, bà ta chỉ ậm ừ mấy cái rồi không mắu nữa, hấn là không muốn làm tôi khó chịu, áp lực rồi đâm ra không chịu núu khách giúp bà ta, dù sao tôi vẫn là lý do chính để cái thanh lâu này mắu ăn khắu khá hơn.

Tôi thừa nhận, tôi là một con ả mau nước mắt, bất kể chuyện gì đi nữa tôi vẫn có thể khóc ngon lành. Nhưng tôi không bao giờ chịu để người ta đàn áp mình như vậy đâu, tôi sẽ vùng lên, tìm cách chuộc thân.

Đúng là họa vô đơn chí, đêm đó Trác Đại nhân, quan tri huyện đã kéo người đến gây náo loạn Lạc Xuân bắt tôi phải ra chịu tội.

Tôi chỉ tiếc là tại sao không đạp hấn mạnh hơn nữa để sau này không còn sức lực thể ức hiếp các cô gái nhà lành nữa.

Cứ như một màn kịch trong gánh hát, cả khách lẫn kỹ nữ ở Lạc Xuân nháo nhào lên khi thấy một đám lính kéo đến bao vây.

Dĩ nhiên, Lâm ma ma liền chạy ra nói vuốt với lão già đó mấy câu ngon ngọt, đúng là hành nghề lâu năm có khác, ông ta liền hạ nhiệt, gương mặt lấy lại vẻ bình thường, nhưng vẫn nhất quyết đòi lỗi tôi ra.

Được! người nào làm thì người đó chịu, bằng không ông ta nói sẽ đóng cửa Lạc Xuân lâu.

Tôi hiên ngang đi thẳng từ tầng trên của Lạc Xuân xuống, không một chút sợ sệt:

"Tôi đây, có gì thì trút giận lên tôi, nơi đây là nơi kiếm cơm ba bữa của các tỷ muội, ông không có quyền đóng cửa"

"Được! Người cũng biết điều đấy"

Hồi đầu ông ta định bắt giam tôi nhưng vì Lâm ma ma và các tỷ muội van xin nài nỉ, còn hứa cho ông ta đến đây vui chơi một ngày mà không cần trả tiền, ông ta mới chịu buông tha cho tôi.

Vậy là tôi bị lỗi ra đánh đến mức nằm liệt giường suốt một tuần lễ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Từ khi Hoàng Đế Bắc Quốc tuyên bố khai chiến với Nam Quốc, quyết tâm thảo phạt sáp nhập vào lãnh thổ Bắc Quốc, cũng là những lúc người dân Bắc Quốc đứng ngồi không yên, lo lắng cho chồng, con mình nơi chiến trường.

Đã gần một năm rồi, nghe nói phe đang thắng thế là Bắc Quốc, với chiêu dùng thịt dè người, hơn 40 vạn quân Bắc Quốc trấn áp vài vạn quân Nam Quốc dễ như trở bàn tay.

Đúng là khổ cho nhân dân Nam Quốc rồi, nhưng dầu sao trong suốt hàng ngàn năm qua, cho dù Bắc Quốc có lớn mạnh cách mấy, mưu mô cách mấy, rốt cuộc cũng đại bại dưới tay Nam Quốc nhỏ bé mà lại trí dũng song toàn, đó là điều mà người Bắc Quốc còn thua xa đến vài chục ngàn dặm.

Cho nên tôi hy vọng lần này, Nam Quốc sẽ đuổi được quân Bắc Quốc trở về?

Hắn sẽ có người bảo tôi có đầu óc không bình thường khi trong cuộc giao chiến lại mong quân mình thua, vì sao ư? Bởi nếu Bắc Quốc thắng cuộc thì sẽ có nhiều người phải chết, triều đình Bắc Quốc sẽ cho người sang đàn áp dân chúng Nam Quốc.

Thôi, tóm lại! Công việc của tôi vẫn như mọi ngày, vẫn gặp hàng tá đàn ông mỗi ngày, từ háo sắc đến ngưỡng mộ tôi, dĩ nhiên ở chốn này thì không phải là nơi lui tới của các loại "mọt sách" như các tên thư sinh, ngoại trừ Lưu Tuấn.

Kể từ hôm đó, anh ta đã biệt tích, chắc cũng do tôi.

Nhưng tự dưng tôi lại cần anh ta, rất cần.

Vì sao ư? Bởi tôi chán cuộc sống nơi đây lắm rồi, ngày ngày đàn ca múa hát cho bọn đàn ông mua vui, mà không thể tìm được niềm vui cho riêng mình, dù chỉ là một niềm vui nhỏ.

Tôi muốn anh ta chuộc thân cho tôi! Tôi thật ngốc, ngốc vô cùng!

Nhưng tôi cũng tự an ủi bản thân mình rằng nếu anh ta có chuộc thân cho tôi, thì tôi cũng phải báo ân bằng cách lấy anh ta làm phu quân, đó là điều chắc chắn.

Vậy thì còn gì là tự do, thú vui của tôi nữa?

Điều tôi cần đến là một cuộc sống tự do tự tại, làm gì mình thích mà không ai quản thúc, sống một cuộc sống yên bình, tránh xa chốn thị phi này.

Một mong ước nhỏ nhoi nhưng lại khó thực hiện.

"Được, nếu cô muốn thì trong vòng hai năm, hãy tìm cho cô một người đàn ông từ tế đồng ý chuộc thân cho cô, toàn tâm toàn ý cưới cô về làm chính thê. Hắn cô sẽ nói với tôi là cái tên họ Lưu đấy chứ?" Lâm ma ma nhìn tôi với một ánh mắt khinh miệt, rõ biết Lưu Tuấn đã bị tôi hù cao chạy xa bay rồi, e rằng sẽ không thể đến "cứu" tôi được nữa.

Chưa bao giờ tôi có thể thấy sắc thái này trên gương mặt bà ta từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên.

Tôi chau mày đáp lại bằng một giọng chắc nịch:

"Tôi sẽ tìm được, bà đừng vội đắc ý, ma ma Lâm à!"

"Nếu như cô không tìm được thì thế nào?" Bà ta bước đến nhìn tôi bằng ánh mắt dữ dằn, tôi như bị những bước chân của bà ta dồn vào chân tường.

Có lẽ cái quyết định của tôi đã làm bà ta rất khủng hoảng, đối với Lạc Xuân thì tôi là một món đồ vô cùng giá trị, giá trị bằng một nửa Lạc Xuân lâu, thà gì dễ dàng để mất tôi cơ chứ?

"Tôi sẽ không làm bà thất vọng" Tôi cố hít thật sâu nói to.

"Nếu cô không làm được, thì cô sẽ chính thức trở thành kỹ nữ của Lạc Xuân lâu"

Bà ta dút lời, quay người bỏ đi, vang theo là giọng cười đáng sợ của bà ta.

Tôi chỉ biết thần người chết trân, rốt cuộc ngày đó cũng sẽ tới, tôi đã nghi ngờ đến những ý đồ này của bà ta, mà có ngờ rằng nó lại đến sớm như vậy.

Hai năm, một khoảng thời gian không dài cũng không quá ngắn để tôi có thể tìm được một người đàn ông chịu chuộc thân cho tôi.

Nhưng, ở chốn thanh lâu này thì tìm đâu ra một kẻ từ tế chịu toàn tâm toàn ý cưới tôi về làm vợ? Chi e là về làm thiếp là tốt lắm rồi.

Thời gian cứ dần trôi như vậy, trôi mãi trong sự tuyệt vọng của tôi.

Tôi vốn chỉ muốn tìm một người đàn ông chuộc thân cho tôi, chỉ giả vờ lấy tôi làm vợ, bởi tôi chỉ đồng ý làm nha hoàn thôi là đủ rồi. Nhưng đúng là kẻ điên mới chấp nhận yêu cầu của tôi, chẳng lẽ số mạng của tôi tận thật rồi sao?

Trong khi mọi người vẫn đang căng thẳng với cuộc chiến tranh của Bắc Quốc với Nam Quốc, tôi chỉ biết ngồi ngóng họ nói, tâm trí hoàn toàn chán nản.

Nghe Mai Hoa kể về câu chuyện của những vị đại thẩm có chồng, con đang dần thân nơi sa trường, rồi người chết, kẻ thì mất liên lạc, sau đó cả đám kỹ nữ lại bàn về đám công tử nhà giàu, ai là người thương tiền nhiều hơn, nào là công tử này khôi ngô tuấn tú phong thái nhã nhặn,...

Rồi một tên gánh nước của Lạc Xuân từ ngoài vào liền tham gia câu chuyện, hẳn là một thông tin nóng hổi vừa được phát hiện không lâu.

Cuộc chiến tranh đã kéo dài gần hai năm, (tức là tôi chỉ còn chưa đầy một năm nữa để tìm "cơ hội" của tôi), cuối cùng quân Bắc Quốc đã xông thẳng đến Long Thành, thủ phủ của Nam Quốc, nhưng kỳ lạ thay, Hoàng Cung lẫn Long Thành không còn một bóng người, có khi nào Hoàng Đế Nam Quốc tham sống sợ chết đã chạy trốn?

Nhưng điều lạ là toàn bộ Long Thành rộng lớn không còn một bóng người, kể cả lương thực đều đã biến mất, vậy điều gì đang diễn ra?

Cả đám kỹ nữ ồ lên nghi ngờ. Tôi nằm dài trên bàn, mắt và tai vẫn hướng đến lắng nghe câu chuyện của bọn họ, tiếp theo sau đó từng người chen vào thổ lộ ý kiến riêng của mình, nhưng rốt cuộc chỉ là đoán mò.

Tôi không quan tâm nữa, Lạc Xuân lâu bắt đầu đóng cửa, tôi nhích mông rời khỏi ghế bước lên tầng trên trở về phòng, đúng lúc Lâm ma ma đi xuống, hẳn là bảo bọn họ mau mau dọn dẹp lại đồ đạc bàn ghế bữa bọn.

Chỉ trong khoảnh khắc nhưng cái nhìn của bà ta như trấn áp tinh thần tôi, chẳng hiểu sao tôi không còn khí phách để chống lại bà ta nữa, tôi chịu thua thật rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Sau năm tháng mòn mỏi quân lính Bắc Quốc bắt đầu mất đi chí khí, lương thực cũng cạn dần, Tướng lĩnh Bắc Quốc đã từa quân đi khắp bốn hướng tìm ra bóng dáng một tên người Nam Quốc nhưng không có dấu hiệu gì, vậy họ đã đi đâu?

Sau đó một trận tin chấn động làm rung chuyển cả kinh thành chúng tôi, Bắc Quốc đã thua cuộc và đang tháo chạy về nước, thông thường tôi chỉ giết thời gian bằng cách nghe các tỷ muội làm nhảm bàn tán về cuộc chiến không cân sức này.

Nhưng khi nghe đến quân Bắc Quốc phải chạy trốn chết rút về nước thì tôi lập tức sững tay lại, tôi đã đàn được phân nửa bài "Tình Nữ Nhi" rồi, cho nên khi khúc nhạc đứt đoạn, bọn họ liền trân mắt quay sang nhìn tôi, sau đó lại tiếp tục câu chuyện của họ.

Tôi liền lao đến nghe tiếp câu chuyện, có lẽ vì nhàn rồi sinh nông nổi, tôi đã trở thành một "lão bà bà nhiều chuyện" từ lúc nào không hay, có lẽ tôi nên suy xét lại! Nhiều chuyện cũng chẳng hay ho gì. Tôi chỉ nói vậy thôi!

Họ lại tiếp tục câu chuyện.

Đêm đó quân Bắc Quốc vẫn đóng quân tại Long Thành, tướng lĩnh vẫn cho người truy bắt ráo riết Hoàng Đế Nam Quốc để hạ thủ cấp của ông ta. Đến nửa đêm, bỗng đâu hàng vạn quân Nam Quốc xông lên, trong cơn hoảng loạn khi chưa kịp định thần, quân lính Bắc Quốc tháo chạy trốn chết, một phần cuộc phản công này quả bất ngờ, một phần cho quân lương đã dần cạn, bọn họ cũng không thể có được các bữa cơm đầy đủ như trước, dẫn đến sức lực đang khánh kiệt dần.

Tướng lĩnh Bắc Quốc lập tức bị giết, quân tình hoảng loạn, bỏ lại tất cả vật chất còn lại của bọn chúng, khi ấy chỉ còn biết "bỏ của chạy lấy mạng".

Tôi phải khâm phục vô cùng những con người sinh ra và lớn lên ở mảnh đất bé nhỏ ấy, đúng là phi thường.

Đột nhiên họ chuyển chủ đề, liền quay sang nhìn tôi, ồ! Tổng cộng lại là hai mươi con mắt, mười cái miệng:

"Nam Phong, cô đã tìm ra người đàn ông nào chịu cưới cô làm vợ chưa?"

Bọn họ hỏi hợp đội tôi trả lời.

Tâm trí đang bị xao lãng bởi câu chuyện ban nãy, lại bị bọn họ kéo lại nguyên hình, tôi đang lo, đang vô cùng tuyệt vọng, đã gần hai năm rồi.

Tôi chỉ biết lắc lắc đầu, mắt cúp xuống nhìn mặt bàn lạnh tanh.

"Tôi chỉ tiếc cho cô, có sắc đẹp như vậy, vậy mà lại chôn thân nơi phần hoa này..." Tiểu Cát nhìn tôi lắc đầu thương cảm.

Tôi chỉ biết thờ dài rồi cố gắng làm ra vẻ mặt không có gì:

"Dù sao số phận tôi đã được sắp đặt nơi đây, thì trước sau gì cũng sẽ như vậy..." Tôi cười xòa

"Đừng nói như vậy, thời gian vẫn chưa hết mà" Mai Hoa cổ vũ tôi, khiến tôi cảm động muốn bật khóc.

Nghĩ lại, tôi không muốn rời xa "gia đình" này của mình tí nào, dù họ có làm nghề gì đi nữa, họ vẫn đối xử tốt với tôi như một người tỷ muội ruột thịt, có khó khăn thì cùng nhau giải quyết, có niềm vui thì cùng chia sẻ.

Tại sao những con người tốt như vậy lại phải lưu lạc đến những nơi thấp hèn như thế này chứ? Cả đời làm vật mua vui cho kẻ khác, xứng đáng sao?

***

"Ma ma, bà đã nuốt lời! Còn hai tháng nữa kia mà..." Tôi hét lên hãi hùng, đôi mắt rung rung lệ, hình ảnh bà ta mờ dần trong mắt tôi.

Một mụ đàn bà xấu xa nham hiểm, giờ thì tôi đã nhìn ra con người bà ta là loại rắn độc gì rồi.

Bà ta quyết định ngày mai rao bán "đêm đầu tiên" của tôi với người khách trả giá cao nhất!

"Không! Bà thật hèn hạ, lòng dạ tiểu nhân" Không thể tin được tôi đã thốt lên như vậy, tôi chưa bao giờ bị chơi xỏ như vậy bao giờ.

"Hèn hạ?" Bà ta lườm tôi, đi nhanh đến kéo tóc mạnh tôi, vừa đe dọa vừa giật tóc tôi "Hèn hạ hay không thì ngày mai người cũng là người của thiên hạ, khôn hồn thì nên ngoan ngoãn, không thì người sẽ phải sống khổ sở hơn những ả kỹ nữ trong thanh lâu này"

Tôi chỉ biết nín thở nén đau, cảm giác như da đầu của mình tê dại vì lực kéo của bà ta.

Cuối cùng bà ta kéo mạnh tóc tôi một lần nữa rồi buông ra, tôi mất thăng bằng ngã xuống đất.

Chẳng lẽ tôi phải chết để giữ thân trong sạch hay sao?

Tôi không thể để thiên hạ chà đạp thân xác này! Tôi đã cố gắng bao lâu nay cũng chỉ vì giữ gìn nó, nay phải chịu thua như vậy sao?

Nghĩ là làm, đợi bà ta đi khỏi, cánh cửa phát ra một tiếng rầm!

Tôi loạng choạng đứng dậy, tháo đai eo ra, cố sức vài lần mới máng đai eo lên được thanh ngang của trần nhà, từ từ kéo hai thanh vải cột lại với nhau.

Sẽ không sao cả, chỉ ngộp thở một chút, cảm giác này sẽ qua nhanh thôi, sẽ nhanh thôi mà! Tôi sắp được tự do rồi phải không?

Nghe nói khi chết, thần hồn sẽ thoát ra khỏi thân xác, tiêu điều tự tại không ai quản thúc nữa.

Tôi bắc ghế lên, đứng trên ghế, tôi nén nước mắt, đưa đầu vào giữa hai thanh vải đã buộc chặt với nhau.

Chân bên dưới đẩy chiếc ghế ngã xuống.

Bất ngờ một cảm giác đau đớn siết lấy cổ của tôi, từng ngụm khí từ từ khan hẹp lại, cảm giác này, xa lạ mà lại quen thuộc, lòng tôi ngực như muốn nổ tung.

Chẳng còn nhận ra chân tôi đang đứng đưa trên không trung.

Một luồng ký ức kỳ lạ, đau thương tràn về não bộ, vừa nhanh vừa hồi hải, tôi thấy một toán người đi đến, sau đó một nha đầu bước đến trước mắt trên tay cầm khay vải trắng, sau đó hai tên thuộc hạ thân hình lực lưỡng quần lấy thanh vải trắng vào cổ tôi, siết chặt.

Đầu óc tôi đảo lộn, dần dần chìm trong màn đêm. Mờ dần, mờ dần.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Tôi mở mắt ra, trước mắt chỉ thấy mờ mịt bóng của một ai đó.

Tôi đã chết chưa? Nơi đây là Hoàng Tuyền có phải không?

Nhưng tại sao cơ thể tôi lại nặng trĩu và khó chịu như vậy, chẳng phải trở thành thần hồn thì sẽ có cảm giác nhẹ bẫng hay sao?

"Tốt quá... cô ấy tỉnh rồi!" Một giọng nói quen thuộc của một nữ nhân vang bên tai.

Tâm trí tôi liền lấy lại nhận thức, thì ra tôi vẫn chưa chết, vẫn còn tồn tại trên dương thế này, tiếng nói ban nãy là của Tiểu Tuyết.

Thị lực của tôi đã hồi phục, nhìn xung quanh chính là căn phòng của tôi.

Tại sao lại như vậy chứ? Tôi muốn chết, tại sao không cho tôi toại nguyện?

Chẳng lẽ tôi phải để bọn đàn ông chà đạp thân xác mình thật sao? Tôi không cam tâm, ông trời tàn nhẫn với tôi quá.

Tôi chỉ biết ôm chân cúi đầu...

Bàn tay Tiểu Tuyết vỗ vỗ vai tôi vừa khuyên nhủ:

"Nam Phong, cô đừng như vậy mà, đâu phải chết là có thể kết thúc được mọi chuyện. Cô đừng cứ mãi nghĩ đến cái chết, tại sao không nghĩ lạc quan hơn? Cha mẹ cô sinh ra cô, nuôi dưỡng cô lớn khôn để rồi cô tự kết liễu mình như vậy sao? Như chúng tôi, vẫn phải mưu sinh bằng cái nghề thấp hèn này, nhưng chúng tôi vẫn vui vẻ, vẫn sống tốt... Thà chi số phận của cô... đã định phải ở lại nơi này"

Đầu óc tôi không thể nào ăn nhập được câu nói của Tiểu Tuyết vào đầu được nữa, chỉ cảm thấy tâm trí như rơi vào vực sâu, có gì đau khổ hơn khi mà sống không được chết cũng không xong chứ?

Cô ấy nói đúng, tôi quý thân xác này, bởi nó là thứ duy nhất là của tôi, sao tôi lại dễ dàng chấm dứt cuộc đời mình ngu ngốc như vậy? Nhưng tôi chưa yêu ai, tôi thật không chấp nhận.

Liệu có một nam nhân nào chấp nhận tôi, yêu tôi dù biết tôi không còn trong trắng nữa? Và tôi là một kỹ nữ?

"Liệu..." Tôi ngước gương mặt lấm lem nước mắt hỏi Tiểu Tuyết "...có một nam nhân nào chấp nhận tôi khi biết tôi là kỹ nữ hay không?"

Có lẽ tôi làm khó cô ấy rồi, gương mặt cô ấy tối sầm lại, đưa mắt sang nơi khác, thờ dãi.

"Tôi cũng không biết, nhưng tôi tin là có"

Tôi chau mày nhìn cô ấy:

"Tôi không hiểu ý của cô, Tiểu Tuyết"

Cô ấy ngước lên mỉm cười với tôi, đưa tay gạt nước mắt giúp tôi:

"Bởi có một giai thoại của Lạc Xuân lâu, cũng đã lâu lắm rồi..."

Tôi chợt lắng tai nghe Tiểu Tuyết kể

"Đó là một kỹ nữ rất xinh đẹp, ai nấy cũng đều ngưỡng mộ cô ấy, nhưng rốt cuộc cô ấy cũng chỉ là một kỹ nữ thấp hèn, đàn ông thay nhau trả giá cao để được qua đêm với cô ấy. Cứ ngỡ rằng người mang thân phận như cô ấy suốt đời chôn thân nơi đây, vậy mà bỗng một ngày có một vị công tử sẵn sàng bán cả gia tài để chuộc thân và cưới cô ấy về làm thê tử."

"Vậy thì tại sao? Hắn ta bị thân kinh sao? " Hệt như Lưu Tuấn, tôi đoán vậy.

"Bởi chàng công tử phong lưu ấy nhận ra cô ấy có một trái tim trong sáng thánh thiện, luôn mang trong mình hy vọng dù bản thân mình còn lo không xong..."

Thật kỳ lạ, những con người này, tôi không hiểu được.

Tôi chỉ còn cách đoán đại đó là do "duyên" và nó đã được đánh thức đúng lúc.

Tôi phải tiếp tục sống, tìm cách thoát khỏi nơi quái quỷ này.

Nhưng cái chính là làm sao tôi có thể vượt qua nỗi đau khổ và nỗi sợ với việc phải cùng người đàn ông mình không yêu "lên giường" cơ chứ? Tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi được họ mặc cho bộ y phục đẹp và lộng lẫy nhất, trang điểm đậm hơn thường ngày. Nhưng tôi không được phép bước chân ra khỏi phòng, càng không có quyền theo dõi cuộc đấu giá đang diễn ra bên ngoài, hẳn là rất nhộn nhịp.

Tôi cảm thấy mình bị chà đạp, dù hiện tại chưa hề bị động đến một sợi tóc, họ xem tôi như đồ vật, như hàng hóa, mặc sức đấu giá.

Tôi có thể tưởng tượng bọn quan lại, địa chủ, đến những tên công tử giàu có chen lấn xô đẩy nhau, giành giật tôi ở phiên "đấu giá" này.

Nghĩ đến đó, nước mắt tôi đã giàn giụa vì sợ hãi, tôi muốn tháo chạy thật nhanh.

Nhưng ma ma Lâm quý quyết đã sớm biết trước ý định của tôi, bà ta đã cho người canh chừng cẩn thận bên ngoài, kể cả cửa sổ cũng bị niêm phong đóng kín.

"Các người lui ra ngoài!" Giọng ra lệnh của ma ma khiến tôi giật mình xoay người về hướng cửa, chỉ thấy cái bóng mập mập đen thui của bà ta, bên cạnh là hai tên gác cửa vừa đi lướt ngang qua bà ta.

Bên cạnh... bên cạnh chính là bóng của một nam nhân, cơ mà may mắn làm sao vì tôi cứ sợ là một lão già.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng dáng toát lên vẻ oai phong đó thôi cũng khiến tôi sợ hãi, môi tôi run run, toàn thân như rã rời.

Sau đó chất giọng eo éo của bà ta lại tiếp tục nói:

"Công tử, Nam Phong của chúng tôi lần đầu tiếp khách, nếu có gì không hài lòng thì xin công tử bỏ qua cho..."

Đáp lại, chỉ thấy dáng người ấy gật gật.

Dù chỉ nhìn thấy mỗi cái bóng của anh ta, nhưng tôi đoán hẳn không phải hạn nam nhân tầm thường, chỉ là vẫn chưa rõ nên đưa hẳn vào dạng nam nhân nào.

Rồi cái bóng mập ú của bà ta lướt đi, còn lại vị nam nhân đó.

Tôi sợ hãi ngồi run bần bật trên giường, nhưng cũng vội sửa sang lại tư thế.

Nhưng tại sao mắt tôi cứ cúp xuống chẳng dám nhìn, dù biết cánh cửa ấy đã mở ra phát ra tiếng động, bước chân ấy nhàn nhả đến gần chỗ tôi.

Cắt giấu hình ảnh chàng khắc sâu vào tim thiếp, không thể quên được lần gặp gỡ ban đầu.

Năm tháng trôi, không còn là thiếp yêu kiều ngày xưa nữa. Vẫn là chàng năm ấy, cậu thiếu niên đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Chẳng hiểu sao, toàn thân tôi đã nhanh chóng đông cứng lại, tôi muốn đứng dậy chào hỏi anh ta cho có lễ nghĩa, nhưng thân thể này không nghe theo lời của tôi.

Tôi cố hít thật sâu, nhắm mắt lại rồi mở ra.

Cố lắm tôi mới có thể ngược mắt lên, dáng người đó đã đứng trước mặt tôi, tư thế vô cùng oai phong, tay chấp sau lưng, gương mặt khôi ngô, hàng lông mày thẳng tắp như hai thanh kiếm.

"Anh là người... trả giá cao nhất?"

Có lẽ nhan sắc của tôi có chút hút hồn hẳn, định bước đến bên cạnh tôi thì đã khựng lại đôi chút:

"Phải" Anh ta gật đầu nhếch môi cười.

"Tôi có thể gọi anh như thế nào đây? Dù rằng chúng ta chỉ có thể gặp nhau đêm nay thôi..." Tôi cố giữ giọng nói bình tĩnh.

"Tôi là Chính Quân"

Tôi tròn mắt, cái tên này nghe có vẻ hay và đặc biệt thật.

"Cô là... Nam Phong?" Hắn vẫn đứng đó tra vấn tôi, tôi vẫn không hiểu, cứ tưởng anh ta sẽ sớm vỗ lấy tôi.

"Phải" tôi gật gật

"Là tên của cô?" Hắn nhướn mày đầy nghi hoặc, tôi mất kiên nhẫn rồi đấy, thật đáng ghét! Hẳn là hắn không phải đàn ông mà, một nữ nhân sắc nước hương trời đang ở trước mặt, vậy mà có thể tĩnh tâm được như vậy sao?

Tôi gật gật, vội đứng dậy. Chắc do trông anh ta không "nguy hiểm" như tôi nghĩ, tôi liền đi đến gần anh ta, quàng tay lên cổ nhìn với ánh mắt quỵn rũ.

"Chính Quân à, liệu chàng sẽ dễ thiếp đợi đến bao giờ đây?"

Đột nhiên đôi môi quyến rũ ấy mấp mé một nụ cười gian xảo, tôi có chút thất kinh.

Chính Quân luồn tay xuống eo tôi ôm chặt lấy, chặt đến độ khiến tôi ngộp thở, tôi cố đẩy anh ta ra nhưng không được, cứ như keo siêu dính vậy, cảm của anh ta đặt lên vai tôi.

"Chàng..." tôi hơi khó chịu

"Im nào! Ta đã bỏ một số tiền không nhỏ để bên cạnh nàng đêm nay, chẳng lẽ nàng lại dám chống đối ta?"

Tôi cảm nhận cái giọng ồ ồ ấy vang lên từ lồng ngực rồi truyền ra thành âm thanh trên môi hẳn.

"Nhưng..."

Chính Quân nói lỏng tay, đưa mắt nhìn tôi:

"Chắc hẳn nàng không biết ta?"

"Dĩ nhiên, thiếp biết chàng là Chính Quân" tôi vận lại

Anh ta lại đưa mắt sang nơi khác bật cười, theo tôi nụ cười ấy có gì đó... không vui.

"Tùy nàng nghĩ..."

Đang mãi khó hiểu với các câu nói của anh ta hiện giờ, liệu anh ta có bị thần kinh hay không nhỉ?

Chưa kịp định thần lại, Chính Quân đang hôn tôi, một nụ hôn mãnh liệt.

Tôi chưa bao giờ hôn, nhưng tại sao cảm giác này, như tôi đã từng cảm nhận.

Tại sao một vị khách phong lưu lại có thể cuồng nhiệt với một ả kỹ nữ như tôi?

Anh ta hôn tôi rất say đắm, tôi không rõ là thế nào nhưng cảm giác này không hề giả tạo.

Tôi không hiểu được, hết như anh ta đang hôn lấy người con gái mà anh ta yêu vậy, tôi đẩy Chính Quân ra:

"Tôi... tôi không hiểu"

"Ta nhất thời không thể giải thích cho nàng hiểu hết, chỉ muốn nàng biết là ta rất yêu nàng, sẽ không bao giờ để mất nàng thêm một lần nào nữa" anh ta nhìn tôi không chớp mắt, có vẻ như vô cùng nghiêm túc.

Anh ta điên rồi, gặp lần đầu tiên mà yêu ư? Được rồi, cứ xem như là lời tán tỉnh của nam nhân khi sắp lên giường cùng một nữ nhân đi, tôi không quan tâm nữa, nhưng ít ra người đầu tiên của tôi là một nam nhân khôi ngô, cũng không đáng thất vọng cho mấy.

"Chính Quân à!" Tôi nhìn anh ta bất lực

Được rồi, đã đến đây thì không thể bỏ chạy, tôi lập tức làm chủ tình hình ôm lấy cổ anh ta, trao lên môi anh ta một nụ hôn hết như ban nãy anh ta dành cho tôi, đương nhiên anh ta nhiệt tình đáp lại.

Không thể ngờ được rằng đêm đầu tiên của tôi lại thuận lợi đến như vậy, tôi luôn nghĩ nó sẽ là một cơn ác mộng mãi mãi ám ảnh tôi.

Liệu tên nam nhân nào cũng cuồng nhiệt và cung chiều tôi như Chính Quân?

Đột nhiên trong lòng tôi lại thổn thức vì hẳn rồi, có lẽ nào tôi yêu hẳn rồi không?

Hẳn đối xử với tôi vô cùng dịu dàng, tôi không nghĩ hẳn là hạn nam nhân ôn nhu như Lưu Tuấn, nhưng tại sao? Hay chỉ tại đối với nữ nhân thì như thế, chứ thà gì mà yêu thích tôi ở đây.

Chính Quân vẫn ôm trọn tôi vào lòng, cảm nhận lồng ngực ấm áp của anh ta áp vào má của tôi, tại sao bây giờ tôi chỉ ước rằng mình sẽ mãi như thế này, mãi như vậy, không muốn vào sáng mai bóng hình anh ta biến mất.

"Dù nàng không nhớ gì, nhưng nàng vẫn giữ tính cách như vậy, chỉ là mạnh mẽ hơn lúc trước" giọng nói của Chính Quân vang bên tai tôi.

"Lúc trước?" Tôi ngước mắt lên nhìn anh ta, tôi không thể hiểu được Chính Quân đang nói về cái gì, có khi nào lại nhầm tôi với ai?

"Ngày mai ta sẽ đưa nàng ra khỏi đây, cùng ta trở về Nam Quốc"

"Sao?" Tôi thất kinh đẩy nhẹ hấn ra, hấn nói Nam Quốc? Hấn là người Nam Quốc? Hấn điên sao? Nếu là sự thật, thì đúng là chui đầu vào hang cọp, rõ ràng Bắc Quốc vừa bị quân Nam Quốc đánh đuổi, hấn đang rất căm thù Nam Quốc, vậy mà hấn lại dám sang tận Bắc Quốc để gặp tôi.

"Nhưng tại sao anh lại muốn đưa tôi ra khỏi đây?" Dù không biết anh ta chỉ đùa hay là sự thật.

"Nàng vốn là nương tử của ta bị thất lạc đến chốn này" Hấn vẫn trả lời điềm đạm với tôi như vậy, rồi ôm siết tôi vào lòng.

"Anh nhầm rồi, sao lại là nương tử của anh? Tôi chưa hề thành thân với ai..." Tôi cũng chẳng hỏi đâu đây anh ta ra nữa.

"Dĩ nhiên, nàng đã mất trí nhớ... Không sao, khi về Nam Quốc, ta sẽ lập tức tìm Thái Y giỏi nhất để trị cho nàng"

"Giỏi nhất?" Tôi cười chọc ghẹo anh ta "Anh nghĩ anh là Hoàng đế sao?"

"Phải, ta là Hoàng Đế Nam Quốc"

Tôi bĩu môi, anh ta nghĩ anh ta là ai mà dám nói như vậy? Là người Nam Quốc mà dám bég măn đến đây là đáng sợ lắm rồi, còn dám nói là Hoàng Đế Nam Quốc, vậy thì rõ là anh ta đang chán sống.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Tôi ngủ say đến mức người đàn ông nằm bên cạnh tôi đã rời khỏi giường lúc nào không hề hay biết.

Khi tôi xoay người đưa tay quờ quạng bên cạnh thì đã nhận thấy chỉ còn mình tôi nằm trên giường.

Đột nhiên thần thức tôi tỉnh hấn, mắt mở to...

Điều đầu tiên mà tôi cảm thấy chính là sự hụt hẫng, tiếc nuối, người ấy đã mang lại cho tôi một thứ cảm xúc đặc biệt.

Tôi thăm rùa anh ta sao tàn nhẫn với tôi như vậy, tại sao cứ thích in dấu ấn vào trái tim tôi một cách bừa bãi như vậy chứ? Đồ ác tâm.

Tôi bật dậy mà lòng trĩu nặng, nhưng...

"Ngủ có ngon không?"

Chính Quân đang đứng trước mặt tôi, lưng dựa vào tường, bên cạnh cửa sổ.

Mái tóc dài lướt thướt đen huyền, từng làn gió nhẹ thổi tung vài sợi tóc trên gương mặt của anh ta.

Môi anh ta nở một nụ cười ảm áp với tôi, không hiểu sao lại có thể thôi thúc tôi đến như vậy, tôi đã cười đáp lại mà không hề nhận ra mình đang cười.

"Chàng chưa đi sao?" Tôi thắc mắc.

"Ta chỉ đi khi có nàng đi cùng" Anh ta đáp lại khá thản nhiên

"Chàng đùa sao? Sao được chứ, ma ma Lâm..."

"Ta sẽ có cách buộc bà ta phải đồng ý chuộc thân cho nàng" Chính Quân đi đến ôm lấy cổ tôi cúi xuống trao cho tôi một nụ hôn.

"Nhưng, những lời hôm qua chàng nói là thật?"

Anh ta gật gật.

Hồn phách tôi liêu xiêu như muốn bật ra khỏi thân xác, anh ta đang chơi trò gì vậy? Anh ta là Hoàng Đế Nam Quốc? Một con người bé nhỏ đã và đang gánh vác cả một đất nước, người đã dùng mưu dùng của mình đánh đuổi quân Bắc Quốc xâm lược hùng mạnh...

Đột nhiên bên ngoài có một chấn động không lớn lắm nhưng hơi rung chuyển căn phòng của tôi.

Từ cửa sổ từ đâu ra một nam nhân phi thẳng vào phòng tôi, nhìn thấy Chính Quân, hấn ta lập tức khụy gối hành lễ, nhưng do thánh giá không tốt hay anh ta nói quá nhanh, tôi không hiểu anh ta nói những gì.

Điều tôi nhìn thấy trước mắt đã phần nào trả lời cho những thắc mắc của mình, tôi ăn hên đến vậy sao? Anh ta là Hoàng Đế Nam Quốc?

Đầu óc tôi xoay xảm ngất ngư...

Chính Quân liền lao đến đỡ tôi:

"Nàng không sao chứ?" anh ta lo lắng hỏi tôi

Tôi chỉ kịp lắc lắc đầu hơi cười.

Vị Nam nhân kia nhìn thấy tôi, đột nhiên đi đến với vẻ mặt thất thần, rồi anh ta lại thốt ra một câu nói mà tôi không hiểu, vừa quen lại vừa lạ, anh ta đang nói bằng ngôn ngữ Nam Quốc.

Chính Quân liền quay sang nói với hân ta gì đó, sau đó quay lại nói tiếp với tôi:

"Ta hy vọng nàng sẽ phối hợp tốt với ta, còn những điều mà nàng thắc mắc thì trên đường đi ta sẽ từ từ giải thích cho nàng hiểu"

Tôi có thể thấy ánh mắt đượm buồn của vị nam nhân đó, vì sao vậy? Tôi và anh ta từng có mối quan hệ gì sao?

Tiếng gõ cửa cửa khiến chúng tôi giật mình hướng sang:

"Vào đi..." Chính Quân trả lời

Phòng bật mở, Lâm ma ma thông thả đi đến với cái điệu bộ khinh khỉnh của bà ta, thực làm tôi muốn nôn:

"Công tử, đêm qua Nam Phong cô nương làm công tử hài lòng chứ?" Sẵn tiện bà ta liếc cái sang tôi một cái.

"Ta muốn bàn một chuyện với bà" Chính Quân đi đến đối diện với bà ta, điệu bộ rất phong nhã nhưng lại toát lên khí chất của một chàng công tử phong lưu, đa tình.

"Chuyện gì? Có phải công tử muốn mua đêm tiếp theo của Nam Phong cô nương?" Mắt bà ta sáng rỡ như mười con đom đóm cộng lại.

"Ta muốn chuộc thân cho Nam Phong..." Giọng nói anh ta đột nhiên trở nên nghiêm túc, có phần áp đảo đối phương.

Bà ta đưa mắt sang nơi khác cười khà ồ:

"Công tử, tôi không thể... nếu công tử muốn mua đêm tiếp theo của..." Đột nhiên vị nam nhân ban nãy nhanh chóng xuất hiện kề dao vào cổ bà ta.

"Các người..." Tôi thốt lên sợ hãi, nhưng Chính Quân vội đưa tay ngăn tôi, rồi nói tiếp với bà ta:

"Vậy có chuộc hay không?"

Gương mặt bà ta tái xanh, có vẻ như sắp ngất rồi.

"Chuộc... chuộc..." Bà ta gượng ép phải nói

"Được, bao nhiêu?"

" 1 vạn "

Chính Quân dùng ánh mắt áp đảo bà ta, hỏi lại bà ta một lần nữa:

"Ta hỏi lại, bao nhiêu?" lưỡi dao sắc lẹm đã chạm đến lớp da của bà ta, tôi có thể thấy bà ta đã nuốt nước bọt khó khăn đến mức nào, nhìn bà ta như thế này tôi lại thích thú vô cùng.

"Khi trước bà đã trả bao nhiêu để mua cô ấy?"

"500 " Bà ta nuốt nước bọt

"Được" Chính Quân dùng ánh mắt làm ám hiệu với vị nam nhân đó.

Liền đưa cho bà ta 500 lượng, sau đó tôi thoáng thấy hân nhét một viên thuốc vào miệng bà ta.

Khi lưỡi dao được thu lại, bà ta đã gào lên:

"Ngươi cho ta uống thứ gì?" Lâm ma ma vừa ho sặc sụa, cổ mọi thứ đổ ra.

"Vô ích thôi, đó là độc được, phòng trừ bà giờ trở, tốt nhất hãy đưa chúng tôi ra khỏi đây an toàn, tôi sẽ đưa bà thuốc giải" Vị nam nhân kia nói.

Hắn biết nói tiếng Bắc Quốc! Tôi cứ nghĩ hắn không biết, hắn là võ quan của triều đình Nam Quốc, nhưng tôi thực sự là thê tử của Chính Quân sao? Vậy là phi tần ư?

Nhưng suy cho cùng, mọi thứ diễn ra như là một giấc mơ, có ngờ đâu giữa lúc tuyệt vọng tôi lại được giải thoát, mà người giải cứu tôi lại chính là "Chân mệnh thiên tử" của tôi và của cả một đất nước.

Bởi tôi không có ký ức của quá khứ, tôi chỉ nhớ khi mở mắt ra thì tôi đã ở đây, mọi lời giải thích của Chính Quân đã xóa tan nghi ngờ trong tôi.

Chúng tôi được chuẩn bị một chiếc xe ngựa, khi tôi và Chính Quân bước vào trong lều, còn vị nam nhân đó làm mã phu...

Khi xe bắt đầu phóng đi, tôi còn nghe tiếng Lâm ma ma oi ới gọi:

"Thuốc giải... thuốc giải của ta..."

Đáp lại là chất giọng tình nghịch của hắn ta:

"Chỉ là thuốc sỏ thôi..." Sau đó là một tràng cười treu tức bà ta.

Hắn Lâm ma ma sót ruột lắm, tôi và Chính Quân bật cười vang trong lều.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

"Nàng không nhớ y sao?" Chính Quân hát cảm hương ngoài, ý chỉ người ngồi phía sau tấm màn, đang điều khiển ngựa.

Tôi lắc lắc đầu, rõ ràng tôi không biết, tại sao lại hỏi làm gì chứ?

"Là Tuấn Kiệt, là nghĩa huynh của nàng..."

Tôi tròn mắt:

"Nghĩa huynh?" Đưa mắt ra hướng tấm màn che, Tuấn Kiệt vẫn thúc cho ngựa chạy thật nhanh.

Bỗng dưng cảm thấy mình đã vô tình đến mức độ này rồi sao? Nhưng thực sự là tôi không thể nhớ ra, kể cả Chính Quân của khi trước, ký ức đều không có.

Có vẻ như nói với tôi những câu nói không đi đến đâu, Chính Quân đưa mắt nhìn tôi:

"Tên thật của ta là Thiệu Anh, hẳn nàng không nhớ, nàng cứ gọi ta là Chính Quân"

Anh ta làm tôi rối thật rồi, tên thật là Thiệu Anh ư? Khoang đã, tôi có cảm giác rất quen với cái tên này, nhưng tại sao lòng của tôi lại khó chịu đến vậy? Một thứ phức cảm len lỏi vào tâm trí tôi, từ hạnh phúc cho đến đau khổ.

Không hiểu sao mắt tôi lại ướt đầm lệ, tôi như có cảm xúc với cái tên này...

"Nàng không nhớ ngôn ngữ Nam Quốc sao?" Chính Quân nhìn tôi với ánh mắt đượm buồn.

Tôi chỉ biết lắc lắc đầu, nước mắt tràn đầy hai bên má.

Chàng vội đưa tay gạt nước mắt trên má tôi, ôm tôi vào lòng.

Tôi thật vô dụng, tôi không thể nhớ ra chàng, nhưng tôi lại có cảm xúc với chàng, tại sao lại kỳ lạ như vậy?

"Thiếp xin lỗi" Tôi dụi dụi vào ngực Chính Quân khóc thật to.

Tôi biết, hẳn là chàng đau khổ lắm khi tôi không thể nhớ ra chàng, bởi chàng chỉ biết im lặng ôm lấy tôi vào lòng.

Tiếng vó ngựa bao trùm khắp không gian, hòa tiếng khóc của tôi vào gió, cũng không rõ mình đã cách Lạc Xuân bao xa, chỉ biết xe vẫn chạy mãi như thế.

Tôi đã ngủ quên trong lòng của chàng từ lúc nào cũng không biết, bên tai vẫn vang tiếng đá lạch cạch bên dưới cỗ xe...

Trên cỗ xe ngựa thô sơ...

Ba con người mỗi người một tâm trạng, cỗ xe vẫn đang thẳng tiến đến Nam Quốc xa xôi...

Đi được một đoạn xa, chúng tôi lại dừng chân ở một quán nước ven đường, rồi lại đi tiếp và mọi thứ cứ lặp lại cho đến khi...

Cỗ xe đột nhiên thần gấp do mã phu - Tuấn Kiệt điều khiển, xem chút nữa làm tôi bật ra khỏi xe, may là Chính Quân đã giữ tôi lại...

"Chuyện gì vậy?" Chính Quân nói với ra với Tuấn Kiệt

"Đã đến biên giới, chúng ta không thể đi được nữa, có quân lính..."

Chính Quân chau mày vội buông tôi ra rồi phóng xuống xe, tôi cũng vội vén màn ngóng ra.

Một khung cảnh rừng cây bảo phủ, giáp gần đó là đồi núi cao nối với nhau thành từng dãy trùng trùng điệp điệp.

Trước mắt là một khu vực kiểm soát với vài tên lính đang đi hướng về nơi chúng tôi.

"Các người là ai?" Bọn lính hỏi.

Quả thực bọn tôi không có giấy phép của triều đình Bắc Quốc, chẳng lẽ phải làm liều sao? Không ổn chút nào.

Đột nhiên tôi chợt thấy Tuấn Kiệt với tư thế sắp rút kiếm ra:

"Đừng..." Tôi đặt tay lên tay anh ta ngăn lại.

Tuấn Kiệt nhìn tôi khó xử:

"Không nên gây mất lòng giao hảo hai nước, sẽ khó gánh nổi hậu quả..."

Anh ta cúi gập đầu: "Vâng! Thưa Nguyên Phi nương nương"

Tôi tròn mắt khi nghe câu nói đó, tước vị của tôi là Nguyên Phi?

Sau đó tôi cũng vội phóng xuống xe theo sau Chính Quân, chàng vẫn đang cố gắng thuyết phục để bọn chúng cho chúng tôi qua khỏi biên giới.

Đang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, có khi chúng tôi sẽ bị bắt giam thì một vị quan trên đầu vẫn đang đội quan mào đi đến chúng tôi.

Tôi thất kinh:

"Lư Tuấn" Tôi thốt lên, lập tức Chính Quân nhìn theo ánh mắt của tôi hướng về vị quan đang đi đến.

"Có chuyện gì?" Lư Tuấn nói với bọn lính, sau đó đảo mắt sang chúng tôi.

Tôi nhận ra ánh mắt của Lư Tuấn có vẻ mở to hơn một chút, hẳn là nhận ra tôi?

Tôi hoàn toàn có thể nhờ anh ta cho qua khỏi khu vực này, nhưng làm sao có thể mở lời cơ chứ? Anh ta yêu tôi, nhưng tôi đã thẳng thắn từ chối, thật xấu hổ khi cứ nhắc đến chuyện cũ...

Nhưng Lư Tuấn đã nói gì đó với bọn lính, đột nhiên bọn họ đã tản ra nhanh chóng.

Lư Tuấn đi đến chỗ chúng tôi, nét mặt khá là nghiêm túc:

"Các người có thể qua..."

"Tại sao?" Chính Quân hỏi lại, hẳn là nghi ngờ điều gì đó mờ ám

"Bởi trông các người không giống kẻ xấu, vả lại cuộc chiến tranh giữa hai nước đã kết thúc, hẳn sẽ không muốn gây bất hảo chứ?"

Tôi vội thúc Chính Quân trở lại xe, để tôi nói vài câu với Lư Tuấn rồi cùng vào với chàng sau. Nhưng chàng lại nhìn tôi bằng một ánh mắt đáng sợ, phải cố nài nỉ chàng mới chịu vào xe.

"Cảm ơn anh đã giúp chúng tôi, không ngờ anh đã làm quan" Tôi khẽ cúi người tạ lễ với Lư Tuấn rồi mỉm cười.

Anh ta cũng chỉ cười chào tôi lại một cái rồi thu lại nét mặt:

"Chỉ tiếc là tôi đến trễ một bước rồi..." Anh ta nói với vẻ trách móc

"Đến trễ?" Tôi lặp lại

"Phải, tôi có lệnh từ Hoàng Thượng đến giám sát nơi đây, sau khi xong việc sẽ tức tốc đến kinh thành ghé Lạc Xuân để chuộc thân cho cô..." Giọng nói ngày một tắt ngấm của anh ta khiến tôi vô cùng chua xót, thì ra bấy lâu nay, Luru Tuấn vẫn còn nhớ đến tôi, vẫn không quên lời nói năm xưa.

"Nhưng tôi..." Chưa kịp nói, Luru Tuấn chen vào nói tiếp

"Dù người cô cần là ai đi nữa tôi cũng quyết tâm chuộc cô ra khỏi Lạc Xuân, để cô không phải sống trong thánh ngày bị bọn đàn ông phong lưu ấy chà đạp, nhưng nào ngờ... Bỏ đi, dù sao cũng đã có một người nam nhân tốt để cô nương tựa rồi, tôi cũng phần nào yên tâm..." Anh ta mỉm cười với tôi, một nụ cười gượng để che đi nỗi buồn trong lòng của Luru Tuấn, sau đó vội gật đầu chào tôi rồi bỏ đi.

Tôi đứng đó thần giờ giây lát, cảm thấy hụt hẫng, lại thương cho anh ta, tôi đã vô tình làm cho một người đau khổ vì tôi. Tôi cứ mãi tự rửa mình như vậy cho đến khi bước lên xe, bắt gặp ánh mắt không mấy vui vẻ của Chính Quân.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Tôi vội mỉm cười lại với chàng, chỉ là muốn chàng bị xao lãng, hẳn là... đang ghen. Tôi đoán là như vậy.

"Hắn là ai? Quen biết nàng sao?" Giọng Chính Quân có vẻ lạnh lùng.

Tôi chau mày đáp:

"Là Luru Tuấn, là một người đã từng rất mến thiết"

"Tức là một cây si hay là..." Chàng tỏ vẻ nghi ngờ

Tôi bữu môi ra vẻ không vui rồi đáp tiếp, đột nhiên Tuấn Kiệt cho ngựa phóng nhanh nên tôi mất đã ngã nhào vào người Chính Quân, tôi chóng tay bật dậy mặt đối mặt với chàng:

"Chỉ là y yêu thiết thôi, thiết chưa từng nhận lời y"

Chính Quân chau mày, có vẻ không tin tôi, tôi vội gượng dậy thì bị chàng ghì vào lòng ôm chặt:

"Ta tin, ta biết tính của nàng thế nào mà! Mặc dù không nhớ về quá khứ, nhưng bản tính vẫn vậy"

"Chàng hiểu thiết sao? Chàng hãy kể cho thiết nghe về thiết của trước kia đi..." Tôi nài nỉ chàng, còn chàng vẫn ôm lấy tôi, đôi tay chàng xoa dịu lưng tôi.

Tôi thích thú áp má vào vai chàng, hưởng thụ thứ hạnh phúc này.

Dù tôi không nhớ hoàn toàn về chàng, nhưng thứ cảm xúc đang dâng trào trong lòng tôi không hề giả dối, hẳn ký ức lúc trước tôi đã yêu chàng rất nhiều thì phải? Bằng không thì tại sao đã mất trí nhớ đi rồi vẫn còn lưu được cảm xúc này cơ chứ?

"Ta đã nghĩ lại rồi, nếu đã không nhớ thì vẫn tốt hơn, vì ta không muốn nàng thêm đau khổ vì ký ức trước kia nữa"

"Tại sao?" Tôi lập tức hỏi

"Bởi cuộc chiến nơi thâm cung đã biến nàng trở thành một con người lạnh lùng, ta cứ ngỡ sẽ không thể thấy được con người của nàng thuở đầu ta gặp nữa. Bây giờ như vậy không tốt sao?"

Tôi cũng đồng tình với chàng như vậy, tôi ghét phải cố lục lại quá khứ, cố tìm ra thứ gì đó để nhớ, bởi tôi cảm thấy nó không hay ho gì.

"Dẫu sao, nàng đã ở bên cạnh ta, điều mà ta mong muốn nhất! Vậy thì cần chi muốn nàng phải nhớ về lúc trước nữa?"

Chàng hôn lên trán tôi, tôi vội ngước lên nhìn, chỉ trong thấy cảm của chàng và mùi tóc của chàng thoang thoang.

"Thiết cũng vậy, bấy lâu nay ở Lạc Xuân chỉ mong tìm được người đàn ông mà mình yêu, một người nguyện yêu mình bằng tất cả mặc cho biết mình là

kỹ nữ. Thiếp cảm ơn chàng vì chàng đã thực hiện được mong ước đó của thiếp"

Cứ thế thời gian dần trôi dần trôi, chiếc xe ngựa vẫn lăn bánh với những vòng quay bất tận, tiếng lạch cạch do va vào đá cứ vang lên, không lâu nữa chúng tôi sẽ đặt chân đến Long Thành của Nam Quốc, tôi chính là người Nam Quốc, tôi tự hào vì mình là người con của đất nước bé nhỏ nhưng kiên cường, hùng dũng ấy.

Tôi thắc mắc vì sao chàng và Tuấn Kiệt lại thuận lợi sang Bắc Quốc như vậy? Chàng điềm nhiên trả lời, bởi hai người đã trà trộn vào đám quân đang tháo chạy của Bắc Quốc và cố gắng dò la tung tích của kinh thành Bắc Quốc. Suy cho cùng cũng do bọn quân Bắc Quốc không hề biết mặt mũi thật sự của Hoàng Đế Nam Quốc cho nên dễ dàng đột nhập vào. Còn Tuấn Kiệt thân là tướng quân chỉ đạo cuộc chiến, nhưng do trời tối nên không ai có thể nhìn rõ mặt, đó là lý do tại sao họ lại thuận lợi đột nhập sang Bắc Quốc như vậy.

Sau một chặng đường dài, tôi đã ngã vào lòng Chính Quân ngủ rất say, say đến độ không thể nhận rõ những gì đang xảy ra, chỉ nhớ sơ sơ rằng chàng đã bế tôi xuống xe, sau đó đi một khoảng đường khá dài, không nhớ rõ như đã có rất nhiều người bao quanh chúng tôi khi chàng bế tôi.

Tôi mở mắt ra, trước mắt là một không gian xa lạ với trí nhớ của tôi, một căn phòng rộng lớn trang trí rất sang trọng nhưng vô cùng trang nhã.

Tôi bật ngồi dậy, tấm chăn đang phủ trên ngực bị hất tung xuống...

"Chuyện gì vậy?"

Hai cô gái ăn mặc vô cùng giống nhau, hệt như nha hoàn đang tiến gần đến chỗ tôi khẽ khụy gối hành lễ và nói bằng cái ngôn ngữ Nam Quốc, trên tay một trong hai cô gái là một chậu nước, hẳn là để tôi rửa mặt.

Tôi thật xấu hổ, tôi không nhớ rõ ngôn ngữ của mình, tôi chỉ có thể nói được ngôn ngữ Bắc Quốc.

Nhìn ánh mắt của hai người họ có vẻ rất có tình với tôi, hẳn là họ cũng biết tôi?

Đột nhiên cái chất giọng vắng vắng như quan thái giám vọng vào khiến tôi hướng ánh mắt ra ngoài, trời bây giờ đã về tối.

Chính Quân bước vào, tôi ngạc nhiên bội phần, giờ thì đầu óc tôi lại lần lần sắp không tin được, thân chàng mặc long bào thêu rồng, dáng đi cô cùng uy vệ.

Chàng tươi cười bước đến giường, ngồi xuống cạnh tôi:

"Nàng dậy rồi à?"

Tôi gật gật, nhưng sức nhớ ra mình không thể hiểu ngôn ngữ Nam Quốc, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Thiếp, thiếp không thể hiểu được ngôn ngữ Nam Quốc, giúp thiếp với! Tại sao lại như vậy chứ? Thiếp vốn là người con của Nam Quốc cơ mà?" Tôi lo lắng nhìn chàng, tay nín tay ồng tay áo của chàng.

Tiếng cười khúc khích của hai cung nữ làm tôi bối rối phải bỏ tay ra, nhìn chàng bất lực.

Chính Quân ôm lấy cổ tôi hôn nhẹ lên trán:

"Không sao, học từ từ! Vả lại nàng đã từng nói được ngôn ngữ Nam Quốc, hẳn việc học lại sẽ không gây khó khăn, sẽ không mất nhiều thời gian đâu"

Tôi có phần nào yên tâm với câu nói này:

"Chàng là Hoàng đế vậy hẳn chàng có rất nhiều phi tần?"

Chàng bật cười với tôi, tôi lại cảm thấy chàng xem tôi như trẻ con.

"Phải, nhưng đó là chuyện bình thường. Nhưng chẳng phải nàng đã là Nguyên Phi rồi sao? Đó là điều mà ta đã chứng minh ta yêu nào đến thế nào mà"

"Nguyên Phi thì sao?" Tôi không hiểu, chỉ là một tước vị thôi mà, hẳn là lúc trước tước vị của tôi thấp bé lắm.

"Trương đương với Hoàng Hậu của Bắc Quốc" Chàng thân nhiên trả lời, tôi hơi há hốc mồm kinh ngạc.

Vậy tức là, nếu đổi lại là Bắc Quốc thì tôi chính là Hoàng Hậu?

Không thể tin được, thật xấu hổ khi tôi lại từng là kỹ nữ.

"Nhưng thiếp... thiếp lại là kỹ nữ" Tôi bối rối, không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, đột nhiên cảm thấy mình không xứng với chàng.

"Nàng không phải, nàng chưa từng 'tiếp' người đàn ông nào... ngoài ta mà? Suy cho cùng, tính chuyện hôm ấy thì người bên cạnh nàng là ta, trước sau vẫn là ta, thì còn gọi được kỹ nữ thế nào? Vả lại, khi xưa nàng cũng xuất thân là cung nữ, ta cũng có bao giờ câu nệ chứ!"

Tôi lại chột dạ, lại thấy vô cùng xấu hổ, thấy mình thật ngu ngơ trước những lời mà chàng thốt ra. Chàng thông cảm cho tôi? Hay quá bao dung tôi đây chứ?

Chàng lại ôm tôi vào lòng, đột nhiên tôi thoáng nghĩ có hai cung nữ đang đứng đó, nhưng nhìn qua vai chàng thì họ đã ra ngoài tự khi nào, hẳn là lúc Chính Quân bước vào, nhẹ nhõm cả người, chỉ e là họ nhìn thấy bộ dạng của một kẻ ngốc của tôi hiện giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Sau khoảng hai tháng ở hoàng cung Nam Quốc, tôi có thể nói tốt ngôn ngữ cha sinh mẹ đẻ của mình, rõ ràng quá rồi! Tôi thật sự là người Nam Quốc!

Hai cung nữ bên cạnh tôi chính là Vân Vân và Ngừ Ngừ, họ rất tốt với tôi, phải nói là họ cực kỳ yêu quý tôi.

Họ nói trước kia do Huệ Phi hãm hại tôi, khiến cho toàn triều đình nghĩ rằng tôi đã chết. Sau đó cô ta đã đưa tôi sang Bắc Quốc làm kỹ nữ.

Do đêm khởi hành chuyến thuyền sang Bắc Quốc, Tuyết Ngân, một cung nữ đã được tôi cứu sống phát hiện ra tôi ở trên thuyền đã lập tức chạy về báo, ai ngờ đã bị bọn chúng đuổi theo giết hại, nhưng may mắn cô ấy đã được cứu sống, nhưng mãi hôn mê đến tận hai năm trời, sau đó mới thông tin được cho Chính Quân để chàng tìm cách đưa tôi trở về.

Còn nghe họ nói, chàng yêu tôi vô cùng, những tháng ngày không có tôi, chàng giống như chỉ là một hình nhân có hơi thở chứ thật sự không hề có xúc cảm.

Mặc kệ khuyên ngăn của Thái Hậu, chàng vẫn nhất quyết phong tôi làm Nguyên Phi dù trước đó đã biết tôi "qua đời".

Làm sao đây? Tầm chân tình này quá lớn, và cả những người đã giúp tôi, làm sao tôi có thể trả ân hết đây?

"Nguyên Phi nương nương..." Tôi đang đứng ở trước cửa Thừa Thiên cung của Chính Quân, đột nhiên một đứa bé khoảng hơn hai tuổi bấu lấy váy của tôi.

Tôi mỉm cười vừa cúi xuống định bế nó lên thì có hai cung nữ từ phía xa chạy đến bế nó:

"Thái Tử điện hạ, người đừng có chạy lung tung nữa, Hoàng Thượng sẽ mắnn đấy..."

Thấy tôi đứng, hai người họ cúi người hành lễ:

"Nguyên Phi nương nương, hẳn là nương nương đang đợi Hoàng Thượng?"

Tôi gật gật, hồ như đã quên trả lời câu hỏi này, liền nhìn đứa bé cô ấy bồng trên tay, đôi mắt to tròn đáng yêu, gương mặt bầu bĩnh sáu bảy phần giống hệt Chính Quân.

Đột nhiên lại vô cùng có cảm tình với đứa bé:

"Tôi có thể bế Thái Tử không?" Tôi cười nhìn họ.

Hai người người nhìn nhau khó xử, lưỡng lự không lâu thì giao đứa bé cho tôi:

"Con tên gì?" Tôi dịu dàng nhìn đứa trẻ, hồ như nó không hề sợ... người lạ.

"Hiếu Nam" Đứa bé trả lời với chất giọng non non của đứa trẻ nói chưa rành

"Ngao quá..." Tôi dụi trán mình vào cái trán bé xíu xinh của cậu bé, cảm giác đứa bé thật thân thiết với tôi.

"Mẫu thân của con đâu rồi?" Tôi hỏi

Đứa bé nhìn tôi ngơ ngác, hồ như không biết trả lời làm sao, tôi khó hiểu quay lại nhìn hai nha đầu nọ, bọn họ chỉ biết nhìn nhau thờ dài, miệng định nói gì đó nhưng lại không dám mở miệng.

"Nàng đến đây khi nào?" Giọng nói quen thuộc ấy kéo tâm trí tôi ra khỏi cái ý nghĩ đang lờn vờn trong đầu tôi, trước mắt đã thấy Chính Quân tươi cười đi đến chỗ tôi.

Chàng cũng vội phát tay cho hai cung nữ kia lui xuống, tôi cũng bế đứa trẻ vào Thừa Thiên cùng với chàng, vào bên trong Thừa Thiên tôi bế nhẹ nó

xuống giường rồi ngồi bên cạnh, còn Chính Quân ngồi đối diện, Thái giám thân cận vội rót trà giúp.

"Đứa trẻ này là do Huệ Phi sinh ra"

Tôi sững người, đột nhiên không biết phải nói gì. Đứa bé đáng yêu dễ thương như thế này lại là con của Huệ Phi? Người mà tôi nghe được nhiều lời "tương truyền" đã giết rất nhiều người đó sao?

Chàng nói tiếp:

"Nàng ấy đã qua đời khi Hiếu Nam chỉ vừa một tuổi, âu cũng do tâm bệnh, một phần nữa do thân thể suy nhược. Ta cũng rất tiếc về điều này, nhưng nghĩ đến những gì nàng ấy làm với nàng thì..." Tôi vội ngăn chàng lại.

"Chính Quân"

Có lẽ cái tên này chỉ có mình tôi gọi chàng như thế, tên thái giám đứng cạnh liền trở mắt nhìn tôi với một ánh mắt cực kỳ quái đản.

Chỉ do tôi sợ đứa trẻ bên cạnh tôi nghe thấy thì không hay, dù nó còn nhỏ, chưa nhận thức nhiều như người trưởng thành, nhưng hẳn là hiểu những gì chúng tôi nói, nhưng cho dù đầu óc vẫn còn non nớt nên suy nghĩ sẽ lệch đi rất nhiều so với người trưởng thành.

Nhưng sau này khi Hiếu Nam trưởng thành, chỉ cần nhớ lại thì sẽ hoàn toàn hiểu những gì chúng tôi nói hiện giờ, vậy thì tuyệt đối không nên nhắc đến chuyện cũ.

"Chuyện đã qua rồi, dù sao Huệ Phi đã không còn, chúng ta nên tập trung chăm sóc cho đứa bé này"

"Chúng ta?" Chàng lặp lại, nhìn tôi khó tin

Tôi gật gật mỉm cười, tay xoa đầu đứa bé bên cạnh, Hiếu Nam đang nghịch một cái bình bằng sứ.

"Nhưng mà..." Chàng lưỡng lự, hẳn là không tin ở tôi

"Thiếp thấy mình có duyên với Hiếu Nam lắm, lại thấy đứa trẻ này thật đáng yêu, như con của thiếp vậy..."

Nói đến đó, ánh mắt chàng buồn bã, tôi vô cùng khó hiểu. Tại sao chàng lại tỏ ra buồn phiền như vậy?

Tôi cũng không thể hỏi mãi chàng những gì tôi hiểu kỳ, bởi những thứ tôi hiểu kỳ ở trong hoàng cung này thì vô số kể, đếm mãi cũng không hết, tốt nhất không cần thiết thì không nên hỏi.

Có lẽ tôi khi trước rất tốt với mọi người kể cả cung nữ cho nên lần lượt từng người đến "trình diện" tôi.

Đầu tiên là một tiểu thái giám tự xưng Tiểu Nô đến, nhưng thái độ xem như không phải những nô tài tôi thường biết, gặp tôi là vội cúi người hành lễ, còn cậu ta - Tiểu Nô thì hết sức tinh nghịch, hết như tôi là "tỷ muội" ruột của cậu ta vậy.

Cậu ấy cũng hành lễ với tôi, sau đó đã vội ôm chầm lấy tôi và nói rằng rất nhớ tôi, cứ nghĩ rằng tôi đã chết, cậu ta đã khóc rất rất nhiều đến sưng húp cả hai mắt.

À phải rồi, bên cạnh Tiểu Nô còn có một cung nữ, cô ấy là Tuyết Ngân, người mà nghe nói khi trước tôi đã cứu mạng và cũng nhờ cô ấy thông tin cho Chính Quân biết tôi bị bắt sang Bắc Quốc, nhờ đó mà chàng mới có thể tìm ra tôi.

Tiếp theo là Lục Phi tỷ tỷ, một trong những vị phi tần của Chính Quân, cô ấy là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, tính cách lại ôn hòa, nói năng hết sức duyên dáng, vậy thì so ra tôi còn thua xa cô ấy, nhưng tại sao Chính Quân lại không sủng hạnh được cô ấy?

Vậy rốt cuộc chàng có bao nhiêu phi tần? Tôi lại sợ mình cứ mãi hiểu kỳ rồi lại hỏi, Chính Quân sẽ tức giận cho xem. Thôi chàng có bao nhiêu phi tần thì có sao chứ? Hoàng đế có nhiều phi tần là chuyện dĩ nhiên mà.

Phải rồi, tôi đã đi đến ngự hoa viên, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của một nữ nhân khác, liền vội đi đến, nhưng khi đó đã nghe tiếng gọi lại của Văn Văn:

"Nuông nuông" Cô ấy như có vẻ không đồng tình tôi đi đến

"Sao vậy?" Tôi hỏi mà trên môi vẫn nở một nụ cười

"Bởi vì vì..." Cô ấy chưa kịp nói, tôi đã đi đến nơi nữ nhân đó.

Cô ấy quay mặt lại, tôi có thể thấy cô ấy cũng là một mỹ nhân khá xinh đẹp, hẳn là một phi tần của Chính Quân, cơ mà khi nhìn thấy tôi đang đi đến, cô ấy có vẻ hoảng loạn:

"Cô... cô..." Cô ấy lùi lại phía tay, tay run run chỉ vào tôi

"Cô là ai?" Tôi hỏi

"Ta là Thực Phi, tại sao ngươi lại hỏi..." Đột nhiên ánh mắt cô ta đảo một vòng rồi trở lại nhìn tôi, đầu mày chau lại "Là Nguyên Phi nương nương?"

Thực Phi như cố lấy lại bình tĩnh, vội bước đến hành lễ với tôi:

"Không sao đâu, đừng hành lễ như vậy... Dầu sao cũng cùng là phi tần của Chính Quân mà..." Tôi đỡ vai Thực Phi lên, hồ như cô ấy là một người nhút nhát thì phải?

"Chính Quân?" Cô ấy lặp lại lời của tôi với ý nghi vấn.

"À, tôi quên mất! Đó là tên tôi thường gọi Hoàng Thượng!" Tôi chỉ biết cười trừ với Thực Phi, nhưng trong bộ dạng của cô ấy thật khó hiểu, không biết mối quan hệ khi trước của tôi với cô ấy có tốt đẹp hay không nữa?

"Cô không nhớ tôi sao?" Thực Phi hỏi tôi

Khó lòng mà giải thích hết những chuyện này, tôi cũng không biết phải nói gì trước, nói rằng tôi bị mất hết ký ức và hy vọng cô ấy sẽ kể cho tôi nghe lại những chuyện trước kia từng xảy ra với tôi và cả tôi với cô ấy?

Nếu giữa Lục Phi có mối quan hệ tốt đẹp thì tôi không dám khẳng định Thực Phi sẽ giống vậy, vì bằng chứng là khi nhìn thấy tôi, cô ấy không hề tỏ ra vui mừng như Lục Phi.

"Không sao đâu, nếu Nguyên Phi nương nương đã không nhớ thì tôi cũng không muốn nhắc, chi là quá khứ cả rồi..." Cô ấy mỉm cười ôm lấy tôi, vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Đương nhiên được hưởng một cái ôm ấm áp như vậy, tôi liền đáp lại, ôm lấy cô ấy.

"Cho dù trước kia chúng ta có mối thâm thù thế nào, thì bây giờ mọi người chỉ có thể nhìn thấy hiện tại và hướng về tương lai, chỉ thấy Thực Phi tỷ là một người dịu dàng..."

Đột nhiên vai tôi ươn ướt, tôi định đẩy Thực Phi ra, nhưng cô ấy cứ ôm lấy tôi, cô ấy khóc ư?

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

"Mẫu Phi" Tiếng gọi của một cậu nhóc con vang lên bên tai tôi, khiến bàn tay đang chép văn thư của tôi khựng lại, vội đặt bút xuống.

Là Hiếu Thuận, đứa trẻ do tôi mang thai chín tháng mười ngày sinh ra.

Tôi vội đi đến bế Hiếu Thuận lên, thằng bé đã được hai tuổi rưỡi là Hoàng Tử của Nam Quốc, đứng thứ hai thứ tự kế vị ngai vàng, nhưng tôi không nghĩ là muốn Hiếu Thuận lên ngôi, bởi đã có Hiếu Nam là tốt rồi, thằng nhóc tuy đã bảy tuổi nhưng lại thông minh hơn người.

"Hoàng huynh đâu rồi, sao chỉ có mình con vậy?" Tôi hỏi thằng bé, nhìn cái miệng chúm chím của nó thật đáng yêu, chắc là giống tôi hơn là Chính Quân thì phải?

À Phải rồi, nói đến tôi mới sực nhớ, thì ra chàng đã dùng hiệu của tiên đế để làm tên giả khi sang Bắc Quốc, thảo nào tôi lại cảm thấy quen quen.

Tôi lại quen miệng gọi chàng là Chính Quân, bấy lâu không thể sửa lại được, thật rắc rối! Bởi gọi hiệu của tiên đế như vậy là không hay, tội cho tiên đế phải hắt hơi mỗi khi đang ở tiên cảnh.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng gọi reo reo:

"Nguyên Phi nương nương, Nguyên Phi nương nương..." hồ như nếu đoán không lầm thì là giọng của Tuấn Kiệt.

Tôi bế Hiếu Thuận ra ngoài, thì thấy Tuấn Kiệt dẫn theo Hiếu Nam, thằng bé đang khóc òa lên.

Tôi sốt ruột giao Hiếu Thuận cho Tuấn Kiệt bế, vội ôm lấy Hiếu Nam

"Sao vậy con? có Mẫu phi đây"

"Thái Tử Điện Hạ ngã từ trên cây xuống, may là hạ thần đỡ được cậu ấy..."

Nghe được sự tình, tôi chau mày lại nhìn Hiếu Nam, cái miệng bé bé đã mếu lại rồi:

"Con hư quá, sao lại trèo cây? Nếu không có Tuấn Kiệt tướng quân thì mẫu phi sẽ ân hận suốt đời mất..." Tôi xoa xoa đầu nó rồi ôm nó vào lòng.

Thoáng nhìn lên thì tôi đã thấy Tuấn Kiệt mỉm cười, nhưng anh ta đã vội vàng thu lại nụ cười đó, hẳn bây giờ anh ta đang suy nghĩ rất nhiều những điều gì đó mà tôi không biết.

Trông thấy Chính Quân từ xa bước đến, tôi vội đứng dậy khuy gối hành lễ:

"Thần thiếp tham kiến Bệ Hạ"

"Chuyện gì vậy? Hiếu Nam lại nghịch à?" Chính Quân khuy xuống ôm lấy thằng bé, bây giờ thì nó đã nín khóc rồi, đúng là chỉ biết giòi lầy lòng Chính Quân thôi.

"Phụ Hoàng" Thằng bé ôm lấy cổ chàng chặt như keo.

Tôi vội đưa mắt sang Tuấn Kiệt:

"Phiền huynh đưa Hiếu Thuận trở về tẩm cung giúp muội..."

Anh ấy gật đầu rồi vừa bế Hiếu Thuận vừa nói chuyện với thằng bé.

Đã năm năm rồi, năm năm tôi trở về từ Bắc Quốc, chính là năm năm kỷ ức của tôi.

Mọi ân oán hận thù trước kia tôi đã không còn giữ.

"Thiên Tuệ..." Chàng gọi tôi.

Theo phản xạ, tôi liền nhìn chàng

Đúng lúc đó Hiếu Nam nói với chúng tôi:

"Mẫu phi, phụ Hoàng con đi cùng hoàng đệ" Chưa kịp một trong chúng tôi đáp lại, thằng bé thoăn thoắt chạy theo bóng dáng đang xa dần của Tuấn Kiệt.

"Cẩn thận đó Hiếu Nam..." Tôi gọi với theo, sợ thằng bé lại vấp ngã.

Nhưng hồ như nó không nghe tiếng gọi của tôi, tôi chỉ biết lắc đầu mỉm cười.

Chính Quân đã đứng trước mặt tôi, chàng muốn nói gì với tôi?

"Cảm ơn nàng"

Tôi sững mắt trước câu nói của chàng, vì chuyện gì?

"Vì nàng đã cho Hiếu Nam hơi ấm của một người mẹ, sự yêu thương, đùm bọc của một người mẹ, bất luận Huệ Phi có đối xử tệ bạc với nàng"

"Chính... à... Thiệu Anh! Chàng đừng nói vậy, thiếp đã không còn nhớ chuyện trước kia nữa, bây giờ chỉ có thể nhìn về hiện tại"

Không hiểu sao chàng nhìn tôi trân trân, hết như tôi đã điểm huyết chàng vậy.

"Thiệu Anh, chàng sao vậy?" Tôi đưa hai tay quờ quạng trước mặt chàng

Đột nhiên chàng ôm lấy tôi, khiến hai tay đang quờ quạng trước mặt áp vào ngực chàng.

"Ta muốn nàng gọi ta như vậy"

"Thiếp không nghĩ chàng lại kích động vì cách thay đổi xưng hô đột ngột của thiếp như vậy" Tôi mỉm cười để yên cho chàng ôm lấy.

"Chiều nay ta có một buổi yến tiệc trên thuyền rồng, mau về tẩm cung chuẩn bị đi"

Chàng đẩy tôi ra, hôn phớt lên môi tôi một cái rồi bỏ đi vội, hẳn là đang bận việc sắp xếp buổi yến tiệc.

Nghĩ đến thì tâm trạng tôi vô cùng thích thú, từ trước đến nay chỉ có đi thuyền rồng chứ chưa bao giờ thưởng tiệc trên thuyền rồng, hẳn rất thú vị.

Tôi cũng trở về Nguyệt Tú cung chuẩn bị, dù từ rất lâu Chính Quân, à! Thiệu Anh bắt tôi phải dọn sang Thừa Thiên cung của chàng ở nhưng tôi không đồng ý, bởi như vậy thiệt thòi cho các phi tử khác của chàng, vả lại, Thừa Thiên là nơi dành cho chàng, còn tôi đã có Nguyệt Tú cung là đủ rồi.

Không bao lâu sau tôi có mặt trên thuyền rồng, chiếc thuyền được đặt ở một chiếc hồ lớn ngự ở Long Thành, mặt nước với màu xanh biếc, tĩnh lặng.

Mọi thứ vượt xa tầm suy nghĩ của tôi, buổi yến tiệc vô cùng hoành tráng, các quan triều đình cũng đều được mời đến dự, tôi lại tự hỏi phía sau một buổi tiệc với tầm cỡ thế này là với mục đích gì.

"Hoàng Thượng giá lâm" cái chất giọng ấy kéo tôi trở lại thực tại, như một phản xạ tôi vội đưa mắt nhìn ở hướng Thái giám vừa réo. Thiệu Anh đang bước lên thuyền rồng, ăn mặc rất giản dị như người ngày, tôi cứ nghĩ chàng sẽ mặc một trang phục khác cầu kỳ hơn.

Chàng bước đến nơi tôi đứng, tôi vội cúi người hành lễ, nhưng chợt một bàn tay đã đỡ lấy tôi:

"Hoàng Thượng" Tôi chỉ hơi cong miệng cười, cũng chẳng dám lộ sắc hỷ ra ngoài.

Thiệu Anh đỡ vai tôi đến bàn tiệc chính và đỡ tôi ngồi xuống, Thái Hậu vẫn chưa đến?

Bình thường tôi vẫn hay sang thỉnh an bà vào mỗi sáng, có vẻ như bà không còn thành kiến với tôi nữa, bà luôn hỏi han tôi mọi thứ và mỗi sáng tôi cũng dẫn theo hai hoàng nhi đến thăm bà.

Các bá quan lẫn nô tài cũng nhanh chân lùi ra hai bên tạo thành một con đường ở giữa để Thiệu Anh cùng tôi đi đến bàn tiệc chính.

Không lâu sau Hoàng Thái Hậu cũng đến, tôi vội cúi người hành lễ với bà.

Bà liền tròn mắt hỏi tôi:

"Hiếu Nam và Hiếu Thuận đâu?"

"Thưa Thái Hậu, lát nữa hai hoàng nhi sẽ được nhũ mẫu đưa đến "

Cung nữ vội kéo ghế cho bà ngồi.

Đột nhiên Thiệu Anh đứng dậy, tôi đoán là tuyên bố lý do buổi yến tiệc hôm nay, đã lâu Hoàng cung không có một buổi yến tiệc lớn, dầu sao Nam Quốc đã quốc thái dân an, cũng đáng ăn mừng.

Bá quan cũng đã có mặt đủ trên bàn tiệc.

"Hôm nay Trẫm rất vui vì các khanh đã đến đông đủ cùng thưởng tiệc với Trẫm, tiện thể Trẫm muốn chính thức tuyên bố tấn phong Nguyên Phi trở thành Hoàng Hậu Nam Quốc"

"Sao?" tôi sững người, chỉ kịp đứng lên nhìn chàng chết trân.

Cả Hoàng Thái Hậu cũng vậy, không khí xung quanh bỗng chốc trở nên căng thẳng, ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

"Hoàng Thượng, Nguyên Phi vẫn chưa..." đột nhiên bà ngưng một lát, hẳn do đó là những từ ngữ không tốt "Dầu sao, Hoàng Thượng làm vậy là không được, đây là luật lệ của Hậu cung bấy lâu nay"

Thiệu Anh đưa tay ra hiệu cho quan viên im lặng rồi nói tiếp:

"Trẫm nghĩ đã đến lúc sửa đổi những quy định này"

Đột nhiên tôi nghe có ý đồng tình từ các quan viên lớn tuổi, theo tôi thay đổi một chút cũng không có gì quá đáng, chỉ là tôi cảm thấy nó quá bất ngờ với mình, vì mình mà chàng thay đổi quy tắc sắc phong phi tần sao?

"Nguyên Phi sẽ trở thành Hoàng Hậu Nam Quốc, hiệu Nam Phong Cao Hoàng Hậu"

Chàng quay sang xem thần sắc của Thái Hậu, hồ như bà cũng không muốn phản đối, hẳn cũng đồng tình như các quan viên khác.

"Thiệu Anh" Tôi khe khẽ gọi chàng, nhưng người đang nhìn chăm chăm tôi lại là Thái Hậu, lúc này tôi chỉ biết im bật.

Nhưng tôi thoáng thấy cái gì đó lóe sáng chiếu vào mắt tôi, không tin vào những gì mình cảm thấy, tôi đưa mắt tìm xem, hy vọng mình chỉ nhìn lầm.

Tôi trợn mắt kinh hoàng, một quan viên đứng cách Thiệu Anh chừng bốn năm bước chân, đang cầm cán một con dao sắc lẹm, mũi dao hướng vào trong tay áo.

Không thể nào! Tôi vội đảo mắt tìm Tuấn Kiệt nhưng chưa được nháy mắt thì đã nhận ra con dao chói sáng ấy đang thẳng tiến đến nơi Thiệu Anh đứng, chàng vẫn không hề hay biết.

Mũi dao ấy đang dí thẳng đến chàng, mọi thứ diễn ra quá nhanh, tôi không thể hô toáng lên được, không còn cách nào, tôi bỏ người sang...

Một con dao buốt nhói lên từ tim tôi, vội đưa tay sờ lấy vết thương, một dị vật cứng cứng đang dính trên ngực tôi, còn mũi dao sắc nhọn đã thâu vào ngực tôi.

Cảm nhận thứ dịch lỏng nóng hổi tràn khỏi vết thương ướt đầm áo.

Tôi mơ màng nghe được vô số âm thanh, lẫn trong đó là tiếng gọi của Thiệu Anh, chàng đang gọi tôi?

"Thiên Tuệ!... Mau truyền ngự y" Tôi có thể nghe tiếng quát của chàng nhưng hồ như tôi đã không thể phản ứng được.

Trước mắt đã nhìn thấy gã quan đại thần đó đã nằm dưới đất với một bên cách tay bị chặc đứt ứa máu đọng thành một vũng to.

Mọi thứ trở nên mờ dần trong mắt tôi, chìm dần vào bóng tối.

Không, tôi phải tỉnh lại, nếu tôi ngủ, thì sẽ mãi mãi không tỉnh lại được nữa...

Tôi cố gắng mở to mắt ra, tôi thấy gương mặt Thiệu Anh đã nhợt nhạt dần, chàng điên cuồng ôm lấy tôi chạy thật nhanh, tôi không biết chàng đưa tôi đi đâu, có thể là Nguyệt Tú cung.

"Đừng buồn nữa, nếu thiếp không thể sống ở bên chàng! Đừng bao giờ khóc nếu chàng thật sự vô cùng đau khổ, đừng tự giam mình để nỗi cô đơn giày vò chàng, hãy vì các hoàng nhi, hãy vì Nam Quốc! Và đừng bao giờ tự đổ lỗi cho mình vì đã thay đổi luật của Hậu Cung, đây chỉ là một tai nạn thôi chàng." Hồ như chỉ thấy chàng thoáng đưa mắt nhìn tôi rồi nói gì đó, rồi chàng vẫn ôm chặt lấy tôi mà chạy, tôi cảm thấy tai mình nghe được vô số âm thanh, mọi giác quan bắt đầu hỗn loạn không theo trật tự nữa.

Tôi mệt, tôi cảm thấy mắt mình đui lại, vô cùng mệt mỏi, lại vô cùng buồn ngủ.

Tôi cố gắng mở mắt to ra để nhìn chàng rõ hơn, tôi muốn đưa tay lên sờ vào má của chàng, nhưng không hiểu sao tôi không thể cử động được thân người nữa, không cảm thấy hơi ấm nữa, hàn băng đang bao quanh lấy thân thể này chẳng?

Cảm giác mí mắt trĩu nặng như quả núi cố kéo mình chìm vào giấc ngủ, chỉ thoáng một ý nghĩ buông xuôi, tôi đã không thể làm chủ mình.

Tôi chìm vào con mê, bóng tối đang che lấp tầm nhìn của tôi, những cái bóng trắng trắng đang hiện dần trước mắt tôi, là quỷ sai?

Các bóng trắng to dần to dần, tiến gần đến bên tôi, giờ đây thân thể tôi nhẹ tênh, không còn cảm giác khó chịu, đau đớn hay nặng trĩu của một cơ thể bằng xương bằng thịt nữa.

Tôi chạy thật nhanh để tránh "bọn họ" tôi chạy và chạy, đâm sầm vào một bức tường sương trắng xóa mà tôi chưa kịp nhận thức được.

Tôi lại chìm vào một vòng xoay vô tận, mắt nhắm tịt, bên tai lại nghe một thứ tiếng kỳ lạ như tiếng ve sầu đang gọi nhau.

Tôi bật dậy mở mắt ra, trước mắt là một căn phòng trắng xóa, mọi thứ đều màu trắng, bàn, dụng cụ y tế!

Dụng cụ y tế?

Đưa tay lên, bàn tay gầy guộc chỉ còn xương bọc da, là của tôi? Sao tôi lại như thế này?

Trên tay vẫn đang ghim tiêm truyền dịch, đưa bàn tay xương xẩu lên sờ vào các góc cạnh của gương mặt, đúng là một nỗi kinh hoàng ám ảnh tôi, những chiếc ống đã được gắn thông qua mũi tôi, đến cổ họng.

Tôi cố lấy tay gỡ nó ra, đột nhiên có hai người mặc blu trắng kéo tay tôi lại ấn tôi nằm xuống giường:

"Bỏ ra..." Tôi cố gào nhưng hồ như chỉ là âm thanh khàn khàn không rõ âm tiết

Bên ngoài có một nhóm người xông vào, tôi nhận ra... người phụ nữ gương mặt tiêu tụy mang những nét quen thuộc vô cùng, là mẹ tôi!

Không thể như thế được, tôi còn sống?

Tôi cố vùng vẫy trong vòng kim kẹp của họ.

Cảm thấy tay mình nhoi nhói, tôi nhìn sang bên cạnh, họ đang tiêm thứ gì đó vào cơ thể tôi.

Đột nhiên một con buồn ngủ khủng khiếp kéo đến nhấn chìm tôi vào bóng tối.

Sau hàng loạt giấc mơ nửa thực nửa hư tồn tại trước mắt tôi, tôi từ từ được kéo trở lại ánh sáng, mắt tôi nhấp nháy vì ánh đèn của bệnh viện

"Con tỉnh rồi" Giọng nói vui mừng của mẹ vang bên tai tôi, ánh mắt tôi bị hút theo giọng nói đó.

Bên cạnh là anh hai, chị ba của tôi, họ nhìn tôi với vẻ vui mừng xen lẫn lo lắng

"Em đã hôn mê hai năm rồi" Chị hai nói với tôi

"Hai... năm?" Cơ lưỡi tôi bị đông lại, nhất thời phát âm vô cùng khó nhọc.

Thì ra đó chỉ là một giấc mơ, giấc mơ dài, tôi cứ nghĩ rằng trên đời này thực sự có chuyện xuyên không sang thời cổ đại, thì ra chỉ là giả thuyết của con người đặt ra.

"Con đã đập đầu vào mạn thuyền và ngã xuống biển, mẹ cứ tưởng không thể nhìn thấy con được nữa! Tốt rồi, con đã tỉnh, hai năm qua cả gia đình mình lo lắng cho con rất nhiều" Mẹ nói mà không giấu được nước mắt.

Tôi cố đưa bàn tay xương xẩu của mình áp vào má của mẹ gạt giúp mẹ nước mắt.

Hai năm chỉ sống bằng truyền dịch, sự chăm sóc đặc biệt từ người thân, nên thân thể tôi tiêu tụy đến kinh khủng, tôi không nhận ra chính mình nữa.

Hắn tôi chỉ còn khoảng hơn 35kg.

1m60 nặng 35kg? Thật kinh hoàng!

Nhưng dù sao, tôi còn sống, "gặp lại" gia đình mình là điều mà tôi cứ nghĩ mãi mãi không thể.

Thực chất những điều mà tôi chứng kiến chỉ là một giấc mơ dài, một giấc mơ vô thực.

Hai năm, tôi đã 19 tuổi? Trong khi ở giấc mơ đó, tôi đã hơn 25 tuổi, thật kinh hoàng! giấc mơ đó ám ảnh tôi một cách khủng khiếp, tôi vẫn nhớ rõ gương mặt vị Hoàng Đế đó, nhớ rõ gương mặt của những con người trong giấc mơ đó như tôi đã từng gặp ở đời thực.

Nó đã in sâu vào não tôi một cách vô thức như vậy.

Tôi cảm thấy trái tim mình quặn đau, như rằng không thể nào gặp được người mình yêu thương nữa. Tôi phải cố gắng trấn tĩnh lại, thực chất chỉ là một giấc mơ! Một sự ám ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Sau khoảng bốn tuần ăn uống điều độ, tôi cũng dần lấy lại được cân nặng của mình, nhưng cũng chỉ khoảng 40 kg, nhưng dù sao cũng đã có chút thịt hơn khi tôi vừa tỉnh dậy khỏi "giấc mơ" dài đằng đẵng đó.

Tôi được đưa về gia đình để mọi người tiện chăm sóc, hiện tại tôi đã có thể xuống giường và đi lại, nhưng cơ thể vẫn còn suy nhược vô cùng.

Có thể tưởng tượng một con bão nhỏ ập tới, tôi đứng trên tầng thượng, hẳn là một hậu quả thảm khốc mà tôi không dám nghĩ tiếp theo là gì.

Rất may, bây giờ không phải là mùa hoành hành của các cơn bão.

Tôi đang nằm trong phòng đọc sách, vẫn chiếc giường êm ái thoang thoảng hương hoa, cửa sổ được làm từ khung gỗ được sơn trắng, từng làn gió đang thổi vào cửa sổ nâng nhẹ hai tấm màn che, ánh nắng nhẹ nhàng hắt xuống nền gạch trắng tinh.

Căn phòng này vẫn không thay đổi, vẫn y như thế, những cuốn sách trên kệ, những chiếc ly thủy tinh vẫn y nguyên trên bàn, mọi thứ đều sáng bóng không vрон một hạt bụi, hẳn là ngày ngày phòng tôi vẫn được dọn dẹp.

Bất ngờ cánh cửa phòng phát ra tiếng động, tôi đưa mắt lên:

"Đã lâu không gặp" Một chàng con trai đang cười tí mắt với tôi, gương mặt điển trai vốn rất quen thuộc, nhưng với tôi có chút gì đó vô cùng "dị ứng" với gã này.

Anh ta đóng cửa phòng lại nhẹ nhàng, thông thả bước đến! Chà chà, ăn mặc cũng rất lịch sự, áo sơ mi trắng ôm sát sao?

Tôi chỉ thoáng tròn mắt sau đó đảo mắt thờ hắt một cái rồi nhìn anh ta, Triệu Quốc Anh, cái người mà tôi cực cực cực ghét, bởi anh ta chỉ luôn trên ghẹo tôi, suy cho cùng chẳng xem tôi ra cái gì.

"Anh đến đây làm gì?" Tôi nói với vẻ không vui, chỉ muốn tổng cho gã một đạp lặn ra đến tận cổng, sau đó gọi cảnh sát đến "hốt" gã đi cho tôi nhờ.

"Đến thăm em gái " Cái cách gọi suốt từng ấy năm cũng không thay đổi thì huống hồ là con người.

Tôi chẳng thèm nhìn anh ta lấy một cái, nhưng tôi cũng không thể vô duyên đến mức đuổi thẳng cổ anh ta ra khỏi nhà, như vậy thật bất lịch sự và tôi là một cô gái có lịch sự.

Tôi tỉnh lại cả tháng nay, bây giờ anh ta mới mò đầu tới, rõ ràng quá rồi còn gì, chắc hẳn ông bà ở nhà thúc giục lắm mới chịu vác xác sang xem tôi thế nào.

Anh ta liền đi đến ngồi lên giường cạnh bên tôi, tức thì tôi xô dịch người vào trong, tôi cũng nhận ra ánh mắt anh ta phản ứng lại hành động của tôi, nhưng đã vội gạt bỏ nó nhanh chóng.

"Anh vừa đi công tác ở nước ngoài về, nghe tin em tỉnh lại anh mới vội chạy qua đây"

Anh ta nói với gương mặt vô cùng nghiêm túc.

Trong khi đó tôi vẫn mặt lạnh với anh ta, vội vút nhẹ cuốn sách sang một bên thể hiện cho sự không hài lòng của mình, vốn dĩ tôi rất quý sách nhưng chỉ vì tức giận anh ta mà tôi đã ngược đãi "cục cưng" của mình, thật hết chịu nổi.

Nhớ lúc còn đi học, anh ta hay ý thể có ô tô riêng, những lúc nhàn rỗi không có chuyện làm liền phi đến trước cổng trường, thậm chí còn tuyên bố tôi là vợ đã hứa hôn với anh ta, thử hỏi có tức đến mức nào khi lúc ấy tôi vừa quen được một cậu bạn lớp cạnh, một cậu nhóc hiền lành và rất lịch sự.

Sự thật là tôi và anh ta chẳng có gì với nhau sắt!

Chỉ là hai bên cha mẹ quen nhau nên anh ta cũng được dịp quen biết tôi.

Kể đến lần đầu gặp tôi, khi đó tôi 16 tuổi, anh ta cũng 21 tuổi, nhìn thấy tôi thì cái tính "hám gái" đã nổi lên, liền lao đến hỏi chuyện, thậm chí còn hỏi số điện thoại, lúc ấy tôi chỉ cười cười với anh ta, thực chất đã dị ứng từ lúc đó.

Quay trở lại hiện tại, tôi vẫn nhìn Quốc Anh với ánh mắt đờ đờ sát khí:

" Anh mà công tác được cái gì cơ chứ? Cứ tưởng anh đang ở nhà làm "nhà báo"!" Tôi nói kèm thêm một nụ cười độc địa.

"Ngốc!" Anh ta ký nhẹ và trán tôi, tôi chỉ biết ngã đầu về sau để tránh nhưng đã chạm đầu vào bức tường phía sau, cau mày "Rõ ràng trong mắt em, anh là một kẻ xấu xa"

"Anh biết thân biết phận như vậy là tốt, em vẫn còn ân hận tại sao hôm đó không mắng anh nặng lời chút nữa, khi đó anh là một gã rất sĩ diện, hẳn sẽ từ bỏ ý định bám theo em" Tôi nói với anh ta, nét mặt vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

"Bây giờ anh không như lúc trước đâu, đừng có gán cái mác đó với anh nữa"

Dù gió bên ngoài đang xóa tung tấm màn cửa, nhưng tôi vẫn thấy thấp thoáng vài giọt mồ hôi vurun trên cổ của Quốc Anh, tự dưng trong lòng lại nhói lên một cảm xúc thương cảm với anh ta, lại nghĩ đến hẳn anh ta bây giờ phải tiếp quản công ty của gia đình rất vất vả.

"Mặc kệ anh, dù anh có thay đổi thế nào cũng không liên quan đến em" Tôi cười lại với anh ta một cái.

"Ráng ăn nhiều vào để mập lên" Quốc Anh vừa nói vừa bẹo vào má tôi.

Có thể đoán được sắc mặt của tôi thế nào rồi đấy, rất bức bối, cố né sang nơi khác.

"Mập lên thì sao chứ?" Tôi gạt tay anh ta ra

"Mập lên mới đẹp chứ sao?" Anh ta lại cười cười với tôi, cái cách cười hệt như đang giễu cợt với tôi vậy.

Gương mặt anh ta rất có tiềm năng để đóng vai Sở Khanh, điển trai nhưng lại vô cùng sắc sảo, thành tích ăn chơi của gã cũng không tòi so với bọn cậu ấm khác, ơ nhưng đó là một sự thật không thể phủ nhận, nhưng là cách đây hai năm về trước, còn bây giờ... hẳn chắc cũng vậy.

"Liên quan gì đến anh chứ? Em mệt rồi, anh về đi" Tôi trườn người xuống nệm nằm lên gối, đắp chăn kín đầu.

"Được rồi, anh không làm phiền nữa! Vợ yêu ngủ ngon" Chỉ cảm thấy anh ta vỗ vỗ lên chăn rồi bỏ đi

"Vợ cái đầu của anh" Tôi rú ra, giọng nói hơi trầm

"Sắp đám cưới rồi!" Phản xạ, tôi bật dậy nhìn thẳng vào mắt anh ta, gương mặt anh ta hơi bị nghiêm túc thì phải, nhưng tôi nhận ra, anh ta giấu cảm xúc rất tài.

"Anh là đồ dở chứng, đừng nói nhảm nữa!" Tôi đứng dậy đẩy lưng Quốc Anh ra cửa, sẵn tay mở cửa rồi tổng cho gã một đập ngay mông.

Tôi vội bấm chốt cửa lại rồi nhảy lên giường nằm, sau đó thì đã ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Muốn tìm một việc gì đó làm cũng khó!

Muốn vào bếp phụ nấu ăn thì bị "lão bà bà" đầu bếp của gia đình đuổi cổ ra:

"Tiểu thư, mau về phòng nghỉ đi, bà chủ mà thấy được thì tôi sẽ bị mắ!"

Tôi lao ra khỏi bếp với sắc mặt buồn bã, tiếp theo là dùng chổi lông quét bụi thì bị những người làm ngăn lại, giật ngay cây chổi trên tay, vậy là bị tổng cổ trở về phòng mà chẳng tốn chút sức lực của bọn họ, dùng ba mẹ ra dọa tôi.

Đáng ghét, đáng ghét! Hẳn là sợ tôi phá hỏng mọi thứ đây mà!

Tôi vô thức bấm điều khiển Ti vi lên, đến khi âm thanh của nó phát ra tôi mới nhận ra mình đã bật nó.

Chuyển liên tục kênh cũng chẳng có gì đáng để xem, đành xem bữa đại một kênh cũng xem như tạm ổn.

Sau kênh tin tức về thủ tướng, về chính phủ, về xã hội thì chuyển qua một tin rất hay ho, ở phần di tích cũ của Long Thành xưa kia phát hiện một quần thể lăng tẩm được cho là của người trong Hoàng Thất cách đây khoảng 1000 năm.

Trong đó có mộ của Thiệu Chính Tông Hoàng Đế lừng lẫy trong sử sách, ngoài thi hài của ông còn có của Hoàng Thái Hậu, mẫu thân của ông ta, sau đó là các phi tần, những người đã sinh Hoàng tử, công chúa.

Do là Hoàng Đế nên lăng mộ của ông cũng đặc riêng biệt hơn so với các vị phi tần và Hoàng Thái Hậu.

Nhưng điều đáng nói là bên trong căn phòng chứa thi hài của Thiệu Chính, còn có hai quan tài khác được cho là của một vị hoàng hậu, có thể đó là Nam Phong Cao Hoàng Hậu, cạnh bên là một vị Nguyên Phi.

Hẳn sẽ gây chấn động cả lịch sử, bởi các phi tần cũng như Hoàng hậu thì không được mai táng cùng với vua.

Tôi cảm thấy cái tên đó vô cùng quen thuộc, hình như đã nghe ở đâu đó, Nam Phong Cao Hoàng Hậu?

Hình như Nam Phong là hiệu do Hoàng đế đặt, còn Cao chắc là dựa vào họ của bà ta.

Ồ! Tôi cũng họ Cao, thật trùng hợp, có khi nào tôi là chuyển kiếp của bà ta không nhỉ?

Tôi bật cười, đột nhiên âm thanh của người đang thuyết minh nói tiếp "Được biết Nam Phong Cao Hoàng Hậu tên thật là Cao Thiên Tuệ, người làng Thái Bình, là con của một phú ông nhà nông, có anh trai là một vị tướng có uy quyền trong Triều Đình lúc bấy giờ.

Quan tài bên cạnh là của một vị Nguyên Phi, là một trong hai người vợ mà Thiệu Chính Tông Hoàng Đế sủng ái nhất, do thời gian đã bào mòn phần lớn những nét chữ trên bia, khiến cho công cuộc tìm hiểu thân thế và tên tuổi thật của bà trở nên khó khăn"

Toàn thân tôi như cứng đờ lại, sao lại trùng hợp đến như vậy? Tôi không thể hiểu được, nó làm tôi ngờ ngợ đến giấc mơ hôm đó.

Tôi lao ra khỏi phòng mà không nhớ mình đã tắt Ti vi hay chưa, mọi người đang ở phòng khách chăm chú xem ti vi nên đã không hay tôi đã chạy ra khỏi nhà.

Tôi đi liên tục trên các con phố, các dãy vỉa hè, dọc theo những bóng đèn đường mờ mờ màu cam.

Tôi cũng không biết bây giờ là mấy giờ, con đường to lớn trở nên thưa thớt xe và người qua lại.

Tôi đang nghĩ gì? Tôi thật sự không nhớ, vì thời gian đã lâu nên giấc mơ đó tôi cũng không nhớ rõ nữa, tôi cố gắng lục lại mọi chuyện nhưng vô ích, tôi không thể nhớ ra.

"Cô em đi đâu đó?" Giọng nói của một gã con trai vang lên.

Tôi đưa mắt lên, thất thần lùi lại, bọn chúng trông chẳng phải là dân lương thiện gì, trên cánh tay gã dẫn đầu còn xăm một cái hình xăm to lớn chiếm hết diện tích của cánh tay, đôi mắt hằn nhìn tôi vô cùng đáng sợ.

"Các người muốn gì?" Tôi sợ sệt lùi lại, nhất thời toàn thân vã mồ hôi, tôi có nên cong chân chạy hay không đây, nhưng không chạy chẳng nhẽ ở lại để bọn chúng bắt nạt.

"Muốn đi chơi với cô em" Gã tiến tới dồn tôi vào tường, ba tên đó vây quanh tôi, giờ có chạy cũng chẳng chạy được, trừ phi là mọc cánh.

Hắn nhìn tôi như sắp nhỏ dãi, đưa tay sờ lên má tôi, tôi gạt tay ra thì hắn càng làm tôi.

"Tránh ra" Tôi hét lên, giờ có khóc cũng không ra được nước mắt được nữa.

"Vui vẻ với tụi anh nhé" Gã bật cười bỉ ổi

Dứt lời, đột nhiên gã ấy gã bật ngã sang một bên, như có một lực cực mạnh đã hạ gục gã, tôi liền nhìn sang, một thằng con trai dáng người cao hơn tôi, áo vest vắt một bên vai.

Bọn đàn em gã liền lao đến định đâm cho anh ta một trận, nào ngờ vừa lao đến đã bị anh ta cho mấy cú đá thần sầu khiến từng tên một bị ngã gục mà chẳng cần mất nhiều sức lực.

Tôi chưa kịp định thần xem là ai thì anh ta đã kéo tay tôi chạy, tôi vì quá sợ nên không còn ý thức sẽ hỏi anh ta những gì, chỉ biết thoát khỏi bọn kia là đủ lắm rồi.

Chúng tôi bo cua sang một ngã rẽ, trước mắt là chiếc xe ô tô quen quen, anh ta mở cửa nhòt tôi vào trong dù rằng tôi đang bắt đầu thấy hành động này vô cùng kỳ quặc.

"Anh.." Tôi cố gắng đẩy cửa xe ra, vì có quen biết anh ta đâu mà lại. "Quốc Anh?" Tôi sững người.

Anh ta nhìn tôi không nói gì, hồ như rất mệt nên chưa nói được, chỉ thấy trong ánh mắt anh ta như nói rằng "không sao rồi, chúng ta thoát rồi"

"Đồ ngốc, sao em lại ra đường vào giờ này, em phải biết ở khu này hay có những tên du đảng lớn vốn để tìm gái nhà lành ứ hẹp"

Tôi không còn ý thức để vặn lại mấy câu mắng của anh ta nữa, nghĩ đến cảnh ban nãy, tôi lại biết ơn anh ta vô cùng.

"Cảm ơn anh!" Đây là câu cảm ơn đầu tiên tôi nói với anh ta, tôi có thể nhận ra ánh mắt anh ta tròn xoe đến mức nào, chỉ sợ nhãn cầu sẽ bật ra khỏi hốc mắt mắt.

Rồi anh ta lại cười vô cùng khoái chí:

"Không có gì"

"Nhưng sao anh lại xuất hiện... đúng lúc vậy?" Tôi nghi ngờ

"Ồ, nói cho cùng thì không thể thoát được "thiên lý nhãn" của em, thực ra đã thấy em đi ra khỏi nhà từ lâu rồi, nhưng không dám chạy xe đến, sợ em lại thấy anh chướng mắt nên anh lái xe theo"

"Anh vừa đi đâu về" Tôi nhìn anh chết khiếp đi được, mặc dù không khiếp như cái nghĩa của nó. Với chiếc áo sơ mi màu xanh rêu, caravat đã nói lòng, bên cạnh là chiếc áo vest vút bừa.

"Đi làm về, là công ty của ba anh, bây giờ anh là tổng giám đốc rồi, còn hàng mớ công việc phải làm, vậy mà còn phải đi theo trông chừng một cô gái như em, không khéo lại tưởng anh là vú em của em"

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tôi bật cười, đến nước này vẫn có thể đùa được.

Quốc Anh cho xe trở về nhà tôi, hy vọng anh ta không đỡ chứng mà nói rằng tôi gặp côn đồ bên ngoài, không thì động đất 8 độ ric-te sẽ đổ bộ vào biệt thự nhà họ Cao lưng lẩy này.

"Phải rồi!" Tôi thốt lên, anh ta liền quay sang

"Gì vậy? Lại bị ngốc nữa rồi à?"

"Cái đầu của anh! Em muốn hỏi, lần trước anh nói sắp đám cưới là gì vậy?" Tôi đột nhiên nhớ ra hôm đó, anh ta nói sắp đám cưới, tôi không hiểu. Không thể nào có chuyện đó được, nó nằm ngoài sự chấp thuận của ba mẹ tôi, vả lại, anh chỉ sẽ không đồng ý đâu.

"Anh và em" Anh ta nói tình bơ.

"Anh điên à?" Tôi quắc lại.

"Nếu anh điên thì em sẽ không ngồi nói chuyện thông thả với anh như bây giờ đâu" Anh ta cười hí hửng.

"Đồ..." Tôi bậm môi

"Đồ gì hả? Đó là sự thật, em đã 19 tuổi rồi, không còn là trẻ con, đủ tuổi để ký giấy kết hôn rồi. Nên gả cho anh thì rất hợp tình hợp lý"

"Con khỉ!" Tôi cho rằng do anh ta tự bịa ra, chuyện này vô cùng không thể thành sự thật!

"Ba mẹ anh với ba mẹ em đã chuẩn bị rồi, ba tháng sau tại nhà hàng SOPHIE" Anh ta nói với thái độ vô cùng nghiêm túc, không thấy nổi một nụ cười giòn cọt nào, điệu bộ anh ta rất dứt khoát.

Tôi tròn mắt, có thể tưởng tượng được không? Tôi sững người, từ đó im lặng đến khi xe anh ta rẽ bánh chạy thẳng vào nhà của tôi.

Anh ta không vào nhà dù chỉ một chút, chỉ qua loa nói rằng ở nhà còn rất nhiều việc đợi anh ta cho nên không thể vào chào hỏi "hai bác".

Lúc đó tôi chỉ cười khẩy, nếu bạn quá sao không cho xe thẳng về nhà thay vì ghé nhà tôi? Rõ ràng là muốn trốn tránh, rõ ràng là ai ta đang cố lừa phỉnh tôi đây mà, đồ gian xảo.

Tôi vội đi vào nhà, trước mắt đã thấy ba đã đứng ở hành lang từ lúc nào, tôi cũng vội đi đến nói gì đó với ba:

"Con vừa đi... dạo về! " Tôi cười

Nhưng nét mặt của ba có vẻ không lấy một chút gì là tin tôi cả, ông nghiêm túc hỏi:

"Đi với ai? Giờ này đã hơn 9 giờ tối, con đi dạo kiểu gì vậy? Ngoài đó nguy hiểm lắm, con không biết à?"

Tôi có thể tưởng tượng ba sắp sửa sổ ra một tràn mẩn miết, sẽ kéo dài đến tận khi tôi lên phòng để ngủ, không xong rồi!

"Con, con đi cùng với Quốc Anh" tôi bất đắc dĩ đáp lại, nhưng đó là sự thật.

Có thể nhận ra, ba sắp mở miệng định sổ ra một loạt từ ngữ thông dụng mà ba thường mẩn tôi thì giờ ba lại im lặng vài giây rồi nói:

"Ừ! Lần sau có đi thì nói cho ba và mẹ biết!"

Rồi ba đi một mạch vào trong!

Tôi đã dễ dàng thả lỏng người thở một cái "phào"!

Sau đó mọi người trong nhà lại cười thích thú nói với tôi khi nghe tin tức về vụ các nhà khảo cổ phát hiện ra lăng mộ của Thiệu Chính Tông Hoàng đế, họ rất khoái chí khi biết tên vị Hoàng Hậu kia trùng với tên tôi, còn đùa là coi chừng tôi là kiếp sau của bà ta.

Tôi chỉ biết cười ngốc nhìn họ rồi một lát sau đã chạy lên phòng ngủ một giấc toi sáng, à quên nữa! Ban nãy khi ra khỏi phòng tôi vẫn chưa tắt Ti vi!

***

Tôi đang có mặt tại một nhà hàng khá lớn, với quy mô hoành tráng của nó, rất nhiều bóng đèn được trang trí sáng rực trên đầu tôi, màu chủ đạo của nhà hàng là màu trắng, không biết cái nhà hàng này phải gắn tổng cộng bao nhiêu máy lạnh mới có thể làm mát được đây?

Tôi chỉ suy đoán lung tung thôi, thực chất là ngồi đây quá lâu khiến tôi vừa chán, vừa... tui thân, vừa bức bối và đặc biệt là bắt đầu cảm thấy lạnh rồi.

Tôi thậm chí lại bắt đầu lăm nhăm như một con ngốc, nhưng mọi người ra vào đều dường như chỉ lướt nhìn tôi rồi lại quay lại việc họ cần làm, cũng chẳng ai rảnh rỗi cứ dõi mắt theo tôi hoài, bằng không đó là kẻ bệnh hoạn.

Xem ra người tôi đang rửa này giờ cũng đã chịu vác thân đến, Triệu Quốc Anh, hôm nay ăn mặc cũng khá bảnh trai, vest đen, áo sơ mi đen, thắt caravat màu ghi.

Gi vậy chứ? Một cô nàng xinh xắn mặt hoa da phấn, đang lơ đãng theo anh ta, trông Quốc Anh cũng không quan tâm đến cử chỉ thân mật của cô ta dành cho mình, thân nhiên để cô ta bầu lấy, ôm cứng nhắc lấy tay mình.

Tôi bủi bùi trước cái hành động lỗ lã của cặp nam nữ đó, chẳng thiết tha gì bình luận đến họ, trông ra thì cô ta là một "con mồi" ngon lành đấy, vòng eo hẳn cũng 60, vòng một cũng thuộc dạng... khủng, vòng ba đầy đặn.

Đúng là Đại công tử của nhà họ Triệu kia rất có tiêu chí lựa chọn bỏ.

Nãy giờ mãi để ý "gian hàng" của á kia mà tôi quên bèn chuyện Quốc Anh đang đi đến nơi tôi đang ngồi, ánh mắt đang nhìn tôi, hẳn là xem xem tôi phản ứng thế nào.

Hy vọng tôi sẽ ghen lên sao? Dư thừa!

Chà chà, đã đứng trước mặt rồi còn ôm ấp được, tôi nhận ra ánh mắt dữ dằn của cô ta nhìn mình, hẳn là muốn phân định ranh giới.

Tôi liền nhìn thẳng vào mắt cô ta, mỉm cười nham hiểm.

Đột nhiên thấy Quốc Anh bung tay ra khiến cánh tay trắng nõn xinh xắn đang bầu lấy phải giuột ra, tức thì cô á nhìn Quốc Anh với một ánh mắt chẳng mấy thiện chí gì.

"Hôm nay cho cô nghỉ sớm một ngày!" Anh ta nói có vẻ nghiêm túc.

Cô nàng nhìn anh ta đầy tiếc nuối rồi quay cái mông quẹo rừ của cô ta đi ra khỏi.

Lúc này Quốc Anh mới kéo ghế ngồi đối diện tôi, hồ như anh ta định giải thích gì đó, tôi vội chặn ngang:

"Đừng giải thích với em, cô ta là ai cũng không liên can đến em. Nhưng trông cô bỏ này của anh cũng không tồi đâu đấy"

"Em đang ghen à?" Anh ta ghé mắt gần sát với mặt tôi, giờ thì nhận ra anh ta đã đứng lên đặt hai tay lên bàn chồm người qua tôi.

Nhất thời bị anh ta... hù dọa đến mất hồn, tôi lấy lại bình tĩnh.

"Em không ghen, anh đừng nói bừa như vậy" Tôi nói lại với giọng chắc chắn

"Bằng không thì em không quan sát kỹ cô ta như vậy, rõ ràng là có ý với anh, còn dám cãi hả?"

"Liên quan gì chứ, đâu phải em chỉ biết ngắm trai đẹp, gái đẹp em vẫn có thể ngắm mà, nếu em nói em là đồng tính thì anh làm thế nào?" Tôi cười chọc ghẹo lại anh ta.

Quốc Anh vội kéo ghế lại ngồi ngay ngắn.

"Mặc kệ em là cái gì, đã là vợ anh thì thế nào anh cũng có thể yêu" Dứt lời đã bật cười khoái chí.

Bên cạnh, một nữ bồi bàn đến đưa cho chúng tôi thực đơn, trông Quốc Anh có chút để ý đến nhan sắc của chị ta, cũng không xấu, hẳn có nét đẹp tiềm ẩn! Bởi tôi thấy ánh mắt Quốc Anh cứ nhìn chòng chọc chị ta như cố tìm một nét hoàn hảo trên gương mặt hơi xinh xinh kia.

Tay Quốc Anh chỉ vào một vài món trên thực đơn, còn tôi thì cứ chọn cho lấy lệ, vốn chẳng có tinh thần như anh ta.

Tôi cần đính chính lại vụ việc này, rõ ràng ba mẹ không bao giờ đồng ý chuyện tôi lấy chồng trước khi tốt nghiệp đại học, ấy mà bây giờ đã đồng ý không một chút ngập ngừng, họ đã quay ngoắc 180 độ kể từ vụ tai nạn của tôi cách đây hai năm, họ nói cần có người bên cạnh chăm sóc tôi, vả lại, suốt hai năm ròng đó, không ngày nào là Quốc Anh không đến thăm tôi, trừ phi anh ta bận công tác xa hoặc cực chẳng đã thì gọi lại một bó hoa cho tôi.

Đúng là tinh thần anh ta "gang thép" thật, thảo nào cô gái nào mà đã nằm gọn trong tầm nhắm của anh ta cũng khó thoát khỏi những chiêu này.

"Cô ta chỉ là thư ký của anh thôi" Anh ta vừa nói vừa dùng nĩa cho thức ăn lên miệng.

"Vậy sao!" Tôi trả lời cho có.

Buổi "hẹn hò" của chúng tôi chỉ diễn ra có như thế thôi, nhàm chán, chẳng có gì thú vị, cái hình ảnh cô thư ký với thân hình nóng bỏng đó cứ ám ảnh lấy tâm trí tôi, không sao dứt đi được, đến cuối cùng khi đưa tôi về nhà, anh ta còn phớt thêm một câu khiến tôi cứ xoay vòng trong mớ hỗn độn giữa ký ức và hiện tại "Hẳn là do kiếp trước anh yêu em nhiều lắm cho nên kiếp này gặp em một lần nữa nên đã yêu ngay, đó là lý do vì sao anh vẫn kiên trì suốt từng ấy năm, mãi không quên được em"

Tôi phàn thêm "Đồ ảo tưởng!"

Chương 65

"Ngày mai con và Quốc Anh sẽ cùng đi chụp ảnh cưới đấy, lo mà ngủ sớm để mai còn chuẩn bị"

Xém tí nữa tôi đã mắc nghẹn... com, tay đang cầm đĩa lại không thể cầm vững nữa.

Mẹ nói có vẻ nghiêm túc khiến không khí xung quanh có vẻ chùng xuống đôi chút, tôi thở hắt một cái nhìn mẹ đầy dụng ý, rõ ràng mẹ đã...lật lọng, không! là cả nhà đang bày mưu tính kế ép tôi vào tròng đây mà!

"Không hiểu sao mọi người vẫn có thể cho con lấy chồng khi 19 tuổi như vậy"

Anh hai và chị ba phải đi làm, cho nên đôi khi mới về nhà, hôm nay chỉ có tôi mặt đối mặt với ba mẹ.

"Ba thấy vậy cũng tốt mà con, con gái lấy chồng cốt chỉ mong có chỗ dựa vững chắc, thằng Quốc Anh thì quá đủ điều kiện rồi, hơn nữa ba mẹ của nó lại là bạn thân của ba mẹ"

"Con biết cái lý do lý chấu này của ba chứ" Tôi lập tức chen vào "Nhưng con xấu hổ với ba mẹ quá, chẳng giữ được lập trường gì cả..."

Lập tức ba đứng dậy trừng mắt nhìn tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy mình nên lên phòng ngủ sớm, tôi đứng dậy, chưa kịp gì ba đã dí tôi chạy quanh nhà còn vừa mắng:

"Rốt cuộc mày là con tao hay con bà? Sao cứ thích cãi lại tao vậy? Con nhỏ này!"

Ba quơ ngay một cây chổi lông gà đó rượt theo tôi, tôi vừa chạy vừa la oai oái:

"Ba, con lớn rồi, sao cứ hờ ra là dí roi vào mông con vậy?"

Rốt cuộc chạy mệt rồi ba cũng phải đầu hàng với tôi, dĩ nhiên phải trốn lên phòng để "bảo toàn mạng sống" chứ?

Tôi không hề thấy Quốc Anh nghiêm túc, luôn luôn đùa cợt, toàn nói ra những câu khiến tôi tức giận.

Tôi lập tức điện thoại cho anh ta, trong đầu lóe lên một ý tưởng vô cùng "độc địa" có thể độc chết cả một con voi lớn.

"Gì vậy? Nhớ anh à?" Vừa bắt máy, anh ta đã phán ngay cho tôi câu đó.

Tôi kìm nén lại tươi cười nói tiếp:

"Ngày mai chụp hình cưới phải không?"

"Ừ, thì sao! Em "bạn" à?" Giọng nói anh ta có vẻ như đang trêu tức tôi thì phải.

"Ý anh là sao?"

"Được rồi, anh đùa thôi, muốn gì thì mai nói! Anh vừa ở công ty về, mệt lắm!" Anh ta nói như hề tôi là một cục nợ cứ bám riết lấy không bằng.

"Được, anh nói đấy, nếu anh hứa"

"Được làm gì cũng được, anh hứa, thậm chí sao trên trời anh cũng có thể bám mũi phi thuyền hái về cho em, miễn sao là em đừng có giờ trò lật lọng"

Tôi nhếch miệng cười:

"Em không rảnh rồi làm những chuyện đó đâu"

Chưa để tôi nói thêm câu nào, anh ta lạnh lùng cúp ngang, lúc này tôi chỉ cầu nhàu rửa thềm giếng.

12 tiếng đồng hồ sau, tại một cửa hàng bán áo cưới sang trọng với năm tầng lầu cao ngút có những cánh cửa chắn bên ngoài bằng kính để người ta dễ dàng trông thấy những bộ áo cưới sang trọng.

"WHAT?" Quốc Anh nhìn tôi chết trân, hệt như tôi vừa giết anh ta bằng một mũi tên tẩm độc.

Bên cạnh chị chủ tiệm lần một số người làm khác đều đổ dồn mắt về tôi.

Trong khi đó tôi khá thản nhiên và đã đoán trước những gì sẽ diễn ra.

"Ý tưởng này em nghĩ ra từ lâu rồi, anh nói anh yêu em mà, hẳn sẽ không từ chối chứ?" Tôi đi đến nói với về đặc ý.

"Nhưng nhưng nhưng..." Môi anh ta mấp mấp không nói được.

"Anh là kẻ dối trá..." Tôi xoay lưng lại ra về giận dỗi.

"Nhưng em có thể có ý kiến nào khác ngoài cái ý kiến này không? Chuyện này quá sức tưởng tượng" Tôi đang hình dung gương mặt nhăn nhó khó coi hẳn trên gương mặt đẹp trai của anh ta.

"Gì chứ? Trông anh cũng có xấu gì đâu" Tôi quay mặt lại, nhịu mày với Quốc Anh

"Nhưng..." anh ta như cứng lưỡi không nói được

Tôi không nghĩ mình đã "liều mạng" đến như vậy, dám đưa ra một ý kiến vô cùng tày trời, hẳn ba sẽ tức điên lên vì tôi mất, nhưng tôi có đủ lý do chính đáng để cãi lại mà.

Thực ra cũng không có gì to tát, cũng không phải là tôi đưa điều kiện khó khăn, chỉ là muốn anh ấy vào vai cô dâu, còn tôi vào vai chú rể để chụp hình cưới! Không quá đáng phải không nào? Rất ấn tượng!

"Tôi thấy ý kiến của cô ấy khá ấn tượng đấy" Bà chủ tiệm tán thưởng ý kiến của tôi.

Ây chà, gương mặt Quốc Anh buồn bã nhanh chóng, phải nói là bất lực.

Quyết định như vậy, mọi người bắt đầu bắt tay vào công việc, trang điểm và trang điểm, cứ bắt Quốc Anh hết thử chiếc váy cưới này đến chiếc khác, xoay anh ta quay mòng mòng chur chong chóng.

"Cho anh biết nỗi khổ của cô dâu trước khi cưới" Tôi nói dội vào trong buồng thay đồ, miệng cười đặc ý.

"Sau đám cưới, em sẽ biết tay anh!" Anh ta đáp lại một tràn chẳng thua kém

Bước ra, Quốc Anh kha khá "xinh gái" đấy chứ! Chỉ tội cơ thể anh ta quá men nên chẳng làm cho cái váy cưới "nữ tính" lên được, thôi kệ, cũng không tệ lắm.

Mà cũng công nhận một điều, anh ta trắng không thua gì tôi!

Thế rồi đầu tóc của anh ta bị hai ba cô làm tóc dày vò đến nỗi tôi chỉ biết ôm bụng cười khi ngồi đợi trang điểm, tôi cũng được trang điểm, nhưng chỉ qua loa, "nhân vật chính" vẫn là Quốc Anh.

Ban đầu tôi cứ nghĩ Quốc Anh sẽ nổi điên lên và mắng tôi là đồ ngốc, ấu trĩ hay gì gì đó.

Tính ra cũng ngoan ngoãn đấy chứ!

Do tóc ngắn cho nên mọi người nghĩ cách tạo một vòng hoa chụp lên đầu Quốc anh, sau đó dùng kim ghim định hình khăn voan!

Tôi tròn xoe mắt nhìn Quốc Anh trong lớp phấn dày như băng Nam Cực, nếu không nhìn vào bờ vai nam tính kia, hẳn tôi sẽ không nhận ra đây là một chàng trai.

"Nhìn gì?" Anh ta cau có.

Ha ha! Dù có ầm ức hay không thì đã thỏa thuận rồi, có nuốt lời cũng không được!

Bước ra khỏi tiệm hướng về chiếc xe ô tô gần đó, Quốc Anh lúng túng cố gắng che mặt như "e thẹn" để bước đi, tôi đi đằng sau chỉ biết cười thầm, chung quanh mọi người đang nhìn bọn tôi bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Chiếc ô tô chạy thẳng tiến đến nơi được sắp xếp trong bán hợp đồng mà chúng tôi ký để chụp ngoại cảnh, trông khá đẹp và rất sang trọng, không tồi lắm.

Bỏ ra hơn chục triệu để thuê thì không thể làm chuyện tầm thường được, phải hoành tráng, phải có ý nghĩa.

Suốt buổi chụp hình, Quốc Anh như tượng thạch sống chẳng thèm nhúc nhích lấy một cái, tôi bắt đầu khó chịu:

"Anh đấy, chụp hình kiểu gì vậy, như bị ép gả vậy, người bị ép gả là em đây nè!" Tôi nhìn chòng chọc Quốc Anh.

Anh ta ngay lập tức bấu môi lại:

"Mặc được thứ này là quá tầm kiểm soát của anh, còn đòi anh ưỡn ẹo như con lươn sao?"

"Em có bảo anh làm rắn hay lươn bao giờ? Càng không bảo anh phải lăn ra đất làm con rắn giả chết đâu, chỉ là... nữ tính một tí" Tôi cười mà nụ cười có chút nham hiểm.

Tay quàng qua vai anh ta, ôi đáng ghét, mình lùn quá, nhìn khắp khiến thật!

Tôi vỗ vỗ vai Quốc Anh:

"Làm theo em nhá!" Tôi nói rồi chu miệng lên đầy quyến rũ, làm động tác cực kỳ đáng yêu.

"Sao thế?" Tôi liếc sang, Quốc Anh lại "cứng cò" nhìn tôi nữa rồi "Làm đi chứ?"

Anh ta gượng gạo làm theo, cũng chu miệng, ôi, phát khiếp! Làm động tác quyến rũ không kém tôi.

"Tốt lắm, tôi bật cười" rồi tạo kiểu.

Thợ chụp cứ dí máy ảnh tách tách liên hồi vào chúng tôi, sau một lúc lại nghỉ ngơi và cho Quốc Anh... thay xiêm y.

Thực ra chúng tôi chỉ "hóa trang" thế này trong chừng hai mươi bức, cho nên còn lại thì tôi phải trở lại làm cô dâu, còn Quốc Anh là chú rể. Thôi, vậy cũng không sao! Tôi còn yêu cầu phải để tấm hình đó lên màn hình lớn ở nhà hàng SOPHIE trong ngày đám cưới.

Dĩ nhiên là Quốc Anh phản đối kịch liệt, tôi dọa ngay rằng nếu anh ấy mà không chịu, tôi sẽ bắt anh ấy giả cô dâu vào đúng ngày đó, một là đăng hình lên, một là giả gái.

Quốc Anh nhìn tôi vô cùng ảm ức, nhưng chẳng còn cách nào khác, anh ta rõ biết nếu tôi mà giận thì đại họa sẽ gián đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi hóa đá nhìn Quốc Anh khóa môi với một cô gái ở một góc tường, ánh đèn đường vàng vào chiếu vào họ.

Tay chân tôi run bần bật, môi khe khẽ nhếch mà không nói được gì.

Bên cạnh, một cô bạn học chung hồi cấp hai đang nắm lấy tay tôi lắc lắc.

"Thiên Tuệ" Cô ấy gọi, có vẻ như đã biết những gì đang diễn ra trong đầu tôi.

Tôi hất tay cô ấy ra lao đến nắm áo Quốc Anh lôi ra, hẳn là họ say mê quá nên gương mặt đỏ ửng ra, cô gái kia còn nhìn tôi đứng trông vài giây:

"Cô là ai sao dám?" Cô ta quát

Tôi nhìn cô ta không chớp mắt, định quơ tay cho cô ta một bộp tay thì quay lại cho Quốc Anh một đấm vào mặt, sau đó là một trận đánh đấm tứ tung.

Do hành động chớp nhoáng nên tôi vẫn chưa thấy Quốc Anh hé môi nói gì, anh ta chỉ biết rên la từ những cú đánh từ tôi, sau đó mới nhận ra cô bạn đang đi cạnh cổ kéo giữ tôi lại, sợ tôi sẽ sát hại chồng chưa cưới của mình.

"Anh biết võ mà? Sao không giới kháng cự lại?" Tôi vừa đánh vừa quát to Quốc Anh, trong đầu tôi lúc này chỉ biết ảm ức rót nước mắt, tay chân đánh tới tấp anh ta.

Đánh đã tay rồi, tôi vội bỏ chạy tới gần một cây đèn đường gần đó, ngồi ôm gối khóc:

"Đồ khốn! Đi chết đi!" Tôi cầu nhàu rữa, nước mắt làm ướt váy của tôi, nhưng tôi chẳng màng.

Tên khốn, tại sao tôi lại bức bối như vậy? Anh ta vốn dĩ là một kẻ trắng hoa có tiếng mà, tôi thừa biết điều đó, nhưng sao tôi lại không làm chủ được mình cơ chứ?

Chợt có một bàn tay ôm lấy vai tôi, tôi mặc kệ, vẫn ngồi khóc thút thít:

"Tôi xin lỗi, hôm nay đi chơi với cậu mà thành ra bị kịch" Tôi vẫn ôm gối

"Anh xin lỗi" giọng của Quốc Anh.

Lập tức như bị kích ứng, tôi quay sang nhìn anh ta với ánh mắt đăm lẹ ảm ức, định dang chân đạp anh ta một cái thì Quốc Anh đã ôm chầm lấy tôi, ôm chặt.

Anh ta thậm chí không cho tôi được cử động dù một chút.

"Bỏ ra đồ chết tiệt, anh đừng tưởng ôm tôi, vỗ về tôi là có thể xóa sạch cái tội lỗi của anh, tôi không phải trẻ con"

"Em có ghen không?"

"Anh lo mà tìm lời xin lỗi cô tình nhân của anh kìa, đừng có mà nói tôi" Tôi quát, có thể tượng tượng công suất "phát thanh" của mình to đến cỡ nào, thậm chí bị anh ta ôm chặt, miệng tôi đã gần với tai anh ta, nhưng anh ta tỏ ra điềm tĩnh vô cùng. Tôi khâm phục thật.

"Anh hỏi, em ghen phải không?"

Khốn! Đến nước này còn hỏi câu nói, cái tên biến thái này, tôi thực chất không hiểu lắm về từ "ghen" nhưng mà nhất thời không làm chủ được, tôi đã mạnh miệng:

"Phải tôi ghen đấy! Tôi chưa bao giờ hôn ai cả, còn anh thì..."

Tôi to mắt, đập đập tay vào ngực anh ta cố đẩy anh ta ra, anh ta đang cưỡng hôn tôi.

Tức thì, tôi cắn mạnh vào lưỡi Quốc Anh, rồi cuộc anh ta cũng chịu buông ra, gương mặt nhăn nhó.

Tôi đứng dậy lùi lại:

"Còn anh thì... hôn hết cô này đến cô kia, cặp hết cô này đến cô kia, lên giường hết cô này đến cô kia" Tôi quát, rồi chạy thẳng một mạch về nhà mà "quên" luôn cô bạn của mình.

Bởi tâm trí tôi đã bị anh ta làm xáo trộn, từ cách đây vài ngày, tôi đã tự nhủ rằng mình không nên phản ứng quá khi gặp những cảnh này, bởi anh ta vốn là vậy, hãy nên xem như bình thường.

Tôi cứ đâm đầu chạy, mà cảm giác như có bước chân đang chạy theo mình, rất gần, nhưng tôi hoàn toàn hụt hơi thật rồi.

Bàn tay ấy luồn qua eo ôm lấy tôi từ sau lưng, cầm đặt lên vai tôi, lúc này tôi cũng không muốn phản kháng nữa, tôi thờ dờn dập.

Rõ ràng anh ta muốn bám tôi đến tận cùng, có khi về tận nhà còn "nằm vạ" ở đó luôn không biết chừng.

"Anh chỉ đóng kịch thôi mà, có ngờ đâu em phản ứng... đáng sợ đến vậy!"

"Đóng kịch, nói hồ đồ gì vậy?" Tôi nói mà hơi hạ giọng

Quốc Anh cử động cánh tay rồi lại ôm lấy tôi:

"Cô gái ấy chỉ là bạn học chung hồi đại học với anh, anh chỉ nhờ cô ấy giả vờ làm tình nhân với anh, ban nãy do ở góc tối nên em không nhận ra rõ, thực chất chỉ là "hiện trường" giả thôi"

Tôi vẫn lạnh lùng:

"Anh trêu ngươi tôi đó à?" Tôi gần giọng

"anh chỉ muốn biết, thực ra em có tình cảm với anh không, mà... cô bạn của em, cũng là một trong những "diễn viên" được anh thuê. Nếu em không tin, khi nào rảnh anh sẽ gọi cả hai cô gái ấy ra cho em tin."

Tôi dùng khuỷu tay đẩy anh ta ra, quay mặt lại, trợn mắt:

"Cái gì? Con Trang? Cùng phe với anh" Tôi há hốc mồm

Rồi miệng làm bầm rữa, sau đó cắn chặt môi liếc xéo Quốc Anh:

"Biến mất khỏi tầm nhìn của em ngay"

"Được!" Anh ta mỉm cười thản nhiên, còn tôi thì to mắt, mí mắt cứ giật giật liên hồi, anh ta dám!

Anh ta đi ngược hướng của tôi rồi đi thẳng.

"Biết ngay! Tốt lắm, biến khỏi cuộc đời mình thì càng tốt"

Tôi định nhấc chân lên đi

Đột nhiên lại có một cánh tay ôm lấy cổ tôi, nhẹ nhàng, cứng rắn, là anh ta, đồ khốn! Sao lại bám dai đến như vậy?

"Như vậy được chưa?" giọng của Quốc Anh

"Anh định làm em tức chết mới chịu buông tha sao?"

"Suy cho cùng, không phải là em có tình cảm với anh rồi sao? Nếu không đã phản ứng như vậy" Anh ta nói với giọng buộc tội tôi

Tôi cười khẩy:

"Chỉ là lòng ích kỷ thôi! Thấy chồng chưa cưới của mình thân mật bên cô gái khác thì dĩ nhiên phải phản ứng rồi"

"Em nói dối!" Anh ta quát lên "Nếu không, mỗi khi thấy có cô gái nào lờn vờn xung quanh anh, hay có cử chỉ thân mật, em đều nhìn họ kỹ càng đến từng chi tiết nhỏ, như cố gắng tìm xem họ có điểm gì hay ho mà anh thích! Đúng chứ?"

"Anh nhìn lên tôi" Tôi quát lên đầy căm tức

"Tất cả là anh cố ý, kể cả cô thứ kỷ đó, anh thừa nhận cô ta thích anh, muốn quyến rũ anh, anh cũng định tổng khứ cô ta rồi, làm việc chẳng ra sao, còn nhăng nhít." Anh ta nói với giọng bức bối "Trước kia anh hay lăng nhăng, bỏ bịch, nhưng từ khi xác định mối quan hệ nghiêm túc với em, thì anh đã không mần đến cô nào nữa ngoài em."

"Không phải anh thích những cô gái ba vòng chuẩn như người mẫu sao? Người như anh tìm được hàng tá cô dễ như trở bàn tay"

"Ừ, anh công nhận cơ thể em chẳng có gì nổi trội!" Nói đến đó, tôi chỉ muốn cho anh ta một đạp "Nhưng đã yêu rồi thì cũng không quan trọng đến nữa, vả lại, nếu nhìn kỹ thì không đến nỗi thiếu thốn" Anh ta lại nói với giọng giễu cợt

"Đồ thần kinh!" Tôi quay sang nhìn nghiêng "Có định buông em ra không thì bảo?" Tôi bức bối.

Đột nhiên anh ta chồm về phía trước, tay vẫn ôm lấy tôi từ phía sau, đặt lên môi tôi một nụ hôn, tôi cũng không phản kháng lại nữa, đầu sao tôi cũng bất trị với trái tim mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Tôi đang ngủ, mơ về một giấc mơ tuyệt đẹp.

Đẹp thế nào nhỉ? Chưa kịp định hình xem là thế nào thì có cảm giác như mình sắp bị lật khỏi giường:

"Dậy đi, con không định làm cô dâu luôn sao?" Giọng của mẹ truyền vào tai tôi, nhận ra mẹ đang lay vai tôi.

Ôi đáng ghét, hai mí mắt tôi sắp dính lại với nhau nữa rồi, tôi gượng mở mắt ra ngồi dậy, gương mặt vô cùng dờ dẩn.

"Mẹ!" Giọng tôi nhừa nhựa kéo dài, sẵn tiện liếc mắt lên nhìn đồng hồ "4h sáng", mắt tròn tròn:

"Mẹ! Mới 4h sáng, gọi dậy sớm quá đó" Tôi nhăn nhó

"Còn nói, cô dâu phải dậy sớm chuẩn bị, ai như con, mẹ mà không kêu thì chắc 9h sáng vẫn còn nằm ung dung "hương thịt hun khói" " mẹ hần học

Sau đó bà lôi hai tay tôi đứng dậy rồi đẩy tôi vào nhà vệ sinh.

"Con không muốn lấy chồng!" Tôi réo lên, cuối cùng chỉ nghe tiếng "rầm" của cánh cửa nhà tắm đóng lại.

Bên dưới các cậu, các dì, các mẹ, các thiếu lẫn anh chị em họ cô chú bác đã có mặt đầy đủ trong ngày trọng đại của tôi.

Ai nấy với gương mặt rạng ngời trông về hướng tôi bước ra, trên người là bộ áo dài màu đỏ được thêu phượng lấp lánh kim tuyến, đầu tóc được thợ làm tóc làm khá công phu, hẳn phải mất nửa chai keo mới được kiểu tóc đẹp như thế này.

Tôi không hề lấy nổi được một niềm háo hức hay cái gì đó đại loại vậy.

Hiện hữu trong tinh thần của tôi hiện giờ chỉ có nóng bức do phải mặc chiếc áo dài bó sát, đầu tóc nặng trĩu cộng thêm chiếc mũ áo dài nặng hàng ký lô.

Nhưng thấy mọi người hào hứng như vậy tôi cũng không muốn dập tắt cái hào hứng đó trong họ, cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi, nhưng hình như chỉ có miệng là hoạt động, toàn bộ cơ mặt tôi thì cứng đờ, nhưng dù sao cũng đánh lừa được họ.

Bên ngoài nhà trai đã mang lễ vật sang đầy đủ, các "trưởng lão", những người thuộc vai vế lớn nhất trong dòng họ (ông, bà, anh chị em của ông bà) mới được quyền ngồi bên trong để trực tiếp xem nghi thức làm lễ, kể đến là phụ mẫu hai họ.

Tiếp đến sẽ cử một người được tin cậy nhất đứng lên làm chủ hôn.

Còn lại tất cả mọi người sẽ ở ngoài uống nước tán gẫu với nhau.

Hôm nay Quốc Anh khác hẳn mọi ngày, dĩ nhiên, trên người anh ta là một bộ áo dài nam trông rất nam tính (đây là mẫu áo dài cách tân của thời này, không còn cái kiểu vải vôi với cái hoa văn tròn tròn như thời trước nữa), đội trên đầu là chiếc mũ nhưng có vành nhỏ hơn của tôi, áo của anh ta cũng màu đỏ thêu rồng lấp lánh, tà dài hơn gối một chút.

Khi bắt đầu làm lễ, tôi không tưởng tượng được phải đứng gần một giờ đồng hồ, nào là nghe các "trưởng lão" căn dặn, nói chung chỉ loay hoay về chuyện làm dâu rồi gì gì đó.

Sau đó châm trà, rồi sau đó hàng loạt mớ lộn xộn khác.

Cuối cùng là màn cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau.

Không thể tin được, mặt Quốc Anh hớn hở như hoa mùa xuân, trong khi anh ta đeo hoa tai cho tôi, tôi khe khẽ hỏi:

"Anh thức từ mấy giờ vậy?"

"Anh không hề ngủ" Anh ta thản nhiên

"Hả?" Tôi tròn mắt, cơ họng cứng đờ

"Đồ ngốc, đừng tỏ ra nét mặt như vậy, đang có rất nhiều người nhìn mình đấy. Thực ra vui quá nên anh chẳng ngủ được." Đeo hoa tai xong, anh ta nhìn tôi mỉm cười.

Còn tôi chỉ biết dờ mặt ra mà không nói được gì.

5h chiều, buổi tiệc cưới linh đình của chúng tôi bắt đầu tại nhà hàng SOPHIE sang trọng, với quy mô hàng trăm bàn tiệc, tính ra còn "một số" vị khách của ba tôi lẫn bên gia đình Quốc Anh bận nên không đi được, bằng không thì cả con ruồi cũng khó chui lọt.

Đúng như theo Quốc Anh hứa, anh ta chẳng ngần ngại đưa bức ảnh cưới hôm đó lên màn hình lớn, với cái môi xinh xinh được tô đỏ của anh ta chu lên đây "phát khiếp", còn tôi trong vai một chú rể lịch lãm đứng ôm vai "cô dâu".

Tôi cứ tưởng mặt anh ta sẽ hằm hằm vì khó chịu lẫn đỏ lên vì ngại ngùng! Ồ không! Ngược lại, cười tít mắt!

Các vị khách mời được một phen cười ra trò, tất cả đều chung một ý kiến là cô dâu và chú rể rất vui tính.

Tính ra tôi còn phải giật mình trước cái "ý tưởng" hôm đó của mình, thực ra chỉ là ý nghĩ đùa với Quốc Anh thôi, nhưng không ngờ lại hay ho như vậy.

"Anh đã nói rồi, nếu không yêu em nhiều như vậy, anh đã không sợ xấu hổ mà đồng ý chụp với em, còn bị em kéo hòa theo đem bức ảnh này lên"

Anh ta vừa nắm lấy tay tôi đứng trên sân khấu, mặc cho người dẫn chương trình đang huyền thoại cái bài thuyết trình bất tận của anh ta.

"Giáo biện" Tôi nghiêng răng khe khẽ lại

Mơ hồ cảm thấy anh ta cười, tôi quay phắt sang, đúng vậy, anh ta cười như một thằng ngốc vậy, tôiấn mà con cười được, đúng là khiến tôi vô cùng khâm phục.

"Hôm nay em đẹp lắm đấy" Anh ta ghé vào tai tôi

"Em biết, anh cũng xinh chẳng kém" Tôi cười lại với anh ta

Sau cả buổi tiệc đó chúng tôi phải đi hết bàn này đến bàn kia tiếp khách, cũng không tránh khỏi bị khách mời "ép" uống bia.

Đến khi tàn tiệc và bắt đầu đếm lại "lợi nhuận" từ các vị khách mời hôm nay, đúng là những vị khách của ba mẹ tôi, lẫn bên họ nhà trai đi vô cùng sộp.

Tôi tự dưng có một ý nghĩ quái đản: có khi nào mọi người tổ chức đám cưới cũng chỉ để nhận món hồi ngày hôm nay không nhỉ?

Sở dĩ tôi có thể suy nghĩ ra được cái sự ấu trĩ ấy chỉ vì tôi quá rảnh rỗi, quá nhàn nhàn sự chân thật mà tôi nhìn thấy.

Đĩ nhiên đám cưới xong tôi phải trở về nhà trai và bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Với cái đầu ề ề vì hàng mấy ly bia đã trút xuống dạ dày, may mắn là Quốc Anh đã "đỡ" giúp tôi không ỉ ỉ.

Tôi phải loay hoay trong nhà tắm cả tiếng đồng hồ để gội sạch cái mớ "keo siêu dính" trên tóc của mình, thật là phiền toái, tôi thậm chí đã nghĩ rằng nên ra tiệm cắt phăng cho xong, để tóc dài tính ra có nhiều bất tiện hơn là chỉ duy nhất một lý do: làm đẹp.

Đến nỗi Quốc Anh phải gõ cửa liên hồi vì sợ tôi ngất trong nhà tắm, đúng là anh ta lo quá xa cho tôi, tôi bước ra nhà tắm với cái áo choàng tắm quấn quanh người, trên đầu búi khăn như người ả rập.

Quốc Anh tròn mắt:

"Em định nhát ma anh à?"

"Gì chứ? Anh dám nói vợ anh như vậy à?" Tôi nhướn mày

Tôi vẫn nghe đầu đó nong nặc mùi bia, trông ra thì mặt Quốc Anh hơi ửng đỏ, mắt đã lộ ra của một kẻ ngốc rồi.

"Để em pha chút trà đậm cho anh, giờ thì uống nước nhiều vào, không là sẽ hại đến thận và gan đó " Nói rồi tôi vội đi xuống nhà.

À mà khoan đã, đây là nhà riêng của chúng tôi, hẳn là Quốc Anh biết rõ cái tính ương bướng của tôi nên rất sợ xung đột "Mẹ chồng nàng dâu" cho nên sáng mai mới đưa tôi về thăm gia đình ba mẹ chồng.

Khi pha trà xong, trên khay một ly trà đậm hun hút khói đưa lên, tôi cẩn thận cầm nắm cửa kéo mở ra rồi đóng nhẹ nhàng lại.

Trước mắt nhìn thấy đã khiến tôi xém chút làm đổ ly trà trên khay, Quốc Anh trên người độc nhất một chiếc khăn tắm trắng quấn ở thân dưới vừa bước ra khỏi nhà tắm.

Đột nhiên tim tôi lại đập rộn lên khó hiểu, thật xấu hổ! Tôi chưa bao giờ chứng kiến cảnh này bao giờ ngoài trên phim, chỉ là phim thôi nhá, không có từ gì phía sau đâu.

Nếu cứ thế này ly trà chưa đến tay Quốc Anh thì nó đã nằm thê thảm dưới gạch với hàng mớ mảnh vỡ lẫn nước trà.

Tôi khe khẽ đưa tay lên che tầm nhìn từ bên Quốc Anh, đặt nhẹ khay trà xuống cái bàn nhỏ đặt ở đầu giường. Đặt xuống, tôi ngồi phịch xuống một cái khiến chiếc giường nệm êm êm nảy lên, ngược lên thì đã thấy tấm hình cưới của chúng tôi, y như ban nãy ở nhà hàng, giờ thì mới nhận ra nó đã nằm ở đó.

Trong Quốc Anh vừa đáng yêu lại như trẻ con, khác xa Quốc Anh "hham nhỡ" thường ngày... của tôi.

Đột nhiên lý trí len lõi vào óc tôi khiến tôi phải búng tỉnh, nhận ra "đêm nay", tức thì tay chân đã quần quýt run run không kiểm soát được.

"À, em... em để ly trà ở đây, tí nữa nguội rồi anh hãy uống" Tôi quay sang, Quốc Anh đang lấy mu bàn tay ấn ấn thái dương, hẳn anh ta đang rất nhứt đầu.

Bỏ qua sự ngượng ngùng, tôi đi đến xem tình hình anh ta thế nào, tôi đưa hai tay ấn ấn hai bên thái dương giúp Quốc Anh.

"Anh không sao chứ?"

"Không sao, chỉ là lâu rồi anh không uống nhiều như vậy, cho nên..."

Tôi nhếch miệng cười:

"Gì chứ! Không biết lâu rồi của anh là mấy ngày? Mấy tháng đây?"

"Cũng khoảng một năm"

Tay đang giúp anh ta xoa dịu bên thái dương của tôi khựng lại đôi chút:

"Nhưng giám đốc như anh, uống rượu bia là bình thường thôi mà!"

"Anh không thích, chỉ là bắt buộc dĩ thì anh có uống 1 hay 2 ly thôi" Anh ta nói với vẻ điềm tĩnh, chắc cũng chẳng có gì gọi là... háo hức. Hẳn hôm nay anh ta sẽ ngủ ngay khi có thể.

"Em thấy lạ đấy, đàn ông ai cũng thích những thứ đó, không gái gú thì cũng rượu bia, hần anh không phải đàn ông!" Tôi cười trừ ghẹo

"Có là đàn ông hay không thì lát nữa em sẽ biết" Anh ta cười nham hiểm nhìn tôi, tôi khựng lại, toàn thân buốt lạnh.

Tôi liền bỏ tay ra ngồi xuống bên cạnh, vốn dĩ tôi đang cố điều chỉnh lại huyết mạch trong cơ thể mình, tim cứ dồn dập trong lồng ngực, e rằng Quốc Anh ngồi bên cạnh cũng có thể cảm nhận được.

Tôi muốn tìm một lý do nào đó để bắt lời với Quốc Anh nhưng không hiểu sao những câu hỏi đã chùn mất khỏi đầu của tôi:

"Nhưng mà em..."

"Em sợ sao?" Quốc Anh quay sang nhìn tôi, trong phòng như đã bật máy lạnh rồi thì phải, sao tôi lạnh đến thế nhỉ?

Tôi chỉ biết cụp mắt không dám nhìn thẳng vào mắt Quốc Anh.

Mắt tôi có thể nhìn rõ cơ thể vạm vỡ rắn chắc của anh ta.

Chẳng hiểu sao tôi căng thẳng, lo lắng đến độ toàn thân bất động, không cười được, khóc cũng không xong.

Đột nhiên Quốc Anh ôm lấy tôi vào lòng, tôi có thể cảm nhận rõ hơi ấm từ cơ thể anh ta, mùi bia thoang thoảng đâu đó xung quanh hoà quyện với mùi dầu gội đầu.

"Sao em lạnh vậy?" Quốc Anh hỏi, hơi lo lắng. Tay anh ta vuốt lấy mái tóc đã gần như khô hết của tôi.

"Tại em vừa tắm xong mà" Tôi cố gắng thốt ra cho tròn câu, giọng nói tôi cứ run bần bật. Tôi chỉ mới 19 tuổi, nếu trừ đi hai năm hôn mê trên giường bệnh, tính ra tôi chỉ mới 17 tuổi thôi.

Đột nhiên tôi thấy eo mình được nói lỏng, dây buộc eo của chiếc áo đã bị Quốc Anh tháo ra nhanh chóng, tức thời đã đẩy tôi ngã xuống giường, hai bên viền áo đã xô ra trước mặt Quốc Anh.

Anh ta hôn lấy tôi rất nhẹ nhàng không cuồng nhiệt, bởi lẽ tôi đang căng thẳng và run bần bật, hần anh ta cũng không muốn làm tôi hoảng sợ.

Cái cảm giác này, như tôi đã từng trải qua, tôi cảm thấy nó vô cùng quen thuộc như mình đã trải qua, sự đau đớn nhưng không phải gọi là quá đau đớn, như một lẽ đương nhiên, những thứ cảm xúc lên xuống dồn dập mất đi sự kiểm soát của lý trí.

Đầu óc tôi mê man, đột nhiên hiện lên cái tên "Thiệu Anh" rồi tắt ngấm vào màn đêm, đến sáng hôm sau cũng không rõ mình đã mơ thấy cái tên đó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Trải qua một kiếp người với một thứ hạnh phúc đơn thuần không hề dễ dàng, nhưng đầu sao tôi vẫn cảm ơn Thượng Đế đã ban cho tôi thứ hạnh phúc hiếm có đó, có chăng ở kiếp trước tôi tích đức lắm mới được như vậy.

Tôi đã nhớ ra mối tình ngàn năm của mình với Thiệu Chính Hoàng Đế.

Một lần nữa lại xuyên không khi đã hết một kiếp người, tôi trở lại một ngàn năm trước, đầu thai vào một gia đình nông dân bình thường ở một ngôi làng phía Đông Long Thành.

Tôi đã nhận thức ra mình đã nhớ ra quá khứ của kiếp trước khi tôi đủ tròn tuổi để ý thức đâu là đúng đâu là sai, ý thức được ý nghĩa của lời nói, ý thức được những gì mình nói.

Nhưng tôi không sao hiểu được tại sao tôi lại có thể trở về 1000 năm trước? Có lý do gì chăng?

Khi tôi tròn năm tuổi, tôi đã hỏi mẹ một câu mà đáng nhẽ ra một đứa trẻ năm tuổi chưa bao giờ thốt ra:

"Mẹ ơi! Bây giờ là năm Thiệu Chính thứ bao nhiêu?"

Mẹ nhìn tôi như hóa thành tượng thạch, cả mọi người cũng tròn mắt nhìn tôi, hết như tôi rơi xuống từ hành tinh khác đến vậy, kể từ đó tôi chẳng dám hó hé hỏi những câu "ngoài hành tinh" đó nữa, nếu tôi cứ cố gắng bọc lộ những điều khác thường thì mọi người sẽ hoảng lên rồi ném tôi ra đường thì khổ.

Đến năm tôi mười lăm tuổi, tôi mới có thể nhận thức mà tìm hiểu ở mọi người xung quanh, khi ấy đã là năm Thiệu Chính thứ hai mươi lăm, theo tính toán của tôi thì Thiệu Anh bây giờ đã ở độ tuổi tứ tuần.

Nhưng có lẽ nào Thượng Đế bắt tôi trở lại một ngàn năm sau để trùng phùng với chàng không? Nực cười, một thôn nữ quen như tôi thì sao có thể sánh nổi với Thiệu Anh - Hoàng Đế Nam Quốc.

Cha mẹ tôi trồng lúa, tôi có hai anh, một chị và hai em gái nhỏ.

Tên của tôi là Nguyễn Thị Thục Loan, do mẹ tôi có nét đẹp khá mặn mà của người phụ nữ nông thôn nên tôi may mắn mang được nét đẹp của mẹ rõ nhất trong bốn chị em.

Hằng ngày tôi vẫn thường giúp mẹ ở nhà nấu cơm, còn hai anh thì giúp ba làm công việc đồng áng.

Còn chị kế, Nguyễn Thị Thục Nữ đã mười tám tuổi, đã đến lúc dựng vợ gả chồng, mẹ đang tìm một mối chồng tốt cho chị, riêng tôi chỉ mười sáu tuổi nhưng ba mẹ cũng đã nhờ bà mai tìm giúp một gia đình đẳng hoàng đế gả vào.

Tự dưng nghĩ đến đó tôi đã hụt hẫng, không lẽ Thượng Đế sắp đặt nhằm cho tôi? Cho tôi quay lại thời gian một ngàn năm sau chỉ thế thôi sao?

Tôi đã quá kỳ vọng rồi, tôi phải sống vui vẻ lên chứ? Duyên kiếp của tôi và chàng đã kết thúc rồi mà.

Vậy mà chưa được bao lâu, cả làng của tôi được một phen hoảng loạn, hoàng cung cho gọi tất cả thiếu nữ thì mười tám đến hai mươi vào cung để làm cung nữ.

Chị tôi, Thục Nữ đã khóc gần hết nước mắt, không lâu nữa là đã đến ngày cử hành hôn lễ, ba mẹ tôi cố gắng vét một ít tiền chạy tìm các quan lớn mong họ sẽ suy nghĩ lại nhưng bọn quan tham ấy thì cần gì những đồng bạc lẻ lăm lem bùn đất của bọn dân đen chúng tôi chứ?

Họ lạnh lùng cho người đánh ba tôi hàng chục gậy vào mông, đến suốt hai tuần ba mới xuống giường được.

Dù sao cũng là cơ hội vào cung, có thể sẽ khó khăn lắm mới... thấy được Thiệu Anh, nhưng tôi phải liều xem sao, hoặc gặp được chàng, hoặc chôn tuổ xuân của mình nơi cung cấm.

"Ba mẹ, con muốn vào cung thay chị" Tôi nói dứt khoát, đầu mày đã chau lại từ lúc nào.

Mẹ và ba tròn mắt, cả nhà đều đứng hình trước mặt tôi, thậm chí còn nghe tiếng đũa rơi loảng xoảng dưới đất:

"Con nói gì vậy?" Mẹ tôi chau mày "Con có hiểu con đang nói gì không?"

"Con hiểu mà, con sẽ nhập cung thay chị"

"Nhưng ba mẹ..." Ba tôi ngập ngừng, họ hoàn toàn không muốn bất cứ đứa con nào phải rời xa họ, nhưng một là chị tôi, hai là tôi, dầu sao chị cũng sắp thành thân, còn tôi thì không!

"Mẹ, chị sắp xuất giá rồi, còn con vẫn chưa, hãy cho con thay chị nhập cung, xem như báo đáp ân tình dưỡng dục, sinh thành của ba mẹ. Khi có cơ hội, con sẽ viết thư về cho ba mẹ mà" Tôi cố gắng thuyết phục họ.

"Thục Loan, sao em lại có suy nghĩ như vậy?" Thục Nữ đứng dậy

"Đúng đó, có phải em có chuyện không vui không?" Một trong hai anh trai của tôi lên tiếng.

"Chị suy nghĩ nhiều quá rồi. Em cũng thấy mình nên làm gì đó cho mọi người rồi, em cũng không muốn anh "rể tương lai" đau khổ vì chị đâu. Nói tóm lại mọi người cứ yên tâm, em sẽ tự lo liệu khi ở trong cung mà"

Tôi cứ cương quyết giữ lập trường khiến mọi người đành bất lực, ba mẹ cũng đành thuận ý tôi. Thục Nữ cũng có chút hy vọng cho mình, chị ấy nói rằng rất rất đội ơn tôi, chị ấy sẽ luôn cầu mong bình an cho tôi.

Hai ngày sau, tôi mang danh nghĩa Nguyễn Thị Thục Nữ nhập cung với một đoàn thôn nữ khác trong làng.

Tôi ghét những quy định trong cung này, phải khiến các cô gái xa gia đình, mất đi tuổi thanh xuân.

Không lâu sau tôi đã vào được Long Thành, vào hoàng cung nguy nga rộng lớn của ngày nào, mười sáu năm, không có gì thay đổi nhiều, có chăng sự thay đổi lớn nhất là các cung nữ, nô tài đã khác xưa, không phải những người lúc trước làm việc ở đây nữa, hẳn đã được cho về quê hết rồi.

Tôi được phân công làm nô tì cho Ngự thiện phòng, làm lật vật như rửa rau, sát thịt hoặc những chuyện nhỏ nhỏ khác.

Nghe nói từ khi "Nam Phong Cao Hoàng Hậu" qua đời cách đây mười sáu năm thì Thiệu Anh không hề sắc phong ai làm Nguyên Phi nữa, Thiệu Anh cũng đã nạp thêm hai vị phi tần đó là Hiền Phi và Kính Phi.

Bây giờ chàng đã có hai hoàng nam, ba hoàng nữ, nhưng nghe nói chàng là một vị hoàng đế lạnh lùng, rất ít khi mỉm cười. Có chăng là do tôi gây ra hay

không? Tôi cũng không hỏi họ sau khi "tôi" chết thì chàng đã như thế nào, có giống như lời tôi nói, hay lại "thích" hành hạ người khác hay không đây.

Đã nhập cung hơn ba tháng, nhưng tôi chỉ mãi lần quần quanh đây thì làm gì có thể thấy được Thiệu Anh, huống hồ bậc thiên tử như chàng thì làm sao lại xuất hiện ở nơi thấp hèn như này chứ.

Sau khi kết thúc một ngày làm, tôi trở về phòng ngủ của các cung nữ thì trước mắt tôi, một cô gái ăn mặc sang trọng đang đi đến, tôi đoán là tiểu thư của quan triều đình, nhưng trông cô ta chỉ khoảng 14 15 tuổi, thấp hơn tôi một cái đầu và có chút xinh đẹp.

Nhưng gương mặt cô ta có vẻ không vui.

Khi cô ta lướt qua, tôi vội cúi đầu thi lễ, đột nhiên đã nghe một tiếng ập từ sau lưng, vừa quay lại đã thấy cô ta nằm sõng soài dưới đất, tôi hoảng hốt lao đến đỡ cô ta dậy.

Không những không đỡ tôi đỡ dậy, còn mạnh miệng mắng:

"Tiện tì, dám làm bẩn công chúa ngã sao?" Cô ta nhìn tôi dữ tợn quát.

"Công chúa?" Tôi lập lại trong hoang mang, nhưng tôi không hề gạt chân cô ta.

"Phải, ta là Ngân Hương công chúa và bây giờ thì ngươi toi mạng thật rồi!" Cô ta sấn đến nhéo mạnh vào tai tôi, lập tức từ đâu có hai tên lính chạy đến, cô ta được dịp sai họ bắt tôi đi.

"Công chúa, nô tì không có làm công chúa ngã, do Người tự vấp ngã cơ mà!" Tôi la to ngoái đầu lại, tôi đang bị bọn lính lôi sên sệt đi.

Nhìn thần sắc cô ta có vẻ ngông cuồng, hẳn đã không được dạy dỗ tốt, Thiệu Anh à, chẳng xem con gái của chàng kia, tức chết đi được mà, tôi rõ ràng là chuyển kiếp của Nam Phong Cao Hoàng Hậu, nay lại phải trở thành nô tì, còn bị chính con gái của phu quân mình hành hạ.

"Khoang đã" Một giọng nam tử vang lên, bọn lính tức thì bỏ tôi ngã phịch xuống

Tôi quay đầu nhìn lại, ngỡ ngàng làm sao:

"Thiệu Anh?" Tôi lắp bắp, không phải! Thiệu Anh không trẻ như thế được, trông cậu ta chỉ chừng hai mươi.

"Điện Hạ" Hai tên lính quỳ xuống hành lễ, còn Ngân Hương thì đứng nhìn hoàng huynh bực bội:

"Huynh nghĩ huynh là ai mà dám xen vào chuyện của muội?" Cô ta ương bướng nói lại

"Muội có thời cái trò hành hạ cung nữ hay không vậy?"

Tôi cứ nhìn cậu ta không chớp mắt, hình như đã biết ra là ai rồi nhưng chỉ là phân vân "Là Hiếu Nam hay là Hiếu Thuận?"

Cậu ta xoa đầu Ngân Hương rồi bước đến nơi tôi, tôi vẫn to mắt nhìn cậu ta:

"Cho nô tì được mạn phép hỏi Điện Hạ một câu được không?"

Trông cậu ta khá dễ thương và gần gũi, không hề tỏ ra khó chịu trước lời thỉnh cầu của tôi, nghiêm nhiên đáp lại:

"Được, ngươi cứ hỏi" Rồi cậu ta phất tay ra lệnh cho hai tên lính phía sau tôi lui xuống

"Điện Hạ là Thái Tử Hiếu Nam hay là Hoàng Tử Hiếu Thuận"

"TO GAN" Ngân Hương quát lại đi đến "Con tiện tì này, dám ngang nhiên hỏi hoàng huynh ta như vậy sao? Ngươi nghĩ ngươi là cái thá gì mà hỏi câu đó, đồ tiện nhân"

"Ngân Hương, muội đừng có cuồng ngôn như vậy nữa, ta nên tâu Phụ Hoàng cho người dạy dỗ lại muội, mau trở về phòng cho ta" Câu cuối, cậu ta quát lớn, mắt trừng trừng giận dữ với Ngân Hương.

Cô ta thụng mặt xuống bỏ đi một mạch.

Lúc này cậu ta mới quay lại nhìn tôi:

"Sao ngươi lại muốn hỏi ta câu hỏi đó?" Cậu ta có vẻ điềm đạm hết như Thiệu Anh, tính cách không khác cho mấy, nếu có thể lên ngôi thì hẳn là một vị minh quân.

"Ta là Hiếu Nam"

Tôi ngỡ người, chính là Thái Tử Hiếu Nam, con ruột của Huệ Phi năm xưa, cũng chính là đứa trẻ mà tôi đã dạy dỗ nuôi dưỡng hơn ba năm, sau đó thì tôi...

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sứ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Một luồng cảm xúc kỳ lạ trào dâng trong trái tim tôi, dồn dập như nhịp tim của tôi, nước mắt tôi rung rung rơi khỏi khóe mi:

"Ồ kìa, sao người lại khóc? Ta không hề trách tội người mà?" Hiếu Nam tỏ ra lúng túng.

Tôi vội quệt nước mắt cười cười:

"Không có gì đâu thưa Thái Tử, chỉ là nô tì bỗng dưng nhớ nhà, nô tì cũng có... một người anh tên giống như Thái Tử"

"Vây, còn Hiếu Thuận Điện Hạ đâu rồi ạ?" Tôi sức nghĩ đến hoàng nhi của mình, Hiếu Thuận, thằng bé hăn cũng đã mười chín tuổi, còn Hiếu Nam đây cũng hai mươi mốt, đã đến tuổi nạp phi rồi.

Có lẽ Hiếu Nam vô cùng lấy làm lạ trước những câu hỏi mà tôi thốt ra, ánh mắt cậu ta nhìn tôi có chút kỳ quặc, nhưng cũng đáp lại:

"Ta đoán chắc là đang ở Thừa Thiên cùng Phụ Hoàng ta, nhưng sao người biết Hiếu Thuận?"

"À, nô tì chỉ là hỏi lung tung thôi, thật thất lễ với Thái Tử Điện Hạ, nô tì xin phép cáo lui" Tôi khụy người lui dần, rồi vội quay lưng đi nhanh.

"Khoang đã" tiếng Hiếu Nam gọi tôi từ phía sau, tôi lập tức đứng lại:

"Điện Hạ có gì sai bảo nô tì?" Tôi cúi người quay sang.

"Chỉ là... trông người quen quen, giống một người. Ý ta là thái độ của người" Đôi mắt suy tư của Hiếu Nam nhìn tôi.

"Trên thế gian này người giống người không thiếu mà Điện Hạ" Tôi mỉm cười lại rồi bỏ đi, để lại Hiếu Nam đứng đờ đẫn ở đó.

Tôi muốn chạy đến ôm Hiếu Nam vì nhớ nó, nhưng lại không thể, khác biệt bây giờ là quá lớn, tôi: cũng nữ, Hiếu Nam: Thái Tử, tôi: mười sáu, Hiếu Nam: hai mốt. Thực chất nói đến tình mẫu tử thì chỉ khiến thiên hạ cười bỏ thôi.

Tôi cứ thế mà khóc ròng chạy về phòng, mặc cho các cung nữ gần hỏi mãi cũng không muốn nói, chỉ qua loa là nhớ nhà thôi.

Đêm hôm khuya khoác, đột nhiên có một quan thái giám truyền chỉ triệu gấp tôi vào Thừa Thiên cung của Thiệu Anh.

Tìm tôi như ngừng đập khi nghe đến sự việc khó hiểu này, bọn cung nữ ngủ cùng phòng cũng một phen chao đảo:

"Thực Nữ, có lẽ nào Hoàng Thượng gọi cô đến sùng hạnh không?" Họ nhìn tôi đầy ghen tị lẫn tò mò.

"Tôi không rõ" Tôi cười cười lại, vốn dĩ đáp cho có lệ, thực chất không quan trọng mình nói gì.

Tôi vui mừng vì sắp gặp lại Thiệu Anh, nhưng lại vô cùng bối rối với hình hài mới của mình trước mặt chàng.

Nhưng vô cùng vô cùng khó hiểu tại sao Thiệu Anh lại triệu tôi đến gặp lúc này, quái lạ, nghe nói giờ đây chàng là một người lạnh lùng, ra tay không hề nhân nhượng với kẻ phạm tội, dù cho là nam nhân hay nữ nhi.

Có lẽ nào Ngân Hương đã nói gì đó với chàng? Không đâu, chàng là một minh quân, không thể làm ra những chuyện không đâu được.

Bên ngoài có một vị thái giám chờ sẵn, tôi vội đi theo sau ông ta:

"Hắn Hoàng Thượng đã để mắt đến người, ta nghĩ người nên chiều theo ý Người, không thì khó tránh hậu quả" Ông ta nói với tôi, trước mặt tôi chỉ thấy mỗi cái lưng của ông ta.

"Nô tì hiểu rõ" Tôi đáp lại.

"Nếu may mắn được Hoàng Thượng sắc phong phi tần, người không được quên Thái công công này đây, chính ta đã đưa người đến gặp Hoàng Thượng"

Tôi nhếch môi, lão ta là đồ xấu xa lộ ra mặt, rõ ràng muốn hưởng lợi nhuận đây mà, đừng có mà mơ, tôi nên công minh một chút.

Tôi cười sau lưng ông ta, mặc ông ta có thái độ thế nào đi nữa, tôi kìm lại đáp:

"Nô tì biết rồi"

Vừa lúc đó đã đến trước cửa Thừa Thiên cung, nơi mà tôi đã gặp Hiếu Nam lần đầu tiên.

Bên ngoài là hai bên cận vệ đứng gác, lão Thái vội đẩy cửa bước vào, tôi cũng lùi thối chạy theo, mặt cúi gằm xuống như các cung nữ hay làm khi gặp Hoàng Đế.

"Lui ra" Giọng nói có phần lạnh nhạt nhưng vô cùng uy nghi, tôi không khỏi bản thân trước giọng nói này, quen thuộc đến từng âm từng từ.

Tay tôi đột nhiên run run, môi muốn nói nhưng lại không dám mở.

Sau lưng chỉ nghe được tiếng đóng cửa do lão công công ban nãy đóng lại, hơi thở tôi có phần nặng nề hơn.

"Ngước mặt lên để Trẫm xem mặt" Giọng nói lạnh lùng băng giá đó khiến tôi không tin được người đó là Thiệu Anh, tôi khe khẽ nhú mào ngẩng mặt lên.

Thiệu Anh vẫn như vậy, không hề thay đổi nhiều, chỉ là có phần đĩnh đạc hơn, hàng ria mép tôn lên khí chất quân vương rạng ngời của chàng, ngoài ra không khác gì trước đây. Thật khiến tôi ngỡ ngàng, trông chỉ như hơn ba mươi.

Bên cạnh Thiệu Anh là hai Hoàng nam, cả hai nhìn tôi trân trân.

Rốt cuộc chàng đang dở trò gì vậy Thiệu Anh?

Tôi to mắt, không hiểu được.

"Hoàng Thượng gọi nô tì đến đây có gì sai bảo?"

Nhưng chàng không nói gì, nhìn sang đã thấy Hiếu Nam nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ như là một dấu hiệu gì đó truyền qua cho Thiệu Anh, bên cạnh nữa là... Hiếu Thuận, nó khô ngô tuấn tú, trông hết như "tôi" ở kiếp trước, ba bốn phần giống giống Thiệu Anh.

"Người tên là gì?" Thiệu Anh hỏi tôi

"Tâu Hoàng Thượng, nô tì là Nguyễn Thị Thục... Lo...a... Nữ" Tôi gần như đã sắp nói ra tên thật nhưng nhớ ra mình vào cung với danh nghĩa của chị mình cơ mà?

"Thục Nữ?" Thiệu Anh lặp lại "Người mười tám?"

"Dạ" Tôi khẽ gật

Tôi nhận ra đầu mào chàng chau lại gay gắt, Hiếu Nam ghé vào tai Thiệu Anh, dùng tay che lại nói gì đó, tôi nhận ra gương mặt chàng đang lại trông thấy.

"Được rồi, cho người lui ra" Thiệu Anh với thần sắc không vui phẩy tay cho tôi lui, đầu sao được nhìn thấy chàng, thấy hai hoàng nhi của mình khôn lớn chừng chạc tôi đã hạnh phúc lắm rồi, cũng chẳng còn mong gì hơn.

"Phụ Hoàng" Tiếng đồng thanh của hai hoàng nhi có vẻ hoảng hốt khiến tôi giật mình quay lại, thì thấy hai hoàng nhi đỡ lấy Thiệu Anh, tay chàng đặt trên thái dương, thần sắc có vẻ mệt mỏi.

Không hiểu sao lại có một thôi thúc nào đó, tôi vội chạy đến đỡ lấy chàng:

"Thiệu Anh" Tôi nhất thời lỡ lời đã thốt ra câu mà mình không nên thốt ra.

Ở thời này, gọi tên húy của Hoàng Đế là trọng tội, có thể chém đầu cả chín đời.

Lập tức Thiệu Anh lẩn hai hoàng nhi sững mắt nhìn tôi, lúc này tôi đã nhận ra sai lầm trầm trọng của mình, chỉ biết cầu Phật để thoát khỏi kiếp nạn này.

Thiệu Anh cố đứng vững, rồi ra lệnh cho hai hoàng nhi lui ra, để lại tôi đối mặt với chàng. Tôi nuốt nước bọt, vội diu chàng đến giường ngồi xuống.

Rồi vội lùi lại quỳ xuống, mặt úp xuống nền đất:

"Hoàng Thượng tha tội cho nô tì vô lễ, nô tì chỉ là buộc miệng"

"Ta không trách người, nhưng... làm sao người biết tên húy của ta?"

"Nô... nô tì..." Tôi không thể tìm ra một lý do hợp lý, tôi phải nói sự thật rằng kiếp trước tôi đã biết, bởi tôi là vị cố Hoàng Hậu mà chàng ngày đêm mong nhớ?

Mỗi khi có dịp, tôi lại tường lệ, cái tật mít ướt cả ngàn năm nay không thể thay đổi được.

"Trên thế gian này, ngoài Mẫu Hậu, các hoàng nhi và... Nam Phong Cao Hoàng Hậu, thì không ai có thể biết tên hỷ của ta. Ta tin chắc các hoàng nhi không thể nói tên hỷ của ta bừa bãi cho bọn cung tì như người biết được, nói! Người hẳn có quen biết Hoàng Hậu?" Đoạn cuối, giọng của chàng giận dữ.

"ô ô ti... ô ti chỉ vừa tròn mười tám, trong khi Hoàng Hậu mất đã mười sáu năm, tính ra khi đó ô ti chỉ vừa tròn hai tuổi thì làm sao..." Tôi hơi ngược lên đáp lại, nhưng không dám ngẩng mặt nhìn chàng.

Đột nhiên tôi thấy tà áo chàng thông xuống, chàng đứng dậy bước đến chỗ tôi, đỡ vai tôi dậy, tôi vẫn còn run người, lệ còn chưa khô trên má, tôi như cơn mưa.

"Điều bộ này, những giọt lệ này, phong thái này... ta không thể làm lẫn!" Như chàng đang tự nói với chính mình, rồi lại nhìn tôi gầy gầy

"Người nói láo, người không thể mười tám tuổi được, tốt nhất là khai thật, không thì đừng trách ta"

"Tiện nữ..." Tôi lại bật lệ, quỳ xuống, sau một lúc trầm ngâm, đành phải cắn răng khai thật "Tên thật là Nguyễn Thị Thục Loan, làng của tiện nữ ở phía Đông Long Thành, tiện nữ chỉ vừa tròn mười sáu. Do chị sắp đến ngày xuất giá nhưng do lệnh của Triều đình, cực chẳng đã tiện nữ đã giả danh chị vào cung làm cung nữ thay chị"

"Ra là vậy!" Chàng lại kéo tay tôi đứng dậy "Tại sao người biết Hoàng Hậu mất đã mười sáu năm trong khi đó chỉ có vài quan triều đình hôm đó biết và một số nô tì có mặt ở đó biết, nhưng ta đã cho bọn họ về quê, còn những tiện dân như người thì không thể nào biết được... Tất cả không thể chỉ là trùng hợp được"

"Ô ô ti..." Thiệu Anh như muốn dồn tôi vào đường cùng, tôi muốn thoát khỏi khung cảnh này, chẳng lẽ chàng muốn tôi phải khai thật sao? Thượng đế, sao người không cho con mắt đi ký ức vẫn tốt hơn hay sao? Sao cứ mãi làm con lao đao khổ sở thế này?

Tôi chỉ ôm đầu, lùi lại, mắt nhắm lại:

"Ô ô ti cầu xin Hoàng Thượng đừng hỏi bất cứ câu hỏi nào về Nam Phong Cao Hoàng Hậu nữa, ô ô ti không biết gì cả, xin Người đừng hỏi ô ô ti"

Tôi vội nhấc chân lên vội bỏ đi thì chàng lao đến ôm chặt lấy tôi, tôi cố gắng đẩy ra nhưng chàng nhất quyết không bỏ ra:

"Ta biết, chính là nàng, tuy gương mặt không giống, nhưng con người này, từ thái độ, cử chỉ đều quen thuộc với ta! Nàng có biết ta ngày nhớ đêm mong nàng hay không? Ta chỉ có thể mong nàng trong giấc mộng, hy vọng rằng mộng đó sẽ biến thành sự thực, nhưng rốt cuộc khi tỉnh giấc, chỉ có mình ta đối diện với màn đêm u ám"

"Hoàng Thượng, Người lầm rồi, tôi không phải Hoàng Hậu" Tôi gào lên, nhưng chàng vẫn ôm tôi.

"Tôi?" Thiệu Anh lập lại, khiến tôi sững người, tôi không được phép xưng hô như vậy "Chỉ có Thiên Tuệ mới dám xưng hô với ta như vậy, nàng còn chối? Nàng chính là kiếp sau của Thiên Tuệ"

"Hoàng Thượng... Người là một minh quân tài đức, sao lại có thể tin vào những chuyện vô căn cứ như vậy?" Tôi bất lực, thực chất không muốn hoàng cung đại loạn, tôi không thể để hai hoàng nhi giờ đã hơn tuổi tôi lại gọi tôi bằng mẫu thân, thật khó chấp nhận sự thật trớ trêu này.

"Phải, ta chưa bao giờ tin bất cứ chuyện mê tín nào, chỉ trừ nàng ra, có một người đã từng nói cho ta bí mật này, rằng nàng sẽ quay trở lại với hình hài của một cung nữ, giờ thì ta đã thật sự tin"

Tôi cố vùng vẫy khỏi vòng tay của chàng:

"Chàng hãy bỏ thiếp ra" Ôi không, nhất thời luống cuống, tôi lại tự đào huyệt chôn mình.

"Nàng còn chối? Chỉ có Thiên Tuệ mới có thể nói chuyện với ta như vậy, nhưng lời lẽ nàng nói luôn mang một lý trí rõ ràng"

"Phải, là thiếp... chính thiếp" Tôi gào lên vô vọng

Như được giải tỏa uất ức, chàng buông tôi ra nhìn tôi khẽ mỉm cười, mắt chàng đã nhắm lại từ lúc nào, tôi không tin, chàng khóc vì tôi?

Thôi thì đành phải chấp nhận mối quan hệ ngang trái này vậy, tôi như cơn mưa lên ôm lấy cổ chàng.

"thiếp xin lỗi, chỉ là... bất đắc dĩ..."

"Ta không cần nàng xin lỗi, chỉ cần nàng trở lại với ta thì dù có bao nhiêu tuổi ta cũng không quan trọng, dầu sao nàng chỉ tròn mười sáu thôi mà"

Thiệu Anh ôm chặt lấy tôi.

Chưa bao giờ có một niềm hạnh phúc nào to lớn đến như vậy trong trái tim tôi, mối tình này quả là vĩ đại đối với tôi, tôi càng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ được chàng ôm mình như vậy.

***

Bên ngoài Thờ Thiên, có hai chiếc bóng đen của hai nam tử đang the thé cửa nhòm vào, mỗi mấp máy đầy xúc động, từ khi nào, cả hai đã không kim được nước mắt mà bật khóc, trong trái tim lần lần một niềm hạnh phúc khó tả, như đã tìm ra thứ đã mất đi cách đây mười sáu năm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ngoại truyện và kết thúc

Hiếu Nam đứng như hóa đá nhìn bóng hình vị nữ nhân trong y phục cung nữ vội vã chạy khuất dần dưới bầu trời đang ngả về màn đêm lạnh lẽo.

Trong lòng dâng lên một cảm xúc khó hiểu, một thứ cảm giác quen thuộc khó tả, có sao lại như vậy?

À chỉ là một cung nữ, tuổi đời còn nhỏ hơn y, sao y lại có thứ cảm xúc nghịch lý này cơ chứ?

Hiếu Nam siết nắm tay, đứng một lúc rồi bỏ đi, khi y nhớ Mẫu hậu của mình thì thường ghé sang Nguyệt Tú cung để tưởng nhớ lại bóng hình ngày nào của người mẹ đã từng yêu thương mình hơn cả con ruột.

Nhưng khi bước chân đang hướng về Nguyệt Tú thì đã dừng lại trước cửa Thờ Thiên, bầu trời bây giờ đã sập tối, dọc hành lang các cung đã được thắp đèn lồng sáng rực, chỉ để lại khoảng sân vắng lặng hắt ánh đèn lồng ra.

Y tự hỏi mình có nên tìm những gì mình cảm thấy cho Phụ hoàng hay không? Phân vân một hồi thì cánh cửa Thờ Thiên bật mở, Hiếu Thuận từ trong bước ra, các tên cận vệ vội khụy xuống hành lễ.

Hiếu Thuận định rẽ trái đi thì nhìn thấy Hoàng huynh mình lấp ló đằng xa đang nhìn hướng về Thờ Thiên, y vội đi đến nơi hoàng huynh mình đứng:

"Hoàng huynh, sao huynh lại đứng ở đây? Huynh muốn gặp Phụ Hoàng phải không?"

"Huynh..." Hiếu Nam ngập ngừng, nếu nói ra thì Phụ hoàng sẽ cho rằng y đang mơ tưởng chuyện không đâu, càng nghĩ y muốn Phụ hoàng mình lập thêm phi.

Chỉ vừa mở miệng định nói gì đó thì Hiếu Thuận đã kéo tay Hiếu Nam trở vào Thờ Thiên.

Thông thường mỗi khi xế chiều, Hiếu Thuận hay ghé sang Thờ Thiên để hàn thuyên tâm sự với phụ hoàng mình, từ khi Mẫu hậu mất, khi ấy Hiếu Thuận chỉ hơn hai tuổi, vẫn chưa có ý thức rõ về Mẫu hậu, trong lòng chỉ muốn cảm nhận được hơi ấm của mẫu hậu, muốn được Người chiều chuộng như bao người mẹ chiều chuộng con mình.

Hiếu Thuận chỉ cảm nhận được mẫu hậu qua những ký ức mờ nhạt dễ vỡ như bọt biển, chỉ cảm nhận được Mẫu hậu là một nữ nhi kiên cường, lý trí, nhất quyết không hề chịu khuất phục, y đã bao lần mơ thấy Mẫu hậu, mơ thấy Người ôm lấy y, hôn y như khi y còn là một ấu nhi. Đã nhiều lúc y đã tự khóc một mình vì nhớ Mẫu hậu.

Cánh cửa mở ra, trước mắt đã thấy Thiệu Anh ngồi ở bàn phê duyệt tấu chương, tay vẫn đang cầm tấu chương đọc đi đọc lại, thấy hai hoàng nhi, chàng chợt dừng tay đặt tấu chương xuống bàn.

"Các con có chuyện gì mà phải gặp Trẫm?"

"Hoàng Huynh muốn gặp Người thừa phụ hoàng" Hiếu Thuận lên tiếng, trong khi đó Hiếu Nam chưa kịp nói rằng "không có gì".

"Hiếu Nam? Con muốn gặp Trẫm?" Chàng nhướn mày nhìn hoàng nhi lớn nhất của mình.

"Con..." Y lại ấp úng không dám nói.

Liền lúc đó Hiếu Thuận vội đóng cửa lại, Hiếu Nam cũng thoát quay đầu lại xem động tác của Hoàng Đế rồi trở lại nhìn Phụ hoàng mình bối rối: "Phụ Hoàng... Người có tin chuyện đầu thai chuyển kiếp không?"

Thay vì nóng giận trước câu nói hồ đồ của hoàng nhi, chàng cau mày đi xuống nơi Hiếu Nam, tay thu lại đặt sau lưng:

"Sao con lại hỏi Trẫm như vậy?"

"Không... không có gì đâu thưa phụ hoàng. Con xin phép trở về." Hiếu Nam vội cúi người thi lễ chào Thiệu Anh, rồi vội quay lưng bỏ đi.

"Khoang đã!" Thiệu Anh đưa tay ra hiệu.

"Hoàng Huynh, huynh muốn nói gì với phụ hoàng thì cứ nói, Người có bao giờ trách mắng gì huynh đâu?" Hiếu Thuận chen vào đầy bức bối.

Hiếu Nam hít sâu lấy dũng khí, nói ra những gì mình đang hoang mang:

"Có khi nào Mẫu hậu đã chuyển kiếp không thừa phụ hoàng?"

"Hoàng Huynh, sao huynh lại nói như vậy, huynh tin vào những chuyện này từ khi nào vậy?" Hiếu Thuận

Hiếu Nam đưa tay lên ra hiệu cho Hiếu Thuận im lặng, rồi đôi mắt nhìn thẳng vào mắt Thiệu Anh, chờ chàng trả lời:

"Nhưng con đã thấy những gì bất thường sao?" Thiệu Anh tỏ ra quan tâm trước câu hỏi của Hiếu Nam, không hề tỏ ra khó chịu.

"Bối... con có cảm giác như có một người giống như Mẫu hậu, không! Đó chỉ là cảm giác của con, con không rõ ràng lắm về thái độ cử chỉ của Mẫu hậu lúc sinh thời, bởi khi đó con chỉ mới năm tuổi cho nên không thể nhớ rõ được. Nhưng con có cảm giác rất quen thuộc"

"Người đó là ai?" Đột nhiên chàng thốt lên như rằng đã biết trước được gì đó.

Cả hai hoàng nhi như thần thờ.

Hiếu Nam hơi chau mày nói tiếp:

"Là... là một cung nữ vừa nhập cung, có thể là vậy"

"Mau truyền chỉ của Trẫm triệu kiến cung nữ đó" Thiệu Anh nói dứt khoát, quay lưng lại bước lên ghế rồng ngồi.

"Phụ hoàng" Cả hai hoàng nhi bên dưới đồng thanh, không tin được hành động kỳ lạ của phụ hoàng mình, có chăng Người thương nhớ Mẫu hậu quá nên thành ra lú lẫn?

"Phụ hoàng, đây chỉ là ý kiến của mình con, Người không nên..." Hiếu Nam thần sắc khó xử, phản đối.

Thiệu Anh đưa tay ngăn y nói thêm, thần sắc nghiêm túc:

"Truyền chỉ tìm ra danh thế của cung nữ ban chiều con gặp, truyền gấp ả triệu kiến Trẫm vào tối nay, hai con hãy ở lại đây cùng ta đợi xem thế nào"

Không lâu sau thì đã tra được ra thân thế vị cung nữ kia, lập tức ả được triệu kiến Thiệu Anh giữa đêm hôm.

Cánh cửa Thừa Thiên hé mở, lão công công già khom bước nhẹ nhàng vào, cả ba đều trở mắt nhìn về phía sau lưng ông ta, chính xác là nhìn vị cung nữ nọ.

Đến khi ả đứng trước mặt Thiệu Anh và hai hoàng nhi, mặt vẫn cúi gầm xuống, trong lòng chàng vô cùng tò mò với gương mặt này, nhưng nếu như đã gọi là chuyển kiếp thì không thể giống được.

"Lui ra" Chàng ra lệnh cho lão công công lui, lão ta vội cúi đầu thi lễ rồi lui dần ra ngoài, đóng nhẹ cửa lại.

Thiệu Anh chau mày lại gay gắt, hơi khó chịu khi ả cứ cúi gầm mặt xuống, như rằng là một tượng thạch sống, cả Hiếu Nam lẫn Hiếu Thuận lại vừa vô cùng hồi hộp, chỉ im lặng dõi theo:

"Ngước mặt lên để Trẫm xem mặt" Thiệu Anh nói với giọng lạnh lùng.

Gương mặt vị cung nữ khẽ động, từ từ ngẩng lên, với đôi mắt to tròn ngây thơ phản phát hình ảnh của một nữ nhân năm xưa chàng từng yêu.

"Hoàng Thượng gọi nô tì đến đây có gì sai bảo?" Vị cung nữ nói với Thiệu Anh với lời lẽ vô cùng tự nhiên, hệt như cách nói chuyện của Thiên Tuệ đối với chàng, đôi mắt mở to luôn thể hiện sự điềm tĩnh, không hề sợ hãi trước uy quyền.

"Người tên gì?" Chàng hỏi tiếp

"Tâu Hoàng Thượng, nô tì là Nguyễn Thị Thục..." Đoạn đó ả hơi vấp từ, Thiệu Anh cau mày khó hiểu "...Nữ", rõ ràng là tên mình thì sao lại nói không suông miệng? Trong khi đó nhìn ả cũng không phải là hoàng sơ.

"Thục Nữ?" Thiệu Anh lập lại "Người mười tám?" Thiệu Anh hỏi tiếp

"Dạ" ả gật gật

Lập tức có một mối suy nghĩ khó hiểu ở điểm này, Hiếu Nam chột ghé vào tai chàng:

"Phụ hoàng, chắc là do con lẩm lẩn thòi, dầu sao tính ra, khi Mẫu hậu mất, ả cũng đã hai tuổi, thì không thể nào... Chắc do con nhớ mong Mẫu Hậu cho nên..."

Hiếu Nam có phần vô cùng thất vọng trước kết quả này, chắc là do y suy nghĩ quá nhiều nên đã tạo ra hoang tưởng, thực chất không hề có chuyện như vậy.

Thiệu Anh cau mày thờ hắt, sau đó gương mặt có chút nhàm chán:

"Được rồi, cho người lui ra"

Vị cung nữ liền lui ra.

Đột nhiên Thiệu Anh cảm thấy tinh thần không minh mẫn được nữa, thoáng một con buốt óc xẹt ngang, cũng do chàng đã hay thức khuya phê duyệt tấu chương, lại thêm tinh thần cứ mãi trầm uất, không chịu tìm cho mình niềm vui, nên phần nào hình thành tâm bệnh, e rằng để lâu thì không thể trị vì Nam Quốc lâu dài.

Hiếu Nam và Hiếu Thuận vội đỡ lấy chàng, đột nhiên một tiếng gọi quen thuộc khiến chàng bừng tỉnh:

"Thiệu Anh" Vị cung nữ ấy vội lao đến đỡ lấy chàng không chút do dự, hết như đã quen biết chàng từ lâu.

Trong phút chốc, cả ba người cảm nhận như rằng linh cảm của mình đã đúng. Tim Thiệu Anh chợt đập liên hồi, một cảm xúc hồ như là hạnh phúc len lỏi đâu đó trong tâm trí của chàng.

Thiệu Anh nhìn dáng người nữ nhân bé nhỏ đang đỡ lấy mình không chớp mắt, vội bảo hai hoàng nhi lui ra.

Giờ thì trong lòng chàng đã gần như chắc chắn chính là người mà chàng ngày đêm mong nhớ, không thể sai vào đâu được.

Còn vị nữ nhân ấy đã quỳ cúi đầu xuống xin chàng tha tội vì đã gọi tên húy của chàng.

Bên ngoài, Hiếu Nam và Hiếu Thuận vừa đóng cửa lại, định bỏ đi nhưng hồ như cả hai có cùng một ý nghĩ, muốn ở bên ngoài ngóng tin tức, nhưng Hiếu Nam lập tức phản đối:

"Hoàng đệ, như vậy là không được, như vậy thật vô lễ, ta không thể làm như vậy"

"Hoàng huynh, sao huynh cứ luôn kiên đề lễ nghĩa như vậy, thà chỉ mình đang tìm chuyển kiếp của Mẫu hậu cơ mà?" Hiếu Thuận nói với y đầy ngụ ý.

Hiếu Nam quay sang trợn mắt nhìn hoàng đệ của mình:

"Sao đệ lại nói như vậy? Đệ đã biết gì?"

"Ban nầy đệ chỉ giả vờ, thực chất cách đây khá lâu, lúc đó đệ khoảng mười tuổi, có nghe một lão cung nữ đã lớn tuổi có nói với phụ hoàng, khi đó đệ đã chồm lên cửa sổ mở khe một bên cánh cửa để ngóng tai vào. Chính tai đệ đã nghe bà ấy nói với phụ hoàng rằng, sẽ có lúc Người tìm lại được Mẫu hậu! Lúc đó phụ hoàng phản đối còn đòi đánh bà ta ba mươi roi, nhưng bà ta dám đem tánh mạng ra bảo đảm"

Hiếu Nam trợn tròn mắt nhìn hoàng đệ mình thất thần, Hiếu Thuận liền đưa tay ra hiệu im lặng, rõ ràng đoán được Hiếu Nam định nói gì đó và đang ở mức độ xúc động, sau đó y chỉ chỉ về phía trong Thờ Thiên, ý bảo hoàng huynh mình nên xem tiếp xem bên trong.

Qua khe cửa nhỏ nhỏ, cả hai thấy phụ hoàng mình với vị cung nữ nọ đứng đó như đang đối co nhau gì đó, họ cố hít sâu tập trung nghe, đột nhiên vị cung nữ quỳ sụp xuống dưới chân Thiệu Anh:

"Tiện nữ, tên thật là Nguyễn Thị Thục Loan, làng của tiện nữ ở phía Đông Long Thành, tiện nữ chỉ vừa tròn mười sáu. Do chị sắp đến ngày xuất giá nhưng do lệnh của Triều đình, cực chẳng đã tiện nữ đã giả danh chị vào cung làm cung nữ thay chị"

Đột nhiên cả hai tròn mắt nhìn nhau, như đã có ý nghĩ tương thông, sau đó dõi theo tiếp sự việc, Thiệu Anh đỡ người ả đứng lên:

"Ra là vậy. Tại sao người biết Hoàng Hậu mất đã mười sáu năm trong khi đó chỉ có vài quan triều đình hôm đó biết và một số nô tài có mặt ở đó biết, nhưng ta đã cho bọn họ về quê, còn những tiện dân như người thì không thể nào biết được... Tất cả không thể chỉ là trùng hợp được"

Đoạn đó, cả hoàng tử lại nhìn nhau:

"Rõ ràng chỉ có chúng ta, phụ hoàng và một số quan viên, nô tài ngày hôm ấy biết, huống chi ả cung nữ này được triệu từ những ngôi làng xa xôi cách xa Long Thành chúng ta ở. Quá rõ rồi" Hiếu Thuận thốt lên.

"Huynh cũng khá nghi ngờ, nhưng chỉ là huynh cảm thấy khó tin..."

Cả hai tiếp tục hóng vào khe cửa, thì hai người đã thất thần sững mắt, thấy phụ hoàng mình ôm ghì lấy vị cung nữ ấy nhất quyết không buông ra:

"Chuyện gì vậy? Sao lại... Chẳng lẽ..." Hiếu Nam nhíu mày

"Chắc chắn là chuyện kiếp của mẫu hậu, trông Phụ hoàng rất nghiêm túc, như người đã chắc chắn rồi. Nhưng hồ như "Mẫu hậu" vẫn kiên quyết chối" Hiếu Thuận vẫn không rời mắt.

Đột nhiên họ cảm thấy tai mình đau nhói kinh khủng như có một bàn tay "ác quỷ" đang ghim lấy tay mình, kèm theo là một chất giọng hay hay trong vút của một đứa trẻ quý quýệt không kém:

"Hai hoàng huynh! Làm gì lấp ló ở đây vậy?" Tiếng của Ngân Tuyết vang lên, Tứ công chúa Hoàng Triều, đã mười tuổi nhưng khá tinh nghịch và thông minh, là hoàng nữ do Kính Phi sinh ra, một thiên kim ôn nhu của một quan viên triều đình.

"Oái... oái..." Cả hai hoàng tử cổ la thật khẽ, chỉ sợ hai người trong kia phát hiện.

Đột nhiên Ngân Tuyết buông ra, hai tay chóng hông nhìn hai hoàng huynh mình nghiêm nghị pha chút tinh nghịch:

"Hai huynh hư quá rồi, còn bảo Tam hoàng tỷ Ngân Hương hư sao? Cả hai huynh...umh... um....." Ngân Tuyết bị Hiếu Nam bịt miệng lại rồi nhanh chóng lúi nháng ra khỏi khu vực cửa Thừa Thiên, đến khi ra khỏi Thừa Thiên mới chịu buông cô nàng bướng bỉnh này.

"Hai huynh... hai huynh..." Thần sắc nàng khó chịu

Đột nhiên Hiếu Nam ghé vào tai Hiếu Thuận nói gì đó, sau đó cả hai liền vai kề vai bỏ đi, mặc Ngân Tuyết đứng đó trố mắt theo:

"Hai huynh đang nói gì vậy? Nói xấu muội à?"

"Không nói cho muội biết, tụi huynh đang có chuyện hay ho đây..." Hiếu Thuận ngoái loại cười giễu

"Khoang đã, đợi muội với... nói cho muội biết đi..." Ngân Tuyết đuổi theo hai hoàng huynh, vốn dĩ tính cách khá hiếu kỳ cho nên đây là cách tốt nhất để nàng ta quên bèn chuyện ban nãy, không thì nàng ta sẽ nhào vào Thừa Thiên để "diện kiến" xem thứ gì đã khiến hai hoàng huynh mình lấp ló thấp thò như vậy.

Đội khi chọc giận hoàng muội ương bướng, cả hai liền quay lại tiếp tục, trước trước mắt đã thấy phụ hoàng và Thục Loan ôm chầm lấy nhau, cả hai như đang khóc, Hiếu Thuận và Hiếu Nam như không tin nổi những gì mình nhìn thấy, đúng là như vậy, à chính là Mẫu hậu mà họ hằng mong chờ:

"thiếp xin lỗi, chỉ là... bắt đắc dĩ..."

"Ta không cần nàng xin lỗi, chỉ cần nàng trở lại với ta thì dù có bao nhiêu tuổi ta cũng không quan trọng, dầu sao nàng chỉ tròn mười sáu thôi mà"

Chỉ có Thiên Tuệ mới có thể khiến Thiệu Anh ôm chầm lấy như vậy, đã không thể nghi ngờ được nữa.

Trong lòng hai hoàng tử bỗng dưng có một cảm xúc kỳ lạ, cứ ngỡ như đang trong giấc mơ hư vô, xúc động vì ngỡ rằng mãi mãi không thể gặp lại được vị Mẫu hậu mà mình yêu quý nữa, tự khi nào, cả hai đã bật khóc, nhìn "phụ mẫu" của mình hạnh phúc khi tìm thấy nhau.

Sáng hôm sau, đã có tin Thiệu Anh sắc phong một cung nữ bình dân thành Đức Phi nương nương, khiến cho hoàng cung một phen chao đảo, các vị cung nữ liền sanh thói ghen tị, nhưng có ghen tị cách mấy cũng phải an phận cung nữ của mình.

Nàng cũng đã thừa nhận mình chính là chuyện kiếp của Nam Phong Cao Hoàng Hậu, nhưng thông tin này chỉ có Thiệu Anh, hai hoàng tử: Hiếu Nam và Hiếu Thuận biết, ngoài ra nàng công chúa tinh nghịch Ngân Tuyết đã sớm khám phá ra, nhưng nàng lại vô cùng kín miệng, trong lòng hăm mộ vô cùng vị hoàng hậu anh minh tài đức đã xả thân cứu phụ hoàng mình năm xưa.

Ngoài mặt, Hiếu Nam và Hiếu Thuận chỉ xem Thục Loan như một vị Phi tần của phụ hoàng mình, nhưng khi không còn ai, cả hai đều xưng với nàng là mẫu phi, dầu cho nàng rất ngại phải nghe hai hoàng tử hơn tuổi mình xưng như vậy, thật quái!

Nhưng dầu sao ký ức kia không xóa bỏ được, đành chịu!

Ngoài Ngân Hương, Ngân Tuyết ra, Thiệu Anh còn một tiểu công chúa bốn tuổi: Ngân Linh, chính là hoàng nữ của Hiến Phi, cũng xuất thân là con nhà quan, tính cách khá ôn nhu nhưng hơi cục tính.

Về sau, Đức Phi được phong Hoàng Quý Phi, vô cùng vô cùng được Thiệu Chính Hoàng Đế sủng ái, hầu như đêm nào cũng thấy Hoàng Đế cho gọi nàng sang Thừa Thiên, cũng không biết từ khi nào, Hoàng Quý Phi đã dùng chung phòng với Thiệu Chính Hoàng Đế.

Nhân gian bên ngoài đã tương truyền rằng nàng chính là chuyện kiếp của Nam Phong Cao Hoàng Hậu tài đức, nhưng dường như thời gian đã làm họ quên lãng đó là tương truyền hay là sự thật, mọi thứ không quan trọng, bởi Hoàng Quý Phi Nam Quốc đã rất tốt trong việc gợi ý Thiệu Chính Hoàng Đế trong việc trị quốc, đưa Nam Quốc trở nên cực thịnh, đây chính là triều đại cực thịnh nhất của lịch sử Nam Quốc. Thiệu Chính Tông Hoàng Đế trước khi lâm chung và qua đời có căn dặn sau này nàng có rời xa dương thế, thì hãy mai táng nàng cùng với mình, sau thì đổi tước hiệu Hoàng Quý Phi thành Thục Loan Nguyên Phi.

---Kết thúc Nam Quốc Nguyên Phi sử ký---

Phoenix: Cảm ơn mọi người đã dõi theo Nam Quốc Nguyên Phi sử ký trong thời gian qua. Hy vọng mọi người sẽ nhiệt tình ủng hộ các tác phẩm sau

của Phoenix, xin chân thành cảm ơn

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nam Quốc Nguyên Phi Sử Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.